

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

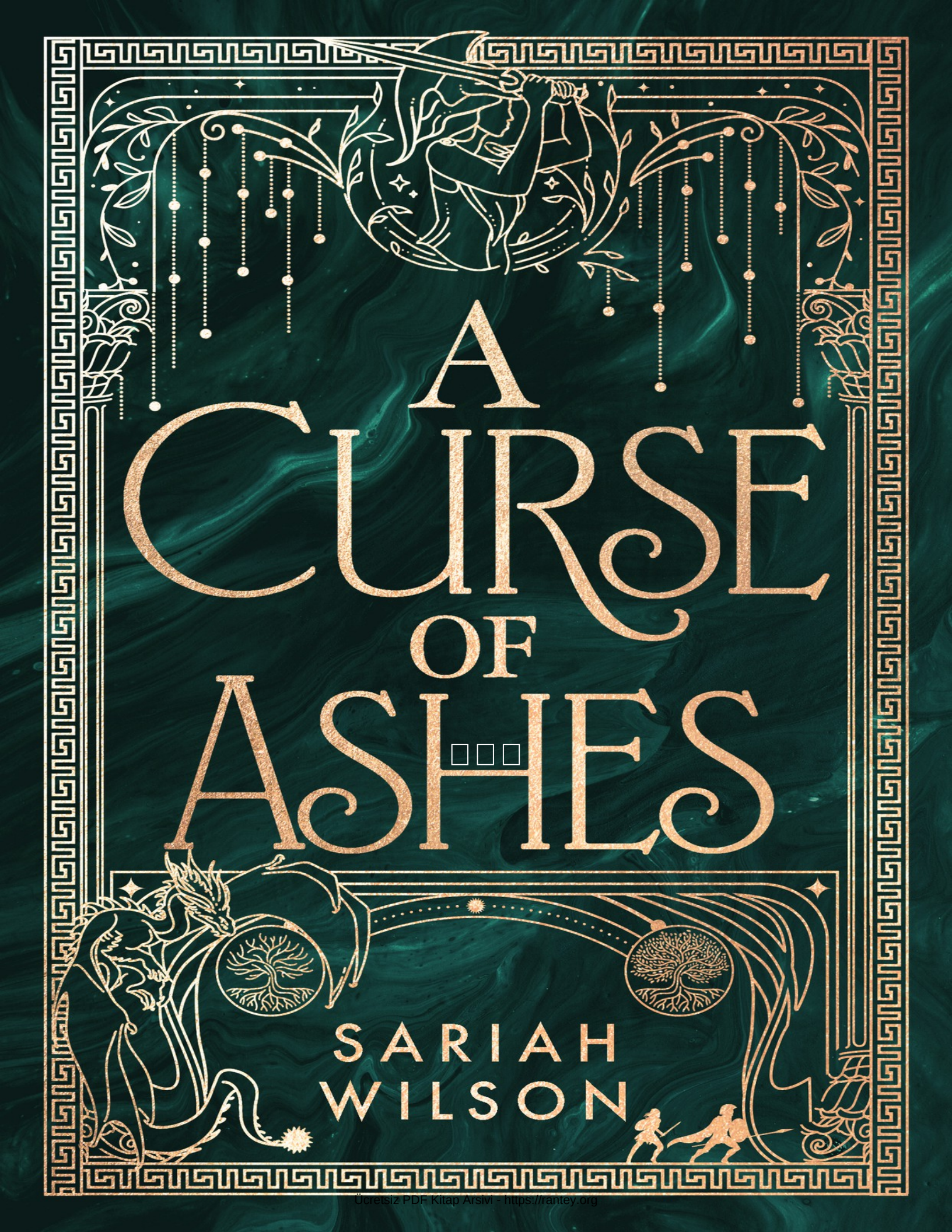
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A CURSE OF ASHES

SARIAH
WILSON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

A TRIBUTE OF FIRE İÇİN ÖVGÜ

“Sariah Wilson, [etkileyici] bir hikaye anlatma yeteneği ve özgünlük sergiliyor.”

—*Midwest Book Review*

“Wilson’ın yeni romantik fantastik serisine inanılmaz derecede büyüleyici bir giriş.”

—*Harlequin Junkie*

“Yunan mitolojisi, güçlü bir kahraman, bulunan aile, düşmanlardan sevgililere. Daha ne isteyebilirsiniz ki? Büyüleyici bir dünya, gizem, aksiyon, günlerce sürecektir romantik gerilim ve sizi daha fazlasını istemeye iten bir son nasıl olur? *A Tribute of Fire*, 2024’ün mutlaka okunması gereken kitabı.”

—Jennifer L. Armentrout, *New York Times* en çok satan yazarları listesinde 1 numara

“Sariah Wilson sadece romantizm türünün ustası değil, *A Tribute of Fire* ile romantik fantastik türünde de yetenekli bir yazar olduğunu kanıtlıyor. Yunan mitolojisine dayanan, ancak çarpıcı dönüşler, güçlü karakterler, kardeşlik, büyü ve küçük bir ülkeyi ateşe verecek kadar ateşli bir karışımla tamamen yeni olan bu hikayeyi bir solukta okudum. Beni aldırmanın, serinin bir sonraki kitabını sabırsızlıkla bekleyeceğim.”

—Jodi Picoult, *New York Times* en çok satan yazarları listesinde 1 numara

“Sariah Wilson bu kitapta tam da kendi alanında! Karmaşık olay örgüsü ve heyecan verici romantizm sizi başından itibaren içine çekiyor ve bırakmıyor. Romantik fantastik türünü sevenler için mutlaka okunması gereken bir kitap ve yazarın şimdiye kadarki en bağımlılık yapan kitabı.”

—Charlie N. Holmberg, *Wall Street Journal* en çok satan yazar

A CURSE OF ASHES

SARİAH WILSON'UN DİĞER ESERLERİ

Bağımsız Romanlar

Denize Düşmek Parti

Hediyeleri

Aşkın Hipnotize Edici Gücü

Neredeyse Aşık Olmak Gibi (kısa roman)

Hollywood Laneti

Aşkın Kimyası

Kül-Dadısı

Ücretli Nedime Koltuk

Doldurucu

Oda Hizmetçisi

Bir Zamanlar Zaman Yolculuğu

Tanrıçanın Gözü Serisi

Ateşin Hediyesi

Kül Yemini

Son Durak Romanları

Arkadaş Bölgesi

Sadece Bir Erkek

Arkadaş

#Aşık Romanlar

*#Yıldızlara
Aşık #Aya
Aşık
#Hayranlık
Dolu*

Monterra Kraliyet Ailesi Serisi

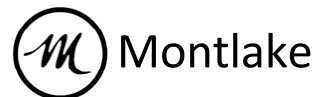
*Kraliyet
Randevusu
Kraliyet
Kovalamacas
ı Kraliyet
Oyunları
Kraliyet
Tasarımı*

Çirkin Üvey Kardeş Serisi

*Çirkin Üvey Kız Kardeşin İntikamı Balo
Daveti*

A CURSE OF ASHES

SARIAH
WILSON

Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2025 Sariah Wilson
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz veya saklanamaz.

Montlake, Seattle tarafından
yayınlanmıştır. www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

AB ürün güvenliği iletişim bilgileri:
Amazon Media EU S. à r.l.
38, avenue John F. Kennedy, L-1855 Lüksemburg_
amazonpublishing-gpsr@amazon.com

ISBN-13: 9781662527487 (ciltli)
ISBN-13: 9781662534195 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662527470 (dijital)

Kapak tasarımı: Elizabeth Turner Stokes
Kapak resmi: © Nadia Murash, © Chorna_black, © colnihko /
Shutterstock

İlk baskı

Yeğenim Ben için — ailen seni seviyor ve öznlüyor.

İÇİNDEKİLER

Harita

İÇİNDEKİLER UYARI

BÖLÜM BİR

İKİNCİ BÖLÜM ÜÇÜNCÜ

BÖLÜM DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM SEKİZİNCİ

BÖLÜM DOKUZUNCU

BÖLÜM ONUNCU BÖLÜM

ONBİRİNCİ BÖLÜM ONİKİNCİ

BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ON

BEŞİNCİ BÖLÜM

ON ALTINCI BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM ON

SEKİZİNCİ BÖLÜM ON

DOKUZUNCU BÖLÜM

YİRMİNCİ BÖLÜM

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM YİRMİ

İKİNCİ BÖLÜM

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM
YİRMİ ALTINCI BÖLÜM
YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM
YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM
YİRMİ DOKUZUNCU
BÖLÜM OTUZUNCU
BÖLÜM
OTUZBİRİNCİ BÖLÜM
OTUZİKİNCİ BÖLÜM
OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM
OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM
OTUZ ALTI
OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM
OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM
OTUZ DOKUZUNCU
BÖLÜM KIRKINCI BÖLÜM
KONU KIRK BİR KONU KIRK
İKİ
KONU KIRK ÜÇ
KONU KIRK DÖRT KONU
KIRK BEŞ KONU KIRK ALTI
KONU 47 KONU 48 KONU 49
KONU 50
BÖLÜM ELLİ BİR

BÖLÜM ELLİ İKİ BÖLÜM

ELLİ ÜÇ BÖLÜM ELLİ

DÖRT

BÖLÜM ELLİ BEŞ: XANDER BÖLÜM

ELLİ ALTI

BÖLÜM ELLİ YEDİ

BÖLÜM ELLİ SEKİZ BÖLÜM

ELLİ DOKUZ BÖLÜM ALTI

ALTINCI BÖLÜM ALTIYI

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM ALTIYI

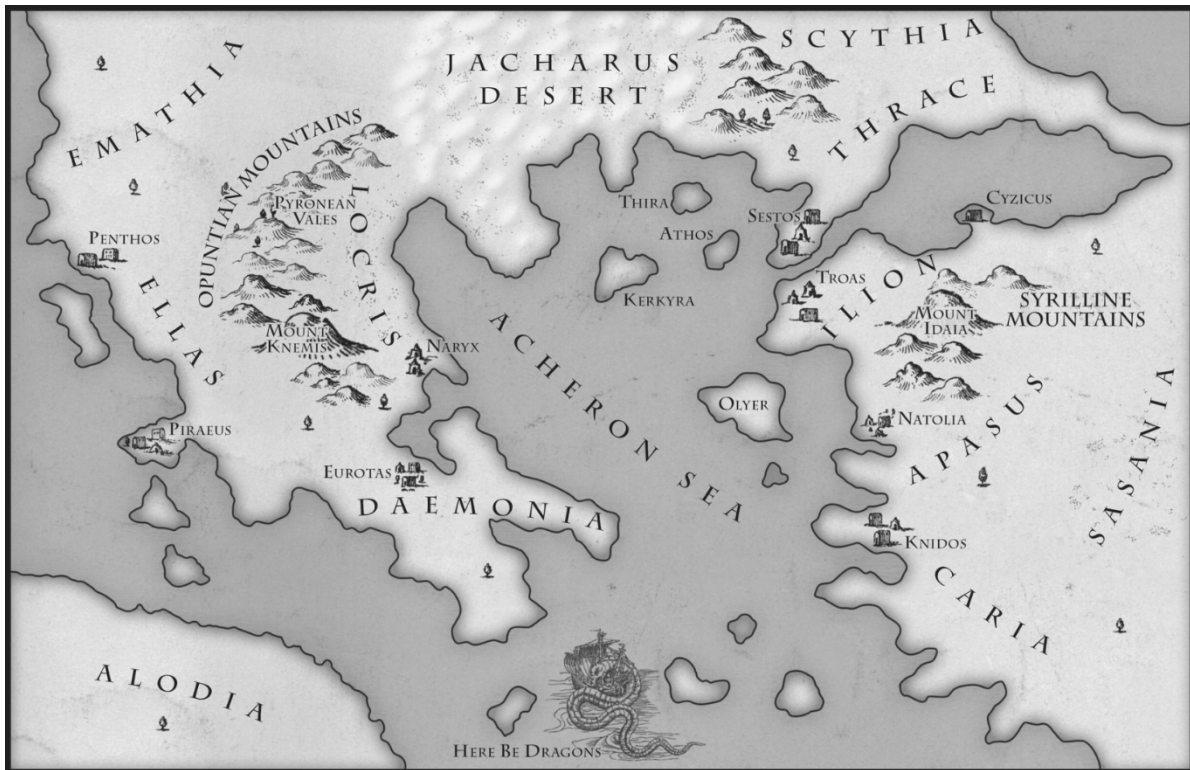
BÖLÜM ALTIYI BÖLÜM

ALTINCI YEDİ BÖLÜM

YAZARIN NOTU

TEŞEKKÜR

YAZAR HAKKINDA

[Harita](#)

İÇİNDEKİ UYARI

Bu kitapta intihar düşünceleri ve intihar ölümleri, yeme bozuklukları, düşük ve cinsel saldırıların yanı sıra şiddet, kavga ve ölüm gibi bazı tetikleyici unsurlar ve yetişkinlere yönelik temalar yer almaktadır. Bazı efsanevi yaratıklar zarar görür ve öldürülür. Tatlı romantik komedilerimin hayranı olan okuyucular için: Bu hikaye, normalde yazdıklarımdan çok daha ateşli ve açık kapı aşk sahneleri içeriyor. Bu kitaptaki daha baharatlı sahneleri okumak istemiyorsanız, 28, 58, 59 ve 62. bölümleri atlamanızı öneririm (bununla birlikte, bazı önemli olayları kaçıracığınızı da unutmayın!).

BİRİNCİ BÖLÜM

Karanlık yaklaşıyor.

Tanrıçanın uyarısı kafamda yankılanırken, tapınağın merdivenlerini tırmanarak adelphia'ya yeniden katıldım. Onları, rahibe ve yardımcı rahibelerimizi gömmek için kazdığımız toplu mezarın yanında dururken buldum. Tapınak arazisinde ölü olarak yatan o kadınların görüntüsü...

Bu, asla unutamayacağım bir şeydi.

"Nasıl devam edeceğiz?" lo, elini Suri'nin eline kaydırırken üzüntüyle sordu. "Şimdi ne yapacağız?"

Birkaç saniyelik ağır bir sessizliğin ardından, Zalira çenesini kaldırdı ve bize döndü. "Kadınların her zaman yaptığı şeyi yapacağız. Acımızı yutacağız, kalp ağrımızı katlanacağız, ıstırabımızı görmezden geleceğiz. Ayağa kalkacağız. Dayanacağız. Devam edeceğiz. Başka seçeneğimiz olmadığı için bir adım daha atacağız."

"Geriye sadece biz kaldık," dedi Ahyana.

Bir kişi daha vardı, ama o yardım edemezdi. Tapınak savaş ustamız Antiope, katliamdan zar zor kurtulmuştu. Uyanıp uyanmayacağını bilmiyordum. Sanki bize bir mesaj vermek için hayatta kalmış gibiydi.

Arion'un Çekici.

Tapınak duvarlarından büyük parçaları koparan bu muydu? Çekicin bir kişi mi yoksa bir nesne mi olduğunu hâlâ bilmiyordum.

"Bu kadınların intikamını almalıyız. Ilion'u korumaya yardım etmeliyiz," diye devam etti Ahyana, kararlı bir sesle. "Bunu biz yapmalıyız."

Ahyana haklıydı. Bu bize kalmıştı.

Artemisia'yı durdurmalıydık.

Eski bir rahip yardımcısı olan Artemisia, bilinmeyen bir düşman için çalışıyordu ve bir şekilde eğitilmiş savaşçı kadınlardan oluşan bir tapınağı tamamen yok etmeyi başarmıştı. Ayaklarımın altındaki kırmızı toprağı tekmeledim. Neden saldırdıklarında bunu attılar? Bunun anlamını hiç öğrenebilecek miydim?

Hain başrahibe, Artemisia'nın kiminle komplo kurduğunu bilmek zorundaydı. Kavgamızdan sonra daha fazla konuşmayı reddetmişti, ama ben mümkün olan en kısa sürede ona soru sormayı planlıyordum.

"Tapınakta ne yapıyordun?" diye sordu lo.

"Dua etmeye gitmiştim. Tanrıçanın heykelini parçaladılar, parçalara ayırdılar." O heykelin önünde dua ediyorduk. O heykelin önünde yeminlerimizi etmiştik.

lo, küfürlü sözlerle şaşkınlıkla ağzını eliyle kapattı. "Artemisia bunu nasıl yapabilir?"

Bunu çok kolay yapmış olabileceğinden şüpheleniyordum. "Heykel kalın bir altın tabakasıyla kaplıydı ve o tabaka yok oldu. Artemisia'nın onu aldığını düşünüyorum."

"Neden yapsın ki?" diye sordu Ahyana.

"Askerlere ödeme yapabilir. Gemilere. Ordusunun yeterli erzakı olduğundan emin olabilir," dedi Zalira.

Artemisia, silah deposundaki ve tapınaktaki tüm insanları tek başına katletmiş olamazdı. Yardım almıştı.

Bu bir sorun olabilirdi, çünkü bin yıllık baş rahibe Lysimache'nin artık tanrıçanın diğer gözüne sahip olmadığını düşünmeye başlamışım.

Ve onu Artemisia'ya verdiğini.

Gözü geri almak için bir orduyla savaşmak istemiyordum. Ama o kalıntı, Lysimache'nin Locris'e koyduğu laneti kaldırmanın tek yoluydu.

"Başka bir göz daha var," dedim, bu bilgiyi kız kardeşlerimle paylaşmadığımı fark ederek.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Zalira.

Onlara kafamın içinde duyduğum sesi anlattım, Daemonian savaş ustam Demaratus'un, tanrıça heykelinin kaç gözü olduğunu ve Ilionian ve Locrian heykellerinin her birinin iki göz çukuru olduğunu nasıl fark ettiğimi sorduğunu, yani tanrıçanın dört gözü olduğunu ve daha önce düşündüğüm gibi sadece iki gözü olmadığını. "Locrian gözlerinden biri bölünerek yaşam büyücülerine verildi. Diğer Locrian gözünü ise toprağı lanetlemek için kullandı. Theano, Ilion'dan birini hayatta kalmak ve bizi güçlendirmek için kullandı. Sonra o...

geriye kalanları yok etti. Bu da demek oluyor ki, bir Ilionian gözü daha var ve onu geri almalıyız."

"Locris'i lanetleyen Theano muydu?" lo şok olmuş gibiydi. Suri'nin dudakları ince bir çizgiye dönüştü. O, benimle birlikte yüksek rahibeyle yüzleştiğim için, benim bildiğim her şeyi bilen tek kardeşlik üyesiydi.

Tüm bu kaosun ortasında, bildiklerimi diğerlerine henüz anlatmamıştım ve adelphia'mdan hiçbir sır saklamamaya karar verdiğim için biraz suçluluk duyuyordum. "Onun gerçek adı Lysimache. Kysandra'nın kız kardeşi."

"Kitaplarda okuduğumuz kişi mi?" diye sordu lo, aynı anda Zalira da "Büyük Savaş'tan Kysandra mı? Bin yıl önce olan savaş mı?" dedi.

Başımı salladım. "Lysimache, hayatta kalmak için gözlerden birini öğütüp yutuyordu ve bizi güçlendirmek için parçalarını çeşmenin suyuna koyuyordu." Başrahibe, o parçaları çeşmeye koyduğunu bildiğimi, rahibeleri ve yardımcıları güçlendirmek için gözü kullandığını itiraf ettikten sonra bağlantıyı kurduğumu bilmiyordu.

Biz kavga ettiğimizde, onu yenebilecek kadar güçlü olduğum için şaşırmıştı. Görünüşe göre, akıl hocamız Maia'nın bizi korumak için çeşme suyunu gönderdiğini bilmiyordu.

"Lysimache ayrıca benim Xander ile evlenmemi ve Artemisia'nın planını gerçekleştirebilmesi için şehirde bir dikkat dağıtıcı unsur oluşturmamı istiyordu." Bu planın cinayet ve yıkımdan başka ne olduğunu bilmiyordum, ama öğrenecektim.

"Theano... yani Lysimache neden bu kadar uzun süre hayatta kaldı?" diye merak etti Ahyana.

"O kurtarıcıyı bekliyordu. Ilion'u kurtarmamı engellemek istiyordu." Bu sözleri söylerken kendimi biraz aptal hissettim. Lysimache'ye kurtarıcının ben olduğumu söylemiştim ve o anda buna inanmıştım.

Ama şimdi, gün ışığında...

lo, benim kehanetteki kurtarıcı olduğuna yürekten inanıyordu. Küçük bir kızken, tanrıçaya

kurtarıcıyı korumaya söz vermişti — alevlerin öptüğü ve tanrıçanın işaretini taşıyan kişiyi.

Alevlerle dolu bir binada bulunmuştum ve yanmamıştım, ama kocam neredeyse ölmüştü. Tanrıça saç rengimi alev gibi kırmızıya çevirmişti. Ve lo'nun Lysimache'nin resmi mührüyle bıçak yarasını kapatmış olduğu omzumda onun işareti vardı.

Muhtemelen, Ilion'un kurtarıcısı olmak için en kötü kişi bendim. Yakın zamana kadar, tüm ulusun yanıp kül olmasını seve seve izlerdim.

Ama Ilion'da çok sayıda masum insan vardı. Ve burada sevdiğim insanlar vardı. Kardeşim Quynh, Thrax'a aşık olmuştu. Ben de onunla olan ilişkiyi riske atmamak için ona karşı hala nazik davranmaya çalışıyordum. Burası onun evi olacaktı, bu yüzden onu güvende tutmak için elimden geleni yapacaktım.

Sevdiğin sadece onlar değil, diye fısıldadı bir ses. Xander'ın yüzü zihnimi doldurdu ve ben başımı sallayarak cevap verdim. Bu, kendime bile izin veremeyeceğim bir şeydi. Yaklaşan felaketten kurtulabilmek için birlikte çalışmamız, birbirimize güvenmemiz gerektiğini biliyordum. Hâlâ fiziksel olarak birbirimize bağlıydık; birimize olan her şey diğerine de oluyordu.

Io, Xander ve benim evliliğimizi tamamlayarak bu bağı koparabileceğimizi keşfetmişti, ama ben tanrıçaya bekâr kalacağıma dair yemin etmiştim. Tanrıçanın kanunlarına uymak ve bir yaşam büyücüsünün "bedensel zevkler" olarak adlandırdığı şeylerden uzak durmak zorundaydım, böylece gözü kullanıp Locris'i eski haline getirebilecektim.

Io'nun bal şarabı ile kardeşini uyuşturduğu ve onun beni baştan çıkarmaya çalıştığı anı hatırladığımda tenim ısındı. Io'nun yaptığını fark etmeden önce, neredeyse başarmıştı.

O çok cazipti.

Ve şu anda beni uzak tutmaya kararlı görünüyordu. Lycia ve tapındaki katliamlardan bu yana ilişkimiz hakkında gerçekten konuşma fırsatımız olmamıştı ve durumumuzun ne olduğunu bilmiyordum.

Çünkü son kez bu konuyu onunla konuşmaya çalıştığımda, bal şarabının etkisi altındayken bana söylediği hiçbir şeyi kastetmediğini söylemişti. Ona inanmadım.

Ama ne yapacağımı bilemiyordum.

"Artemisia'yı durduracaksın," dedi lo, beni düşüncelerimden çıkararak. "Ne düşünürsen düşün, sen kurtarıcısın. Yaptıklarının bedelini hayatıyla ödeyecek."

lo'nun son zamanlardaki intikam arzusu beni endişelendiriyordu. O her zaman en güçlü rahibe olmuştu, tüm hayatı boyunca tanrıçayı tapmış olan kişi. Geçmişte her zaman hayatı korumaya çalışmıştı, bu yüzden birinin ölümünü istemesini duymak çok garip geliyordu.

Onunla aynı fikirde olsam bile.

"Ne olacağını bilmiyorum," dedim. "Ama hepimizin birlikte bununla yüzleşeceğimizi biliyorum."

"Peki sonra ne olacak?" diye sordu lo. "Ilion'u kurtarıp tanrıçanın gözünü bulduktan sonra ne yapacaksın?"

"Locris'e geri döneceğim," dedim hemen. "Orayı yeniden inşa etmem ve Lysimache'nin lanetini kaldırmam gerekiyor. Ayrıca tanrıçaya tapınacağını yeniden açıp orada ona tapınmayı yeniden başlatacağıma söz verdim. Bunu yapabilecek başka kimse yok. Ahyana'nın dediği gibi, geriye sadece biz kaldık. Onun yardımını bekliyorsam sözümü tutmam gerekiyor."

Sadece bu sözden bahsetmiyordum, istesem de istemesem de tutmam gereken çok söz vardı.

Adelphia'larımdan hiçbiri cevap vermedi ve hepsi de kederli görünüyordu. Pişmanlık mideme derin bir şekilde yerleşmişti. Ülkemize dönme niyetim konusunda çok dürüst olmuştum. Kız kardeşlerim benim için hiçbir şeyin değişmediğini biliyor olmalıydılar. Plan hala buydu ve her zaman da öyle olacaktı.

"Eve gitmeliyiz," dedi Zalira.

"Ev" kelimesi beni çok etkiledi. Sadece Locris'i kurtarmayı düşündüğüm için değil, aynı zamanda kocamın bana bu kelimeyi söylediğinde hissettiğim duyguyu hatırladığım için de.

Seni korumak için bir muhafız bırakacağım. İşin bittiğinde eve gel.

Bu tapınak benim için bir ev olmuştu, ama bir daha asla öyle olmayacaktı. Artık saray benim için bir evdi, bunu hiç mümkün olmayacağını düşünürdüm. Bu, sahip olamayacağımı bildiğim şeyleri istememe neden oldu.

Ön kapıya vardığımızda, "Kilitleyelim mi?" diye sordum. "Hayır," dedi lo.

"Kapıyı kapat ama kilitleme.

X ander'dan burayı korumak için bir nöbetçi görevlendirmesini isteyeceğim, sonra da

birine çeşme suyunu bize getirmesini ayarlayın."

Bu iyi bir fikirdi. Önümüzdeki günlerde tüm gücümüze ihtiyacımız olacağını hissediyordum.

Kemerli geçidi geçip sokağa çıktık. Suri arkamızdan kapıları kapattı ve Xander'ın sadece bir muhafız bırakmadığını gördüm.

Bizi güvende tutmak için ordusunun yarısını tapınak duvarlarının dışında bırakmıştı.

İçimde sıcak bir heyecan dalgası yayıldı. Onun bu davranışının daha fazla bir anlam taşımasını istememem gerektiğini biliyordum.

Zalira yola çıktı ve biz de onu takip ettik, askerler ise arkamızda mesafeyi koruyarak ilerledi.

İo yanıma geldi ve kolumu çekerek hızımı biraz yavaşlatmamı, diğerlerinden biraz uzaklaşmamı istedi. "Xander ile olan bağını koparmalısın."

Ben ölürsem, o da ölür. "Yine mi evliliğimi tamamlamam için beni cesaretlendiriyorsun?"

"Hayır."

Onun cevabı beni şaşırttı. Son birkaç haftadır Xander ve benim seks yapmamızı sağlamaya çalışmaktan başka bir şey yapmamıştı ve defalarca onu sevdiğimi itiraf etmemi sağlamaya çalışmıştı.

"Her şey değişti, Lia," dedi. "Seninle onun arasındaki fiziksel bağ koparmanın bir yolunu bulacağım. Ama ikinizin daha da yakınlaşmasını istemiyorum." Konuşurken sesi titriyordu ve bana bunu söylemenin onun için zor olduğunu biliyordum.

Anlamadım. "Neden?"

"Çünkü sen ölürsen bu onu mahveder. İkinizin arasında ne olduysa, sona ermesi gerekiyor. Annemiz öldüğünde... o eskisi gibi olmadı. Hayatım boyunca bu kaybın ona ne yaptığını gördüm. Ve eğer yaklaşan felaketten kurtulursan, Locris'e geri döneceksin ve Xander burada kral olacak. İkinizin bir geleceği yok."

Boğazımdaki sıcak, kalın yumruyu görmezden gelerek başımı salladım. Kendime bininci kez ölmeyeceğimi söyledim.

"Lütfen onun için durumu daha da kötüleştirme. Ne derse desin, ne düşünürsen düşün, onun seni sevdiğini biliyorum. Ve Xander sevdiğinde, tamamen sever. Bu benim için haksızlık olabilir, ama benim

, lütfen kardeşime zarar vermeyeceğine söz ver. Ondan uzak dur. Lütfen ona onu sevdiğini söyleme."

Xander ya da ben bu sözleri söylersek, ruhlarımız sonsuza kadar birbirine bağlanacaktı. Bu, Zalira ve Stephanos'un başına gelmişti ve ben, Zalira'nın bu bağ yüzünden acı çektiğini biliyordum. Stephanos'u seviyordu ama tanrıçaya ettikleri yemin yüzünden onunla birlikte olamıyordu... Onun acısını çok iyi anlıyordum.

Io, ben bunu kimseye itiraf etmemiş olmama rağmen, görünüşe göre bunu sezmişti. Kendime bile itiraf etmemiştim.

Ve artık itiraf edemezdim.

Çünkü bunun onun için ne kadar önemli olduğunu görmüştüm. "Onu incitmemek için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

Sanki önemli bir şeyi kaybetmişim gibi hissettim.

Gözleri, dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyordu. "Teşekkür ederim. Artık çok geç olduğundan endişeleniyorum. İkiniz için de."

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalışarak, şaka yaparak gerginliği kırmaya çalıştım. "Eğer gerçekten kurtarıcıysam, o zaman benim için kimseyle bir gelecek yok."

Ama şakam işe yaramadı.

O sadece başını salladı ve kehaneti alıntıladi: "Elementlerin sınavından sonra, kurtarıcı ölecek, tanrıçaya layık bir kurban olarak sunulacak ve karşılığında Ilion güvende kalacak."

Onun sözleri, ilk duyduğumda olduğu gibi şimdi de beni derinden etkiledi. Kurtarıcı olduğumu kabul etmek istemememin ana nedeni buydu.

Ölmek istemiyordum.

Yaşamak için bu kadar çok nedenim varken.

"Elementlerin yargılanmasının ne anlama geldiğini düşünmeye vaktin oldu mu?" diye sordum, dikkatimi başka yere yönlendirmek için.

Io'nun yüzü buruştu. "Sanırım ilkinin çoktan geçtin."

Aniden durduğumda neredeyse kendi ayaklarımın üzerine takılıp düşüyordum. "Ne?" Arkamızdaki askerlerin de durduğunu ancak belli belirsiz fark ettim, bu da Io ve bana onların duymadan konuşma fırsatı verdi.

"Xander'ı kurtarmak için Lycia'daki yanan eve koştuğunda...
Bence o senin ateş sınavındı."

Kalbim göğsümde güm güm atarken kulaklarımda kan dolaşmaya başladı. Haklı mıydı? Sınavlar çoktan başlamış mıydı? Diğerleri nasıl olacaktı?

Ve lo haklıysa, bir sınavı atlatmıştım ve ölmeden önce sadece dört sınavım kalmıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Saraya girdiğimizde, hamile hizmetçim Parthenia'yı gördüm. Belli ki benim dönüşümü bekliyordu. "Seni konsey odasına çağırıyorlar" dedi.

Günlerdir banyo yapmamıştım, aç ve yorgundum ama bu isteği reddedemeyeceğimi biliyordum.

Konsey odasına vardığımda, tüm oda kargaşa içindeydi. İnsanlar birbirlerine bağıyorlardı ve her an bir kavga çıkacakmış gibi görünüyordu.

Xander odanın ortasında duruyordu ve gürültünün üstesinden gelmek için boynundaki damarlar gerilmişti.

"Yeter!" Kendini yaşlılar konseyinin başkanı ilan eden Pelias, kılıcının kabzasıyla tahta masaya vurdu ve masadaki tüm cam eşyalar tıkırdadı. O, şu anda kız kardeşim Kallisto ile nişanlı olan, şiddet uygulayan canavar Lykaon'un babasıydı. Xander, Pelias ile eski kraliçe ve Xander'ın üvey annesi Erisa'nın bir ilişki yaşadığından şüphelendiğini söylemişti.

Bu, Pelias'ı tamamen güvenilmez kılıyordu.

Aynı zamanda, Xander'ın öptüğünü gördüğüm Chryseis'in de babasıydı, ama bu düşünceyi bir kenara ittim. Olan bitene dikkatimi vermem gerekiyordu.

"Aynı anda sadece bir kişi konuşmalı," dedi Pelias, kılıcını kınına geri koyarak. "Prens Alexandros?"

Xander'ın ilk konuşmasına izin vermesine biraz şaşırdım.

"Saldırıya uğradık," dedi. "Lycia şehrini tamamen yok eden ve bizi de öldürmek için tuzaklar bırakan bir düşmanımız var. Silah deposundaki insanları öldürdüler, ellerinden gelen her şeyi çaldılar. Tapındaki tüm rahibeleri ve yardımcıları katlettiler. Hazırlanmalıyız. Müttefiklerimizden yardım isteyin. Bizi yok etmeye çalışanları bulmak için casuslar gönderin."

Erisa gözlerini devirdi. "Saldırıya uğramadık! Bu saçma ve olanları abartmak olur. Söylediklerinin doğru olduğuna dair elimizde ne kanıt var ki?"

"

Xander'ın ağızı açık kaldı ve bu şok edici tepki için onu suçlayamazdım. Io'ya verdiğim sözlerle rağmen, kendimi kocama doğru ilerlerken buldum, elimi onun eline kaydırdım ve elimden geldiğince destek olmaya çalıştım. O da elimi sıktı ve ben kolumda hissettiğim karıncalanmayı görmezden geldim.

"Cesetler," dedim Erisa'ya. "Kız kardeşlerimle tapınakta gömdüğümüz cesetler gibi. Bu bir kanıt."

"Sözlerinin doğruluğunu teyit edebilecek hiçbir tanık olmadan onları gömdüğünü iddia etmen oldukça uygun görünüyor," diye karşılık verdi Erisa. "Ve beş kızdan oluşan bir grup, o kadar kadını gömmek için bu kadar büyük bir çukuru nasıl bu kadar çabuk kazabilir? Bildiğimiz kadarıyla, rahibeler bitkilere bakmak ya da her ne yapıyorlarsa onu yapmak için seyahat ediyorlar."

Xander ile ağır bir bakış alışverişinde bulundum. Lysimache'yi nereye koyduğunu sormayı düşündüm, böylece onu buraya getirip söylediklerimi doğrulayabilirdim, ama gözlerinde ikimizin de aynı anda aynı sonuca vardığımızı gördüm: o yalan söyleyecekti. Başrahibe, uyumsuzluk ve şüphe tohumları ekmeye devam etmek için ne gerekiyorsa söyleyecekti.

Ve ben, tapındaki mezarın kazılmasına asla izin vermezdim. Bu düşünce beni dehşete düşürdü. O kadınlar huzuru ve toprağa kavuşmayı hak ediyorlardı.

Pelias, hiç kimseyi şaşırtmadan Erisa'ya katıldı. "Bir tür olay olduğunu kabul ediyorum, ama bu kadar çok yabancının şehrimize göç etmesine izin verdiğimizde olan budur. Tam vatandaş olmadıkları için üzgünler ve protesto olarak silah deposuna saldırdılar."

Xander bana hasat mevsimi bittikten sonra kırsal kesimden gelen ve bazen hırsızlık, kavga, vandalizm gibi kaoslara neden olan insanlardan bahsetmişti.

Aslında bu teori inandırıcı geliyordu, ki bu hiç de iyi bir şey değildi.

"Bizim düşmanımız yok," diye ekledi Pelias.

"Lokris," diye hemen cevap verdim.

Pelias gözlerini kısarak bana baktı. "Bize gerçek zarar verebilecek düşmanlarımız yok."

Onun cevabına sinirlendim ama haklıydı. Locris, Ilion'a saldırı düzenleyecek durumda değildi.

"Sadece prensin adamları şehrin saldırıya uğradığını söylüyor," diye işaret etti Erisa.

"Silah deposu sakinlerinin ifadeleri de var," diye karşılık verdi Xander. Serbest elimi onun koluna koydum ve vücudunun biraz gevşediğini hissettim.

"İnsanlar kolayca rüşvetle istediğinizi söylemeye ikna edilebilir," dedi.

Alaycı bir tavır takınmamaya çalıştım. Erisa bunu kişisel deneyiminden biliyordu. Ürkütücü oğlu Kyros'un kral seçilmesi için yürüttüğü kampanyayı finanse etmek amacıyla Locris'ten bir servet çalmış ve diğer arkonların bazılarına rüşvet vermişti.

Artık sahip olmadığı bir servet, çünkü kocam ve ben onu ondan almıştık.

"Bunu neden uydurayım ki?" Xander'ın sesi, öfkeden deliye döndüğünde olduğu gibi ölümcül bir yumuşaklığa büründü.

"Korku yayarak konseyi seni kral olarak seçmeye zorlamak için. Eğer bu hayali düşmanlarla savaşta olsaydık, o zaman bizi güvende tutmak için senin gücüne ve becerine ihtiyacımız olduğunu savunurdun. Savaş yok ve Prens Alexandros, sadece kendi bencil siyasi nedenleriyle seni aksine ikna ederdi."

Erisa cevaplarını açıkça çalışmıştı; cevapları çok hızlı ve kolay bir şekilde geliyordu ve neredeyse inandırıcı geliyordu.

Arkonlardan ikisi olan Themis ve Heliodora ne düşüneceklerini bilmiyor gibi görünüyorlardı. Zethus, konseyin görüşmelerinden çok şarap kadehine ilgi duyuyordu.

Stolos kendi düşüncelerine dalmış gibiydi, ta ki "Bence daha fazla karar vermeden önce raporları okuyup değerlendirmeliyiz. Tüm gerçekleri öğrenmeden şehirdeki herkesi gereksiz yere endişelendirmek istemeyiz." diyene kadar.

"Bu harika bir fikir," diye hemen kabul etti Erisa. "Ne olup bittiğini kesin olarak öğrenene kadar konsey askerler veya fon tahsisi konusunda herhangi bir karar almamalı. Ve kesinlikle halkı paniğe sevk etme riskini göze alamayız. Belki de

onların dikkatini başka yöne çekecek bir şey yapmalıyız. Prensin doğum gününü kutlamak için bir parti gibi."

"Doğum günüm çoktan geçti," dedi Xander. "Başka bir partiye ihtiyacımız yok."

"Halkın seni kutlama fırsatını elinden mi alacaksın? Eğer senin ısrar ettiğin gibi gerçekten savaş tehlikesi altındaysak, bu onların eğlenmek için son fırsatları olabilir. Onlardan bunu mahrum mu bırakacaksın?" Erisa kendinden çok memnun görünüyordu.

Ve odaya bakınca nedenini anladım. Oda hizmetçiler, askerler ve diğer soylularla doluydu. Erisa, Xander'ı ustaca tuzağa düşürmüştü. Eğer onu reddederse, halk, onun şehir çapında bir kutlama yapma fırsatını reddettiğini öğrenecekti.

"Tüm hazırlıkları ben yapacağım," diye ekledi üvey annesi. "Sen sadece gelmen yeterli."

Pelias, "Erisa'nın önerisini destekliyorum. Bu dikkat dağınıklığını, gerçeği ortaya çıkarmak için zaman kazanmak amacıyla kullanacağız," dedi. Oylama yapılmasını istedi ve diğer tüm arkonlar bu plana katıldı, ancak Themis ve Heliodora tereddütlü görünüyordu.

Xander hiçbir şey söylemedi. Elimi sıkıca tutarak arkasını döndü ve konsey odasından çıktı. Üzgün olduğunda her zaman çok hızlı yürüdüğü için ona yetişmek için acele ettim.

"Silah deposunda gömülmemiş cesetler var ve o parti vermek istiyor," diye homurdandı. "O kadın ve hırsı hepimizi öldürecek."

"Sence o da bu işin içinde mi?" diye fısıldayarak sordum ve etrafımıza bakarak kimse bizi duymadığından emin oldum. Umarım duymamışlardır, çünkü şehir çapında bir kutlama saldırı için mükemmel bir fırsat olurdu.

"Erisa bile o kadar aptal olamaz. Bizi hedef alan kişi, yoluna çıkan herkesi katletmeye hazır."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyordu ve ona ayak uydurmak kolay değildi. "Belki de o, hiç yönetmemektense hiçbir şeyi yönetmemeyi tercih eden türden biridir."

"Eğer bu doğruysa, tanrıça yardımcımız olsun."

Odamıza giden koridora vardığımızda, "Onu durduracağız," dedim.

"Biz mi?" diye sordu Xander ve ben nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Bu savaşta o ve ben "biz" olmalıydık ve ona bunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim.

Aniden durdu ve ben neredeyse ona çarpıyordum. "Hayatımı kurtardın," dedi.

"Ne?" Onun yakınlığı beni şaşırttı ve kendimi onun söylediklerine odaklanmak için zorlamam gerekti. "Ne zaman?"

"Lykia'da. Yanan bir eve girip beni kurtardın. Kabile kardeşlerim anlattı."

Oh. O olaydan beri bunu konuşmak için baş başa kalmamıştık. "Io da kurtardı. Onun merhemleri ve ilaçları sayesinde şu anda ayaktasın."

Beni, dizlerimin su gibi titremesine neden olan o yoğun bakışıyla inceledi. "Neden beni kurtardın? Benim kaderimi paylaşmaktan mı korktun? Yoksa başka bir neden mi vardı?" Sesi yumuşaktı ve içinde çok hafif bir kırılganlık hissettim.

Ya da belki de bu sadece benim umut dolu hayal gücümdü.

Bir yanımda, hayatımı kaç kez kurtardığını düşününce ona borçlu olduğumu şaka yollu söylemek istedi. Ama dürüst olmanın zamanı gelmişti. Kendimin bu yönünü ondan saklamayı bırakmayı öğrenmem gerekiyordu.

"Korkuyordum," itiraf ettim.

"Neden?"

Gözlerimi indirmek zorunda kaldım. "Öleceğinden. Bunu istemedim. Ve bunun nedeni benim de öleceğimi düşündüğümünden değildi." Onun ölümü beni mahvedeceğini söylemeye çok korkaktım.

Onu önemseydiğimi söylemeye çok korkuyordum. Çünkü bunun nereye varacağını biliyordum.

Parmağını çenemin altına koydu ve yüzümü kaldırdı, böylece tekrar gözlerine bakmak zorunda kaldım. Onun ifadesine nefesim kesildi ve kalbim patlayacakmış gibi hissettim.

"Benim ölmemi istemiyor muydun? Sanırım bu bir ilerleme," dedi, benim çok sevdiğim o alaycı ses tonuyla. "Gerçekten birlikte çalışmamızı mı istiyorsun?"

"Evet."

Gözlerinde bir şey parladı ve sonra şöyle dedi: "Başımdan beri istediğim şey buydu."

Bir anlık pişmanlık hissi tenimi kızarttı. Ona karşı çok zorlu davranmıştım, öfkemi o kadar sıkı tutmuştum ki ötesini göremiyordum.

"Aynı nihai hedefe sahibiz," dedim zayıf bir sesle, sanki bu yeterli bir açıklama gibi.

O başını salladı. "Bunu konsey olmadan yapmamız gerekecek. Onlar hiçbir şekilde yardımcı olmayacaklar, özellikle de Erisa ve Pelias onlara yanlış bilgi verirken. Bu da her şeyi kendim ödemem gerekeceği anlamına geliyor: zırh, silahlar, cephane."

"Bunu karşılayabilmen iyi bir şey," dedim.

Bana yarım bir gülümseme attı. "Yine hazinemden para mı çaldın?"

"Son zamanlarda değil."

Onunla burada durup bu güzel anı yaşamak gerçeküstü bir duyguydu. Dünya etrafımızda çöküyordu, ama biz hala kendimiz olabilirdik.

Eskiden olduğumuz biz.

Eğer işler farklı olsaydı, gelecekte olabileceğimizi düşündüğüm biz.

Arkamızdaki merdivenlerde bir hareket oldu ve dönüp baktığımda, adelphia'mızın bize katıldığını gördüm. Hepsi, Xander ve beni birlikte görünce farklı ifadeler takındılar.

Elimi çekip geri adım attım.

"İşte buradasınız," dedi lo sahte bir neşeyle. "Temizlenmeye gidiyoruz. Banyonu kullanabilir miyiz?"

Xander başını salladı ve lo bana kaşlarını kaldırarak, neden kardeşine bu kadar yakın durup elini tuttuğumu sorar gibi baktı, oysa ona ondan uzak durmaya çalışacağıma söz vermiştim.

Kız kardeşlerim yanından geçerken onlara selam verdi ve ben utançtan orada öylece durmaktan başka bir şey yapamadım.

Xander'dan uzak durmakta hiç iyi değildim. lo'ya verdiğim bu sözü nasıl tutabilirdim?

"Lia," dedi, bana yaklaşarak, ve damarlarımda akan kan onun yakınlığından dolayı sevinçle şarkı söylüyor gibiydi. Dudaklarıma bakıyordu ve onlar da buna karşılık olarak karıncalanmaya başladı. Onun öpücüğünü her şeyden çok istiyordum.

Ona direnecek kadar güçlü değıldim.

lo bana çok kızacaktı.

Sanki sadece düşüncelerim buna neden olmuş gibi, lo'nun "Hayır!" diye haykırışıyla hava yırtıldı ve ikimiz de koridorda ona doğru koştuk.

"Gittiler," diye boğuk bir sesle söyledi. "Hepsi gittiler."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Adelphia'nın odası tahrip edilmişti. Mobilyalar parçalanmış, yatak takımları yırtılmış, kitaplar ve kağıtlar parçalanmış ve her yere saçılmıştı. Kırmızı toprak zemini kaplamıştı.

İo evcil hayvanları için ağlıyordu; kafesleri ve kafesleri parçalanmıştı.

Suri odaya daldı ve İo'nun yatağına koştu. Yatağın altına uzandı ve İo'nun gelinciği Chara'yı çıkardı. İo rahat bir nefes aldı ve ikisini de kucaklamak için koştu.

"Burada ne oldu?" diye sordu Zalira.

Hiçbirimiz bilmiyorduk.

"Biri hepinizi öldürmek istemiş," dedi Xander, neredeyse homurdanırcasına. "Siz tapınağın rahiplerisiniz ve onlar sizin de ölmenizi istemiş."

Xander ve adamlarına Lycia'ya eşlik etmek için gönüllü olduğumda, kız kardeşlerimi yanımda götürmemeyi düşünmüştüm. Bu saldırıyı emreden kişi, onların da geleceğini fark etmemişti.

Ya onlara gelmelerini istemeseydim? Burada olurlardı.

Onlar...

Bu düşünceyi sonuna kadar götürmeye kendimi izin veremedim. Suri bir gövdenin yanında bir kaplumbağa buldu ve onu İo'ya verdi. Kız kardeşlerimi de yanımda getirdiğim ve onları kaybetmediğim için çok minnettardım.

Sonra saldırıyı emreden kişinin benim de Lycia'ya gittiğimi fark edip etmediğini merak ettim.

Kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı ve odama koşarak kapıyı açtım.

Oda, İo'nun yatak odası kadar dağınıktı. Yerde kırmızı toprak ve kan lekeleri vardı. Burada bir kavga çıkmıştı. Kaç tane muhafız ölmüştü?

"Luna!" diye bağırdım ve kertenkelemi aramaya başladım. Ona zarar vermişlerse ne yapacağımı bilmiyordum. Yatağın altını kontrol ettim ve

hiçbir şey yoktu. Yırtık perdemin arkasına koştum ve sandıkları açıp içlerini aramaya başladım.

Onu hiçbir yerde
göremedim. Xander odaya
girdi.

"Luna'yı bulamıyorum," dedim ona, sesim titriyordu.

O, yatağın altına bakmak için çömeldi. "Oraya baktım zaten," dedim ona. Sanki Luna'nın gerçekten orada olmadığını kendisi doğrulamak istercesine, hemen ayağa kalkmadı.

Tuniklerim ve elbiselerim her yere dağılmıştı ve ben onları toplayıp bir kenara atarken onu çağırmaya devam ediyordum. Xander banyoya gidip bakmaya başladı.

Eli boş çıktığında paniğim arttı. Ya saldırganlar onu öldürmüştü?
Sonra bir cıvıltı sesi duydum ve tamamen hareketsiz kaldım.
"Yatağın altında," dedi Xander, ben bulamadan sesin kaynağını
tespit etti.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve Luna'nın ortada oturmuş, bana umutla göz kırparak baktığını gördüm. Hapşırıldı ve ben neredeyse gülecektim, onun iyi olduğuna o kadar rahatlamıştım ki. Ellerim titreyerek ona uzandım. Cildimde minik gümüş pullar olduğunu fark ettim, sanki kendi bir parçasını hapşırarak dışarı atmış gibiydi. Garip. Onu göğsüme yatırdım.

"İyi misin?" diye sordum, yüzünü görebilmek için onu kaldırarak.

Bana yavaşça göz kırptı.

Evet.

"Neredeydin?" Xander ve ben yatağın altını kontrol etmiştik ama orada değildi. Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibiydi.

"Sen... kertenkelenle mi konuşuyorsun?" Sanki aklımı kaçırmışım gibi sordu.

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü onun cevap verebileceğini düşünüyorum. Kulağa nasıl geldiğini anlıyorum, ama gerçek bu." Bunu ondan saklamak aklıma bile gelmedi, bu da onunla ilgili içgüdülerimin kesinlikle değiştiği anlamına geliyordu. Birkaç hafta önce, bu bilgiyi kendime sakladım

bu bilgiyi kendime saklardım. "Sana gösterebilirim. Bir kez göz kırpmak evet, iki kez göz kırpmak hayır anlamına gelir."

O yanıma geldi ve ben "Luna, adamlar odamıza saldırdı mı?" diye sordum.

Evet.

"Belki sadece göz kırpyordur," dedi Xander.

"O zaman ona hayır diyeceği bir soru sor."

"Kentaurlar da sana saldırdı mı?" Sanki tüm bu olayı saçma buluyormuş gibi konuşuyordu.

Luna ona cevap vermedi. Gözleri açık kaldı.

Xander'ın centaur sorusunu tekrarlardım ve o hemen iki kez göz kırptı.

Hayır.

"Gördün mü? İletişim kuruyor."

"Ya da tesadüftü."

İçimde bir hayal kırıklığı hissettim. Neden onun söylediklerime inanmasının benim için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Luna'ya sordum, "Xander horluyor mu?"

Evet.

"Ben horlamam!" diye itiraz etti. "Horluyorsun."

"Lia horluyor mu?" Sorusunu Luna'ya yöneltti, ama Luna yine cevap vermedi.

Sonra ona horladığımı sordum.

Hayır.

Neden sadece benim sorduğum sorulara cevap veriyordu? "Sanırım bu, sadece benimle iletişim kuracağı anlamına geliyor." Ya da belki de iletişim kurabileceği tek kişi bendim. Tam olarak anlamadığım bir tür bağımız vardı ve bu bağ sayesinde konuşabiliyorduk. Xander'ın kardeşliği üyesi Rokh da kuzgun formundayken onu hissedebiliyordu. Bu ne anlama geliyordu? Her şey çok garipti.

Son zamanlarda hayatımda hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Göz kırparak konuşan bir kertenkele duymadım hiç," dedi Xander, yatağımıza sertçe oturarak. Yorgun görünüyordu ve ben tapınaktayken ne yaptığını merak ettim.

Ve neden odalarımızın tahrip edilmesine şaşırmıştı. Doğruca buraya gelseydi, bunu görürdü. Luna'yı hala sıkıca tutarak yanına oturdum. "Neredeydin?"

"Sen ve kız kardeşlerinin tapınakta her şeyi kendiniz yaptığınızı düşününce... Ben de üretken bir şey yapmalıyım. Silah deposunda, cesetleri gömmelerine yardım ettim ve yıkılanları yeniden inşa etmeye başladım."

İşte bu yüzden kral olmalıydı. Erisa'nın asla yapmayacağı şekilde halkını önemsiyordu.

"Sadece konsey beni çağırdığı için saraya döndüm," diye ekledi. Sonra yüzünü ellerinin arasına aldı. "Çok fazla ölü var."

"Kendi gözleriyle gördüğün halde konseyin olanları sorgulaması ve şüphe duyması zor olmalı."

Başını kaldırıp bana baktı. "Tüm bunlar çok zordu."

Bu hafif bir ifadeydi. "Bu düşman nasıl bu kadar büyük bir hasara yol açabildi? Kimse onları duymadı mı ya da durdurmaya çalışmadı mı?"

"Gece yarısı saldırdılar. Silah deposundaki insanlar yardım için yeterli sayıda asker toplamak için biraz zaman harcadılar. Tapınakta ne olduğunu bilen var mı, emin değilim."

Gecenin ortasında mı? Thrax bizimle birlikteydi. Bu da Quynh'i gözetlemediği anlamına geliyordu. "Quynh nerede?" diye sordum, tamamen paniğe kapılmışım.

"O iyi. Thrax, baş rahibeni kilitledikten sonra, doğrudan saraya geri döndü ve kız kardeşini güvenli bir eve götürdü. Trakya'lı üvey kız kardeşlerinden biri ona göz kulak oluyor ve o, tanıdığım en korkutucu kadın ve aslında Thrax'tan daha iyi bir savaşçı olabilir. Onun yoluna çıkan herkes hızlı bir sonla karşılaşır ve o, Quynh'i neredeyse Thrax kadar korur."

Bu rahatlatıcıydı. Belki de bu, kardeşim saraydan çıktığına göre onu artık daha sık görebileceğim anlamına geliyordu. Bir hileye başvurmam gerekip gerekmediğini merak ettim. Belki de bir nedenden dolayı tapınağa gittiğimi söyleyip sonra onun evine gidebilirdim.

Bu da aklıma geldi... "İo, tapınağa bir muhafız dikmeni istiyor," dedim, unutmak istemediğim için. Toprak kirletilmiş olsa bile, kimsenin oraya girip durumu daha da kötüleştirmesini düşünmek bile dayanılmazdı.

"Emri çoktan verdim. Seni koruyan adamlardan bazıları geride kaldı. Tapınağa kimsenin girmemesi gerektiğini düşündüm."

"Çeşmeden su almamız gerekiyor." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım. Bunun anlamı nedeniyle ona söylemek istememiştim.

"Neden?"

Birlikte çalışacaksak, onun bunu bilmesi gerekiyordu. "Beni yere yatırıp beni ittiğin zamanı hatırlıyor musun? Bu, çeşmeden akan su bizi erkekler gibi güçlü yaptığı içindi."

"Nasıl?"

"Sihirle."

Bu bilgiyi düşündü ve daha fazla ayrıntı sormadığı için rahatladım. Tanrıçanın gözünden bahsedemezdim.

Aptal kız, gerçekten onu senden çalacağını mı düşünüyorsun?

Artık onun benden kin veya intikam duygusuyla onu alacağını düşünmüyordum, ama Ilion'u kurtaracağını düşünürse? Tereddüt etmezdi.

Ve gözün neler yapabileceğini bilmiyordum. Açıkçası birçok kullanımı vardı ve belki bir silah gibi kullanılabilirdi. Bencilce olsa da, Locris için ona ihtiyacım vardı.

Gerçeğin tamamını paylaşamazdım.

"Bir erkek içerse ne olur?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

Birkaç dakika sessizce oturduğumuzda Luna kollarımda ağırlaşmaya başladı. Ona baktığımda uykuya daldığını gördüm. Onu Xander'ın onun için yaptığı kafese taşıdım, ama kafese zar zor sığıdı. Bir şekilde yine büyümüştü.

Ne yapacağımı bilemedim ve tereddüt ettim. Io'nun benden uzak durmamı istediğini hatırladım, ama tek istediğim yanına gidip yatağımızda oturmak, konuşmak ve üzerimize çöken karanlık gelecek için planlar yapmaktı.

Ben de öyle yaptım.

"Dikkatli olmalıyız," dedi. Bir an için ne demek istediğini anlamadım. O ve benim dikkatli olmamız gerektiğini mi kastetti?

Dikkatli olmak mı? "Hazırlıklı olmalıyız. Hazırlanın. Kabilemi çevre köyleri dolaşmaya göndereceğim ve onları şehre taşınmaya ikna edeceğim. Troas'ın surlarının arkasında daha güvende olacaklar."

Her zaman labirent duvarlarını lanetlemiştim ama şimdi onlara minnettardım. Herhangi bir kuşatma ordusu bu duvarları aşmakta büyük zorluk çekecekti.

Tabii zaten içeride değillerse. Görünürde saklanarak, Ilionlu gibi davranarak. Artemisia gibi. "Sence şehirde hala düşman için çalışan insanlar var mı?"

Yüzündeki ifade bir şekilde daha da sertleşti. "Umarım yoktur, ama çok geç olana kadar bunu bilmenin bir yolu yok."

Bu kötüye işaretli. "Ve vatandaşlarınız, tekrar saldırırlarsa hazırlıksız yakalanacaklar."

O da başını salladı. "İnsanlar kötü şeylerin olacağına inanmak istemiyorlar. Normal hayatlarına tutunmak ve her zamanki gibi yaşamaya devam etmek istiyorlar. Bu daha kolay."

"Ve daha aptalca," dedim.

"Ve daha da aptalca," diye onayladı. "Ama Troas halkı bir daha tamamen hazırlıksız yakalanmayacak. Güvenliğin artırılmasını ve güçlendirilmesini emrettim. Kasıtlı olarak biraz gevşek bırakmıştım."

"Neden?"

"Çünkü Erisa'yı bizden birine saldırırken yakalamayı umuyordum. Ama onu yakalamaya çalışmak, dumanı yakalamaya çalışmak gibidir."

Saraydan kaçmamın bu kadar kolay olmasına şaşmamalı. Xander ikimizi de yem olarak kullanmıştı. Bir yanımda öfkelenmem gerektiğini düşünüyordu, ama çok yorgun ve duygusal olarak çok yıpranmıştım, sadece "Oh" demekle yetindim.

"Nasıl..." Sesi kesildi ve rahatsız görünüyordu. Onun böyle davranmasına alışık değildim. "Tapınakta ne oldu?"

Yan odadan lo'nun sevinç çığlıkları geldi ve başka bir kayıp evcil hayvanın ona geri verildiğini düşündüm.

"Kız kardeşine göz kulak olsan iyi olur," dedim. "Biraz kana susamış hale geldiğinden endişeleniyorum."

Dizimle dizime hafifçe dokundu ve cildinin benimkine değdiği yerde bir sıcaklık hissettim. "Çünkü sen kötü bir etkisin." Şaka yollu söyledi,

ama yüzümü görünce gülümsemesi kayboldu. "Ne demek istiyorsun?"

"İo, bunu yapan kişiyi öldürmemiz gerektiğini düşünüyor."

"Ben ona karşı çıkmıyorum. Sen neden çıkıyorsun?"

Xander anlamak için hikayenin devamını dinlemek istedi. Ona Lysimache'yi bulduğumu ve onun gerçek hikayesini anlattım; büyük savaşın ardından atam Ajax'ın kız kardeşi Kysandra'ya yaptıkları yüzünden Ilion ve Locris'ten intikam almak için bin yıl boyunca sihir kullanarak hayatta kaldığını.

"Lysimache kaçmak için savaşmak istedi ama ben ona izin vermedim. Ona çok kızgındım. Onu öldürmek istedim," dedim.

Omuz silkti. "Ve?"

Böyle şeyler için beni yargılamamasını sevdim. Beni anladığını sevdim.

"Eğer kız kardeşin haklıysa ve ben gerçekten kurtarıcıysam... hayat tanrıça için kutsaldır. Onun lütfuna layık olmak için hayatı da kutsal olarak görmem gerektiğinden endişeleniyorum. Öfke ve intikamla Lysimache'yi öldüremeyeceğimi biliyordum. Öldürseydim tanrıçayı gücendirebilirdim. Ama bu benim için çok zordu. Orada durmuş, kılıcımı kaldırmış, onu öldürmek istiyordum ve sonra... senin sesini duydum. Bana farklı bir seçim yapabileceğimi söyledin. Bu bana durmam için güç verdi."

Sözlerim onu derinden etkilemiş gibi, keskin bir nefes aldığını duydum.

"İkimiz de farklı olmayı seçebiliriz," dedim. Elimi onun eline koydum ve bir süre sonra, onun sıcak, güçlü parmakları benimkini sardı. Konuşmaya devam ettim, Antiope'yi nasıl bulduğumuzu ve onun "Arion'un çekici" dediğini, onun bilmediği bir ifade olduğunu ve Artemisia'nın kırmızı toprağı yayan insanlarla ilişkisi olduğunu anlattım. "Göğsünde, Lykia'daki düşman askerinde gördüğümüz gibi kırmızımsı kahverengi bir çekiç dövmesi olduğunu hatırladım. Keşke daha önce hatırlasaydım."

"Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Artemisia mı?" diye sordum ve o başını sallayınca, "Yeni rahip yarışının olduğu gece kavga ettiğim kişi oydu" dedim.

"Sana zarar veren kişi. Onu öldürmek istiyorum bile."

Bu bana yasadışı bir heyecan verdi. Benim adıma ölümcül bir ses tonuyla konuşması hoşuma gitmişti. "Tapınakta tanrıçanın bir heykeli var ve kalın bir altın tabakasıyla kaplıydı. Artemisia altını çaldı."

Bu bilgiyi sindirirken çenesini sıktı. Zalira'nın Artemisia'nın bu kadar büyük bir servetle ne yapmayı planladığı konusunda vardığı sonuca o da varmış mıydı acaba?

"Altın tek başına, onun tapınaktaki herkesi neden katlettiğini açıklamıyor. Ya da neden buraya gelip seni ve adelphia'nı öldürmek istediklerini."

Kocam her zaman kendi iyiliği için fazla zeki olmuştu. Ona söylemek üzere olduğum şeye vereceği tepkiyi düşününce göğsüm inanılmaz derecede sıkıştı. "Bence bunu yaptı çünkü... rahibeler ve rahibe yardımcıları büyü yapabilirler."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

A uzun sessizlik uzadı arasında uzun uzun ben beklerken Xander'ın Xander'ın yanıtını

"Ne?" diye sordu sonunda. "Adelphia'm sihir yapabilir."

Bunun üzerine kaşları alnına kadar kalktı. "Sen de..."

"Hayır," diye sözünü kestim. "Ben yapamam. Ama diğer herkes yapabilir." Gerçekten şaşırılmış görünüyordu. "Ne... nasıl... ne..."

Onu daha önce hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. "Baygın halde buldukları hayat büyücüsü çırağı, benimle bir ilgisi olduğunu düşündüğün? Onu geçici olarak kaçırıp bana büyü'nün nasıl işlediğini anlatması için zorlamış olabilirim, sonra da unutmasını ve uykuya dalmasını sağlayan bir iksir içirmiş olabilirim."

"Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim..."

"Ama biliyordun," diye tamamladım.

"Biliyordum."

Çünkü o beni tanıyordu. Ve sadece dünyaya göstermek istediğim, iyi ve nazik yanlarımı değil. Beni en kötü halimle tanıyordu. Saklamak istediğim karanlık arzularımı, kıskançlıklarımı ve öfkemi... Hepsini görmüştü. Beni onun kadar iyi tanıyan başka kimse olduğunu sanmıyordum.

Neden bunu daha önce fark etmemiştim? Hissettiğim duyguları yuttum ve açıklamama devam ettim.

"Rahibeler ve yardımcı rahibeler tanrıçanın bir yönüyle bağlantı kurarlar. Ve sonra onun adını bu yönle birleştirerek söylediklerinde, sihirli şeyler olur. Io bunu ilk kez yaptığında, yaşam büyücüsünün sözlerini kullandı ve avludaki her çiçeği açtırdı. Biz yaşam büyücülerinden daha güçlüyüz ve onların tılsımlarına ihtiyacımız yok. Bence sihir her zaman kadınlar için yaratılmıştı."

"Io mu?" diye tekrarladı ve kız kardeşinin büyü yapabildiğini keşfetmenin ne kadar garip olduğunu anladım.

"Büyü yapmak, yaşam büyücülerini gibi onları da tüketir. Io bayıldı ve kendine gelene kadar saatlerce uyudu. Zalira, onların eğitim almaları gerektiğini ve bunun onları güçlendireceğini düşünüyor."

"Tapınağa gidip eğitim alabilirsin. Kız kardeşlerinin neler yapabildiğini kimsenin görmesini istemiyorum."

Kız kardeşlerimin büyü kullandıkları için kınanmaları gerçek bir olasılıktı. Ilion'daki insanlar bunu küfür olarak görebilirlerdi, çünkü hayatları boyunca sadece erkeklerin bunu yapabileceği söylenmişti.

Lysimache'ye sormam gereken bir şey daha vardı. "Bu iyi bir fikir," dedim.

"Başka ne gibi güçleri var?" Başını, Io'nun yatak odasıyla ortak duvarımıza doğru eğdi.

"Ahyana polen taşıyıcıları kontrol edebilir, bu yüzden Lycia'ya giderken gece kamp kurduğumuzda o arı bulutu ortaya çıktı. Zalira her zaman su ve fırtınalarla bağlantılı olmuştur, ama bildiğim kadarıyla henüz sihrini deneme fırsatı bulamadı. Ve Suri... Erisa, beşimizin cesetleri nasıl bu kadar çabuk gömebildiğimizi sorduğunda, bunun nedeni Suri'nin tek başına yeterince büyük bir çukur kazmış olmasıydı. O, gizli şeyleri bulur ve toprağı manipüle eder."

Yine uzun bir sessizlik oldu. Anlıyordum. Bu, ona bir anda yüklemek için çok fazla bir şeydi.

"Artemisia sihir yapabilir mi?"

"Bilmiyorum." Tanrıça adına, umarım öyle değildir. Bu, ihtiyacımız olan son şeydi. "Lysimache'nin ona tapındaki kadınların onu kullanabileceğini söylediğini varsaymak zorundayım." Bu, Artemisia'nın neden hepsini öldürmek için bu kadar çaba sarf ettiğini, neden beni ve adelphia'mı öldürmek için sıkı korunan bir saraya gitme riskini aldığını açıklardı. Bu bir kin değildi — kimse onun yoluna çıkamayacağından emin olmak istemişti.

"Şimdi geriye sadece beşiniz kaldınız."

"Evet. Ve Antiope, eğer uyanırsa."

Dalgın dalgın başparmağını elimle ovuşturmaya başladı ve ben kolumdan yukarı doğru yayılan sıcak karıncalanmayı görmezden gelmeye çalıştım.

"Çok açık sözlüsün," dedi sessiz bir sesle.

Tamamen değil. Ona tanrıçanın gözünden bahsetmemiştim. İçimi kemiren suçluluk duygusunu görmezden gelerek, "Sence de gitmemiz gerekmez mi?" dedim.

olmamız gerekmez mi?"

"Elbette. Sadece senin bir tür şekil değiştiren ve aslında benim karım olmadığını düşünmekten biraz endişeliyim."

Onun şakasına gülümsedim. "Hayır, benim."

Bakışlarımız buluştu ve gördüğüm şey midemi sıkıştırdı. Gözlerindeki bakış... Üzerimde durup bana onun sonunu getireceğimi söylediği zamanki bakışıyla aynıydı. Bal şarabı onu bunu söylemeye itmiş olabilir, ama inkar etmesine rağmen, o zaman olduğu gibi şimdi de aynı derecede samimi geliyordu.

Boğazını temizledi ve birleşmiş ellerimize baktı. "Elin neden parlıyor?"

"Luna hapşırdı."

"Parılayan pullar mı hapşıırıyor?"

"Görünüşe göre öyle." Onunla kafası karışan tek kişi ben olmadığım için sevindim.

O dramatik bir şekilde içini çekti. "Ne karmaşa. Onu bulduğumuz ilk gece pencereden dışarı atmalıydım."

Onun adına öfkelenmeye hazırdım, ta ki onun şaka yaptığını anlayana kadar. "Belki de bu yüzden seninle konuşmuyor."

"Belki," diye onayladı. Gözlerindeki o ışıltıyı, bana yarı gülümsemesini çok sevdim.

Şimdi boğazımı temizleyen ve konuyu değiştiren bendim.

"Lysimache nerede?"

"Yakındaki güvenli bir evde."

"Ne bildiğini öğrenmek için onu sorgulamam gerek." Yanlışlıkla esnedim ve boş elimle ağzımı kapattım.

Kafasını salladı. "Sabah ilk iş seni ona götüreceğim. Dinlenmen lazım. İkimizin de dinlenmeye ihtiyacı var."

Dün gece onun kollarından uzak kaldığım için gördüğüm kabusları düşündüm ve artık tekrar bir araya geldiğimize göre bununla uğraşmak zorunda kalmayacağım için mutlu oldum.

"Önce banyoya git," dedi.

Banyo yapmak harika olurdu. Kazarken tırnaklarımın altına o kadar çok kir girmişti ki, bir daha temizlenebileceklerini sanmıyordum. Lysimache'nin yüzeysel olarak kestiği yerlerdeki kurumuş kanı saymıyorum bile. Ayağa kalktım ve

hayal gücüm müydü bilemedim, ama elimi bırakmak istemiyor gibiydi.

Tuvaletin kapısına doğru yürüdüm ve dönüp onun beni izlediğini gördüm. İçimi bir özlem dalgası kapladı ve onu yanıma davet etme isteği duydum.

Gözlerindeki ateşli, aç bakıştan, tam olarak ne düşündüğümü bildiğini hissettim.

Ama o bekledi. Xander konuşmadı, hareket etmedi.

Harekete geçmeyi bana bıraktı.

Sözler dilimde yanıyordu ve tam söylemek üzereydim ki, lo'nun "Phoebe'yi buldun!" diye bağırdığını duydum, Phoebe de yüksek sesle miyavladı.

Bu beni kendime getirdi. Bu olamazdı. Daha iyi biliyordum.

O her zaman beni unutmamı sağlardı. Onunla birlikteyken, sanki evrende önemli olan tek şey oymuş gibi hissederdim.

Tuvalete girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Ama kilitlemedim.

Giysilerimi çıkarırken, onun buraya gelmesini hayal ettim. Ne söyleyeceğini, ne yapacağını, bana nasıl hissettireceğini... Cildim buna tepki olarak kızarmaya başladı.

Suya girmişken kapı açıldı. Kim olduğunu görene kadar kalbim yerinden çıkacak gibi attı. lo, Zalira ve Ahyana.

"Bizim de banyoya ihtiyacımız var," dedi Zalira kapıyı kapatırken. "Suri nerede?" diye sordum sabun almaya uzanırken.

"Priam'ı arıyor, farelerimden biri," dedi lo. "Kuşlarımın uçup gittiğini ama Priam'ın hala sarayda olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

Onun onlarla gelmemesinin tek nedeninin bu olup olmadığını merak ettim. Suri genellikle yalnız banyo yapardı ve bunun nedeninin, kollarındaki bandajların altında sakladığı kendi kendine yaptığı yaraları kimsenin görmesini istememesi olduğunu düşünüyordum.

Kız kardeşlerim havuza girerken, Xander'a benimle birlikte banyoya girmesini teklif etseydim ve o da kabul etseydi, lo bizi burada birlikte bulacaktı diye düşündüm. O, bizim bir araya gelmemizi isteyen en büyük destekçimizdi, ama şimdi ondan uzak durmamın nedenlerinden biri de oydu.

Zalira memnuniyetle iç geçirdi ve başını havuzun kenarına yasladı. lo yeni iksir fikirlerinden bahsediyordu. Sihirlerinin daha uzun süre etki etmesi için güçlendirici bir iksir yaratmak istiyordu ve benim kardeşi ile olan fiziksel bağımlı koparmak için hangi bitkileri kullanabileceğini planlamaya başlamıştı bile.

lo saçını durulamak için başını suya daldırdığında, Ahyana geçici sessizliği fırsat bilip, "Bunu söylemek için uygun bir zaman olmadığını biliyorum, ama tapınak muhafızları artık yok," dedi.

Haklıydı. Sanki bu, hızla atan kalbimi sakinleştirebilecekmiş gibi göğsüme elimi koydum. Zalira endişeli bir bakışla bana baktı.

lo başını kaldırdı ve saçlarını yüzünden çekip attı. "Ve?" diye sordu, Zalira ve benim gibi Ahyana'nın bununla nereye varmak istediğini hemen anlamamıştı.

"Bu, bekarlık yemini bozarsak, bizi canlı canlı gömecek kimse kalmayacağı anlamına geliyor."

lo'nun yüzündeki panik ifadesi başka bir durumda komik olabilirdi. Onu bu ıstıraptan kurtarmaya karar verdim. "Hâlâ Locris'i kurtarmak için gözü kullanmam gerekiyor ve tanrıçanın beni onu kullanmaya layık bulması lazım. Bu değişmedi."

"Ve sen kurtarıcısın," dedi. "Onun kanunlarını çiğnersen kurtarıcı olamazsın."

"Bu düşünce aklıma gelmişti."

lo'nun Xander'dan uzak durmamı istemesinin nedenleri mantıklıydı. Hatta mantıklıydı. Mantıklıydı. Ben gidersem onun incinmesini istemiyordu.

Ya da ben ölürsem.

O ve ben birbirimize yakınlarsak zarar görebilecek tek kişi o değildi. Kalbimin ne kadar kolay kırılacağını ve mahvolabileceğini biliyordum. Neredeyse baldızım olan Doria gibi, kardeşimin ölümden dönmesini bekleyip, onsuz hayatına devam edemeyen biri haline gelebileceğimi biliyordum. Ben de tam olarak aynı şekilde davranabileceğimi biliyordum.

Xander'ın öleceği düşüncesi... bu neredeyse dayanabileceğimden fazlaydı.

"Tapınak muhafızlarını çağırmayı gerektirecek bir şey yaptın mı?" diye sordu Zalira, Ahyana'ya. Bunu onun sormasına sevindim, çünkü ben sorsaydım kendimi ikiyüzlü gibi hissederdim.

"Denemediğimden değil," dedi Ahyana sinirli bir ses tonuyla. "Genelde durduran Rokh olur. Önce birbirimizi daha iyi tanımamız gerektiğini söyler."

"Ahyana!" diye itiraz etti Zalira.

"Ben bir yetişkinim ve kendi kararlarımı kendim verebilirim. Rokh ile aramızda olanlar sadece bizim aramızda kalacak. Başkalarının bu konudaki görüşlerini duymak istemiyorum." Kısa bir süre gözlerini kapattı ve keskin bir nefes verdi. "Üzgünüm. Kaba olmak istemem ama onu seviyorum ve tüm bunlar bittiğinde birlikte olacağız. Artık Stephanos ile aynı şeyi yapmaman için hiçbir neden yok."

Zalira hafifçe nefesini tuttu. Bunun, Stephanos'la tekrar birlikte olabilmek için her şeyden çok istediği şey olduğunu biliyordum. Ona, onun ona söylediği gibi, onu sevdiğini söylemek için. Ruhlarını birbirlerine tamamen bağlamak için.

Ahyana'nın yüzü ve sesi yumuşadı. "Zalira, hiçbirimiz ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyoruz. Hayat çok kısa ve bizim için daha da kısa olabilir. Sevmen ve karşılığında sevmene izin verilmeli."

Zalira'nın yanağından bir gözyaşı aktığını gördüm ama onun dikkat çekmemi istemediğini hissettim.

"Buradan çıkmalıyız," dedi lo, görünüşe göre benimle aynı sonuca varmıştı. "Sanırım hepimizin ihtiyacı olan şey iyi bir gece uykusu."

Havuzlardan çıkıp kendimizi kuruladık. O zaman fark ettim ki, onlar giyinmek için tunikler getirmişlerdi, ama ben giyinmek için bir şey getirmeden banyoya gelmiştim. Keten kumaşla örtünmüş halde orada garip bir şekilde duruyordum. Hepsi giyinince, lo sabah görüşürüz diyerek banyo kapısını kapatıp gittiler.

Kardeşiyle kısa bir süre konuştuğunu dinledim ve bana tunik getirmesini istemediğim için kendimi aptal hissettim.

Ve bunun nedeninin, vücudumun ıslak çarşafarımla yatak odamıza çıkmak gibi saçma bir plan yapması olduğunu düşündüm.

Xander'ın beni bu halde ilk gördüğünde bana söylediği sözler...

Derinlerden çıkan tanrıça gibiydin. Küfür sayılmasaydı, dizlerimin üzerine çöküp sana tapınırdım.

Bu sözler zihnime kazındı.

Sanki beynim çalışmayı bırakmış ve karar verme işini vücudum devralmış gibiydi, çünkü odanın sessizleştiğini duyduğumda kapıyı açıp yatak odamıza girdim.

BÖLÜM BEŞ

Xander beni görünce ayağa fırladı ve boğazından çıkan ses beni heyecanlandırdı. Gözleri beni yiyip bitiriyordu ve ben onun bakışları altında titriyordum, kalbim heyecandan çarpıyordu.

Bana doğru yürüdü ve nefesim kesildi.

Ama saçma planım işe yaramamıştı, çünkü son anda sola dönüp tuvalete girdi.

Ve kapıyı kilitledi.

Hayal kırıklığına uğramaya hakkım yoktu.

Burada acınası bir şekilde bekleyerek durmaya da devam edemezdim. Giyinmem gerekiyordu. Etrafa bakındım ve muhtemelen birkaç hizmetçi gelip odamızı temizlemiş, eşyalarımı kaldırmışlardı. Kırmızı toprağı süpürmüş olmalarına sevindim — çıplak ayaklarımla ona dokunmak hoşuma gitmiyordu.

Sandıklarımdan birine gittim ve yatmak için sıkıcı bir şey buldum, düşündüğüm şeyin yerine — kaçmak için onun dikkatini dağıtmaya çalıştığım gece giydiğim, neredeyse şeffaf olan gecelik. Onu kışkırtmaya çalışmamalıyım.

Uzakta bir kuş cıvıladı ve bunun Rokh olup olmadığını merak ettim, bu da Ahyana'nın az önce itiraf ettiği şeyi düşünmeme neden oldu. O, Rokh'un birbirlerini daha iyi tanımak istediği için fiziksel etkileşimlerinde kendini geri tuttuğunu söylemişti. Bu da bana, Rokh'un henüz Ahyana'ya sırrını, şekil değiştiren biri olduğunu ve Ahyana ile evlenip çocukları olursa, oğullarının da kendisiyle aynı lanete maruz kalacağını söylemediğini gösterdi. Oğulları, kuzgunlara dönüşmek zorunda kalırken dayanılmaz acılar çekeceklerdi.

Onun sırrı yüzünden onunla yakınlaşmayı erteliyor mu diye merak ettim.

Hala sır saklayan tek kişi Rokh değildi. Tunikamı başıma geçirirken, Xander'a hala anlatmadığım çok şey olduğunu düşündüm.

Ondan bir şeyler saklıyordum ve onun da benden bir şeyler sakladığından şüpheleniyordum. Birbirimize tam olarak güvenemediğimiz halde, ilişkimizin daha da derinleşmesini nasıl isteyebilirdim ki?

Kemerimi gevşekçe bağladım, masama gittim ve fırçamı aldım. Oturdum ve ıslak saçlarımı taramaya başladım. Bir yanımda, kendime hayal kırıklığı duyduğum için kendi yansıma baktım istemiyordum.

Kocamla daha yakın bir ilişki kurmak istesem de, bunun bencilce olduğunu ve çok fazla riske girdiğini biliyordum, lo'yu ne kadar üzeceğini söylemeye gerek bile yok. Güçlü olmak istedim. Benden istenenleri yapmak istedim.

İçimdeki bir ses, belki de Ahyana'nın haklı olduğunu fısıldadı: Eğer gerçekten ölmeye mahkum olsaydım, Locris'i kurtaramazdım. Onunla hiç mutlu olamamaktansa, birkaç gün ya da birkaç hafta mutlu olmak daha iyi olmaz mıydı?

Bu ikilemden nefret ediyordum. Burada bir gelecek olmadığını, her halükarda her şeyin sona ereceğini kendime hatırlattım. Sorun, o yanımdayken tüm mantıklı düşüncelerimin uçup gitmesiydi.

Daha önce, öfkeyi aramızda bir uçurum yaratmak için kullandığım zamanlar daha kolaydı. Öfke olmadan kararlılığımı nasıl koruyacağımı bilmiyordum.

Ama sürekli kızgın olmaktan bıktım, bu yüzden başka bir yol bulmam gerekiyordu.

Kendim için planlar yapmaya karar verdim. Belki meşgul olursam bu yardımcı olurdu. Xander yarın beni Lysimache'yi görmeye götüreceğini söylemişti. Hazırlıklı olmak istedim, bir tür savaşa girecektim, bu yüzden saçımı örmeye başladım.

Xander odaya girdi ve aynamda onun çıplak göğsünü kısa bir an gördüm. Ona bakmaya izin vermedim ve saçlarıma odaklanmaya çalıştım. Bu konuda Quynh kadar iyi değildim. Ve kocamın arkamda neredeyse çıplak olduğunu bilmek konsantre olmama yardımcı olmuyordu.

Saç telleri parmaklarımdan arasından kayıp duruyordu ve utanç verici sayıda kez baştan başlamak zorunda kaldım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu Xander ve bu beni şaşırttı. Genelde onun nerede olduğunu ve ne yaptığını çok iyi bilirdim.

"Saç örmeyi biliyor musun?"

"Biliyorum."

Onu gönder, dedim kendime. Yardıma ihtiyacın olmadığını söyle. En son ihtiyacım olan şey, onun muhteşem parmaklarının saçlarımı okşamasıydı.

Akıllıca davranmak yerine, yine bencilce davranmayı tercih ettim. "Yardıma ihtiyacım var. Teşekkürler."

"Kaç örgü?"

"Üç tane, ortada bir tane, her iki yanında birer tane, sonra hepsini arkada birleştir."

Parmağını kafa derime bastırarak saç tellerimi ayırırken iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. İşine çabucak koyuldu ve ben de ne kadar harika hissettiğime odaklanmak yerine, onun yaptıklarına dikkatimi vermeye zorladım. Bu anın samimiyeti çok etkileyiciydi.

Hızlı ve verimliydi, ki bu beni şaşırtmamalıydı. Örgüleri pürüzsüz, düzgün ve kafama sıkıca yapışmıştı.

Kocam yaptığı her şeyde gerçekten çok iyiydi. "Bunu nasıl yapmayı biliyorsun?" diye sordum, daha çok dikkatimi başka yere çekmek için.

"Çok basit ve öğrenmesi zor değil. Sadece pratik yapman gerekiyor."

Gidermeye çalıştığım öfke, kıskançlıkla birlikte yeniden yükselmeye başladı. İçimdeki çirkin canavar kükremek ve ona başka kimin saçını ördüğünü söylemesini istemek istiyordu.

Bir an için gözlerimi kapattım ve sakinleştirici bir nefes aldım. Artık bunu yapmayacaktım. En kötü sonuca varmayacaktım.

Onun için hissettiğim arzuyu kontrol edemiyorsam, en azından öfkemi kontrol edip onun beni yönetmesine izin vermeyi bırakabilirdim.

O, "Ben bunu lo için yapardım. Annemin ülkesindeki kadınlar geceleri saçlarını hep örерlerdi ve annemiz de bunu lo için yapardı. Annem öldükten sonra Erisa babamın gözüne girmek için çok uğraşıyordu ve lo'nun saçlarını örmek istiyordu. lo çığlık atıyor ve ona izin vermiyordu. Erisa hizmetçilerin yardım etmesini yasakladı ve

ben de fiziksel zarar görme riski olmadan bunu yapabilecek tek kişiydim. Bu yüzden, o kendi başına yapabilene kadar yıllarca her gece saçlarını ördüm."

O, lo'dan sadece birkaç yaş büyüktü. Onu, ortak rüyamızda gördüğüm gibi, kız kardeşinin saçını örmeyi öğrenerek onu rahatlatmak ve sevildiğini hissettirmek için kendini adayan küçük bir çocuk olarak hayal ettim ve kalbim sıcaklık ile doldu.

Onun yansımasına baktım. "Erisa sana fiziksel zarar verdi."

"Sadece bir yara izi," dedi, gözleri aynada benimkilerle buluştu.

Ve yüzündeki yara izinin pek çok yara izinden sadece biri olduğunu düşündüm. Hayatı, birbiri ardına gelen ve üst üste yığılan yara izleriyle doluydu, bu yüzden hala ilerlemeye, hala çabalamaya devam etmesi bir mucizeydi.

Daha zayıf bir adam bu yükün altında ezilebilirdi. O çok güçlüydü.

Ben de ona bazı izler bıraktığım için kendimi suçlu hissettim.

"Bağla," dedi ve ilk örgüyü tamamladığını ve bitirmek için bir şeye ihtiyacı olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Bir çekmeceyi açıp biraz ip çıkardım, bir parçasını ona verdim ve diğerleri için fazladan ipler sakladım.

"lo artık bunu yapmıyor," dedim ona. Onun yatmadan önce saçını ördüğünü hiç görmemiştim.

"Bu beni şaşırtmadı," dedi, ilk örgüyü bitirip ikinciye başlarken. Bir iç çekmeyi zorlukla engelledim. Bir şey nasıl aynı anda hem bu kadar yatıştırıcı hem de bu kadar uyarıcı olabilirdi? "Bence lo tapınağa taşındığında, geçmişteki birçok şeyi geride bıraktı. Yeni bir başlangıç yapmak, farklı bir hayat sürmek istedi."

Ve şimdi saraya geri dönmüş, onu istismar eden kadının yanında kalmaya zorlanmış ve benim yüzümden sürekli hayatı tehdit altında olan bir durumdaydı. Onun tehlikede olmasını istemiyordum. "Benim için buraya geldiği için üzgünüm."

Bunun üzerine durdu ve ortak yansımamıza bakakaldı. "Ben üzgün değilim.

Burada olması hayatını kurtardı. Eğer o tapınakta olsaydı..."

lo öldürülürdü. Antiope'yi neredeyse öldüren şey, ilk olarak lo'yu ezip geçirdi.

Onun zorlukla yutkunduğunu gördüm. "Tapınakta birlikteyken lo'nun hayatını tehlikeye attığını söylediyim için özür dilerim.

Bunu yapmamalıydım. Seni suçlamamalıydım."

Ciğerlerim hava almakta zorlanıyordu. Bu, bana asla affetmeyeceğini söylediği bir şeydi ve şimdi bunun için özür diliyordu. Boğazım çok tıkanmıştı ve konuşmamı engelliyordu. Başımı salladım.

O örgü örmeye geri döndü ve sessizce çalışmaya devam etti. Az önce söylediği şey beni çok etkilemişti. Ona haksız yere suçladığım şeyler için özür dilemeli miydim?

Onu suçladığım her şeyde yanılmamıştım. Dolion, kendi kardeşliği kardeşi, Xander'ın Locris'e ayak bastığı anda kim olduğunu bildiğini doğrulamıştı, ama o bunu inkar etmeye devam ediyordu.

Ona bu konuda dürüst olmasını isteseydim ne yapardı? Artık bu konuda kızgın değildim çünkü rollerimiz tersine dönseydi, ben de aynı şeyi yapardım.

Ama o kadar güzel bir andı ki, bozulmasını istemedim. Bu yüzden sessiz kaldım. O istediğinde kravatları ona uzattım.

Üç örgüyü birleştirirken, "Bu kadar sessiz olmak sana göre değil" dedi.

"Aklımda çok şey var," dedim.

"Hepimizin var."

Son birkaç gün kabus gibi korkunç geçmişti. Gördüğümüz zulümler her şeyi değiştirmişti. Lycia'ya gitmeden önce, ona ayrı odalarda kalmak istediğimi söylemeyi planlamıştım.

Şimdi ise, akıllıca olmasa da ondan ayrılmak istemiyordum.

"Bitti," dedi.

"Teşekkür ederim." Aynada birbirimize baktık ve bu, onun beni boy aynasının önünde soyduğu anıları zihnime akın etti.

Aynı şeyi düşünüyor muydun acaba, nefesimin ne kadar sığlaştığını fark ettin mi diye merak ettim.

"Uyumalıyız," dedi ve her gece yaptığı gibi odada dolaşmaya başladı, ışıkları söndürdü.

Kalkıp yatağın benim tarafına geçtim ve yatağa girdim. Avuç içlerim terliydi, kalbim hızla atıyordu. Gergindim ve nedenini bilmiyordum. Bunu daha önce birçok kez yapmıştık, ama bu gece nedense farklı hissediyordum. Son mumu söndürdü ve yanıma yatağa girdiğini hissettim.

Bir süre öylece yattıktan sonra dönüp, "Sen... yapacaksın mı?" dedi.

Bunu bir davet olarak kabul ederek, ona daha da yaklaştım. Kollarını bana doladı, ama tutuşu tereddütlüydü. Genelde kendinden çok emindi. İkimiz de gardımızı indirmiştik ve yeni, garip bir yerdeydik.

Kız kardeşine katılmayacağımıza söz vermiştim.

Kızgın olduğumuz zamanlarda bile, birbirimize hep çekilirdik, iki alev gibi parlak ve sıcak yanardık, arkamızda sadece küller bırakırdık. Elimi çıplak göğsüne koydum, kalp atışlarının düzenli ritmi beni rahatlatıp sakinleştiriyordu.

Hâlâ garip hissediyordum. Bu, ilk başta, uyurken beni ilk kez kucakladığında olduğu gibiydi. Günlerimiz hakkında yapmacık konuşmalar yaptığımızı ve her şeyin garip geldiğini hatırladım, ta ki öyle hissetmeyi bırakana kadar.

"At binmeyi öğrenmem lazım," dedim, ona bakarak.

Başını bana doğru çevirdi. "Neden? Gecenin bir yarısı kaçmayı mı planlıyorsun?"

Onun alaycı ses tonuna gülümsedim. "Hayır. Ama öğrenmem gerek."

"İo sana gösterebilir. Belki tapınağa giderken yolda pratik yapabilirsin."

Hayal kırıklığı omuzlarımı düşürdü. Onun bana öğretmesini istemiştim. "Şimdi ne yapacağız?"

"Uyuyalım."

"Hayır, Ilion'un saldırıya uğraması konusunda ne yapacağız demek istedim."

Cevap vermeden önce tereddüt etti. "Bütün ulusumun yakılıp yıkılmasını planladığını sanıyordum."

"Artık değil. Sevdiğim insanlar burada." Bu sözleri söylediğim anda pişman oldum, çünkü o anki garip durumu daha da yoğunlaştırdılar. O, tahminimce şaşkınlıktan gerildi ve ben

kendi tarafıma dönüp, gelecek kabuslarla başa çıkmayı düşündüm.

Benim ondan bahsettiğimi mi düşünecekti?

"Casuslarımızın hiçbirinin bunu öngörememiş olması beni endişelendiriyor," dedi ve konuyu değiştirdiği için ona çok minnettar oldum. "Rokh onları bulmaya çalışıyor ama tek birini bile bulamadı."

Casusları nasıl ortadan kaybolabilirdi? "Erisa'nın onların kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Başka kimi suçlayabilirim bilmiyorum. Yeni casuslar işe alacağım ve doğrudan Thrax'a rapor vermelerini sağlayacağım, böylece kimliklerini veya yerlerini başka kimse bilmeyecek. Ayrıca elimizden geldiğince müttefik toplamamız gerekecek. Mesajlarla birlikte atlılar göndermem gerekecek."

"Düşmanın hangi yönden saldıracağını bilmiyoruz." O biniciler doğrudan bir tuzağa doğru gidiyor olabilirler.

"Bu da bir sorun teşkil ediyor," diye kabul etti. "Ama o haberciler yaklaşan bir ordu görürlerse, hızla geri dönüp bizi uyarabilirler."

"Ve Troas dışındaki insanları da buraya getirmeyi planlıyorsun."

"Evet. Güvenebileceğimi bildiğim kardeşlerimi ve ordu mensuplarını her köye, kasabaya ve şehre göndereceğim, insanları Troas'a gelmeleri için ikna edecekler, böylece surların arkasında güvende olacaklar."

İnsanların en kötüsünün geleceğine inanmak istemediklerini, kafalarını kuma gömüp bunu görmezden gelmek istediklerini söylediğini hatırladım. "Ya gelmezlerse? Adamlarına inanmazlarsa?"

"Bunu zaten düşündüm. Erisa'nın grubunu kullanarak onları bir araya getirmeye çalışacağım."

"Üvey annenin dikkatleri başka yöne çekmesini kendi lehine kullanmak."

Ağzının kenarlarının memnuniyetle gülümsediğini gördüm. "Evet. Ve bu işe yaramazsa, onlara saldırıdan ve açık alanda güvende olmadıklarından bahsedecekler."

"Ya dinlemezlerse?"

"Kimseyi zorla getiremem. Ve konseyin desteği olmadan . . ." Hayal kırıklığıyla içini çekti. "Keşke kral olsaydım. Her şey

çok farklı olurdu."

Haklıydı. Her şey farklı olurdu.

Sözleşmemiz sona ererdi. Artık bana ihtiyacı kalmazdı.

Bu, aramızdaki ilişkiyi değiştirir mi? Ya o gerçek bir eş bulmak isterse?

ALTINCI BÖLÜM

Ne kadar yorgun olsam da, önceki gece pek uyuyamamıştım. Sanki zaten yeterince endişelenecek şeyim yokmuş gibi, şimdi de Xander'ın kral ilan edilmesi ve bana gerçek bir eş bulması gerektiğini söylemesi konusunda endişelenmek zorundaydım. Sonuçta, beni sarayda kalmama izin versin ya da vermesin, benim hedeflerim aynı kalacaktı. Tanrıçanın dikkatini çekmek ve Locris'i yeniden kurmak.

Ve Artemisia'yı durdurmanın bir yolunu bulmak.

Onu durdurmak için her gece onun yanında uyumam gerekmiyordu.

Lysimache'yi sorguya çekeceğimi söylemek için adelphia'nın odasına uğradığımda, lo benimle gelmekte ısrar etti. Xander ikimizi ahıra kadar geçirdi, kardeşler yol boyunca sohbet ettiler. Ne hakkında konuştuklarına dikkat etmedim çünkü Xander'ın evliliğimizin sona erme zamanının geldiğini söylemesi durumunda nasıl hissedeceğimi düşünmeden edemedim.

Midem bulandı. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi... Bir zamanlar tek istediğim şey buydu, ama şimdi en kötü ceza gibi geliyordu.

Ahıra vardığımızda, hizmetçilerden biri annesinin ailesi tarafından düğün hediyesi olarak bana verilen atı getirdi.

İlk bakışta at neredeyse beyaz görünüyordu, ama yaklaştığımda altın/gümüş rengi olduğunu ve tüyleri ile yelesinin güneş ışığında parıldadığını gördüm.

"Çok güzel," dedim.

"Gel, merhaba de," dedi lo. "Ona bir ödül ver, seni sonsuza kadar sevecek." Bana bir yaban havucu uzattı ve ben de onu ata verdim. At onu hemen aldı ve ben de elimi burnuna doğru uzattım.

"Onu sevdin mi?" diye sordu Xander.

Yüzümden gülümsemeyi silemedim. "Onun benim olduğuna inanamıyorum."

"Atın üzerine binmek için tabureye ihtiyacın olacak, ama bugün bunu yapabilirim." Yanıma geldi, ellerini belime koydu ve beni kaldırarak atın üzerine oturttu. Bir anda birçok şey hissettim — onun ne kadar güçlü olduğuna bayılmıştım

, ona bu kadar yakın olmak ve bu kadar çabuk kaldırılmak başımı döndürdü, bana dokunması beni heyecanlandırdı. "Bacağını at."

Onun istediğı gibi yaptım ve ata oturdum. Deri eyer küçüktü ve üzerine bir battaniye katlanmıştı, muhtemelen beni daha rahat ettirmek için.

Xander, lo'yu atına bindirdi ve sonra hızla atlayarak kendi atına bindi. Bu, hayatımda gördüğüm en çekici şeylerden biriydi. Siyah atı iri ve güçlüydü ve Xander, savaşa gitmek üzere olan, kendisine karşı koymaya cesaret eden herkesi yok edecek öfkeli bir fırtına tanrısı gibi görünüyordu.

"Rokh, bize hediye olarak bir çift aldığımızı söylemişti," dedim, ağzımın kuruduğunu fark etmeden.

"Öyle. Ama erkek kısrağ ve kısraıklardan uzak tutulması gerekiyor," dedi. Nedenini sormak üzereydim ki, kendim fark ettim. Belki de kısrağla benim ortak bir sorunumuz vardı: Xander'dan uzak tutulmam gerekiyordu.

Belki de kral olduktan sonra bana gitmemi söylerse iyi olurdu.

"Atını ne zaman aldın?" Şimdi saçma sapan şeyler söylüyordum ve neyim olduğunu bilmiyordum. *Sessiz kalmalıyım.*

"Aides son beş yıldır benimle birlikte." Atını ne kadar sevdiğini görmek kolaydı ve nedense bu onu daha çok sevmemi sağladı.

lo kendi atına şarkı söylüyordu ve ben birdenbire yerden ne kadar yüksekte olduğumu fark ettim.

Xander sakın ve yumuşak bir sesle bana ne yapmam gerektiğini açıklamaya başladı. Dizginleri nasıl kullanacağımı ve sandalyede oturur gibi değil, bacaklarımı ayırarak ayakta durur gibi oturmam gerektiğini söyledi. Atı farklı bir yöne yönlendirmek, durdurmak veya hızlandırmak için bacaklarımı ve dizginleri nasıl kullanmam gerektiğini anlattı.

"Ama bugün yürüyüşle başlayacağız," dedi. "Beni takip edin."

lo ve Xander atlarına bindi ve benim atım da neyse ki onların arkasından gitti. Atın sallanması alışılmadık bir duyguydu.

Bu, beni ve Quynh'i Ilion'a getiren gemi *Nikos*'ta olduğum zamanları hatırlattı.

Umarım atların deniz tutması gibi bir Şey yaşamam.

Neyse ki ev yakındaydı ve Xander atından atlayıp, ön kapının önünde duran bir muhafızın eline atının dizginlerini uzattı. Io'nun atından inmesine yardım etmek için yanına gitti ve sonra sıra bana geldi. Kollarını uzattı, ben de sağ bacağımı atın üzerinden atıp ona uzandım.

Elleri belimdeydi ve ben göğsüne çarptım. Sert vücudunun üzerinde yavaşça kayarken beni sıkıca tuttu. Nefesim keskin ve düzensiz hale gelmişti ve onunla böyle birlikte olmaktan tüm vücudum zevkle titriyordu. Ellerini belime daha da sıkı sararak sanki beni daha da kendine çekmeye çalışıyordu ve bu, kalbimin göğsümde Şiddetle atmasına neden olurken, parlak, ateşli kıvılcımlar damarlarımı aydınlattı.

"İyi misin?" diye sordu, sesi kaba ipek bir fısıltı gibiydi ve zihnimde tarif edilemez görüntüler yaratıyordu.

Sadece başımı sallayabildim. Bir daha bu kadar iyi olabileceğimden emin değildim.

Io yüksek sesle öksürdü ve döndüğüimde yüzünde hayal kırıklığı ve endiŐenin karışımı gördüm. Xander'dan uzaklaştım ve hemen onun sıcaklığını özledim.

"Yapacak işlerim var, sonra sarayda görüşürüz," dedi.

Yine sadece başımı sallayabildim ve onun Aides'e binip uzaklaşmasını izledim.

Io'nun beni azarlayacağını düşünerek ona doğru yürüdüm. Azarlamaması bir Şekilde daha da kötüydü. Thrax evin içinde bizi bekliyordu.

"Yukarıda," dedi başını sallayarak. "Ve onun çok konuŐkan olmasını bekleme. Onu buraya getirdiğimizden beri tek kelime etmedi. Ayrıca yemek yemeyi ve içmeyi de reddediyor."

Lysimache uzun süre yemek yemeden dayanabilirdi, ama bir Şeyler içmesi gerekiyordu. Sorularımızı yanıtlamadan önce susuzluktan ölmesini istemedim.

"Teşekkür ederim," dedim. "Quynh nasıl?"

Onun adını duyunca yüzü aydınlandı ve bu da ona karşı daha da yumuşak davranmamı sağladı. Kız kardeşimi ne kadar sevdiği belliydi.

"İyi. O ve kardeşim Basileia iyi arkadaş oluyorlar."

"Xander, Quynh'i koruyabileceğinden bahsetmişti."

"Annem öldükten sonra klanımızın reisi olacak ve onun bir kavgayı kaybettiğini hiç görmedim. Onu seversin."

Hoşlanacağımı tahmin ediyordum. Ona tekrar teşekkür ettim ve sonra lo ile birlikte yukarı çıktık.

Odanın dışında duran Stephanos'u selamladık. Xander'ın, Troas surlarının dışındaki vatandaşları toplamak için kardeşliğinin yardımını istediğini biliyordum ve onların burada Lysimache'yi korudukları için minnettardım.

Kocan bunu senin için yaptı, içimdeki ses fısıldadı. Stephanos benden silahlarımı vermemi isterken onu görmezden geldim; lo silah taşımıyordu. Ona silah taşımaya başlamasını söylemeyi aklımda tuttum. Hepimizin hazırlıklı olması gerekiyordu.

Bıçaklarımı ve kılıcımı ona verirken, "Sadece bir önlem," dedi.

Onu öldüreceğimi düşünmüş olamaz. Onu hayatta tutmaya çalışan bendim. Ya da belki Lysimache'nin bizden birinin silahını çalmasını engellemek istediler.

Stephanos kapıyı açtı ve bizi odaya davet etti.

Lysimache zırhını çıkarmış ve vücudunun çeşitli yerleri bandajlanmıştı. Onun için bir şifacı getirmişlerdi ve onun acı çekmesini görmek hoşuma giderdi ama yakın zamanda kan kaybından ölmeyecek olmasına sevindim.

Oda çok sadeydi; bir yatak, bir masa ve bir sandalye vardı. Masada yenmemiş yemeklerin bulunduğu bir tepsi duruyordu ve o da masanın önünde oturuyordu. Ona herhangi bir yemek aleti verilmediğini fark ettim.

"Vay, hain ve onun küçük faresi gelmiş," dedi Lysimache alaycı bir şekilde.

Stephanos kapıda durdu ve "Onlar senin için Prenses Thalia ve Prenses Iolanthe ve onlara saygılı davranacaksın" dedi.

Kaşları kalktı ve ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi. "Bunu çok iyi sakladın, değil mi lo? Sanırım bu bizi

bizi bir aile yapar."

"Ailemde ölmeyi hak eden ilk kişi sen değilsin," diye karşılık verdi ve bu, baş rahibeyi sadece eğlendirdi.

"Küçük fare dişlerini çıkarmış!"

Stephanos'un bir şeyler mırıldandığını duydum, bu yüzden hızla arkamı döndüm. "Bunu halledebiliriz. Aşağıda bekler misin? Sana ihtiyacım olursa çağırırım."

"Emin misin?"

"Evet. Biz hallederiz." Gerekirse Lysimache'yi alt edebileceğimden hiç endişelenmiyordum.

Ancak lo'yu zapt etmek zorunda kalma ihtimalinden biraz endişeliydim.

"Endişelenme, lo," dedi Lysimache, Stephanos kapıyı kapattıktan sonra. "Sonum yakında gelecek."

"Evet, yemek yemediğini ve içmediğini duydum," dedim. "Bu, ölmek için çok acınası bir yol gibi görünüyor."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Bana bir kılıç vermek istersen, savaşarak ölmekten mutluluk duyarım."

"Şu anda bu kadar zayıfken mi? Bu kısa ve sıkıcı bir kavga olur."

Gözleri öfkeyle parladı. "Ne istiyorsun?" "Cevaplar," dedim.

"Ve sen benim sana cevap vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Evet. Kimseye ayrıntıları anlatamayacaksan, tüm bu komplolar ve planlar ne işe yarar?" diye sordum. lo'ya baktım. Öfkeden titriyordu. İki kadının arasına girmek için soluma doğru bir adım attım. Her ihtimale karşı.

Lysimache başını salladı. "Evet, bu planları nasıl mümkün kıldığını bilmelisin."

Beni öfkelendirmeye çalışıyordu ama buna izin vermeyecektim. "Locris'i nasıl lanetledin?"

"Sana bunu zaten söyledim. Tanrıçanın gözünü kullandım."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Tanrıça Dea'yı çağırdığında hangi sözleri söyledin? Hangi yönünü kullandın?"

Şaşkın bir ses çıkardı ve ağzı yuvarlak bir şekle dönüştü.

O. "Bunları nereden biliyorsun?"

"Bir yaşam büyücüsünü kaçırdım ve onu konuşturdum."

"Yine, Prenses Thalia, seni hafife aldım," dedi, yüzüne o eğlenceli, alaycı gülümseme geri döndü. "Sana söylemekten mutluluk duyarım. Tanrıçanın öfke yönünü kullandım ve 'Dea Erinys' dedim, tüm toprağın toza dönüşmesini hayal ettim."

Bana bunu söylemekte neden bir sakınca görmediğini anlamak kolaydı; bu yönü kullanmak laneti tersine çeviremezdi. Öfke yıkıma yol açar, yaratıma değil.

Öfke yönü Lysimache'nin bağlandığı şeyse, neden o sözleri söylerken büyüsünü kullanmadı? Ya da bayılmadı?

"Neden hiçbir şey olmadı diye merak ediyor musun?" diye sordu ve düşüncelerimi bu kadar kolay okuyabilmesi beni rahatsız etti. "Locris'i lanetlediğimden beri tanrıçanın gücünü kullanamıyorum. Bin yıldan fazladır onu hissetmedim ve duymadım. Sanırım bu, onun beni cezalandırma şekli."

"Ve diğer rahibeler ve yardımcılarının da bu gücü kullanmalarını engelledin, onlara bu gücü kullanma bilgisini elinden aldın. Kitapları yok ettin ve tapınakta öğretilenleri değiştirdin." Artemisia'nın hepsini öldürmesine izin verdin, böylece ona karşı büyü yapamayacaklardı.

"Neyse ki, senin halkın Troas'taki tapınakta kalan kadınların çoğunu öldürmüş ya da kaçırmıştı, bu yüzden yeniden başlamak kolay oldu."

"Neden tapınağa geri döndün? Neden kraliçe olarak tahta geçip hüküm sürmedin?" diye sordum.

"Hükümette güç yok. Tüm güç dinin elinde. İnsanların inançlarını kontrol edersen, onları da kontrol edebilirsin. Her şeyi değiştirmeye başlamak için sadece bir ya da iki nesil beklemem gerekti. Yaşlıları ölmelerine izin ver, dinle ilgili tüm kitapları ve metinleri yok et, sonra da insanlara neye inanacaklarını ve nasıl ibadet edeceklerini söyle. Erkeklerin, tanrıçanın sihirleri sadece kendileri için yarattığı fikrini bu kadar çabuk benimsemeleri, muska ve kullanabildikleri az miktardaki gücü bu kadar gülünç bir şekilde değer vermesi neredeyse gülünçtü. Kendilerine 'yaşam büyücüleri' diyorlardı ve çok az şey yapabilmelerine rağmen kendilerini toplumun üst kademelerine yerleştiriyorlardı."

"Peki hangisi doğru, hangisi yanlış?" diye sordum. "Tanrıçanın kanunları nelerdir ve hangilerini kendi eğlenceniz için uydurdunuz?"

Ağzı, sanki bir gülümsemeyi bastırıyormuş gibi seğirdi. "Konuşmamız bitti, Prenses Thalia."

Öfke aniden, şiddetle yükseldi. Stephanos'un silahlarımı almış olması iyi olmuştu. Aşağı inip kılıcımı geri almayı kısa bir süre düşündüm. Tanrıçayı takip etmeye ve hayatı saygı duymaya çalışıyordum, bunu hak etmeyen insanlarda bile. Onun beni layık görmesi, öfkesini riske atmaması gerekiyordu.

Başrahibeyi öldürmezsem, Lysimache'nin iki elini kesmiş olmam tanrıçayı ne kadar kızdırırdı acaba?

"Sorularımızı cevaplaman için ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu lo. Sesi sakindi ama o tonu tanıdım. Kardeşi öfkeden deliye döndüğünde kullandığı tonun aynısıydı.

lo'nun neden sorduğunu anlamadım. Başrahibeye ne sunabilirdik ki? Onu serbest bırakmayacaktım elbette. Hayatının geri kalanını hapiste geçirmesini istiyordum.

Lysimache, lo'nun sorusunu düşündü. Sessiz kalmasını bekliyordum, bu yüzden "Su" dediğinde şaşırdım.

"Suyun yok mu?" lo, birkaç dolu bardak suyun bulunduğu tepsiyi işaret etti.

"Tapınaktaki çeşmeden su istiyorum. O tadı özledim. Şehrin suyu çok kötü."

Aslında istediği bu değildi. Gücünü korumak istiyordu. Kaçmaya çalışacaktı. Lysimache, çeşmenin suyunun ne işe yaradığını bildiğimizi hala fark etmemişti.

"Bunu yapabiliriz," dedi lo ve müdahale etmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Ne yapıyordu? "Ama önce o bardaklardan birini içmelisin. Sana su getirmeden önce susuzluktan ölmeni istemeyiz."

Birkaç dakika sonra baş rahibe kendisine en yakın olan bardağı aldı ve içini tamamen içti, bitirdiğinde lo'ya gösterdi.

lo kolumdan tutup, "Yarın geri geleceğiz," dedi.

Ben itiraz etmeden önce beni odadan çıkardı ve merdivenlerden aşağı indirdi. Stephanos aşağıda bekliyordu. "Her şey bitti mi?"

"Şimdilik," dedi lo. Ona soru sormak istedim ama yalnız kalana kadar beklememin daha iyi olacağını düşündüm.

Bana silahlarımı geri verdi ve ben de ona teşekkür ettim.

"Zalira'ya onu düşündüğümü söyler misin?" diye sordu ve sesindeki acıyı duyunca çok üzıldüm.

"Söylerim," dedim. Muhtemelen söylememeliyim. Onun onu ne kadar sevdiğini hatırlamak ona acı verebilir.

Ama onun yerinde olsaydım, bilmek isterdim.

lo ve ben evden çıkıp atlarımızı aldık. Burada bizim için tabure yoktu, bu yüzden atları yürüyerek geri götürmeye karar verdik. Kimsenin bizi duyamayacağı kadar uzaklaştığımızda, ona "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Saraya geri dönüyoruz."

"Hayır, neden Lysimache'nin talebini kabul ettin? Belli ki suyu kullanarak muhafızlarını alt etmek ve kaçmak istiyor."

Kararlı bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Eminim planı budur.

Ama onu konuşturmanın bir yolunu biliyorum, bu yüzden suyu içmesi gerekiyor."

YEDİNCİ BÖLÜM

Saraya geri döndüğümüzde, lo geride kalıp iksirleri üzerinde çalışmaya karar verdi, bizler ise tapınağa gittik. Lysimache'yi konuşturmak için planını daha sonra paylaşacağına ve kardeşi ile konuşup, yalnız kalmaması için kardeşinin kabilesinden birinin onu gözetlemesini sağlayacağına söz verdi.

Şu anki planımız, çeşme suyunu toplamak ve spor salonunda Zalira'nın büyüsunü denemektir. Kız kardeşlerime binicilik pratiği yapmak ve oraya atlarla gitmek isteyip istemediklerini sordum, ama hiçbirisi pratik yapmaya ihtiyaç duymuyordu. Hepsi binicilik yapmayı biliyordu.

Ama beni memnun etmek için tapınağa atla gittik. At binmeyi hâlâ pek sevmesem de, yürüyerek gitmekten çok daha az zaman aldığı için hoştu.

Lo daha önce bana atıma ne isim vereceğimi sormuştu ve ben Eos'u seçtim. Themis'in torunu gibi, şafaktan esinlenerek, çünkü o da parıldıyordu.

Ahır çalışanlarından biri, Ahyana'nın atına küçük bir araba takmıştı. Araba, su için boş vazolarla doluydu.

Vardığımızda, kapıda bir grup kadının toplandığını görünce şaşırdım. Atlardan indik, ki benim için bu aslında attan düşmek anlamına geliyordu, ve dizginlerini yakındaki bir sütuna bağladık. Kalabalığın arasından geçerek kapıya doğru ilerledik ve Suri kapıyı iterek açtı.

İçeri girmek istediğimizi anlayan biri, "Kimsiniz?" diye sordu. "Biz yardımcı rahipleriz," dedi Zalira.

Bir kadın öne çıktı ve "Ne zaman tapınağa dönüp ibadet edebileceğiz? Tanrıçadan yardım ve bereket isteyebilecek miyiz?" diye sordu.

"Henüz değil," dedi Ahyana nazik ve kibarca. "Ama umarız yakında olur." "Diğer rahibeler nerede?" diye sordu başka bir kadın. "Biz çok farklı şeyler duydum."

"Bu uzun bir hikaye," dedi Zalira. "Tapınağa ibadet etmek için ne zaman dönebileceğinizi size haber vereceğiz."

Bazı kadınlar hemen ayrılırken, diğerleri sanki birkaç dakika içinde fikrimizi değiştireceğimizi düşünerek geride kaldı. Xander'ın tapınağı korumak için bıraktığı muhafızları selamladım ve onlara Prenses Thalia olduğumu ve her gün tapınağa geleceğimizi söyledim.

"Bize zaten haber verildi," dedi adamlardan biri.

Avluya girdik ve Suri arkamızdan kapıyı kapattı.

"Tapınağın hizmetçilerine ne olduğunu o kadınlara söylememiz gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordu Ahyana.

Zalira başını salladı. "Savaşta olduğumuz ilan edilene kadar hayır. Kimsenin paniğe kapılmasını istemiyoruz."

Bu tam olarak Xander'ın bana söylediği şeydi. Zalira bunu nasıl biliyordu acaba? Yoksa kendi başına aynı sonuca mı varmıştı?

Ahyana ve Suri önümüzde yürüyorlardı, ben de bu fırsatı değerlendirip Zalira'ya, "Bunu söylemeli miyim bilmiyorum ama bu sabah Stephanos'u gördüm. Seni düşündüğünü sana söylememi istedi" dedim.

Zalira hüzünlü bir gülümsemeyle elini kalbinin üzerine koydu. "Bana söylediğin için teşekkürler. Birini bu kadar özlemek ve sevmek, ama aynı zamanda her zaman yanında olması çok garip bir duygu."

"Anlıyorum."

"Eminim anlıyorsundur. Kocanla aranız nasıl?"

Bu konuda açıkça konuşabileceğimi hissettiğim tek adelphia üyesiydi. "Garip. Ona yakın olmak istiyorum, ama kral olduğunda beni yeni bir eş bulmak için göndereceğinden korkuyorum. Io ise kurtarıcı kehaneti ve benim ölebileceğimden endişeleniyor. Eğer hayatta kalırsam, Locris'e geri dönüp oradaki tapınağı yeniden açacağım. O, her halükarda kardeşine zarar vereceğimden korkuyor. Kardeşinin bana aşık olduğunu düşünüyor. Bu yüzden ondan uzak durup ona zarar vermemeye söz verdirdi."

"Sanırım bu pek iyi gitmiyor."

Zalira'nın beni okuyabilmesi korkutucuydu. "Evet. Onu fiziksel olarak istiyorum, duygusal olarak istiyorum. Birini isteyebileceğiniz her şekilde onu istiyorum"

onu istiyorum. Ve bu beni korkutuyor. Başka birinin benim üzerimde bu kadar güç sahibi olmasına izin vermek...

Tüketilmek istemiyordum.

Ve Xander'ın bana kesinlikle bu tür bir etki yapabileceğini biliyordum.

Zalira kısa bir kahkaha attı. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"O zaman ikimiz de aynınız," dedi iç çekerek. "Ahyana'nın söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Tapınak muhafızları öldü ve artık bizi cezalandıracak kimse yok. Ama beni durduran neden bu değil. Tanrıçanın kendisine verdiğim sözü tutmam gerekiyor ve sözümünden dönmemem gerekiyor."

Bu sözler göğsümde bir şimşek çaktı. Elbette canlı canlı gömülmek istememiştim, ama bu benim çekinmemin asıl nedeni değildi. Tanrıçanın Locris'i yeniden kurmama yardım etmesi için yeminimi tutmam gerekiyordu.

Ben hiçbir şey söylemeyince, Zalira kolunu omuzlarıma doladı. "Senin için bu kadar zor olduğu için üzgünüm."

"Ben de senin için çok zor olduğu için üzgünüm," dedim. "Bu kadar korkunç şeyler olurken onunla olan ilişkim için endişelenmek yanlış geliyor."

"Korkunç şeyler her zaman olur, Lia. Böyle zamanlarda bize mutluluk veren şeylere tutunmamız gerekir. Hayatı yaşamaya değer kılan şeylere. Gülebildiğimizde gülmeli, sevebildiğimizde sevmeliyiz. Bu çok insani bir şey. Böyle hissetmen yanlış olduğunu göstermez."

Spor salonuna girdik ve bakışlarım, Lysimache'yi yakalamadan önce onunla dövüştüğüm kürsüye kaydı. Ahşap hala onun kanıyla lekeliydi.

Zalira odanın ortasına yürüdü ve içimi geçen titremeyi görmezden geldim. Buraya geri dönmek ürkütücüydü. Bu oda bir zamanlar antrenman yapan ve dövüşen kadınlarla doluydu, ama şimdi sadece biz vardık, büyüü kontrol edip edemeyeceğimizi deniyorduk. Yarım daire şeklinde onun önüne geçtik.

"Bir güç dalgası ile vurulacaksın," dedi Ahyana ablasına. "Aynı anda hem yanıyor hem de donuyormuş gibi hissedeceksin."

Neredeyse anında gücünü tüketecek ve o zaman bayılacaksın. Mümkün olduğunca uzun süre dayanmaya çalış."

Ya Zalira da benim gibi büyü yapamıyorsa? Hayal kırıklığına uğrar mıydı? Ben uğradığımı biliyordum.

Zalira başını salladı. Ellerini salladı ve dövüşmeye hazırlanır gibi yerinde üç kez zıpladı. Derin bir nefes aldı ve sonra "Dea Maimaktes" dedi.

Gök gürültüsü tüm binayı salladı ve ardından yağmur, sanki küçük füzeler çatıya çarpıyormuş gibi şiddetle yağmaya başladı. Zalira dayandı. Ahyana ve lo çoktan yere yığılmıştı, ama Zalira dayanmaya çalışıyordu. Etrafımızda rüzgâr uğulduyor, dışarıda şimşekler çakıyordu, o kadar büyük ve parlaktı ki gökyüzünü mor renge çevirmişti.

Zalira acı içinde inleyerek dizlerinin üzerine çöktü. "Acıyor..."

Büyü yapmak acı veriyor muydu? Kimse böyle bir şey söylememişti. Belki de bu noktaya gelmeden bayıldıkları içindi.

Zalira başını kaldırdı ve ben nefesimi tuttum. "Gözlerin yeşil!"

"Neden hepiniz beyaz ışıkla çevrilisiniz?" diye sordu, yere yığılmadan hemen önce.

Fırtına, sanki hiç olmamış gibi aniden dağıldı.

Hepimiz şok içinde orada durduk. Zalira'nın büyüü çok güçlüydü ve diğerlerinden daha uzun sürmüştü. "Ahyana ve lo büyü yaparken hiçbirimiz izlemiyorduk. Sence senin gözlerinin rengi de değişti mi?" diye sordum.

"Öğrenebiliriz," dedi Ahyana.

Ona yapmamasını söylemeden önce, "Dea Karpophoroi" dedi ve bir grup deri kanatlı yaratık üst pencerelerden içeri uçarak kirislerin üzerine kondu.

Bize baktığından emin oldu ve gözleri gerçekten de Zalira'da gördüğüm zümrüt yeşili rengindeydi.

"Onlar ne?" diye sordum, yukarıyı işaret ederek.

"Yarasalar," dedi Ahyana dişlerini sıkarak dizlerinin üzerine çökerek. "Hangi hayvanın gelmesini istediğimi düşündüm ve onlar geldi. Zalira haklı. Bu acı veriyor."

"Benim ve Suri'nin etrafında ışıklar görüyor musun?" diye sordum.

"Evet." Bu kelimeyi nefes nefese söyledi ve sonra kız kardeşinin yanına düştü.

Suri ve ben birbirimize baktık. İkisini de saraya nasıl geri götürecektik? Yeterli yerimiz yoktu. Bana bir kaşını kaldırarak sanki "*Şimdi ne yapacağız?*" diye soruyordu.

"Daha büyük bir araba lazım," dedim.

Zalira ve Ahyana'nın uyanması sadece birkaç saat sürdü ve ikisi de kendilerini dinç ve zinde hissediyorlardı. Büyüyü ne kadar uzun süre kullandıklarını düşününce daha uzun süre uyuyacaklarını düşünmüştüm, ama öyle olmadı.

Saraya döndüğümüzde geç olmuştu, akşam yemeğini kaçırmıştık. Açtım ama aynı zamanda çok da acı çekiyordum. Diğerleri yemek aramaya gittiler, ben ise sendeleyerek odama çıktım. Io'yu kontrol etmeyi düşündüm ama tek istediğim yatıp dinlenmekti. Uyluklarım ve kalçalarım ağrıyordu, karnım da yumruk yemiş gibi hissediyordum. Odama girdim, Luna'yı okşadım ve sonra yatakta uzandım, hareket etmek istemiyordum. Bunun sebebi Eos'a binmiş olmam olmalıydı.

At binmenin acı vereceğini biri bana söylemeliydi. Bu, Demaratus ile ilk antrenmanımdan sonraki günden daha kötüydü.

Dikkatimi başka yere çekmek için bugün olanları düşündüm. Sadece adelpia'mın yaptığı sihir değil, spor salonuna geri dönmek Lysimache'nin bana orada söylediklerini yeniden hatırlamamı sağladı. O, defalarca bana onunla aynı olduğumuzu söylemişti. Onun yaptığı kararları benim de vereceğimi söylemişti.

Onun özelliği öfkeydi.

Eğer gerçekten aynıysak... ya bu benim de özelliğimse?

Maia'nın bize tanrıçanın çeşitli yönlerinin isimlerini içeren listeyi ezberletmesine çok sevindim.

"Dea Erinys."

Güç bana çarptı, beni buz gibi bir sıcaklık ve ateş gibi bir soğuklukla doldurdu. Etrafımdaki her şeyle bağlantılı hissettim, her şeyi yapabileceğimi düşündüren bir enerjiyle doluydu. Dünyayı fethetmek. Her düşmanı yenmek.

Ve tüm bunlar, hayal edilemez bir öfkenin zonklayan ritmiyle vurgulanıyordu.

Sonra dünya karardı.

"Lia?" Uyandığımda Xander endişeli bir şekilde üzerime eğilmiş duruyordu. "Ne oldu?"

Kafam karışmıştı. "Ne?"

"Bugün dayak mı yedin?" diye sordu, bacaklarını işaret ederek. "Acını hissedebiliyorum."

Bu, bilinçsizken engellenmiş olan zonklayan hissi tekrar fark etmemi sağladı. "Sanırım atımı sürdürdüğüm için oldu."

Anlayışla yüzü aydınlandı. "Bazı insanlar ilk kez ata bindikten sonra ağrı hissederler. Ama alışırın. Kadınlar için seks de genellikle aynıdır."

O bunu çok doğal bir şekilde söyledi, ama sözleri tüm vücudumu sıcaklık ile kapladı. Sanki tekrar sihir yapıyormuşum gibi.

Bu, şu anda düşünebileceğim bir şey değildi. "Sanırım bir gücüm var."

"Neymiş o?" diye sordu ilgiyle. Yanımdaki yatağa oturdu. Ben de oturur pozisyona geçtim.

"Öfke."

Birkaç kez gözlerini kırptı ama cevap vermedi.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?" diye sordum sonunda.

"Şaşırmamı mı bekliyordun? Bu gayet normal görünüyor."

İç geçirdim. "İntikamcı ve öfkeli olmamaya çalışıyorum. Farklı bir seçim yapmaya çalışıyorum." Bunun benim özelliğim olmasını istemiyordum.

"Anlıyorum, ama haklı öfke diye bir şey olduğunu unutma. İnsanların yaptığı kötülüklerden dolayı üzülebilir ve öfkeni başkalarını korumak için kullanabilirsin. Karanlık olduğunu düşündüğün yönlerinden çekinmene gerek yok. Onlar da diğerleri kadar sana yardımcı olabilir ve seni motive edebilir."

"Ne yapabileceğini bile bilmiyorum." Görünüşe göre bir ulusu lanetleyip onu çorak bir araziye dönüştürebiliyordu, ama onu başka nasıl kullanabileceğimi bilmiyordum.

"Savaşmak," dedi, sanki bunu hemen anlamadığım için aptalmışım gibi. "Hadi. Xiphos'unu al."

Kemerinden bir hançer çıkardı ve onun düğün günümüzde ona verdiğim hançer olduğunu fark ettim. Neden bu, kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu?

Hissettiğim acıyı görmezden gelerek ayağ a kalktım. "Artık kavga etmeyeceğimizi sanıyordum."

"Sana karşı nazik davranacağım," dedi gülümseyerek. "Bayılacağım. Hayat büyücüleri gibi."

"Oh." Yatağımızdaki yastıkları aldı ve yere koydu. "Yere düşmeden önce seni yakalayacağım, ama bu sadece ikincil bir nlem."

"Hazır mısınız?" diye sordum.

Heyecanla başını salladı.

"Dea Erinys."

G yine içime doldu ve bu sefer hazırdım. Tapınaktaki zeminde her zaman hissettiğim, ulaşamayacağım kadar uzak olan aynı gt. Artık buradaydı ve onu silah olarak kullanabilirdim. Yok etmek için kullanabilirdim.

Beynimin bir kısmı, beyaz bir ışığın onun tüm vücudunu sardığını algıladı; Zalira ve Ahyana'nın gördüğü şey buydu. Ama geri kalanım sadece savaşmak istiyordu.

Xander'a saldırdım ve göğsünü neredeyse keserken yüzündeki şok ifadesini görünce heyecanlandım. Neredeyse onun kadar hızlıydım, neredeyse onun kadar güçlüydüm. Haneriyle beni engelledi ve sonra sola dönerek o yönden bana saldırdı, ama ben hazırdım. Onun ilerleyişini durdurdum ve yüzüne dirsek atmak için hamle yaptım, ama son anda kaçtı.

Artık tanrıça tarafından kutsanmış tek kişi o değildi.

Kılıcımı elimden almaya çalıştı ama ben buna izin vermedim. Onun yolundan çekildim, kılıcımı sıkıca tuttum ve sonra onun sağ tarafından ona bir kesik attım. O yine son anda hareket etti.

Birbirimizi incelerken ayrıldık ve o anda acı başladı. At sürerken hissettiğim ağırlar değil, keskin, saplanan iğneler gibi, sanki vücudumun her yeri defalarca bıçaklanıyormuş gibi.

Gözlerinde endişeyi gördüm ve "Sen iyi misin?" dediğini duydum.

Ve söz verdiğ gibi, yere düşmeden beni yakaladı.

BÖLÜM SEKİZ

"Ne kadar süre uyudum?" diye sordum, sonunda kendime geldiğimde.

"Birkaç saat," dedi Xander. Beni yatağa yatırmış, başımın altına yastık koymuş ve üzerime battaniye örtmüştü. Kendimi çok iyi bakılmış hissettim.

"Bu, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu!" Bana bir bardak su uzattı, ben de hevesle alıp içtim. "Punch-a-geese kadar heyecanlı değildi, ama yine de ilginçti. Bütün o zamanlar beni öldürmekle tehdit ediyordun, şimdi ise gerçekten yapabiliirdin."

Sanırım haklıydı. Ama bu, gülümsemek için tuhaf bir şey gibi görünüyordu. "Bunun bana ne faydası var? Sadece kısa bir süre için devam edebiliyorum."

"Dediğin gibi, pratik yapman gerekecek. Dayanıklılığını artır."

"Acıya alış," dedim. Şaşkın ifadesine bakarak, nasıl bir his olduğunu ve bayılmama neden olacak kadar dayanılmaz bir acı olduğunu, bu acının sihirde kaldığım her an daha da arttığını anlattım. Her sözümü dikkatle dinledi.

Bu bana, ortak rüyalarımızda nasıl olduğunu hatırlattı. "Öfke neden tanrıçanın özelliklerinden biri?" diye sordu.

Ona tapınakta öğrendiğim hikayeyi anlattım: Tanrıça kızının kaybolduğunu fark edince onu her yerde aramış. Oğlunun kızını savaş tanrısıyla evlendirmek için sattığını öğrenince altın kılıcını çekip savaş tanrısıyla savaşmaya niyetlenmiş. Diğer tanrılar araya girip öfkesini yatıştırmaya çalışmışlar ve o da bir mağaraya saklanmış. Kızı geri dönene kadar hiçbir şeyin büyümesine izin vermeyeceğine yemin etti. Tanrıçanın annesi sonunda onu mağaradan çıkmaya ve dünyayı çektikleri kıtlıktan kurtarmaya ikna etti. Tanrıça kabul etti ve bir anlaşma yapıldı, böylece kızı yılın belirli aylarında tanrıçaya katılabilecekti. Ancak kızı kocasına geri döndüğünde

kocasına geri döndüğünde, tanrıça yine de toprağı soğuk bırakır, böylece hiçbir şey yetişmez.

"Bana öyle geliyor ki, öfkesi ona istediğini kazandırdı. Kızının geri dönüşünü," dedi ben bitirdikten sonra.

"Sanırım öyle oldu." Esnemek istedim ama uyluklarım hala zonkluyordu.

O da bunun farkındaydı, muhtemelen kendi bacakları da hala ağrıyordu. Bacaklarıma bakıp hafif bir ses tonuyla, "Sana masaj yapmayı teklif ederdim, ama..." dedi.

Bu kötü olurdu. Çok, çok kötü. İyi ve harika değil. Kötü. "Ben iyiyim," diye boğuk bir sesle söyledim ve gözlerindeki bakış, şu anda ne düşündüğümü tam olarak bildiğini düşündürdü. Ellerinin uyluklarımın üzerinde olduğunu düşünmek başımı döndürdü.

Ya da belki de bu, büyüünün etkisinin geçmesinin bir sonucuydu. "Büyünün acısını hissettin mi?" diye sordum.

"Hayır, sadece fiziksel acını hissediyorum."

İlginç. Bu, acının gerçek olmadığı anlamına mı geliyordu? Eğer bu acı kafamın içindeyse, devam edebilmek için kendimi ona karşı bir şekilde güçlendirebilir miydim?

"Artık güvende olduğunu bildiğime göre, gidip banyo yapacağım."

Xander ayağa kalktı ve sanki bir davet gibi yavaş ve kasıtlı bir şekilde tunikasını çıkardı. Cildim buna tepki olarak ısındı, nefesim göğsümde kesildi ve battaniyemi iki elimle sımsıkı tuttum.

Ama o arkasını döndü, banyoya girdi ve kapıyı kilitledi.

Yine beni dışladı.

Ertesi sabah uyandığımda Xander gitmişti. Güne hazırlanırken kendimi tamamen zinde ve heyecanlı hissediyordum. Fiziksel ağrılarım kaybolmuştu. Sihir kullandığımızda olduğu gibi, uyku iyileştirici etki yapmıştı.

Odaya girdiğimde adelphia'larım odalarında birbirleriyle konuşuyorlardı. Kapıyı kapattığımda sessizleştiler, belki de yüzümden onlara söyleyecek bir şeyim olduğunu anlamışlardı.

"Bir yönüm var," dedim. Onlara bunu söyleyebilmek beni çok heyecanlandırdı. Güçsüz olmadığım için çok mutluydum.

Ahyana sevinçle çığlık attı, Zalira ise sırtarak "Ne oldu?" diye sordu.

"Öfke. Görünüşe göre savaşmak için iyi, ama başka bir şey için pek iyi değil. Lysimache, Locris'i gözüyle yok etmek için bu özelliği kullanmıştı. Dün gece Xander üzerinde denedim ve ona ayak uydurabildim!"

Io'nun gülümsemesi biraz sönükleşti. "Xander büyüden haberdar mı? Kimseye söylemeyeceğimizi sanıyordum."

Ağzım hafifçe açıldı. Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Çünkü kocama sırları paylaşmak, onu uzak tutmak değildi. Onu hayatıma davet etmektir.

"Bunu yapması iyi olmuş," dedi Ahyana. "Güvendiğimiz insanlara anlatabilmeliyiz."

Onun yardım etmeye çalıştığını biliyordum, ama bu Io'yu daha da üzdü. Gözlerinin altındaki koyu halkaları fark ettim ve bunun stres mi yoksa uykusuzluk mu olduğunu merak ettim. "Bu sabah erken mi kalktın?"

Suri, Zalira bana "Io hiç uyumadı. Ona uyumasını söyledik ama dinlemedi" derken, sinirli bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Çok yaklaştım!" dedi. "Büyü yapabilmemiz için daha uzun süre dayanmamızı sağlayacak bir güçlendirici iksir buldum galiba. Ahyana bana ağrıdan bahsettiği için, onu hafifletmek için bir şeyler ekliyorum."

"Belki de acı önemlidir," dedi Zalira endişeli bir ses tonuyla. "Sınırlarımızın sonuna geldiğimizi bilmemiz ve kendimizi çok zorlamamamız gerekebilir. Ya tükenirsek ve bir daha uyanamazsak?"

"Bir çaresini bulurum," dedi Io.

Zalira haklıydı, ama ben de Io'nun ne yaptığını bildiğine güveniyordum. "Bu sabah Lysimache'yi göreceğiz miyiz?" diye sordum ona.

Io, baş rahibeyi konuşturmak için planını hala bana anlatmamıştı, ama artık paylaşmaya hazırdı. "Hayır, henüz bitirmedim. Babamın kitabından bir sayfa alacağım ve ona çeşme suyuyla birlikte doğruluk serumu vereceğiz. Suyun metalik tadı, serumun tadını gizleyecektir. Onu konuşmaya zorlayacak bir serum bulmaya çalışıyorum, böylece

sorularınıza cevap vermek zorunda kalacak. Yarın bitirmeyi umuyorum."

"Biraz dinlenmen gerekmez mi?" diye sordu Ahyana, Suri ise arkasında şiddetle başını sallıyordu.

"Ben iyiyim," dedi lo elini sallayarak. "Güçlendirici iksiri içiyorum ve iyi geliyor. Hiç yorgun hissetmiyorum. Xander bu sabah çıkarken uğradı ve ona Lysimache'yi görmeye henüz hazır olmadığımızı söyledim. O da Quynh'i ziyaret etmek isteyebileceğini düşündü."

Quynh'i görecektim! Kapı çalındı ve kapıyı açtığımda kalbim sevinçle doldu.

Xander olmadığını görünce o his kayboldu. Rokh'tu.

Bu, Ahyana'yı heyecanlandırdı ve koşarak ona sarıldı. "Burada ne işin var?"

"Xander, seni ve Lia'yı Quynh'in kaldığı yere götürmemi istedi. Sen ve ben o kadar sık birlikte görülürüz ki, adelpia kardeşinin bizimle yürüyüşe çıkmasına kimse şüpheyle bakmaz," dedi, koyu renkli gözleriyle Ahyana'yı süzerken.

Xander'ın benimle gelmeyecek olmasına üzülsem de, kız kardeşimi ziyaret edeceğim için çok mutluydum! En son konuşalı çok uzun zaman olmuştu. Aramızdaki her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerekiyordu. Thrax'a daha nazik davranmak için çaba sarf etmiştim. Umarım ona söylemiştir.

Ve ona davranışımından dolayı kızgın olmayacağını umuyordum. Öfkelenirse onu suçlamazdım ama.

Ahyana ve ben ayrılmaya hazır olduğumuz için yola çıktık. Birbirlerine iltifatlar yağdırıp özel şakalarla gülüşen aşk kuşlarını görmezden gelmek zorunda kaldım.

Belki de sinirim, öfke yönünü çağırmanın bir kalıntısıydı. Yine sinirli davranmaya ve bir şeylere yumruk atmaya başlayacak mıydım? Umarım öyle olmazdı. Öfkenin hayatımı ele geçirip diğer her şeyi engellemesinden hoşlanmıyordum.

Görünüşe göre tanrıça benimle ilgili olarak çok ironik bir mizah anlayışına sahipti.

Ellerime baktım ve içimden güç akarken nasıl hissettiğimi düşündüm. Kendimi tamamen yenilmez hissetmişim.

Sarayın kapısından içeri girdiğimizde, Ahyana kolunu Rokh'un koluna taktı ve Rokh kulağına bir şeyler fısıldarken Ahyana kıkırdadı. Birkaç dakika önce söylediklerine bakılırsa, ona sihir gücünden bahsetmiş olduğunu düşündüm. Onu bu konuda bilgilendirmemiş olabileceğini hayal edemiyordum. Ona karşı açık ve dürüst davranırken, onun kendisinden bir şeyler sakladığını öğrendiğinde kendini daha fazla ihanete uğramış hissedecek miydi acaba?

Bu da beni kendi ilişkim ve Xander ile aramızdaki güven hakkında düşünmeye sevk etti. Henüz o noktaya gelmemiştik. Bunun için çabalıyorduk ve birbirimize karşı daha savunmasız hale geldikçe güvenin de her iki tarafta da arttığını umuyordum, ama daha önümüzde çok uzun bir yol olduğunu biliyordum.

Ahyana ve Rokh gibi değildik, onlar birbirlerinin cümlelerini tamamlıyor ve o kadar çılgınca mutlu görünüyorlardı ki, onların yanında olmak biraz acı vericiydi.

Zalira için de zor olup olmadığını merak ettim.

Eve vardık ve bu evin dışında bekçi yoktu. Xander'ın beni Erisa'nın güvenli evine götürdüğü zamanı hatırladım. Dikkat çekmemek için bekçi olmadığını söylemişti. Tahminimce Thrax, içeride değerli birinin olduğunu kimsenin tahmin edememesi için ısrar etmişti.

"Seni burada bırakacağım," dedi Rokh. "Ahyana'yı saraya geri götüreceğim, sonra seni almaya geleceğim."

Başımı salladım ve bana eşlik ettikleri için ikisine de teşekkür ettim, sonra gittiler. Dikkatli olmamız gerektiğini biliyordum. Erisa hâlâ beni öldürmek istiyordu ve bir ordu yolda geliyordu, ama benim yönümü keşfettikten sonra? Eskisi kadar endişeli değildim.

Kapı hafifçe açıldı ve ne yapacağımı bilemedim. Kapı düzgün kapatılmamış mıydı? Kapıya uzandım ve bir el bileğimi sıkıca kavradı ve beni içeri çekti.

Tepki gösteremedim, bir kadın beni duvara itti ve boğazıma bıçak dayadı. Xander kadar uzundu, kızıl saçlıydı ve mavi dövmelemlerle kaplı soluk tenliydi.

"Sen Basileia olmalısın," dedim, kazara boğazımı kesmemesi için kıpırdamadan. Bu hem beni hem de Xander'ı öldürebilirdi. Sırıttı ve bıçağını düşürdü, bir adım geri attı. "Öyleyim. Sen Lia olmalısın. Senin hakkında mide bulandırıcı derecede iyi şeyler duydum."

Thrax haklıydı. Onu sevmiştim. "Senin hakkında ise neredeyse hiçbir şey duymadım."

"Hiç şaşırmadım," dedi göz kırparak. "Thrax ve onun değerli erkek egosu benden çok, çok korkuyor."

Onu kesinlikle sevmiştim. "Quynh'i koruduğun için teşekkür ederim."

Kılıcını kınına soktu. "O yakında benim kardeşim olacak, bu yüzden bu benim için hem bir onur hem de bir görev. Öyle olmasa bile, yine de yapardım sanırım. Bu kadar minik bir insan nasıl bu kadar ateşli ve cesur olabilir?"

Quynh'in ailesinin bir parçası olacağından bahsettiğinde gerilmediğim için kendimle gurur duydum. Quynh ve Thrax birbirlerini seviyorlarsa evlenmeleri mantıklıydı. Bunun iyi bir şey olduğunu kendime söyledim. Kız kardeşimi sevebilecek ne kadar çok insan olursa o kadar iyi. O bunu hak ediyordu.

Özellikle de onun güvenliğini sağlayacak kadar uzun süre burada kalmayacaksam. "O hep böyleydi."

Basileia başını salladı. "İnatçı da. Bana kalsaydı, onu Trakya'ya geri götürürdüm. Burada güvenliğinden endişe ediyorum, özellikle de düşmanlarının kim olduğunu bilmediğim için. Ama gitmeyi reddediyor."

"Bu tam da kız kardeşime yakışır." Bir an durdum ve sonra uzun zamandır cevabını öğrenmek için can attığım bir soru sordum. "Mavi dövmelerin anlamı ne?"

Sorumu tuhaf bulduysa da, bunu belli etmedi. "Her bir iz, öldürdüğüm bir düşman için."

Onun dövmeleri Thrax'tan daha fazlaydı.

"Kardeşimden daha fazla," dedi sırtarak, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi.

"Troas'a nasıl geldin?"

"Annemiz, bir süredir haber alamadığımız için Thrax'ı kontrol etmemi istedi ve ben saldırılar başlamadan hemen önce oraya vardım. Keşke silah deposunda kalmış olsaydım da yardım edebilseydim. Oraya vardığımda her şey bitmişti."

Eğer fırsatı olsaydı, pek çok kişiyi öldüreceğinden emindim.

"Thrax gitmişti," diye devam etti. "Sen de onunla birlikte Lycia'ya gittin, değil mi?"

"Evet." Başka birinin o köyün adını söylemesi, zihnimi katledilen tüm o insanların görüntüleri ile doldurdu.

"Geri döndüğünde Quynh'i buldu ve onun güvende olduğundan emin oldu. Onu sarayda buldum. Başka kime güvenebileceğini bilmediği için onu korumayı bana emanet etti. Düşmanlarının onu bulamamasını sağlamak istiyordu."

O kadar çok vardı ki, Quynh'e zarar vermek için bana zarar vermek isteyebilecek birçok farklı insan hakkında endişelenmiş olabilir. Saraya yapılan saldırı sırasında onu güvende tutan tek şey, muhtemelen aile bağımızı sarayın geri kalanından gizli tutmamızdı.

Xander'ın bunu ayarlamış olmasına çok minnettardım.

Basileia bana umutla bakıyordu ve bu, onunla konuşmam gerektiğini hissettirdi. "Buraya yalnız mı geldin?"

"Tabii ki. Kimden korkacağım ki?" diye alaycı bir şekilde sordu. Keşke onun özgüveninin dörtte biri kadarım olsaydı. Bir sandalyeye oturdu ve bir hançer çıkardı, temizlemeye başladı. "Quynh yukarıda."

Ona teşekkür edip hızla yukarı koştum. İki kapı vardı ve birkaç saniye koridorda durdum. Ya beni görmek istemezse? Beni geri gönderirse? Şu anda bununla başa çıkabileceğimden emin değildim. Onu görmek ve onunla konuşmak için can atıyordum.

Sağdaki kapıyı seçip açtım ve kardeşim orada oturuyordu.

Kalbim patlayacakmış gibi şişti ve hemen gözyaşlarına boğuldum.

BÖLÜM DOKUZ

"Lia!" Quynh koşarak bana sarıldı. "Neden ağlıyorsun?"

"Senin güvende olmana ve burada olmana çok sevindim. Ve beni görmek istemene." Hıçkırarak ağlarken sakinleşmeye çalışıyordum.

"Tabii ki seni görmek istiyorum. Neden istemediğimi düşünüyorsun? Sen benim kardeşimisin."

Bunun üzerine daha da ağladım ve onun beni bir sandalyeye götürmesine izin verdim. Bana bir bardak su doldurdu ve yanımdaki küçük masaya koydu. Sonra kendisi de bir sandalye çekip dizlerimiz birbirine değecek şekilde yanıma oturdu.

Sonunda kendimi toparlayınca, "Çünkü Thrax'a çok kötü davrandım ve sen onu seviyorsun. Özür dilerim" dedim.

Bana çok nazik bir gülümsemeyle baktı ve bu beni tekrar ağlatmak istedi. "Lia, özür dilenecek bir şey yok."

Bu doğru değildi. Bu durumun aramızı daha da kötüleştirebileceğini biliyordum, ama ona karşı tamamen dürüst olmak zorundaydım. "Senin bileziğini taktığını görünce ona saldırmaya çalıştığımı sana anlattı mı?"

Elimi tuttu. "Söyledi. Ve neden yaptığını anlıyorum."

"Anlıyorsun mu? Diğer herkes aşırı tepki gösterdiğimi düşündü. Ben de dahil."

"Tribute yarışında yaşadıklarından dolayı çok fazla acı ve travma yaşadın ve haftalarca benim öldüğümü sandın. Bilezik, sende kalan son parçamdı ve senin için başkalarınınkinden daha özel bir anlamı var."

"Evet," dedim, onun anlamış olması ruhumu rahatlattı.

"Tabii ki bilezik konusunda büyük duygular besleyecektin."

Onu tekrar kucaklamak zorunda kaldım. "Bu yüzden beni görmeye gelmek istemediğini sanmıştım."

Gözlerime bakabilmek için geri çekildi. "Thrax'a saldırmak istediğin için mi? Bu beni ikiyüzlü yapar. Onu ısırmış olanın ben olduğumu hatırlatmama gerek var mı?"

Bu beni güldürdü, ki onun da amacı buydu.

"Mutfak hizmetçilerinden biri biraz şüpheli görünüyordu ve bana bir sürü garip soru sordu, bazıları seninle ilgiliydi," dedi. "Ben de dikkat çekmemek ve senden uzak durmak için uğraşıyordum, böylece o da bağlantıyı kuramasın diye. Beni tedirgin ediyordu. Thrax'a bundan bahsettim ve o da onu gözetledi, ama bir şey olmadı. Onu meraklı bir dedikoducu olarak gördü. Saraya yapılan saldırılardan sonra ortadan kayboldu. Bence o, şehirde saklanan casuslardan biriydi."

Saldırganların Quynh ile aynı planı olduğu anlaşıyordu: saray mutfaklarına sızarak bilgi toplamak. "Göğsünde kırmızımsı kahverengi bir çekiç dövmesi olduğunu fark ettin mi hiç?"

"Onu tuniksiz hiç görmedim. Neden?"

Ona, Artemisia'nın bu olaydaki rolü ve Lysimache'nin kim olduğu da dahil olmak üzere, şu ana kadar öğrendiğimiz her şeyi anlattım. Lycia ve tapınaktaki katliamları zaten bildiğini anlayabiliyordum; Thrax ona anlatmış olmalıydı.

"Kaybın için çok üzgünüm. Tanıdığın, birlikte yaşadığın ve değer verdiğin tüm o kadınlar." Quynh'in sesindeki sempati, beni tekrar ağlatmaya yetecek kadar güçlüydü.

"Dürüst olmak gerekirse, bu konuyu fazla düşünmeye izin veremem," itiraf ettim. "Aklımdan çıkarmam gerekiyor."

"Bu konuda her zaman iyiydin. Karşılaşmak istemediğin şeyleri görmezden gelip bastırmak konusunda."

Bunu bir azarlama olarak söylememiştii, ama öyle hissettim. Konuyu değiştirerek, adelphia'mın ve benim yapabildiğimiz sihirden bahsettim ve o da bunun nasıl işlediğini ve nasıl hissettirdiğini sordu.

"Benimki öfkeye dayalı gibi görünüyor, oysa ben bu duygunun beni yönetmesine izin vermemeye çalışıyordum." Sürekli öfke ruhumu kemiriyor, beni parça parça yok ediyordu. Bu çok yorucuydu. Ve Lysimache'ye ne yaptığını görmüştüm. Onu tüketmişti ve ben onun gibi olmak istemiyordum.

"Bir ara bana sihrini göstermelisin," dedi kardeşim.

"Güçlendiğim zaman. Şu anda kullandığımdan kısa bir süre sonra bayılıyorum."

Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra, onun ifadesinden, sonra ne söyleyeceğini anladım.

"Xander'a gözden bahsetmelisin."

Tahminim doğru çıkmıştı. "Yapamam. Sanırım onu Ilion'u korumak için kullanmak üzere elinden alırdı ve onu bunun için suçlayamazdım. Ben de aynısını yapardım. Aynısını yapıyorum. Locris için ona ihtiyacım var." Bir an bekledim ve sonra sordum, "Thrax'a söylemedin, değil mi?"

"Hayır," diye cevapladı hemen. "Sana söylemeyeceğimi söylemiştim ve sen sorun olmadığını söyleyene kadar söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim," dedim. Ondan bir şeyler saklamak onun için zor mu diye merak ettim. Xander ile bu konuda zorlandığımı biliyordum.

"En azından Thrax'ın adını her söylediğimde irkilmıyorsun," dedi dikkatli bir şekilde, sanki tehlikeli sulara girmek üzere olduğumuzu biliyormuş gibi.

"Dikkatli olmaya ve tepkilerimi kontrol etmeye çalışıyorum. Ayrıca yanlış bir şey söyleyip seni üzmemden korkuyorum."

"Lia, bana asla yanlış bir şey söyleyemezsin." "Oh, bence söyleyebilirim," dedim.

"Hayır, yapamazsın, çünkü biz kardeşiz ve bu, ikimizden biri ne yaparsa yapsın asla değişmeyecek. Aramızda sadece sevgi ve affetme var ve her zaman da öyle olacak. Dürüst olmanı istiyorum. Benim tepkimden korktuğun için rol yapmanı asla istemem. Thrax'tan nefret etsen bile, seni ne kadar sevdiğim asla değişmez."

"Kes şunu. Ağlamamaya çalışıyorum!" Yarı gülerek, yarı ağlayarak, içimde kabaran duyguları bastırarak ona söyledim. "Onunla ilgili olarak çaba gösteriyorum."

Yüzü birden aydınlandı. "Biliyorum. Bana söyledi. Bu onu çok mutlu ediyor."

"Neden?"

"Çünkü senin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor."

Bu beni utandırdı, Thrax Quynh için bizim arkadaş olmamızı istemişti ama ben ona çok kötü davranmıştım.

Sonra dikkatlice ekledi: "Ve senin onun kardeşi için ne kadar önemli olduğunu biliyor."

Daha önce söylediği şey doğrudu, uğraşmak istemediğim şeyleri görmezden geliyor ve bastırıyordum. Ve şu anda da tam olarak bunu yapmaya niyetliydim. "Thrax'ı bu kadar çok sevmenin sebebi nedir?"

Bana anlamlı bir bakış attı, ne yaptığımı tam olarak anladığını belli etti, sonra yüzüne aptalca, aşk sarhoşu bir gülümseme yerleşti. "Çok şey var. O nazik, sadık, güçlü, cesur, zeki, komik ve... Üzgünüm, böyle uzayıp gidebilirim."

Bu duyguyu anladığım için başımı salladım.

"O beni şehre götürdüğünde nasıl hissettiğimi anladım. Troas, dünyanın her yerinden insanların yaşadığı büyük bir metropol. Goguryeo ve komşu ülkelerden gelen insanların yaşadığı bir mahalle var. Thrax beni oraya ilk kez götürdüğünde... çok etkileyiciydi. Yemeklerin kokusu beni çocukluğumun geçtiği köyüme ve aileme geri götürdü. O baharatların kokusunu çok uzun zamandır almamıştım! Ve dil! Etrafımdaki insanlar onu konuştuğunda anlıyordum ve sanki kendimin bir parçasını geri kazanmış gibiydim. Sanki Thrax bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıştı. Bana bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir şey vermişti ve o anda onu sevdiğimi anladım."

Quynh'in Ilion'da mutlu olacağını fark ettiğimde içimi bir hüznü kapladı. Sadece Thrax yüzünden değil, burada doğduğu topraklardan gelen insanlarla kuracağı bağlar yüzünden de. Locris'te asla sahip olamayacağı bir şeydi bu. "Bana onun sadece arkadaşın olduğunu söylemeden önce mi, sonra mıydı?"

Gözleri utançla doldu. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim. Onun hakkında ne hissettiğini biliyordum. İşleri senin için kolaylaştırmaya çalışıyordum ama dürüst olmalıydım. Ilion'dan birine aşık olduğumu öğrenirsen incineceğini biliyordum."

Xander, Thrax ve Quynh'in birbirlerini sevdiklerini ve birbirlerine aşklarını itiraf ettiklerini söylediğinde, onun kollarında nasıl ağladığımı düşündüm.

"Bana kendim için bir hayat seçmemi söylemiştin," dedi. "Benim seçtiğim hayat bu."

Ona bunu ne zaman söylediğimi hatırlamak biraz zamanımı aldı. "Andronicus'tan bahsediyordum." O, eski alayımın komutanıydı ve bizler ödül yarışı için seçilmeden önce Quynh'e kur yapıyordu.

"Andronicus mu? Onu uzun zamandır düşünmemiştim." "Ona aşık olduğumu sanıyordum."

İnanamayan bir ifadeyle bana baktı. "Andronicus'a karşı Thrax'a karşı hissettiğim gibi bir şey hissetmedim. Bu, tek bir yağmur damlasını tüm okyanusla karşılaştırmak gibi bir şey."

Başımı salladım. "Thrax'ın tek yaptığı seni sevmek ve sana bakmak olduğu için böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum, ama bir parçam onun seni benden aldığını hissediyor. Sanki seni kaybediyormuşum gibi."

Şimdi o benim iki elimi de kendi ellerine aldı. "Lia, sana söz veriyorum, beni asla kaybetmeyeceksin. Sadece sevdiğin insanların sayısı artacak."

Bunun üzerine kısa bir kahkaha attım. "Thrax'ı sevebileceğimden emin değilim."

"Ona zaman tanı," dedi bilgece bir gülümsemeyle. "Bana yaptığı gibi seni de kendine hayran bırakacaktır."

"Belki." Buna inandığımdan emin değildim, ama onun iyiliği için öyle söyleyecektim. O, benim onu benden uzaklaştıracak hiçbir şey söyleyemeyeceğimi veya yapamayacağımı düşünse de, ben yapabileceğime oldukça emindim.

"Bu her zaman kaderimiz olacaktı," dedi yumuşak bir sesle. "Ben sonsuza kadar ailemizle yaşamayacaktım, sen de öyle. Büyüyüp, kendi ailelerimizi kurmak için buradan ayrılmamız gerekiyordu."

Ben yapmazdım. Bu benim kaderim değildi. "Benim kurtarıcı olduğumla ilgili kehaneti biliyorsun. Benim ölmem gerekiyor."

Kafasını salladı. "Kehanetlerin ne dediği umurumda değil. Bir tanrıçayı alt edebilecek biri varsa, o da sensin. Sana inanıyorum."

"Bunu yapsam bile savaş yine de çıkacak. İnsanlar ölecek."

"Biliyorum. Thrax çok endişeli. Beni Locris'e giden bir gemiye bindirmek ya da Basileia'nın beni Trakya'ya götürmesine izin vermekten defalarca bahsetti."

"Bu konuda onunla tamamen aynı fikirdeyim." Quynh'in buradan uzakta ve tehlikenin yolunda olmadığını bilmek beni çok mutlu ederdi.

Kız kardeşim, benim çok iyi tanıdığım o kararlı bakışı attı. "Ben gitmiyorum. Burada kalacağım. Senin kaderin ne olursa olsun, Thrax'ın kaderi ne olursa olsun, benim kaderim de aynı olacak."

Belki Thrax onu ikna etmenin bir yolunu bulabilirdi. Ben sadece başımı sallayıp sanki kabul etmişim gibi gülümsedim, ama içimden daha sonra onu bulup Quynh'i güvenli bir yere götürmek için olası bir planı özel olarak tartışmaya karar verdim. Belki ona lo'nun uyku iksirlerinden birini verebiliriz ve uyandığında, o zaten Locris'e doğru giden okyanusun ortasında olurdu.

Thrax ile komplo kurmak istemem çok garipti. Dünya kesinlikle altüst olmuştu.

"Burada kalmayı planlıyorsan," dedim, "saraydan çıktığına sevindim. Yakınımda olmamanı özleyeceğim ama güvende ve saklandığını bilerek daha rahat uyuyacağım."

Yüzündeki acı ifade, benim duygularımı paylaşmadığını düşündürdü.

"Burada olmak hoşuna gidiyor mu?" diye sordum, onun şu anki durumuyla ilgili iyi yanları bulmaya çalışarak, bu konuda üzülmemesini umuyordum.

"Çalışmaya o kadar alışmışım ki, bütün gün meşgul olmamak bana garip geliyor. Bir sürü kitabım var, yemek pişirip temizlik yapıyorum, bu da garip bir şekilde rahatlatıcı. Dokumak için bir dokuma tezgahım var. Basileia eğlenceli bir arkadaş ve birbirimizin şirketinden keyif alıyoruz. Thrax'ın burada ne kadar kalmamı istediğini bilmiyorum. Sanırım Xander kral olana ve her şey yoluna girene kadar."

Benim elimden bir şey gelmezse hayır. Onun burada, güvende olmasını istiyordum. Hileye başvurmadan önce, onu ikna etmek için son bir girişimde bulunmam gerekiyordu. "Aslında Thrax ve Basileia'ya katılıyorum ve başka bir yere gitmen gerektiğini düşünüyorum. Çünkü şimdi sadece Xander kral olacak değil, bir savaş da yaklaşıyor."

"Sana söyledim, benim yerim burası. Seninle, kardeşim..." Sağ elini çekip karnının üzerine koyarken sesi kesildi. "Ve bebeğimin babası Thrax'la."

ONUNCU BÖLÜM

Birkaç saniye boyunca Quynh'in kullandığı kelimeleri anlamadım. "Ne?"

"Sanırım hamileyim." Sanki üzülecekmişim gibi tereddütle söyledi.

"Sanıyorsun mu, yoksa biliyorsun mu?"

"Kesin bir şey söylemek için henüz çok erken, ama aylık dönemim gecikti ve ben hiç gecikme yaşamam." Bu doğrudu. Quynh'in döngüsü tam zamanında gerçekleşirken, benimki kaotik ve öngörülemezdi.

Ve bunun kişiliklerimize ne kadar uyduğunu ancak şimdi fark ettim. "İo'da hamilelik testi var. Onu buraya getirip sana uygulayabilirim."

İki elini karnının üzerine koydu. "Sanırım buna ihtiyacım yok."

Tamamen şok olmuştum. Ne diyeceğimi bilemedim ve düşünmeden, "Annemiz seni öldürecek. Sonra da babam Thrax'ı öldürecek" dedim.

"Locris'i ziyarete gittiğimizde evlenmiş olacağız. Trakya kadınları evliliği beklemez. Thrax ertelememizi önerdi, ama ben... ona ertelemememiz için çok ikna edici ve zorlayıcı argümanlar sundum."

Ellerimle kulaklarımı kapatma isteğiyle mücadele ettim.

O, bu konu hakkında benim rahatsızlığımı fark etmemiş gibi görünüyordu, çünkü konuşmaya devam etti. "Ona ne kadar çok sevdiğimi göstermek için beklemek istemedim. Hiç böyle hissetmemiştim... Hiç kimseyi bu kadar çaresizce istememiştim."

Ne yazık ki, ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. "Yakında evlenecek misin?" diye sordum.

"Hayır. Her şey yoluna girene kadar bekleyeceğiz," dedi. Şu anda olan büyük olaylardan bahsederken, bunu benim için yaptığını da biliyordum. Belki de görmek için...

gelecek olanlardan sağ kurtulup kurtulamayacağımı. Quynh bir kez daha benim için hayatını askıya alıyordu. Onun bunu yapmasını istemiyordum.

Onun fikrini değiştiremeyeceğimi bildiğimden, onun yerine karnına doğru başımlı salladım. "İzin verir misin?"

"Evet, ama henüz hiçbir şey hissedemezsin," dedi hoşgörölü bir gülümsemeye.

Avuçlarımı onun üzerine koydum ve tuhaf bir şey oldu. Onun içinde parlak beyaz bir ışık hissettim, ellerime doğru yayılıyordu. Aşırı bir sevgi dalgası hissettim. "Hamilesin," diye fısıldadım.

"Nereden biliyorsun?"

"İçinde, sadece sihir kullandığımda gördüğüm bir ışık var, ama şu anda onu hissedebiliyorum. Yeni, güçlü, küçük bir yaşam." Ellerimi Parthenia'nın üzerine koyduğumda bu olmamıştı. Quynh ve bebeğinde neden farklıydı? Sanki bana güç aktarılıyordu. Vücudumun içinde dönüp durduğunu hissedebiliyordum, sanki onu kullanabiliyormuşum gibi.

Ellerini benim ellerimin üzerine koydu, belki de o da bunu hissedebileceğini umuyordu. Birkaç saniye sessizlikten sonra ellerimi çektim ve güç aniden kesildi, sanki kapatılmış gibi. "Thrax ne düşündü?"

Çünkü işlerin böyle değiştğini anlamıştım. Her zaman kardeş olacaktık, her zaman birbirimizi sevecektik, ama artık onun için başka biri öncelikliydi.

İki kişi.

Gözleri parlıyordu. "Baba olmanın heyecanı ile bize bir şey olacağı korkusu arasında kalmış."

Ben de aynı şekilde hissediyordum.

Ve bencilce, biraz da üzgündüm. Bu Quynh'in anıydı ve bunun benim engellenmiş hayallerimle ilgili olmaması gerektiğini biliyordum, ama onun adına mutlu olurken, bunun benim için asla gerçekleşmeyeceği için hayal kırıklığına uğrayabilirdim.

"Bunu yanlış anlamamı istemem, çünkü ailemizi çok seviyorum, ama evlatlık olmak... Hayatım boyunca bana benzeyen birine sahip olmayı istedim. Kanımı paylaşan birinde kendi yüzümü görmek istedim."

Boğazım biraz sıkıştı. "Anlıyorum. Ve her zaman istediğin şeye kavuşacağına çok sevindim."

"Sen de buna sahip olabilirsin." Sesi o kadar alçaktı ki, neredeyse fısıltı gibiydi.

"Hayır, yapamam. Tanrıçaya söz verdim."

"İnandığın bir tanrıya kötü söz söylemek istemem, ama neden sana hayattaki en büyük mutluluklardan birini yaşatmasın ki? Sevmek ve sevilmek?"

"Bunu kaçırmıyorum," dedim. "Sen varsın. Ailemiz var. Adelphiam var."

"Romantik aşk farklıdır. Ve buna izin verilmelidir. Locris'i kurtarabilir ve sonra Ilion'a geri dönüp Xander ile gerçekten evlenebilirsin."

Gördüğüm rüyayı hatırladım. Locris'te, onunla ilk tanıştığımız ağaçlık avludaydık ve o, beni öperken hamile karnımı okşuyordu. Bana olan sevgisini hissedebiliyordum.

Ama bu sadece bir rüyaydı.

"Tanrıçaya, bana yardım ederse Locris'teki tapınağı yeniden açacağıma söz verdim. Şimdi, diğer tüm rahibeler öldüğüne göre... bu işi ben yapmalıyım. Maia'nın son sözlerinden biri, inanan tek bir rahibe kaldığı sürece tapınağın varlığını sürdüreceği idi."

"Belki adelphia'larından biri bunu yapmak ister."

Kalbim bir an için umutla doldu, ama hemen sonra tekrar çöktü. Ahyna, Rokh ile birlikte ayrılmayı planlıyordu. Io ve Zalira Ilion'dan asla ayrılmazdı ve Suri de Io'dan asla ayrılmazdı. Burası onların eviydi.

Rüyamda, tanrıça gözü bana vermişti. Locris'in hayata döndüğünü gören bendim. Bu benim sorumluluğumdu. Yeminlerimi alenen çiğnemek için kız kardeşlerimden birinin bunu benim için yapmasını umut edemezdim.

Gözü nasıl kullanacağımı bilmediğimden ve çok istediğim şeyi yaparsam tanrıçadan başka mesaj almayacağından endişelendiğimden bahsetmiyorum bile.

"Sanmıyorum," dedim. "Ve yapsalar bile... Xander ve benim için bir gelecek yok."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Daha önce de söylediğim gibi, hayatta kalmamam gerekiyor. Bu da ilişkimizi kesinlikle olumsuz etkileyecektir."

Benim alaycı sözlerimi görmezden gelerek, "Seninle kehanet arasında bir seçim yapmam gerekirse, her seferinde sana bahis oynardım. Sen yaşayacaksın."

Başka faktörler de vardı. "İo, Xander'a zarar vermemem için bana söz verdirdi. Ondan uzak durmam için."

Kaşlarını çattı. "Neden kabul ettin? Onu incitmekten zevk alacağını düşünürdüm. Onu kendine aşık edip sonra terk ederek acı çekmesini sağlamak."

"Hayır, bunu asla yapmam..."

"Aha!" diye zaferle haykırdı ve beni işaret etti. "Biliyordum! Onu seviyorsun!"

Onun sözleri içime işledi ve neredeyse ikiye katlanacak gibi oldum. "Benim demek istediğim..."

Quynh cümlemi bitirmeme izin vermeye niyetli değildi. "Thrax, Lycia'da Xander'ı kurtarmak için nasıl koştuğunu anlattı. Hiç tereddüt etmediğini."

"Aramızdaki fiziksel bağ yüzünden." Quynh benim ona dürüst olmamı istiyordu ama ben yalan söylüyordum. Bu hiç mantıklı değildi, çünkü Xander'a neden onun peşinden gittiğimi zaten anlatmışım.

Ama bunu yüksek sesle söylersem, kız kardeşime söylersem, her şey gerçek olurdu. Ve ben bununla yüzleşmeye hazır değildim.

"Bu doğru değil."

Doğru olmadığını biliyordum, ama insanların onunla aramızda bir şeyler olduğunu söylemeyi bırakmasını dilerdim. Bu çok fazlaydı, çok büyüktü, çok bunaltıcıydı. Aynı anda çok fazla farklı şey oluyordu. Bir adım öteye atmaya devam etmeli ve önümde bekleyenleri aşmalıydım.

Böyle aptalca şeyler hakkında endişelenmeden. Rolümü sürdürdüm. "Ben onun için bir araç gibiyim. Onun kral olmasını sağlayan benim."

Sinirli bir nefes aldı ve sonra anlayamadığım bir şey söyledi, sonra da "Trakya dilinde zekanı sorguluyordum. Basileia bana bunu yapmayı öğretti."

lo'nun senin kız kardeşin olduğunu anlıyorum, ama onun senden bunu istemesi adil değildi."

Adelphia kız kardeşim için savunmaya geçerek, "Ben de onu incitmek istemiyorum. Çok şey yaşadı, çok fazla kayıp verdi." dedim.

"Sen de öyle," diye işaret etti. "Ve ne yazık ki, incinmek insanları sevmenin bedelidir. Sadece romantik anlamda değil, her türlü sevgide. Ve bu, ne senin ne de lo'nun Xander için verebileceği bir karar. Ne istediğine ve neyi riske atmaya hazır olduğuna o karar verecek."

Ona korkularımı söylemek istemedim, ama kendimi tutamadım. "Bana hiç böyle bir şey söylemedi."

"Öyle mi?"

"Xander olarak değil." Jason kılığına girdiğinde, bazı büyük açıklamalar yapmıştı. *Sana tüm kalbimi ve ruhumu adıyorum. Varlığımın her parçası zaten sana ait. Ne istersen senin olsun.* Ben de bunları beni kandırmak için yaptığı bir oyun olarak görmezden gelmiştim. "Ve uyuşturulmamışken. Bu arada, lo bana onun bal şarabı içmesi için onunla komplo kurduğunu söyledi."

Hiç utanmış gibi görünmüyordu. "Duyduğuma göre, düşündüğümüz gibi gitmiş—doğruca sana yönelmiş ve seni baştan çıkarmaya çalışmış. Bazen insanlar sana duygularını söylemek yerine gösterirler. Thrax sayesinde, Xander'ın sana nasıl gösterdiğini biliyorum."

Kocam öyle yorumlanabilecek şeyler yapmıştı. Hatta önceki gece bile, saçımı örerken. Kalbim gittikçe daha hızlı atmaya başladı, nefes almakta zorlanacak kadar. Onun söylediklerine inanamıyordum. Bu doğru olamazdı.

"Aşk nazik ve tatlı olmalı," dedim. "Anlayışlı. Huzurlu. Rahatlatıcı. Babam ve annemin sahip olduğu gibi. Ya da Haemon ve Doria'nın paylaştığı gibi." Xander ve ben öyle değildik.

"Bazen," diye onayladı. "Ve bazen aşk savaşlar, yangınlar, depremler ve kan dökülmesidir. Küçük ve sessiz olabilir ya da gürültülü ve destansı olabilir. Her çift için aynı şekilde görünmez."

Uzuvlarım hafifçe titredi. Bu çok saçma bir tepkiydi. "Kendimi... çok hassas hissediyorum. Sanki sinir uçlarım yıpranmış ve

ağrıyormuş gibi."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Her şeyi anlamak için biraz zamana ihtiyacın var."

İhtiyacım olan zaman değildi. "Tek istediğim, ulusumu iyileştirmek ve sakin bir hayat sürmekti."

"Senin yapman gereken bu değildi," dedi. "Sanki tanrıça seni daha doğmadan önce seçmiş gibi. Ama karar vermek sana kalmış. Eğer istiyorsan, tüm bunları yoluna koymanın bir yolunu bulabilirsin."

Benim ne istediğim önemli değildi.

"Belki de ona sormalısın," dedi. "Onun ne hissettiğini, ne istediğini öğren. Sonra kararını verebilirsin."

Bunu yapabileceğimi gerçekten hayal edemiyordum. Ya o da aynı şekilde hissetmezse? Reddedilmek kalbimi kırardı.

"Tuvalete gidiyorum," dedi. "Hemen dönerim. Şu anda her yarım saatte bir tuvalete gitmem gerekiyor gibi hissediyorum."

Sesinde hafif bir sinirlilik vardı, ama genel olarak neşeli bir tondaydı.

O ayrıldığında, aşağıda ön kapının açıldığını ve ardından Thrax'ın Basileia'yı selamladığını duydum. Bunun benim gitmem için bir işaret olduğunu anladım. Aşağı inip Thrax ve kız kardeşine katıldım.

Yüzünde her zamanki mutlu gülümsemesi vardı. "Lia! Burada olduğunu bilmiyordum. Xander'la silah deposundaydık ve Quynh'i kontrol etmek için eve uğradım. Eğer ziyaretine devam etmek istersen ben gidebilirim."

Bu teklifiyle çok düşünceli davrandı. "Yapmam gereken çok iş var. Gitmeliyim." Bütün gün orada oturup Quynh ile konuşmak isterdim, ama öğrenmem, pratik yapmam, dövüşmem ve hazırlanmam gerekiyordu. "Şu anda tuvalette."

"Bu artık sıradan bir olay haline geldi," dedi Basileia, masanın üzerinde bir hançeri döndürürken.

Thrax'a döndüm. "Sana bir şey sorabilir miyim?" "Ne istersen."

"Beni gördüğünde neden hep bu kadar eğleniyormuş gibi görünüyorsun? Sanki bana gülüyormuşsun gibi geliyor."

"Sana değil, asla sana değil. Çünkü, hayatında kimseye yer olmadığını söyleyen inatçı kardeşimin, Ilion'daki tüm kadınların kendisine atılmasından sonra, sonunda sarayını yakıp kül edecek bir kadının esiri olmasına tanık olmak bana sonsuz bir zevk veriyor."

, Ilion'daki tüm kadınların kendisine atılmasından sonra, sonunda sarayını yakıp kül edecek bir kadının esiri haline geldiğini izlemek bana sonsuz bir zevk veriyor."

"Bunu yapmam," diye itiraz ettim. En azından şimdilik. "Adelphia'nın ya da Quynh'in incinmesine izin vermem."

Gözleri parladı. "Artık orada yaşamayan Quynh ve kız kardeşlerin. Senin ilgilendiğin tek kişiler onlar."

Thrax ve Quynh gerçekten birbirleri için mükemmeldi. "Xander benim esirim değil."

"Katılmıyorum."

Herkes sanki Xander üzerinde bir tür gücüm varmış gibi konuşuyordu, ama bana göre durum tam tersiydi.

Ne kadar yanlış olursa olsun, kendi görüşlerine hakları olduğuna karar verdim. "Thrax, sen ve ben arkadaş olacağız. Ve aile."

"Öyle mi?"

"Evet. Ve sen kız kardeşime bir prenses gibi davranacak ve onu asla mutsuz etmeyeceksin. Onu hayatının her günü sevecek ve ona hayran olacak ve onu güvende tutacaksın."

Yüzü ciddileşti, bu hiç ona göre bir şey değildi. "Sana yemin ederim ki öyle yapacağım."

"Güzel. Ve bebek için tebrikler."

Basileia aniden konuştu. "Ona bir yaban domuzu öldürmesini ve sana getirmesini söylemelisin. Benim klanımdaki erkekler, bir erkek bir kadınla evlenmek istediğinde böyle yapar; avladıkları bir yaban domuzunu getirirler."

Xander bana yaban domuzu avının ne kadar tehlikeli olduğunu anlatmıştı. Bir yaban domuzu Thrax'ı kolayca geçebilir. Eskiden bu bana çekici gelirdi, ama şimdi gelmiyordu. Quynh ve bebek ona ihtiyaç duyuyordu. "Onun boynuzlanmasını istemem."

"Neden?" diye sordu Basileia. "Biraz boynuzlanmak erkeklere iyi gelir. Onları alçakgönüllü tutar."

"*Senin* boynuzlanmaya ihtiyacın var gibi görünüyor," diye cevapladı Thrax gülerek.

Hançerini ona doğrulttu. "Seni sevdiğim için şanslısın, çünkü beni kızdırabilecek tek kişi sensin. Ben

bunu önemsiyorum. Ve alçakgönüllülüğüm gayet iyi. Tanıdığım en alçakgönüllü insan benim."

Thrax güldü ve bana döndü. "Bunu neyin tetiklediğini sorabilir miyim?"

Bu muhtemelen makul bir soruydu. "Quynh ile evlendiğinde, ki evleneceksin, benim kardeşim olacaksın."

"Lia," dedi yumuşak bir gülümsemeyle, "sen zaten benim kardeşimisin. Xander ile evlendiğin günden beri öylesin. Onu koruduğum gibi seni de korurum. Ya da Quynh'i."

Bu beklenmedik bir şekilde gözlerime yaşlar doldu, bu da beni şaşırttı. Quynh merdivenlerin başında belirdiğinde kimse fark etmeden kurtuldum. "Thrax!"

Onu görünce tüm varlığı aydınlandı, sanki içinden hissettiğim ışık cildinin her gözeneklerinden dışarı çıkıyormuş gibi. Merdivenlerden aşağı uçarak onun açık kollarına atladı.

"Sana ne demiştin?" diye sordu onu kucaklayarak. "Merdivenlerden koşarak inip düşmeni istemiyorum."

Ona bakabilmek için geri çekildi. "Düşmeyeceğim, seni aşırı koruyucu ahmak. Bebek doğana kadar beni çarşafa sarmayacaksın. Bizi güvende tutmak için dünyanın dönmesini durduramazsın."

Adam sevgiyle kızın yüzünü okşadı. "İkinizi korumak için tüm dünyayla savaşırım."

Korumam gereken şey buydu. Quynh bu mutluluğu hak ediyordu. Ilion'u güvende tutarak onun bu mutluluğu elde etmesini sağlayacaktım.

"Duygularıma boğuluyorum!" dedi Basilea tiksintiyle.

Thrax ve Quynh güldüler ve gülüşmeleri bittiğinde, "Gitmeliyim" dedim.

Quynh, Thrax'ı bırakıp bana gelip sarılabildi. "Dikkatli ol. Ve söylediklerimi düşün."

Tek düşüneneğim şeyin bu olacağından endişelendim. Diğerlerine veda ettim ve Basileia beni dışarıya kadar geçirmeyi teklif etti.

Verandaya çıktığımızda, "Eğer ara verip dövüşmek istersen, saraya gel ve beni bul" dedim.

"Seni böcek gibi ezip geçerim" dedi.

"Kendimi ne kadar iyi savunabileceğime şaşırabilirsin."

Beni değerlendirir gibi baktı. "Belki de şaşıırırım. Becerilerimin paslanmasını istemem. Sen kardeşimle evlisin ve şimdi de kız kardeşin kardeşimle evlenecek. Biz de aileyiz."

"Öyleyiz," diye onayladım. Quynh haklıydı. Sevilecek daha fazla insanım olacaktı.

Ve daha fazla insanı güvende tutmam gerekiyordu.

Basileia'ya veda ettim ve o içeri girip kapıyı kapattı. Etrafıma bakındım, Rokh'un beni beklediğini umuyordum ama o burada değildi. Muhtemelen bir yerlerde Ahyana'yı öpüyordu.

Xander, Rokh'un beni koruması olmadan saraya dönmemi istemezdi.

Ama ben eve gitmek istemiyordum.

Hassas ve gergin hissetmeme rağmen, kocamı görme isteği beni ele geçirmişti. Az önce öğrendiğim şeyleri ona anlatmak istiyordum.

Bu yüzden onu bulmak için ters yöne doğru yola çıktım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Silah deposuna vardığımda, Xander'ı nasıl bulacağımı bilmediğim için kendimi biraz gülünç hissettim. Yürümeye başladım ve etrafımdaki kaos karşısında dehşete kapıldım. Binalar yangınla yok olmuştu ve sokaklarda küller ve taş parçaları vardı.

Tuğla ve çimentoyu yok edecek kadar sıcak bir yangın nasıl olabilirdi?

"Lia?"

Dönüp baktığımda Dolion'u gördüm, bana geniş bir gülümsemeyle bakıyordu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Beni görmeye mi geldin?"

"Hayır, Xander'ı arıyordum."

Yüzü biraz düştü ve onun duygularını incitmiş olabileceğim düşüncesi kalbimi sızlattı. Özür dilemek üzereydim ki, "Onu en son gördüğümde zırh ustalarının yanındaydı. İki blok kuzeyde, sonra üç blok batıda." dedi.

Ona bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim, ama o bana sırtını dönüp uzaklaştı. Arkadaşım olmak istemişti ve ben kendi hayatıma o kadar dalmıştım ki ona iyi bir arkadaş olamadığımdan endişelendim.

Ama sonra o köşeyi döndü, ben de onunla konuşmaya çalışmak yerine, bana verdiği talimatları izleyerek, sokakları kaplayan dağınıklığın arasında koşarak ilerledim. İnsanlar temizlik için ellerinden geleni yapıyorlardı, ama bu mahallenin eski haline dönmesinin uzun zaman alacağı belliydi.

Çeşitli zırhçı ve silah ustası binalarından, metal üzerine çekiçlerin vurma sesleri eşliğinde ısı yayılıyordu. Bir adamın metal parçacıkları uçuşurken bir kalkanı dövmesini izlemek için durdum. Kalkanı düzeltiyor, çukurları düzeltiyor, şekillendiriyor ve sonra tekrar ateşe atıyordu.

Ilion'a geldiğimden beri başıma gelen buydu. Sürekli deneyimlerim tarafından dövülüp yeniden şekillendiriliyordum,

yeni bir şeye dönüştürülüyordum. Yararlı bir şeye. Bu insanları korumak, savaşta kullanmak için bir kalkan. Önyargılarım ve öfkem benden dövülerek çıkarılıyor, beni daha iyi bir insan haline getiriyordu.

Bunu seçmezdim, ama bunun gerçekleşmesine sevindim. Tanık olduğum, yaşadığım ve hayatta kaldığım her şey beni değiştirdi. Bazı yönlerden beni sertleştirdi, ama diğer yönlerden yumuşattı. Cesur ama savunmasız. Güçlü ama nazik. Savaşa hazır ama barış isteyen.

Yumuşaklık olumsuz bir şey değildi. Daha şefkatli ve sevecen bir insan olmamı sağladı.

Xander'ı, bir sütunun etrafına onarım için iskele kuran bir grup adamla birlikte gördüm. Burada, adamlarıyla birlikte çalışıyor, onlara yardım ediyordu. Sarayda parti planlamıyordu. Keşke konseyin arkonları da bunu görebilseydi.

Sırtını düzeltti ve sanki bir şey hissetmiş gibi başını yana çevirdi. Sonra dönüp beni gördü ve gözleri benimkilerle buluştuğu anda kalbim hemen çarpmaya başladı.

Ona hiç alışabilecek miydim? Onun yakışıklılığı yüzünden sonsuza kadar kalp çarpıntısı çekmeye mahkum muydum?

Uzun bacaklarıyla hızla mesafeyi kapatarak bana doğru yürüdü.

Yeterince yaklaştığında "İşte buradasın!" dedim. "Thrax senin burada olduğunu söyledi ve..."

"Yalnız mı geldin?" Tam önümde durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Kendimi koruyabilirim. Silahlıyım ve gücüm var." Son kelimeyi kimse duymasın diye yumuşak bir sesle söyledim.

"Birkaç saniye süren bir güç ve sonra bayılıyo r s u n u z .
Seni tamamen savunmasız bırakır."

Bu kadar koruyucu olmasına gerek yoktu. "Gördüğün gibi, ben iyiyim. Hiçbir şey olmadı. Fazla endişeleniyorsun."

Arkasındaki yıkık binalara doğru elini salladı. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Bu muhtemelen haklıydı. "Anlıyorum. Gelecekte daha dikkatli olmaya çalışacağım."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Buraya gel," dedi ve açıkça benim onu takip etmemi bekleyerek uzaklaştı. Ben de öyle yaptım,

ama bu beni biraz rahatsız etti.

Beni geçici bir açık hava tavernasına götürdü ve benim için bir sandalye çekti. "Otur."

"Neden hiç kibarca sormuyorsun?" Oturdum ama sinirim giderek artıyordu.

"Ne?" diye sordu ve kendi koltuğuna oturdu.

Bir barmen geldi ve Xander, "Bize iki bira getir" dedi.

Kadın başını sallayıp uzaklaştı ve ben de "İşte mükemmel bir örnek. Talep ediyorsun. Emir veriyorsun. Sana 'lütfen' dediğini hiç duymadım. Prenslerin terbiyeli olması gerektiğini sanıyordum" dedim.

"İnsanlar dediğimi yapsa hayat daha kolay olurdu. Bana itaat edilmesini beklerim."

Beni kışkırtmaya çalışıyor gibi geldi. "Ben itaatkar değilim." "Fark ettim," dedi kuru bir şekilde.

"Annem bana 'lütfen'in sihirli bir kelime olduğunu öğretti. Kibarca rica edersen, insanlar istediğini yapmaya daha meyilli olurlar."

O başını salladı. Sanki saçma olan benmişim gibi.

"Onlar için sipariş vermeden önce ne istediklerini de sorabilirsin," dedim. "Bira sevmem. Şarap tercih ederim."

"Bence ikimiz de şimdilik şaraptan uzak durmalıyız."

Bu, kafamı hiç ihtiyacım olmayan görüntülerle doldurdu. Kendimi sinirlendirmeye izin vermeyecektim. Şu anda bana neden bu kadar kaba davrandığını hayal etmeye çalıştım. Buraya tek başıma geldiğim için kızgın olduğunu biliyordum, ki muhtemelen bunu yapmamalıydım. En son böyle bir konuda beni uyardığında, beni korumaya çalışırken zehirli bir okla vurulmuştu.

Bu bölgedeki durumun bu kadar kötü olması da muhtemelen yardımcı olmamıştı. Bunlar onun halkıydı. Çok fazla can kaybı ve yıkım olmuştu. Bu onun için zor olmalıydı. "Burada yardım ettiğin için mutluyum. Bu çok korkunç bir durum."

Elini yüzüne götürdü ve yorgun bir nefes verdi. "Yerlere çok geç varıyoruz. Keşke daha erken gelseydik, onları durdurabilirdik diye düşünmeden edemiyorum."

"Biz" derken beni ve kendisini mi kastetti? Yoksa kardeşlerini mi? "Öyle düşünmemelisin. Bir dahaki sefere orada olacağız."

"Ya gelemesek?"

"Elimizden gelenin en iyisini yapabiliriz, gerisini tanrıçaya bırakırız."

Barmen içkilerimizi getirip önümüze koydu. Ona teşekkür ettim ve o başka bir müşteriye hizmet etmek için aceleyle uzaklaştı. Xander kesesinden birkaç bozuk para çıkardı ve masanın üzerine koydu. Sonra bardağından uzun bir yudum aldı.

Madeni paralardan biri yuvarlandı ve masanın kenarından düştü. Onu almak için eğildiğimde, yerden henüz temizlenmemiş kırmızı toprağı fark ettim.

"Toprakla ilgili bir teorin var mı?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Kimse bu konuda bir şey bilmiyor gibi görünüyor." Hayal kırıklığı belliydi.

"Lysimache, kimse onun ne yaptığını anlamasın diye kitapları ve metinleri ayıklamakla çok zaman harcadığını söylemişti."

"Belki onu sorgulamayı bitirdikten sonra ben de bir denemeliyim," dedi ve içkisini bir yudum daha içti. İstersen diye biramı ona uzattım. Lysimache'yi sorgulamasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum, çünkü onu gerçekten bıçaklayabilirdi.

"İo, onu konuşturacak bir iksir hazırlıyor. Yarın sabaha kadar bitirmeyi umuyor."

O homurdandı ve içmek için bardağımlı aldı. Lysimache, Artemisia ile komplo kurduğu için kirli işleri biliyor olmalıydı. Tapınakta bana defalarca Artemisia'nın kime bağlılık yemini ettiğini bilmediğini ve umursamadığını söylemiş olsa da, yalan söylüyor olabilirdi. Sanırım yakında öğrenecektik.

Elimden geldiğince bilgi toplamaya çalışacaktım, ama aynı zamanda Xander'a da mümkün olduğunca fazla bilgi vermem gerekiyordu. "Beni öldürmeye çalışan en az iki farklı grup var."

Bardağımlı masaya koydu ve bana doğru eğildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Tapındaki saldırı, İo'nun olduğu saldırı..." Derin bir nefes aldım, İo'nun yaralanmasından dolayı beni suçladığını hatırlamasını umuyordum.

"O adamların üzerinde kırmızı toprak yoktu. Ve özellikle beni arıyorlardı. Locrian bakiresini. Beni öldürmek istediler ve neredeyse başardılar. Kırmızı topraklı saldırganlar da beni arıyor."

Bal rengi gözleri, bıçaklandığım sol omzuma kaydı. Sonra bakışları tekrar bana döndü, beni dikkatle izledi, ama hiçbir şey söylemedi. Ve bu neredeyse daha da kötüydü — fırtına öncesi sessizlik.

Sonunda konuştuğunda biraz irkildim. "Kırmızı toprak saldırganları tüm şehri hedef alıyor."

Ona korsanlardan bahsetmiştim, ama tüm gerçeği söylememiştim. "*Nikos'taki* korsanlar... Bu rastgele ya da tesadüfi bir olay değildi. Quynh ve beni aramaya gelmişlerdi."

"Nereden biliyorsun?"

"Alt ambarına inen adamlar, senin öldürdüklerin? Bana söylediler. Kim olduklarını veya nereden geldiklerini söylemediler, ama bizim Locrian olduğumuzu biliyorlardı ve bizi yanlarında götürmek istediler. Kendilerini kurtarıcılarımız olarak göstermeye çalıştılar, ama ben bir şeylerin yolunda olmadığını anladım."

"Erisa," dedi. "Her iki grubun da değilse bile, en azından birinin arkasında onun olduğunu biliyoruz."

"Daha önce de söylediğin gibi, kırmızı toprak düşmanlarıyla çalışmadığını varsaymalıyız, çünkü onlar mümkün olduğunca çok Ilionluyu öldürmeye niyetli görünüyorlar." Onun o grupta bağlantılı olabileceği ihtimalini daha önce tartışmıştık, ama bu mantıklı gelmiyordu. O zaman elinde hiçbir şey kalmazdı.

O da başını salladı. "Umarım Lysimache, korsanların neden özellikle seni aradıklarını biliyor, çünkü onların bunu nasıl bilebileceklerini veya neden seni kaçırmaya çalışacaklarını anlayamıyorum."

Bu doğrudu. Bizim bile farkında olmadığımız bir düşman, Quynh ve benim kim olduğumuzu nasıl bilebilirdi? "Belki de Troas'ın haraç yarışını yapmadığı için tanrıça tarafından cezalandırılması için bizi yakalamayı umuyorlardı."

"Belki." Xander da benim gibi cevapları bilmemekten hoşlanmazdı. "Ama Erisa senin kim olduğunu nasıl bilebilirdi?"

Tapınaktaki saldırı... Locris'ten gelen tanımadığı bir kadını öldürmesi için hiçbir neden yoktu."

"Bu, benim kim olduğumu tam olarak biliyor olduğu anlamına gelir. Evlenmemizi engellemeye çalışıyordu."

"Peki, sen benim başından beri kim olduğunu bildiğime inandığın için, ona söylemiş olmam mı gerekiyor?"

"Hayır! Çünkü sen bunu asla onunla paylaşmazdın." Bunun kesin bir gerçek olduğunu biliyordum.

"Locris'ten biri seni ele verdi mi sence?" Evet cevabı verirsem birini avlayacağını ima eden bir ses tonu vardı.

"Dışarıdan birine açıklamak zor ama seçim bizim için kutsaldır. Katılımcıların kimliklerini asla açıklamayacağımıza söz veriyoruz. Bir Locrian'ın ona söyleyeceğini sanmıyorum. Ama kim olduğumu bilen tek Ilionian... " Olayları bir araya getirmeye başladıkça zihnim hızla çalışmaya başladı.

"Kim?"

"Tanık." Ilionlular, gemilerine binen Locrian kızlarının, çekilişte seçilenlerle aynı kişiler olduğundan emin olmak için bir adam göndermişlerdi. Bu adam dilsiz ve eğitimsizdi, böylece Ilion'daki kimseye kimlikleri açıklayamazdı.

"Onu gemide gördüm ve dilinin olmadığını doğrulayabilirim," dedi Xander. "Kimseye söyleyemezdi."

Bu bana Suri'yi hatırlattı. "Ya tanığın başka bir iletişim yolu varsa? O gece Golden Lamb'a gittiğimizde, tanığı orada gördüğümü sandım. Ya beni takip ediyorsa?"

"O zaman neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü hayal gördüğümü sandım ve senin sadece bir denizci olduğunu düşündüm."

Parmaklarını masaya vurmaya başladı. "Eğer Erisa için çalışıyorsa, bir şekilde sana benim nişanım olduğunu söylemiş ve o da benim kral olmamı engellemek için evlenmeden önce senden kurtulmaya karar vermiş olabilir."

"Bu, aradığın şey olabilir. Tanığı bulup onun iletişim kurabileceğini kanıtlayabilirsen, Erisa'yı ifşa edebilirsin."

Gerçek bir umut hissettim. Bu, onun kral olmasına yardımcı olabilirdi.

Heyecanım onun yüzünde de yansımıştı. "Onu bulmak zor olmamalı. O kadar halka açık bir işi varken."

Xander ve ben aynı anda ayağa kalktık ve ben bunu kutlamak istedim. Ona sarılmak, onu öpmek, bir şeyler yapmak istedim çünkü bu işte birlikteydik. Ve sonunda bir ilerleme kaydetmiştik.

"Her yerde seni arıyordum!" Rokh solumdan yaklaşarak dedi. "Güvenli evde beni beklemen gerekiyordu. Ahyana, senin tapınağa gelip... özel becerilerini geliştirmeni istiyor."

"Git," dedi Xander. "Onu tapınağa götür ve sonra geri dön. Sana bir görevim var."

Ben söz aldım. "Ama ben daha fazla konuşabileceğimizi umuyordum." Rokh'un benim bu acınası halimi görmemesi için keşke burada olmasaydı.

"Çalış, sonra bu gece konuşuruz." Düşündüğü planları uygulamaya koymak için aceleyle uzaklaştı.

Umduğum gibi olmasa da, beni yine dışlamadığı için mutluydum.

Rokh ile uzaklaşırken, Quynh'in önerdiği gibi bu gece kocama onun hakkında ne hissettiğimi söylersem nasıl tepki vereceğini merak ettim.

Bunu yapacak kadar cesur olamayacağımı tahmin ediyordum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kız kardeşlerim tapınağın spor salonunda toplanmışlardı ve Zalira'nın yeşil renkli bir şey içtiğini gördüm.

"O nedir?" diye sordum.

"Benim güçlendirici iksirim," dedi lo. "Bugün onu deneyeceğiz. Onu kullanırsak daha uzun süre büyü yapabilir miyiz diye görmek istiyorum." Bana dolu bir şişe uzattı, ben de onu cebime koydum. "Ayrıca gücümüzü artırabilecek bir iksir yapmayı da düşünüyorum."

"Bugün, bunu doğal bir şekilde yapabileceğimizi düşündüren bir şey oldu. Quynh'i gördüm ve hamile. Karnına dokunduğumda, içinde parlak beyaz bir ışık hissettim ve ellerime güç aktığını hissettim."

"Büyü mü yapıyordun?" diye sordu Ahyana.

"Hayır."

"O zaman nasıl hissettin?"

"Bilmiyorum." Her zaman çok az cevapla çok fazla soru. "Hazırım," dedi Zalira. "Dea Maimaktes."

Dışarıda yağmur bu sefer hafifti. Sürekli yağıyordu. Yıldırım ya da gök gürültüsü yoktu.

"Gözleri yeşil," diye fısıldadı lo. Ona söylediğimize rağmen, bunun gerçekten olduğuna pek inanmamış gibiydi. "Sanki tanrıçanın gözü içimizdeymiş gibi."

"Nasılsın?" diye sordu Ahyana.

"İyi. Acı hala var, ama eskisi kadar şiddetli değil. Dayanabilirim," dedi Zalira. "Yağmur üzerinde de kontrolümü korumaya çalışıyorum."

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu lo.

"Düşünüyorum, hayal ediyorum ve oluyor. Ama konsantre olmam gerekiyor."

"Ve acıyı görmezden gelmeliyim."

Onu rahatsız etmemek için sessizce durduk ve uzuvlarının titremeye başladığını izledim. Yüzündeki ifadeden ağrının arttığını anlayabiliyordum.

"Bayılmak dışında, bunu durdurmanın bir yolu olmalı," dedim.

lo başını salladı. "Belki sen düşünerek bunu sona erdirebilirsin. Az önce bahsettiğin gibi."

Zalira başını salladı. "Bu işe yaramadı."

"Başlatmak için bir komut söylüyorsak, durdurmak için de bir komut olabilir mi?" diye sordu Ahyana. "Ya aynı cümle ise?"

"Dea Maimaktes," dedi Zalira ve yağmur durdu, o da yere yığıldı.

Bunun işe yaradığını mı, yoksa dayanma gücünün sonuna geldiğini mi anlayamadım. Ama sonra Zalira başını kaldırdı ve bize gülümsedi.

"İşe yaradı!" diye bağırdı.

Büyüyü kapatıp bizi tüketmesine izin vermeyebilirdik. Bizi bilinçsiz hale getirmeden önce onu durdurabilirdik. Adelphia'larımın yüzlerinde benim kadar rahatladıklarını görebiliyordum.

"Sıra bende," dedi lo. Bizden birkaç adım geri çekildi ve güçlendirici iksiri içti. "Dea Khloe."

Beton zeminin çatlaklarından tek bir yeşil bitki çıkmaya başladı, yavaşça büyüyerek lo'ya doğru ilerledi. lo bakışlarını bize çevirdi.

"Hepiniz o beyaz ışıkla kaplısınız, ama Suri'ninki en güçlüsü," dedi.

"Ben gördüğümde hepsi aynıydı," dedi Ahyana hafifçe kaşlarını çatarak.

lo, elini Suri'ye uzattı ve Suri hemen gelip elini tuttu.

lo hemen nefesini tuttu.

"Acı gitti. Kendimi canlanmış hissediyorum, sanki sonsuza kadar devam edebilmişim gibi. Sanki o benim gücümü şarj ediyor gibi."

Suri'nin yüzündeki acı ifadesini gördüm. Bu onu çok zorluyordu ve ben de bunun nasıl bir his olduğunu merak ettim. Bu yüzden yanına gidip lo'nun diğer elini tuttum. O yine nefesini tuttu ve bu sefer beyaz ışığın içime girdiğini hissetmek yerine, dışarı çıktığını hissettim.

lo'nun içine.

Katılmamız söylenmeden, Zalira ve Ahyana yanımıza gelip tutundular, böylece hepimiz birbirimize dokunuyorduk.

Suri ve diğer kız kardeşlerimi çevreleyen beyaz ışığı görebiliyordum. Suri'ninki diğerleriyle tamamen aynıydı.

Ama hiçbirisi Xander'ın etrafında gördüğüm ışık kadar parlak değildi.

"Sanki gücüm on kat artmış gibi," dedi lo, nefes nefese. "Sanki yapabilirmişim gibi..."

Acı beni sarmaya başlamıştı. Suri titriyordu ama bırakmadı.

Kalın kökler aniden dikişlerden fırlayarak ayak bileklerimizi sarmaya başladı.

"Endişelenmeli miyiz?" diye sordu Ahyana, bacaklarına bakarak.

"Hayır," dedi lo. "İşe yarayıp yaramayacağını görmek istedim."

Kökler bacaklarımızdan kayarak yılanlar gibi yerde sürünmeye başladı.

Zalira, daha önce büyü yapmaktan yorgun düşmüş bir halde çemberden çıktı. Sertçe oturdu ve ciğerlerine hava çekmeye başladı.

"Durduruyorum," dedi lo, sesi titriyordu. "Dea Khloe."

Kökler aniden hareketsizleşti ve hepimiz birbirimizin yanına yığıldık. Tüm enerjim benden alınmış gibi kendimi bitkin hissettim.

"Yani birbirimize güç verebiliriz," dedi Zalira.

Derin bir nefes aldım ve bir an nefesimi tuttum, sonra şöyle dedim: "Sihir kullanarak savaşıyorsak, birbirimize güç veriyorsak, kendi başımıza sihir yapamayız."

"Bunu dengelemek için bir yol bulmalıyız," dedi lo, Suri'ye yaslanarak.

"Herkesin ışığı var mı?" diye sordu Ahyana. "Herhangi birine dokunursak bize güç verir mi?"

"Bunu denemeliyiz."

Ahyana ayağa kalktı. "Ben yaparım. Kapının dışında muhafızlar var."

"Ben de seninle gelirim," dedim. Şu anda grubun en iyi durumda olanları bizler gibi görünüyorduk.

Tapınak alanını hızla geçtik. Eskiden bunu yapmak ürkütücü gelirdi, sanki bir mezarı rahatsız ediyormuşuz gibi. Ama büyü kullanmaya başladığımızdan beri... artık öyle hissetmiyorduk.

Bunun yerine, burayı amacına uygun şekilde kullandığımız için, yeniden hayat bulabilecek bir yer gibi görünüyordu.

Kapıya vardığımızda, Ahyana hızla yönünü çağırdı. "Hiçbirinde ışık yok," dedi ve sonra onu tekrar kapatmak için sözleri söyledi.

Merakla, ben de hemen aynısını yaptım. Haklıydı. Muhafızların etrafında beyaz ışık yoktu.

"Yani bize güç verebilenler sadece belirli kişiler mi?" diye sordu.

Adelphia'mız mantıklıydı. Kan, tören ve şimdi de büyü ile birbirimize bağlıydık. Elbette birbirimize yardım edebilirdik.

Ama neden Quynh'in doğmamış bebeğinde oldu? Ve Xander'da?

Saraya döndüğümüzde, Parthenia'yı çağırdım. Ona, çok meşgul olduğum için toplantılarımızı daha sonraki bir tarihte devam ettirebilir miyiz diye Themis'e bir mesaj iletmesini istedim. Bu toplantılar, ona, Zalira'ya, Ahyana'ya ve Suri'ye okumayı öğretmek içindi, ama Themis, gerçekte ne yaptığımızı kimsenin bilmesini istemiyordu.

Ertelemenin sorun olmayacağını düşündüm, çünkü onun da muhtemelen konsey ile meşgul olduğunu ve bir sonraki adımlarını belirlemeye çalıştığını tahmin ediyordum.

"Hemen yapacağım," dedi Parthenia. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Oof diye bir ses çıkardı ve elini karnına koydu.

"Bebek yine tekmeliyor mu?" diye sordum. Bu, Quynh'in bebeğini hissettiğim gibi onun bebeğini de hissedip hissetmediğimi test etmek için bir fırsattı.

"Evet. Her zaman."

"Hissedebilir miyim lütfen?"

O başını salladı. Yanına gittim ve ellerimi nereye koymam gerektiğini gösterdi. Bir saniye sonra keskin bir tekme hissettim.

Ama hiçbir ışık yoktu. Hiçbir bağlantı yoktu. "Dea Erinys" diye fısıldadım.

Hala hiçbir şey yoktu. Parthenia'da da yoktu. Garip. Hizmetçim önünde aniden bayılmamak için hızla gücümü kapattım.

"Yakında sıra sana gelecek," dedi. "Bundan eminim." Ona zayıf bir gülümseme attım. "Bu harika olurdu."

Ama bu imkansızdı.

Ona, akşamın geri kalanında ona ihtiyacım olmayacağını söyledim.

"Sizin ve eşiniz için bir tepsi gönderteceğim," dedi. "Son zamanlarda ikiniz de çok meşguldünüz. Yemek yediğinizden emin olmak istiyorum."

Teklifine teşekkür ettim ve bunun muhtemelen iyi bir fikir olduğuna karar verdim. O ayrılırken yemeğin yakında geleceğini söyledi. Yeme alışkanlıklarım son derece düzensiz hale gelmişti ve gücümü korumam gerekiyordu. Xander için de durum aynıydı. Bu amaçla cebime uzanıp lo'nun bana verdiği güçlendirici iksiri çıkardım ve içtim. Anında yorgunluğum azaldı.

Temizlenmem gerektiğine karar verip, hızlıca banyo yaptım ve giyindim. Uyuyan Luna'yı kontrol ettim. Artık o kadar sık uzaktaydım ki, uyanık olduğu saatlerde onu göremiyordum ve bu beni üzüyordu. Onu özliyordum.

Kapı çalındı ve mutfak hizmetçisi bir tepsi ile içeri girdi. Onu içeri aldım ve tepsiyi masanın üzerine koydu. Ona teşekkür ettim ve o ayrıldığında bir avuç üzüm alıp yemeye başladım. Suri'nin Xander'ın annesinin kütüphanesinde benim için bulduğu kitabı elime aldım ve okumaya başladım.

Daha önce okuduğum, Jacharus halkını lanetleyen ve topraklarını çöle çeviren güneş tanrısı hakkındaki hikayeye geri döndüm. Aynı satır yine dikkatimi çekti

Tanrılar ve tanrıçalar, inananlardan güç aldıkları için ölümlülerin kalpleri üzerinde birbirleriyle çekişirler.

Arion'un çekicinin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. Arion'un bir kişi ya da yer olabileceğini düşünmüştüm. Bir şehir mi? Bir kral mı?

Peki ya Arion bir tanrıysa? Toprak tanrıçasıyla savaş halinde olan biri? Güneş tanrısının adı bu muydu? Onu reddettiği için Dea'nın gücünü azaltmak için takipçileri bize karşı savaş mı açmıştı?

Onun inananlarını yok etmek, onun gücünü yok etmek anlamına gelirdi. Neden bunu engellemiyordu?

Belki de bu, tanrıçanın bize ihtiyacımız olanı verdiği ve gerisini bizim bulmamız gerektiği yönündeki lo'nun inancına dayanıyordu.

Yatak odasının kapısı dramatik bir şekilde açıldı ve Xander onu çarparak kapattı. Yatağa geldi, yüzüstü yere düştü ve bir iç çekiş bıraktı.

"Zor bir gün müydü?" diye sordum, kitabımı kapatarak.

"Evet." Bu kelime yatağa doğru mırıldanarak söylendi. "Masada yemek var."

Bu, onun başını kaldırıp benim işaret ettiğim yere bakmasına neden oldu. "Sonra," dedi. Sonra bana dönmek için yanına döndü ve bükülmüş koluyla başını destekledi. "Bugünkü antrenmanın nasıl geçti?"

Ona keşfettiğimiz yeni şeyleri anlattım: beyaz ışıkla diğer insanların gücünden yararlanmak, bizi bayılmadan önce büyüü kapatmak, lo'nun güçlendirici iksiri.

"Daha uzun süre savaşılabildin mi?" diye sordu.

"Kız kardeşlerime gücümü kullanamıyorum," dedim. "Onlardan birine zarar verebilirim."

"Her zaman benimle pratik yapabilirsin." Ayağa kalktı. "Ne kadar dayanabileceğini göster bana."

"Yorgun değil misin?" diye sordum. Kendini yormasını istemiyordum. "Benim inanılmaz bir dayanıklılığım var." Bu sözleri, nefesimin kesilmesine ve ayak parmaklarımın yatakta kıvrılmasına neden oldu. "Bana neler yapabileceğini göster, karıcığım."

Ona dayanıklılığının ne kadar geniş olduğunu göstermesini isteseydim ne derdi? Bundan iyi bir şey çıkmazdı. Vazgeçmeliyim.

"Az önce banyo yaptım."

Takdirle başını salladı. "Görüyorum."

Tunikimin vücuduma yapışmadığından emin olmak için aşağıya baktım ve sonra onun muhtemelen ıslak saçlarımı kastettiğini fark ettim. "Ben temizim, kavga ederek terlememi mi istiyorsun?"

"Terlemek eğlencelidir." Flörtöz ve şakacı bir ruh hali içindeydi. Hem bundan yararlanmak hem de bir an sıcak, bir an soğuk davranmayı bırakmasını söylemek istedim, çünkü bu çok sinir bozucuydu.

Sesi normalden bir oktav daha alçaldı. "Hadi, karıcığım.
Seni terletmeme izin ver."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şimdi tek hayal edebildiğim, onunla... agresif bir şekilde öpüştüğümüz anlar ve terleyerek cildinin tuzlu tadı geliyordu. Muhtemelen iğrenç bulmam gereken bir şeydi, ama şu anda dilimi boynundaki güçlü kasları boyunca gezdirme düşüncesi başımı döndürüyordu.

"Tamam," dedim, ayağa kalkarak, onu ne kadar öpmek istediğimi anlamamasını umarak.

"Her zamanki gibi, coşkunuz çok etkileyici," diye alay etti.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordum. "Belki de terleten ben olurum."

"Şüpheli," dedi gülümseyerek. Ne olmuştu ona? "Kılıçlar mı?"

Birkaç adım geri çekildi ve ellerini göğsünün önünde yumruk yaptı. "Hayır. El ele dövüşeceğiz. Çünkü kendini silahsız ve savaşımaya devam etmek zorunda olduğun bir durumda bulabilirsin. İdeal senaryo, senin silahlı, rakibinin ise silahsız olmasıdır."

Kendi ellerimi kaldırdım. "Silahsız birini öldürebilir miyim, bilmiyorum. Bu çok onursuzca." Demaratus bunu bana iyice aşlamıştı. Lysimache'yi öldürmeme nedenlerinden biri de buydu. Öfkeyle hareket etmek istemiyordum, cevaplara ihtiyacım vardı ve o silahsızdı.

Yine de bunu ciddi olarak düşünmüştüm.

"Onurun yeri vardır ve ben senin Daemonian savaş ustanla savaş alanında bunun yeri olmadığını tartışırdım. Amaç hayatta kalmaktır."

Xander'ın bu dersi nereden öğrendiğimi bilmesine şaşırmadım. "Demaratus, ona böyle bir şey söylersen seni kilometrelerce koştururdu."

Gözlerindeki ışık biraz söndü. "Onur ve hayatın arasında seçim yapman gerekirse, her zaman yaşamayı seçeceğine söz ver bana."

"Söz veriyorum," dedim, başımı sallayarak. Bu çok aptalca bir istekti. "Hazır mısın?"

"Her zaman."

"Dea Erinys," dedim ve güç içimi kaplarken sağ yumruğumu ona doğru salladım.

Yine, güneş gibi parlıyordu.

Kolumu yakaladı ve beni döndürerek sırtımı kendine doğru çekti. "Bu tanıdık geliyor."

Farkında olmadığı şey, bana dokunarak bana daha fazla güç aktardığıydı. Döndüm ve yere düştüm, onu da yanımda çekerek başımın üzerinden fırlattım. Bu, ben kaçarken onun üzerimde takla atmasına neden oldu.

Ayağa kalkarken gülmeye başladı. "O da neydi?" "Bana daha fazla güç verdin."

"Nasıl?"

"İnsanların yaydığı ışık ve onu nasıl kullanabileceğimiz hakkında sana anlatmıştım." "Ben de mi yapıyorum?" diye sordu.

"Evet. Yapıyorsun. Herkes yapmıyor, Ahyana ve ben denedik. Sadece belirli kişiler yapıyor ve nedenini bilmiyoruz. Ama sen şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha parlakın."

"Yani bana dokunduğunda daha güçlü oluyorsun?" "Evet."

"İlginç," dedi ve bana doğru bir adım attı.

Ama ben ona hazırdım. Çenesine o kadar sert bir yumruk attım ki başı geriye doğru savruldu. Kendi çenemde keskin bir acı hissettim. Ona bu kadar sert vurduğum için özür dilemek üzereydim ki, sol tarafıma doğru yumruğunu salladığını gördüm. Daha önce onunla hiç yapamadığım bir şey olan, eğilerek kaçtım.

"Çok hızlısın," dedi hayranlıkla. "Sinir bozucu, değil mi?"

Bana doğru geldi. "Sinir bozucu, eğlenceli... aynı şey." O kadar hızlı yumruk attı ki, neredeyse beni vuruyordu. Yumruğunu engelledim ve sonra arkasına döndüm. Sırtına atladım, ellerimi omuzlarına koydum ve onu benimle birlikte yere çektim. Son anda dönerek düşüşün şiddetini üstlendi ve benim üstüne çıkmamı sağladı.

Onun göğsüne oturdum ve kollarını sabitledim. "Ben kazandım!"

"İnan bana, hiç kaybetmiş gibi hissetmiyorum," dedi, yoğun ve eğlenceli bakışlarıyla beni süzdü. Ellerim onun ön kollarının üzerindeydi ve avuç içlerime güç aktığını hissedebiliyordum.

"Karşı koymayacak mısın?" diye sordum.

"Neden karşı koyayım ki?" Gözlerindeki açık davet, kalbimin göğsümde şiddetle atmasına neden oldu ve nefesim sığ ve düzensiz hale geldi. "Gerçi bu pek adil bir kavga gibi görünmüyor."

"Ah, zavallı küçük prens çok sık kaybetmiyor mu?" diye alay ettim, mizahla örtbas ederek arzumu bastırmaya çalışarak.

Gözleri sevinçle parladı. "Ben ne zavallıyım ne de küçüğüm."

Her iki konuda da haklıydı. Şu anda onun kocaman göğsünün üzerinde oturuyordum, bu da onun haklı olduğunu kanıtlıyordu.

"Hissediyor musun? Sanki enerjin çekiliyormuş gibi?" diye sordum, başka bir şey düşünmem gerekiyordu.

"Biraz," dedi. "Çok değil."

"Benim için daha önce böyle değildi. Belki de tanrıça tarafından kutsanmış olduğun içindir."

Sonra acı başladı.

Önceki geceki kadar şiddetli değildi, ama aniden başladı. Kollarım gevşedi.

"Ne oldu?" diye sordu, ellerini benimkilerden çekip uyluklarıma üzerine koydu. "İyi misin?"

"Ağrı." Zorlukla yutkundum. Bunun üstesinden gelebilirim.

Xander iki elimi de tuttu ve birini boğazına, diğerini göğsünün açıkta kalan kısmına koydu, böylece hala tenine dokunuyordum. Ellerini tekrar bacaklarıma koydu. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Konuşmak yardımcı oluyor. Dikkatimi dağıtıyor."

"Burada kal ve bana dokun, bakalım ne kadar dayanabileceksin," dedi. "Işığın başka kimde var?"

"Um, adelphia'm. Sen. Quynh'in bebeği."

"Bugün bunu duydum," dedi dikkatlice. "Bu seni nasıl hissettirdi? Öğrenmek?"

"Onun için mutluyum." Cildi çok sıcaktı. Ellerini yavaşça ileri geri hareket ettiriyordu ve bunun bir

yatıştırıcı bir jestti ama tek yaptığı cildimin ısınmasına ve karıncalanmasına neden olmaktı. "O en iyi anne olacak."

"Ve inan ya da inanma, Thrax mükemmel bir baba olacak."

Başımı salladım. "Ama ben de..." Bir başka acı dalgası. Xander'ın ışığına rağmen acı giderek artmaya başlamıştı.

"Ne?" diye sordu.

"Bunu asla yaşayamayacağım için üzgünüm. Yeminim yüzünden." "Sen de bunu ister miydin?"

"Evet," dedim, çok çabuk. Onun bunu fazla anlamasına izin vermek istemediğimden, "Peki ya sen? Aile kurmayı düşündün mü?" dedim.

Bana, eğer istersem bir düzine çocuk vereceğini söylediği anı hatırladım ve bu düşünceyi kafamdan attım.

Elleri durdu. "Krallığı güvence altına almak için çocuk sahibi olmam gerekecek. Ama olmasa bile, evet, baba olmak isterdim."

Bu, uzun süreli büyü kullanımından duyduğum acıyla yarışacak kadar derin ve keskin bir keder hissine neden oldu.

"Konuşmaya devam et," dedim dişlerimi sıkarak. "Bana bilmediğim bir şey söyle. Gizli bir şey."

Yüzü ciddileşti. "Seni rüyamda görüyorum." "Bu sır değil. Bunu biliyorum."

"Hayır. Quynh'den bahsetmen, seninle ilgili gördüğüm bir rüyayı hatırlattı. Benim bebeğime hamileydin. Locris'teydik, ilk tanıştığımız avludaydık. Ve mutluyduk."

Ciğerlerimdeki hava dondu. O bir rüya değildi. Uyanıktım. Onun rüyamda olması imkansızdı.

Ama bunu kimseye anlatmamıştım. "Bu rüyayı ne zaman gördün?"

"Düğün günümüzde."

Şimdi göğsüme hava çekmek için çok uğraşmam gerekiyordu. Tam da o anda o görüntüyü görmüştüm. Bunu nasıl paylaşmıştık?

Yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı ve konuşmaya devam ederken ses tonunun ne anlama geldiğini anlayamadım. "Bazen de altın sarısı buğday tarlalarında tanrıça ile yürüdüğünü, benden gittikçe uzaklaştığını görüyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım sana ulaşamıyorum."

Ben de aynı rüyayı görmüştüm — ona ulaşmaya çalışıyordum ama başaramıyordum. Bu ne anlama geliyordu? "Onlar sadece rüya," dedim boğazımda bir düğümle. "Hiçbir anlamı yok."

İkimizin de buna inanmadığını anlayabiliyordum. Aynı anda çok fazla şey oluyordu. İhanet duygularım içimde dolaşp acıyı daha da şiddetlendiriyordu. Boğuk bir inilti çıkardım.

"Nefes al," dedi. "Nefes al ve ver. Benden daha fazlasını almanın bir yolu var mı? Bu yardımcı olur mu?"

Bilmiyordum. Zalira'nın ne istediğini düşündüğünü, ona odaklandığını söylediğini hatırladım. Ben de öyle yaptım. Onun ışığına konsantre oldum ve onu ellerime çekmeye çalıştım, sonra onun vücuduma yayıldığını ve ağrıyan her yerimi rahatlattığını hayal ettim.

"Sanırım işe yarıyor," dedim. "Çok fazla gelirse söyle. Sana zarar vermek istemem."

"Yapmayacaksın," dedi. "Çok iyi gidiyorsun." Sağ elini yüzüme koydu ve ben ona yaslanarak gözlerimi kapattım.

Tekrar konuştu. "Bugün benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Yaptığın şeyleri anlattığın için. Bana güvenmenin senin için kolay olmadığını biliyorum." Sesinde sert bir ton vardı, bu yüzden gözlerimi tekrar açtım.

"Rica ederim."

Hafifçe gülümsedi. "Gözlerin şu anda çok yeşil."

"Büyü yaptığımızda böyle olur. Io, bunun göz gibi olduğunu söyledi. —İçimde bir alarm çaldı ve dudaklarımı sıkıca kapattım. O kadar dikkatli davranmıştım ki, tam ona tanrıçanın gözünden bahsetmek üzereydim. Neyim vardı benim? "Tanrıça bizimle birlikteymiş ve bunu gözlerimizden gösteriyormuş gibi."

Eğer az önce yaptığım şeyi fark ettiyse, bunu belli etmedi. "Dün fark etmedim çünkü giydiğin kıyafete göre gözlerinin rengi değişiyor."

Öyle mi? Bunun farkında değildim. Büyürken farklı renkler giyemediğim için kıyafetlerim bej veya gri tonlarındaydı.

Elini hareket ettirerek parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdi. "Festival gecesi, o yeşil tunik giydiğinde, gözlerin çok parlak yeşil renkteydi ve..."

Şimdi sessiz kalan oydu. Bu çok tehlikeli bir konu gibi geliyordu. Nefesimi tuttum.

"Bu bizim rüyalarımızda da olur," dedi. "Gözlerin her zaman şu anda olduğu gibi gölgeli olur."

Öyle miydi? Bunu bilmiyordum. Muhtemelen rüyalarımızda aynalara bakarak zaman geçirmemiştim.

Hayır, mağarada büyük yeşil bir aynanın önünde durup kaderimi görmek istediğim bir an vardı. Kardeşim Haemon da dahil olmak üzere ailemi görmüştüm ve onlara odaklanmışım. Gözlerimin rengini fark etmemiştim.

O rüyanın bana göstermek istediği en önemli şey Xander'dı. O benim kaderim olduğunu söylüyordu. Benim gerçek yansımam. Çok çelişkili hissediyordum. Bencil davranıp arzularıma teslim olmak istiyordum.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Ona karşı hissettiğim çekicilikle mücadele ettiğimde bunu nasıl oluyor da hep anlıyordu?

"İçimde iki kurt adam var. Ve ikisi de tamamen zıt şeyler istiyor. İkisi de fırsat bulurlarsa beni yok ederler. Hayatımı ele geçirirler ve ben ikisinden birine hazır olduğumdan emin değilim. İkisini de istiyorum ama ikisini birden elde edemem."

"Sadece birini seçebilirsin." Sesinde meydan okuma duyuyordum.

"Yapamam. İstesem bile."

"Yapabilirsin," diye ısrar etti.

Acı geri döndü ve bunun nedeninin artık ondan güç almadığımı olduğunu fark ettim. Sanki onu artık içime alamıyormuşum gibi. Bizi birbirimizden uzak tutmam gerekiyordu.

"Acıyor," dedim. Ve sadece büyüünün verdiği acıdan bahsetmiyordum. "Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum."

"Zoruna değil. Bırakabilirsin. Ben yanımdayım," dedi ve beni kucağında tutarak oturdu. O beni göğsüne bastırırken ben de kollarımı boynuna doladım.

"Xander... Ben..." Ona söylemek istediğim çok şey vardı. Ama söyleyemedim.

"Biliyorum, Lia." Sesi o kadar yumuşıktı ki, gerçekten mi söyledi yoksa sadece hayal mi ettim bilemedim.

Sormak yerine korkakça bir yol seçtim. Büyüyü kapatmadım ve onun beni unutulmaya mahkum etmesine izin verdim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Planım işe yaradı. Ertesi sabah uyandığımda, yatakta yatıyordum ama Xander çoktan gitmişti. Muhtemelen tüm iyi niyetlerimi mahvedecek bir konuşmayı önlemeyi başarmıştım.

Gününüz için hazırlanıp yan odadaki lo'nun odasına gittim. Ahyana, Zalira'nın saçını örerken lo kitap okuyordu. Beni görünce bir şişeyi kaldırdı. "Başardım. Gerçek serumu zorlama unsuruyla karıştırdım. Lysimache sadece gerçeği söylemekle kalmayacak, sessiz kalıp cevap vermeyi reddedemeyecek. Hemen işe yaramalı ve yaptığı tüm iğrenç ve korkunç şeyleri itiraf edecek."

Öfkeli lo rahatsız edici bir şeydi. Serum, çeşme suyu olduğunu tahmin ettiğim küçük bir vazoya döktü.

"Suri nerede?" diye sordum.

"Antiope'yi kontrol ediyor," dedi Zalira. Midem suçluluk duygusuyla burkuldu. Onu ziyaret etmem gerekiyordu.

"Nasıl işe yaradığını biliyorsun?" diye sordum, vazoyu lo'dan alırken. "Bu sabah Ahyana üzerinde denedik," diye cevapladı lo.

"Ve diyelim ki o biraz fazla açık sözlüydü ve şimdi onun ve Rokh'un ne yaptıkları hakkında çok fazla şey biliyoruz," diye ekledi Zalira, biraz rahatsız olmuş gibi.

Ahyana, hiç umursamadığını belirtmek için bana şakacı bir gülümseme attı.

Açık kapının yanında bir hareket oldu ve dönüp baktığımda Xander'ın odamıza doğru yürüdüğünü gördüm. Onu gördüğüm anda kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Ben de fiziksel bağı koparmak için bir formül üzerinde çalışıyordum," dedi lo. "Al. Bunu iç."

Bana daha önce verdiği vazoyu yere bıraktım ve istediği gibi yaptım. Acı karışımı içtim, kusmamak için kendimi zor tuttum. "Bu berbat."

"Tadı benim öncelikli endişem değildi. Elini ver."

Onu uzattım ve o da hançerin ucuyla keserek kanattı. Hafifçe tısladım ve yan odadan yüksek bir "Ah!" sesi geldi.

"İşe yaramadı." Sesi çok hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Xander da içmek zorunda değil mi?" diye sordum.

"Haklısın!" Daha net düşünebilmek için başını salladı. "Hemen gidip yapacağım."

O ayrıldığında Ahyana ve Zalira'ya döndüm. "Kendinde değil gibi görünüyor."

"Dün gece de uyumadı," diye bilgilendirdi beni Zalira. "Bütün gece uyanık kalmak için güçlendirici iksirlerini kullanıyor."

"Bu onun için iyi olamaz." lo'nun hançerini Xander'ın avucuna dayadığı anı hissedince homurdandım. "İşe yaramadı!" diye bağırdım. Elimi sarmak için bir parça keten bezi almak üzere çalışma masasına gittim.

O odasına geri döndüğünde, lo'ya "Uyumalısın" dedim.

"Uyuyacağım. Bunu çözdükten sonra." Masadaki el yazısı notlarını gözden geçirdi ve kendi kendine mırıldanmaya başladı.

"Hayır, lo. Şimdi."

"O haklı," dedi Zalira, Ahyana da başını salladı. "Kendini yoracaksın."

"Yapmam gereken çok şey var..."

Elimi onun elinin üzerine koydum. "Hepsi bekleyebilir."

"Ama Lysimache'yi sorgulamak için seninle gitmek istiyordum."

Ahyana ve Zalira da benim kadar endişeli görünüyorlardı. Onun benimle gelmesini istemiyordum. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. İki gündür uyumadın. Bu da, kötü bir kadını sorgulamak için en güvenilir kişi olmadığın anlamına geliyor. Onu boğarak öldürmeye çalışacağından korkuyorum."

"Bunu hayal ettim," dedi lo yorgun bir şekilde otururken.

"Beni endişelendiren de bu," dedim, onunla göz hizasında olabilmek için yanına çömelerek. "Kim olduğunu hatırlamanı istiyorum. Sen, insanları kurtarmak istediğin için şifacı olmak için eğitim gören tanrıçanın yardımcısısın."

"Belki de insanları kurtarmanın en iyi yolu, onları tehlikeye atanları öldürmektir."

"Bu sen değilsin," diye hatırlattım ona. "Kendinden uzaklaşma, çünkü hepimiz seni olduğun gibi seviyoruz. Bu işi senin için halledeceğiz. Artemisia'yı durduracağız ve Lysimache sorularımızı cevaplayacak. Bunu sen sağladın."

İo başını salladı. "Ona Daphne'yi sormanı istiyorum."

"Daphne mi?" İo'nun eski akıl hocası kısa bir süre önce aniden ölmüştü. "O öldüğünde, Lysimache de aynı anda hastalandı. Bence sorumlu olduğunu düşünüyorum."

"Ona soracağım," diye söz verdim, ancak başrahibe Daphne'yi öldürmüşse sonuçtan korkuyordum. İo'nun aşırı bir şey yapmasını engelleyemeyebilirdim. Daphne'ye çok yakındı.

"Lysimache'nin bir prenses olduğunu, muhtemelen benimkine benzer bir sarayda yaşadığını unutma. O, hile ve entrikalara alışkındır," dedi İo. "Ona kolay sorular sorarak başla. Cevaplamaktan çekinmeyeceği şeyler ya da kendini çok zeki bulduğu için övünmekten mutluluk duyacağı şeyler. Sonra daha ciddi sorulara geç. Gözün nerede olduğu, Artemisia'nın kime söz verdiği gibi. Onun zorlandığını fark etmesini istemezsin. Cevapları kendi isteğiyle verdiğini düşünmesine izin ver."

"Bunun ne önemi var? Anlarsa ne yapabilir ki?" diye sordum.

"Sana saldırır."

"Onu kolayca alt edebilirim."

"Kulaklarını kapatıp yüksek sesle bağırarak seni duyamayabilir. Ya da kafasını taş duvara vurarak bayılabilir. Demek istediğim, o çok uzun zamandır hayatta. Bir şeyler bulacaktır. Tek bir şansımız var. Ne yaptığımızı anladığında, yine su içmeyi reddedecektir."

Belki Xander'ın kardeşlik kardeşlerinden birini onu tutması ve boğazına su dökmesi için ikna edebilirim. Ama o zaman muhtemelen kendini zorlayarak suyu kusacaktır.

İo h a k lıydı. Bunu doğru yapmak için tek bir fırsatımız vardı. Lysimache, ikinci kez bizi kandırmamıza izin vermeyecek kadar kurnazdı.

Zalira ayağa kalktı. "Ben Lia ile gideceğim, Ahyana burada kalıp lo'nun uyuduğundan ve güvende olduğundan emin olabilir."

Ahyana, plana katıldığını belirtmek için başını salladı.

"Tamam," dedi lo. "Bana olan her şeyi anlatacağına söz verersen uyuyacağım."

"Kabul," dedim.

lo yatağına uzandı ve sonra koyu yeşil bir sıvı içeren bir şişeyi aldı. Bunun uyku iksiri olduğunu biliyordum. Birkaç dakika içinde derin bir uykuya daldı.

"Uyanık kalmak için iksirler, uyumak için iksirler," dedi Ahyana başını sallayarak. "Bunlar bir tür bağımlılık yaratabilir mi? Endişelenmeli miyiz?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ve ona bunu sorarsak yalan söyleyeceğinden korkuyorum."

"Onu kandırıp biraz gerçeklik serumu içirebiliriz," diye önerdi Zalira.

"Zalira!" diye gülerek itiraz ettim ve o da bana göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle karşılık verdi. lo'nun Lysimache için hazırladığı vazoyu aldım. "Gitmeliyiz."

Uzun zamandır kafamda olan soruların cevaplarını nihayet öğrenme fırsatını kaçırmak istemiyordum.

Zalira ve ben, Lysimache'yi tuttukları eve giderken yan yana at sürdük. At binmede daha iyi olduğumu hissediyordum, ama diğerleri kadar iyi değildim. Baş rahibeye sormak istediklerime odaklandım ve zihnimde bir liste oluşturmaya çalıştım.

"Güvenli eve vardığımızda, onu tek başına sorgulaman için sana izin vereceğim," dedi Zalira, düşüncelerimi bölerek. "Ben aşağıda bekleyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü bana anlattıklarına ve gördüklerime göre, Lysimache'nin seninle bir tür bağlantısı var. Sanki seni yenmeyi planladığı bir rakipmişsin gibi. Eğer onunla konuşan tek kişi sen olursan

, seni alt ettiğini hissedecek ve bu da onu cevap vermeye daha yatkın hale getirebilir."

Zalira'nın söylediklerini düşündüm ve bu mümkün görünüyordu. "Nasıl bu kadar anlayışlı olabiliyorsun?"

"Benim gibi sokaklarda yaşayınca, insanların ne istediğini ve neye en iyi tepki vereceğini anlamaya başlıyorsun. Bazen insanları senin kitapları okuduğun gibi okuyabiliyorum." O dönemden pek sık bahsetmezdi ve benimle paylaşabileceğini hissetmesine sevindim.

"Beni okuyabiliyor musun? Ne istiyorum ben?"

"Ne istediğini biliyorum," dedi. Ama sonra düşüncesini devam ettirmedi ve beni beklemekte bıraktı.

Artık dayanamayacak hale gelip ona açıklamasını isteyeceğim sırada, "Sana sadık olduğumu biliyorsundur umarım" dedi.

"Elbette," diye cevap verdim. Bundan asla şüphe duymazdım.

"Ve bu yüzden, senin adına ondan nefret etmek istiyorum. Ama kocanı seviyorum," diye itiraf etti.

Durumumu çok iyi anladığı için ona karşı dürüst olmak daha kolaydı. "Sana bir sır vereceğim. Ben de onu seviyorum." Bu, Xander hakkında hissettiğim tüm çelişkili duyguları itiraf etmeye en yakın olduğum andı.

"Oh, hepimiz biliyoruz."

Bu sözler kalbimi dondu. "Sence o biliyor mu?" "O zeki bir adam, bu yüzden bence biliyor."

Tüm kız kardeşlerim arasında Zalira her zaman en açık sözlü olanıydı, aklından geçenleri tam olarak söyleyen kişiydi. Ve onun tahminiyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"O zaman neden bir şey söylemiyor? Ya da bir şey yapmıyor?" diye sordum. "Ona onu istediğine dair hiçbir işaret vermedin."

Muhtemelen bu konuda da haklıydı. "Onu isteyemem."

"İstesen de istemesen de, onu istiyorsun." Diye iç geçirdi. "Olan biten her şeye bakılırsa, belki de bu isteklere boyun eğip bağı koparmak en iyi seçimdir."

Sözleri bir ok gibi tam isabet etti.

Ve eklediği sözlerle durumu daha da kötüleştirdi: "Belki de Ahyana haklıydı. Eğer bu son olacaksa, belki de bu gerçekleşmeden önce keyfini çıkarmamıza izin verilmeli."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle düşünabilirim, ama asla öyle davranmam," dedi hüzünlü bir ses tonuyla.

Derin bir nefes alarak, "Keşke senin gücüne sahip olsaydım" dedim.

"Ben her gece Stephanos'la aynı yatağı paylaşmak zorunda değilim. Mahkeme için ona aşık mış gibi davranmak zorunda da değilim. Durumlarımız aynı değil. Benim için çok daha kolay. Onu çoğunlukla kaçınabiliyorum."

Oysa ben bunu yapamazdım. Ve kocamla ne kadar çok zaman geçirirsem, özellikle de dün geceki gibi davranıyorsa... Her karşılaşmamızda duygularımın daha da arttığını hissediyordum.

Ama bu duyguların karşılıklı olup olmadığından hala emin değildim. "Eyleme geçebilsem bile, bunu nasıl yapacağımı bilemezdim."

"Muhtemelen bu soruyu sorabileceğin son kişi benim. Ben de bu konuda pek iyi değilim. Bir grup bakire, diğer bakirelere liderlik ediyor ve hiçbirimiz ne yaptığımızı bilmiyoruz," dedi ve ben de başımı salladım. Haksız değildi.

Yolun geri kalanını sessizce sürdürdük, ben de onun söylediklerini düşündüm. Xander dün gece bu yüzden mi bu kadar şakacıydı? Hislerimin değiştiğini, ona değer verdiğimi hissettiği için mi? Buna tepki mi gösteriyordu? O kadar şefkatli, destekleyici ve yardımseverdi ki, ben onun soğuk olmasını istiyordum. Öfkeli ve mesafeli olmasını, aramıza duvarlar örmesini istiyordum.

Eve vardığımızda, atlarımızı bağlarken Thrax gülümseyerek kapıyı açtı.

"Ziyaretçi beklemiyorduk," dedi. Xander hemen yanımızdaki odada olmasına rağmen, buraya geleceğimi ona söylememiştim. Henüz onunla yüzleşmeye hazır değildim.

"Burada olmamızın sakıncası yoktur umarım," dedim. "Tabii ki yok! İçeri gelin." Bizi içeriye davet etti. "Quynh nasıl?" diye sordum.

Yi n e gülümsedi. "Seviliyor, hayranlık duyuluyor ve bir prenses gibi muamele görüyor."

"İyi."

"Sanırım tutuklunuzu sorgulamayı planlıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"O zaman yukarı çıkmadan önce silahlarınızı almam gerekecek." Getirdiğim vazoyu yere koydum ve silahlarımı çıkardım. Onları ona verirken, "En son silahlarınızı istediğimde, beni bıçaklayacağınızı sandım," dedi.

O zaman Xander ve ben evlilik görüşmelerimizi yapıyorduk.

"Bunu düşündüm," dedim ve o da gülerek kılıcımı alıp masanın üzerine koydu.

Elini uzatarak Zalira'ya döndü.

"Sorun yoksa ben burada kalacağım," dedi kız.

"Harika. Belki bana Lia'yı kazanmanın sırrını söyleyebilirsin."

"Ilion'un veliaht prensi ol," dedi ve güldü, o da ona katıldı. Utançtan yanaklarımın kızarmadığını umuyordum. Thrax ona bir koltuk teklif etti, ben de vazoyu alıp yukarı çıktım, yapacağım şeye kendimi hazırladım.

Dolion en üst kattaki kapının önünde nöbet tutuyordu.

"Lia!" "Nasılsın?" diye sordum.

"Biraz sıkıldım," diye itiraf etti gülümseyerek. "Ama seni gördüğüme sevindim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Kapıya doğru başımı salladım. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet. Ne getirdin?"

"Tapınaktan su getirdim. Lysimache bu suyun tadını daha çok sevdiğini söyledi, bu sayede konuşmaya başlayabilir diye düşündüm." Konuşmaya başlayacağını *biliyordum*.

Hızla vazoya baktı ve başını salladı. "Dikkatli ol. Yardıma ihtiyacın olursa ben buradayım."

"Ben hallederim," dedim.

Dolion kapıyı açtı, ben de kendimi hazırladım ve Lysimache ile yüzleşmek için içeri girdim.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Dün geleceğini sanıyordum," dedi Lysimache odaya girdiğimde.

"Özellikle bizi işgal etmek için gelen bir ordu varken çok meşgul olduğumu bilmek seni şaşırtabilir."

Yine masasında oturuyordu, taze yiyeceklerle dolu tepsisi dokunulmamış halde. Vazoyu tepsinin yanına koydum ve geri çekildim. Ona uzanabileceğim mesafede olmak istemiyordum.

Dolion, yardım çağırırsam beni duyabilmek için kapıyı hafifçe aralık bıraktı.

Başrahibe vazoya uzandı ve kendine bir içki doldurdu. Bardağı bir dikişte bitirdi ve sanki beni kandırmış gibi yüzünde geçici bir kendini beğenmişlik ifadesi belirdi.

"Başlayalım mı?" diye sordu.

"Sorularımı cevaplayacak mısınız?"

"Söz verdim ve ben sözümün eri bir kadını." Korkunç bir şekilde bu doğrudu. Kız kardeşinin intikamını alacağını ve iki ulusu yok edeceğini söylemişti ve bunu gerçekleştirmek için bin yıldan fazla bir süre hayatta kalmıştı.

"Baştan başlayalım mı?" diye sordum.

Bir an sessiz kaldıktan sonra konuşmaya başladı. "Bunu yapan kardeşimdi. Menelaia'ya olan takıntısı Büyük Savaş'ın çıkmasına neden oldu. Onu kocasından çaldı, Troas'a geri getirdi ve evliliği koruyan tanrıça da dahil olmak üzere çevresindeki herkesin öfkesini üzerine çekti. Ölmeden önce ona, kimsenin adını hatırlamayacağından emin olacağımı, ama yaptıklarını asla unutmayacaklarını söyledim."

Onun adını sormak istedim, ama bu sadece kendi merakımdan kaynaklanıyordu. Bu aptalca bir hareket olurdu, çünkü bu, onun zorla getirildiğini kesin olarak ele verecekti. "Savaş sırasında neden düşmanlarınızla savaşmak için büyü kullanmadınız?"

"Baş rahibemiz yasakladı. Büyüye erişimimizi kısıtladı çünkü bizim onu kullanmamızı hiç istemiyordu. Büyünün ihtişamı ve gücünün yalnızca tanrıçaya ait olduğunu ve bizim onu kendimize almaya çalışmamamız gerektiğini düşünüyordu." Sesi hem öfkeli hem de tiksiniyordu. "Ben gizlice pratik yaptım. Kysandra reddetti, baş rahibenin emirlerine itaat etmek istiyordu. Keşke o da benimle birlikte pratik yapsaydı

...

Sesindeki acı ve pişmanlık gerçektir. Kendime etkilenmem gerektiğini söyledim.

"Şehrimizi kurtarabilirdik," dedi. "Ama bir kadının görüşü bunu engelledi. Bu yüzden planımın işe yarayacağını biliyordum. Tapınağı ele geçirdiğimde her şeyi kontrol edebileceğimi biliyordum."

Lysimache kendine bir bardak daha doldurdu ve yine hepsini içti. Kendini güçlendiriyordu. Ve lo'nun karışımını kendine veriyordu.

"Ordu ana kapıyı vurmaya başladığında, tanrıçanın bizi koruyacağını yanlış bir şekilde varsayarak Kysandra'yı tapınakta benimle birlikte saklanmaya ikna etmeye çalıştım. Kız kardeşim reddetti. Akhalılar'ın sarayın altındaki gizli tünelleri kullanarak içeri girdiklerini görmüştü ve onların da o konumdan saldıracaklarını biliyordu. Babamızı uyarmak için gitti, onları durdurmak için alt katları su basmasını söyledi, ama babam onu dinlemedi. Bir kadın savaş hakkında ne bilebilir ki?"

Sorularım vardı ama onun konuşmasına izin vermenin daha iyi olacağını düşündüm. Sözleri bitene kadar konuşmasına izin verecektim.

"Tapınağın alt katında, rahibelerin saklanabileceği heykelin arkasında bir oda var. Kysandra oraya ulaşmaya çalıştı ama yeterince hızlı olamadı. Locris prensi Ajax gelip, tanrıça heykelinin yanında, benim gözümün önünde ona tecavüz etti, sonra da kız kardeşimi tapınaktan sürükleyerek çıkardı."

Ağzım açık kalmıştı. Küfür yeterince korkunçtu, ama kız kardeşinin tecavüze uğradığına şahit olduğunu bilmiyordum. Bu korkunçtu.

Sesi hafifçe titriyordu. "Hamileydim ve oğlumu ve kocamı yeni kaybetmiştim. Bir gün Ilion'u yönetebilmesi için bebeğimi doğurmaya kararlıydım. Kız kardeşimin yanına gidip ona yardım etmeye çalışırsam, aynı kaderi paylaşacağımı biliyordum. Yeterince güçlü değildim.

Nasıl savaşılabacağını bilmiyordum. Bu yüzden, her acı ılığını, tanrıçaya yaptığı ve görmezden gelinen her yalvarışını, atana onu tecavüz etmemesi için yaptığı her ricayı sessizce izledim ve hiçbir şey yapamadım.

Tek düşünebildiğim, Quynh olsaydı ne yapardım idi. Kallisto. Kardeşim. Lysimache'nin yerinde olsaydım ne yapardım?

"Kysandra iyi, nazik ve sevgi doluydu. Başına gelenleri hak etmemişti."

Sevdiklerime zarar veren erkeklere ne yapardım? Quynh'in bileziğini taktığı için Thrax'ı öldürmeye hazırdım. Biri ona saldırısaydı ne yapardım?

Kız kardeşlerime zarar veren ve onları öldüren insanları yok edebilmek için bin yıl bekleyebileceğimi kolayca hayal edebiliyordum.

Lysimache, kavga ettiğimizde onunla benim ne kadar benzer olduğumuzu belirtmekten büyük zevk almıştı ve ben buna inanmak istemese de, inanmaya başlamıştım.

Aynı özelliklere sahiptik.

Ve benim de onun yaptığı gibi kararlar alabilen, sevdiklerime zarar veren herkesten intikam alan, kız kardeşlerimin acı çekmesine ve ölümüne neden olan yerleri yok eden bir versiyonum vardı.

"Yaptıklarımı nasıl anlayabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu, bilmiş bir gülümsemeyle. "Benim, senin hayal ettiğin gibi bir kötü adam olmadığımı mı?"

Benim kafamda neyin döndüğünü sezebilmesi de beni rahatsız ediyordu.

Başını yana eğdi. "Yardımlarını dilediğinde seni görmezden gelen bir tanrıçaya hayatının yıllarını adamak nasıl bir şey biliyor musun?"

Maia bana bunun cevabını öğretmişti. "Tanrılar hayatımıza doğrudan müdahale edemezler. Kötü şeylerin olmasını engelleyemezler. Hepimiz kendimiz için seçim yapma yeteneğine sahibiz."

"Bu çok kolay bir cevap," diye tersledi.

"Değil," diye itiraz ettim. "Belki de tanrılar bizim adımıza tüm kararları verseydiler ve biz mücadele etmek, acı çekmek ve hata yapmak zorunda kalmasaydık hayatlarımız daha kolay olurdu. Ama o zaman hiçbir şey öğrenemezdik."

"Ne kadar da filozofsun," dedi alaycı bir şekilde. "Eğer bu doğruysa, tanrıça Ajax'ın hayatını almaktan alıkoymadı."

Bu gerçekten olmuştu. Tanrıça, Ajax'ın altındaki toprağı açmış ve onu boğarak öldürmüştü. "O zaman neden seni durdurmadı?"

"Ajax öldükten sonra onu artık hissetmedim. Sanki tamamen ortadan kaybolmuş gibiydi."

"Ama Locris'i yok ederken hala onun gücünden yararlandın."

"O son seferdi," diye itiraf etti. "Ilion'u ele geçirmek için onun büyüüne ihtiyacım yoktu. Ben onların prensesleriydim, kalan son rahibeydim ve onlar bana sorgusuz sualsiz itaat ettiler. Küçük kuzenim sadece beş yaşındaydı ve onun naibi olarak her şeyi değiştirmeye, bu ulusu kendi irademe boyun eğdirmeye başlayabildim."

"Neden Ilion'a zarar verdin? Onlar senin halkındı." Locris'i anlıyorum. Ama burada?

"Kardeşimin, bu ulusun erkeklerinin zayıflığı, kendi canlarını kurtarmak için bizi terk edip geride bırakmaları. Kadınlar düşmanlarının cariyeleri olarak alınırken, çocukları köle yapılırken, onlar şehirlerin dışına ve dağlara saklandılar." Bu sözleri adeta tükürürcesine söyledi.

Ilion erkeklerinin gittiği başka bir yer vardı — bunu duyduğumu hatırlıyordum ama ayrıntılarını hatırlayamıyordum.

"Ve ben tanrıçanın tüm inananlarının ölmesini istedim. Onun gücünün yok olmasını istedim. Bu, Ilion'un da yok edilmesi gerektiği anlamına geliyordu."

Tıpkı kitabımda okuduğum gibi. "O zaman neden tapınağı yok etmedin? Onun ibadetini tamamen ortadan kaldırmak için? Locris'te yaptığın şey buydu."

"Bunu düşündüm. Ama ülkenizi mahvettikten sonra, yaptığım değişikliklerin kalıcı olacağından emin olmam gerekiyordu. Phocis'teki kahine gittim ve o, benim yaptığım her şeyi geri alacak bir kurtarıcının ortaya çıkacağına dair kehanette bulundu."

"Kurtarıcıyı nasıl bulmayı umuyordun?"

"Bu oldukça kolaydı," dedi. "Kadınların haklarını ve eğitimlerini ellerinden aldım ve onların aşığılık olduğunu söyledim, ki bu da yine erkeklerin..."

Ilion kabul etmeye hevesliydi. Farklı bir hayat isteyen, yeni statükoyu kabul etmeyen kadınlar tapınağa katılacaklardı. Kurtarıcının onların arasında olacağını biliyordum.

"Yani... kurtarıcıyı bulmak için bin yıldan fazla bir süredir Ilionlu kadınlara zarar verdin mi?"

"İşe yaradı, değil mi? Kurtarıcının büyüye erişememesini sağlamak için, büyü yapma bilgisini ortadan kaldırmam gerekiyordu. Bazı ritüelleri sürdürdüm, diğer rahibelerin ortadan kaldırdığı eski ritüelleri yeniden başlattım ve bazı yenilerini yarattım. Kurtarıcının Locris'ten geleceğini hiç düşünmemiştim." Gözlerini bana dikti. "Hâlâ senin o olduğuna inanmakta zorlanıyorum."

Tunikimin sol omzunu aşağı çekerek ona tanrıçanın işaretini gösterdim.

Gözleri hafifçe büyüdü, sonra üstünlük ve küçümseme ifadesine geri döndü. "Geldiğin ilk gece boğazını kesmeliydim."

"Evet, korkmalıydın. Çünkü ben senin korktuğun şeyim. Yaptığın her şeyi geri alacağım."

Lysimache bana o kadar saf bir nefretle baktı ki, bu nefretin soğukluğunu kemiklerime kadar hissedebildim.

"Neden kehaneti yazdın? Neden paylaştın?" diye sordum. Onu saklamak onun yararına olmaz mıydı? Io onu annesinin kütüphanesindeki bir kitapta bulmuştu.

"Kurtarıcının öleceğini, tüm çabalarının boşa olacağını bilmesini istedim."

Buna nasıl cevap vermeliydim? Bu konuyu düşünerek çok zaman harcamıştım ve o da benim acı çekmem için bunu paylaşmıştı. İçimdeki soğukluk daha da arttı.

"Ve bu, insanlara umut verdi ve başka olan bitenlerden dikkatlerini dağıttı. Zor zamanlarda, aptalca kurtarılabileceklerini düşündükleri için ilerlemeye devam ettiler."

Bunu Locris'ten saklamıştı. Çünkü bizim umutlanmamızı istemiyordu. "Neden Locris'i doğrudan yok etmedin? Bizi istediğin zaman yok etme gücün vardı." Zenginlikleri, nüfusları ve abluka kontrolü vardı.

"Bu sizin için çok iyi olurdu. Locris yavaş yavaş acı çekmeyi hak ediyordu. Onlara binlerce kesikle ölüm vermeyi tercih ettim. Ekonomi her çöktüğünde, gümrük vergisi her artırıldığında, hastalık başkentini her sardığında, ben oradaydım. Bu yüzden haraç yarışını başlattım. Her yıl Locrislilere inanılmaz acılar çektirdim."

"Yarışı sen mi yarattın?" Bu, Locris'in geriye kalan az sayıdaki inancının temel taşıydı, Lysimache'nin bunu da manipüle etmiş olması gerçek dışı geliyordu.

"Oh, evet. Terör kampanyaları çok etkilidir. Korkmuş bir halkı incitmek daha kolaydır."

Binlerce Locrisli kız. Onların ölümlerinden, ailelerinin ve arkadaşlarının acılarından o sorumluydu. "Neden masum kadınlara zarar verdin?"

"Benim kızlarım ve kız kardeşlerim benden alınmışken, neden Locris'in kızları ve kız kardeşleri ellerinde kalsın?" Onun şiddetli sesi beni tedirgin etti. "Ve onlara avlanmalarını söylediğim tüm Ilionlu erkekleri bir düşün. O 'masum kadınları' öldürdükleri için ruhları sonsuza kadar lekelenecek."

Bana sadece doğruyu söyleyebileceğini bildiğim için bunun gerçek olduğunu bilmeme rağmen, yine de bunu kabul etmekte zorlandım. "Ama kızları göndermeyi bıraktığımız için vebadan muzdarip olduk."

"Veba, senin kıyılarına gönderdiğim enfekte bir denizciydi. Yarışı yeniden başlatman gerektiğini söyleyen Phocis'teki kahindi, değil mi? Benim büyük bir rüşvet verdiğim ve Locrialılar yardım için ona gelirlerse, ne olursa olsun, haraç yarışı için bakireler göndermeye devam etmelerini söylemesini istediğim kahin."

"Onların ölümlerinin hepsi senin suçun," dedim, hala şok içindeydim. O, çok önceden planlamıştı.

"Seni üzdüm mü, Prensess Thalía?" diye alaycı bir tonla sordu. "Sen saf kötülüğün ta kendisin." Onu ve yaptıklarını tanımlayacak başka bir yol yoktu.

"Ben etkiliyim. Ben kazanırım, Ajax'ın kızı."

O kazanamayacaktı. Buna izin vermeyecektim. Ve en azından artık Troas sokaklarında başka bir Locrian bakiresi avlanmayacaktı. Quynh ve ben sonuncularдық çünkü Lysimache

artık bu insanları yalanlarıyla ikna edemiyordu. Gelenek sona erecekti.

lo haklıydı. Başrahibe, parlak planlarıyla övünmek için can atıyordu. Söylediği her şey midemi bulandırsa ve mide bulantısı yapsa da, konuşmaya devam etmesini istiyordum. "Bu kadar uzun süre tapınağın başında kalmayı nasıl başardın? Hiçbir rahibe senin her zaman başrahibe olduğunu fark etmedi mi?"

Sanki iki komşu dedikodu yapıyormuşuz gibi bana komplo kurar gibi bir gülümseme attı. Aslında bundan zevk alıyordu. "Düşündüğünden daha kolaydı. Bu yüzden baş rahibe her zaman peçe takardı. Yerime geçecek kişiyi, boyumla ve sesimle benzerlik gösteren genç birini seçer ve bunu tapınağa duyururdum. Yüksek rahibe olduğunda, tanrıçayı onurlandırmak için bir yıl boyunca sessizlik yemini etmesi gerektiğini söyledim. O zamana kadar herkes benim yerime geçen kişinin sesini ve benim sesimi unutmuş olurdu. Sonra onu öldürür, 'eski' yüksek rahibe birdenbire bir hastalıktan ölürken, onun yerine 'yeni' yüksek rahibe olarak geçerim. Onları peçeyle gömerdim ve kimse bilmezdi."

"Nasıl kimse bunu fark etmedi?" Adelphia ve ben, onun gerçek kimliğini keşfetmeden çok önce, onda tuhaf bir şeyler olduğunu sezmeye başlamıştık.

"İnsanlar genellikle onlara söylediklerine inanır. Ve eğer biri şüphelenirse, kazayla zamansız bir sonla karşılaşır. Daphne gibi."

Ona sormama bile gerek kalmadı. Kendisi gönüllü olarak bilgi verdi. "Daphne'ye ne oldu?"

"Bana zehirli bir içki ikram etti. Savunmamı zayıflatmak için kendisi de içti. Planından şüphelenmemem için kendini feda etmeye hazırды, bu konuda ona hakkını vermeliyim. Akıllıcadı. Ve işe yarayacaktı. Ama ben o kadar uzun süredir tanrıçanın gözünü yutuyordum ki, bu olaydan sağ kurtulabildim. Daphne ise kurtulamadı."

Bunu nasıl bu kadar soğukkanlılıkla ele alabilirdi?

"Senin kazanı da planlamıştım," dedi. "Aileni çok özlediğin için kendi bileklerini kesecektin."

Ama bunu hayata geçiremeden önce Daphne beni devre dışı bıraktı ve sonra prens seni almaya geldi."

Nefesimi tutamadım, bu da onu güldürdü.

"Tapınağın kadınlarını güçlü yaptığını söylemiştin." Nasıl yaptığını bildiğimi belli etmedim ve sınırın eşiğine geldiğimi fark ettim, ama anlamam gerekiyordu. "Onlar senin için harcanabilir olsalar da neden zahmet ettin? Bir amaç için bir araçtan başka bir şey değillerdi ki?"

"Her general itaatkar bir orduya ihtiyaç duyar. Onları umursamıyor olsam bile, tecavüze uğramalarını istemezdim. Hiçbir kadın bunu hak etmez. Güçlü olmalı ve nasıl savaşacaklarını bilmeliler. Bu benim için önemliydi. Beni bunun için yargılar mısın?"

"Tüm bunlar için seni yargılıyorum," dedim.

"Neden? Sana söylediğim gibi, sen de benim gibisin. Sen de hedefine ulaşmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırsın. İnsanları kullanır, artık işine yaramazlarsa bir kenara atarsın. İstediklerini elde etmek için ne gerekiyorsa yaparsın. Yanılıyor muyum?"

Öyle olmadığını tahmin ediyordum, ama ona bu zevki tattırmak istemedim. "Ve şimdi, dar görüşlü ve küçük bir insan olduğun için bu ulustaki herkesi ölüme mahkum ettin."

Ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Şaşkınlıkla dudaklarını büzdü ve sonra, "Bana ne verdin?" dedi.

Kalbim hızla çarpmaya başladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana niyetim hakkında yalan söyleyecektim ama yapamıyorum. Bana doğruluk serumu verdin," dedi gülerek. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum, çünkü çoğunlukla bilmek istediklerinizi size anlatmaya hazırım. Ve yine, bizim birbirimize benzediğimizi kanıtladın. Ben de bunu birçok kez yaptım. Kimi incitirsen incit, istediğini elde etmek için birine ilaç ver. İyi bir varis olurdun, Prenses Thalia. Artemisia planını uygulamaya koymasaydı, belki seni benim davama çekip benimle çalışmaya ikna edebilirdim."

Asla onun varisi ya da yardımcısı ya da başka bir şey olamazdım. Ne derse desin, biz birbirimize *benzemi*yorduk. Öfkemi bastırıp sakın kalmam gerekiyordu.

İçimdeki mücadeleyi hissetmiş gibiydi.

"Kocan, öfken ve intikam arzunla nasıl başa çıkıyor?" diye sordu, yine sanki eski dostlar gibi sohbet ediyormuşuz gibi. "Kurallara tamamen aldırmış etmemene, istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olmana? Onun hayatını çekilmez hale getiriyor olmalısın. Bana verdiği sözü tuttu mu? Onurlu birine benziyor. Sözünü tutacak türden birine."

Ne demek istiyordu?

"Prensle seks yaptın mı?"

ON ALTI.

Sorusu beni o kadar şaşırttı ki, cevap veremedim.

"Sanırım yapmadın," dedi Lysimache. "Ve eğer o seninle yatmadıysa, o zaman fiziksel olarak bağılısınız demektir. Onun acısı senin acındır. Birisi diğerine ulaşmak için sadece birinizi öldürmek zorunda ve benim tahminimce bu çok geçmeden gerçekleşecek."

Elbette Xander ile olan fiziksel bağımlı biliyordu. Planladığı gibi beni hemen öldürmek yerine düğünün gerçekleşmesine izin vermesinin bir başka nedeni de buydu. Başka birinin onun yerine bu işi yapacağına bahse girmişti. Bandajlı elime baktım. "Bugün eve gidip onunla seks yapacağım."

Bu onu eğlendirmiş gibiydi. "Ve yemininizi bozacak mısınız? Locris'i kurtarabileceğinizi düşündüğünüzü biliyorum. Ona verdiğiniz söz tutmazsanız tanrıçanın gücüne erişebileceğinizi gerçekten düşünüyor musunuz?"

En büyük korkum ortaya çıktı. Tepki vermemek için elimden geleni yaptım.

O da ekledi: "O sana güvenmiyor. Asla güvenmeyecek. Sen kraliyet ailesini tanıımıyorsun. Eminim ki senden bazı şeyleri saklıyordur."

Neden böyle diyordu? Xander'ın benim için zayıf nokta olduğunu nasıl anlamıştı? Yeter. Artık daha önemli soruları sormamın zamanı gelmişti.

"Artemisia gerçekte nereli? Kimin için çalışıyor?" "Sana daha önce de söylediğim gibi, bilmiyorum."

Ilion ve Locris'i kimin yok ettiğini umursamıyor gibiydi, sadece yok edildiği önemliydi. "Neden onunla gitmedin?"

"Oracle'a ilk danıştığımda, kurtarıcıyı yenmek için nasıl hayatta kalabileceğimi sordum. Bana, gözü mikro miktarlarda yutabileceğimi, ancak bunu yaptığımda Ilion'dan bir daha asla ayrılamayacağımı, aksi takdirde anında öleceğimi söyledi. Tanrıçanın gücünün bulunduğu topraklara bağlı kalmam gerekiyor. Burası benim hapisanem oldu." Bu da Ilion'dan bu kadar nefret etmesinin bir başka nedeniydi. "Artemisia'ya tapınaktaki herkesi öldürmesini söyledin çünkü hepsinin

tanrıçanın gücünü kullanma potansiyeli vardı ve onu durdurabilirdi."

"Evet, bu yüzden sarayda geri kalanlarınızı aramaya gittiler. Beşinizin büyüü çözdüğünü bilseydim, suikastçıların parasını kendim öderdim."

"Tanrıçanın son gözü nerede?"

"Onu Artemisia'ya verdim." Tapınakta son gözü yok ettiğini ima etmesine rağmen, başka bir göz olduğunu anladığım için şaşırımsa da, bunu belli etmedi.

"Peki o şimdi nerede?"

"Bilmiyorum."

Artemisia'ya geçmişiyle ilgili hiçbir soru sormamış olması bana anlaşılmaz geliyordu. "Neden ona gözü verdin? Neden diğerini yok ettiğin gibi onu da yok etmedin?"

"Çünkü o gözün gücü var ve o onu kullanabilir."

"Ve karşılığında Ilion ve Locris'i senin için haritadan silecek."

Lysimache başını salladı.

Kehaneti hatırladığımda aklıma bir düşünce geldi. Ya göz en büyük silahtıysa? Bunu sormaya değerdi. "Kullanmam gereken en büyük silah nedir?" diye sordum.

"Kehanetin bir parçası olduğunu biliyorum, ama ne olduğunu bilmiyorum. Göz olduğunu varsayıyorum."

Eğer bu doğruysa, şu anda Ilion'u korumak için onu kullanmanın bir yolunu bilmiyordum. "Kırmızı toprak nedir?"

"Bilmiyorum," dedi sıkılmış gibi iç çekerek. "Arion'un çekici nedir?"

Bunun üzerine kaşlarını çatı. "Emin değilim, ama tahmin etmek zorunda kalsam, Artemisia'nın kullandığı silah derdim."

Artık ilerleme kaydediyorduk. "Arion nedir ya da kimdir?"

"Tanrıçanın oğlu." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptın sen? Neden cevap vermek zorundayım? Bu da ne?"

Ne yaptığımı fark etmesinin sadece an meselesi olduğunu biliyordum. Devam ettim. "Arion'a kimler tapıyor?"

"Birçok... birçok kişi," diye inleyerek cevap verdi. "Neden istemediğim şeyleri söylemeye zorlanıyorum? Gerçek

serumu böyle çalışmaz!"

"Arion neden Dea'nın inananlarına saldırmak istiyor?"

"ünkü annesinden nefret ediyor ve onu yok etmek istiyor!" Sözleri fısıltıdan biraz daha yüksekti, sanki onları içinden tutmak için çaresizce uğraşıyormuş gibi. Ayağa fırladı, yemek tepsisini aldı ve duvara fırlattı.

"Tapınakta hangi kuralları ve yasaları değiştirdin?" diye sordum.

Zorlamaya karşı koymaya çalışırken sözleri karışık ve anlaşılmaz çıkıyordu. eşme suyu ona direnme gücü m veriyordu?

"Lia'dan uzak dur!"

Baş rahibeye o kadar odaklanmıştım ki Dolion'un odaya girdiğini fark etmemiştim. Sanki beni korumak istercesine aramıza girdi.

"Rahibeler evlenir miydi?" diye sordum.

"Evet!" diye bağırdı, sanki acı cevap vermesini engelliyormuş gibi saçlarını çekerek.

"Bunu kim değiştirdi?"

Dudaklarını sıkıca kapatmaya çalıştı. "Birçok... birçok baş rahibe değiştirdi!"

Onun soruyu kaçındığını ve genel ifadeler kullandığını fark ettim. Daha net konuşmasını istiyordum. "Rahibelerin evlenmesi ile ne değişti? Nasıl değişti? Ne zaman? Neden değiştirildi? Nedenini söyle!"

Lysimache, ağzından çıkan her kelimeyle mücadele etti. "-çünkü ...risk alamazdık... onlar..."

Baş rahibe çığlık atmaya başladı ve Dolion'un kemerine uzanarak kısa kılıcını çekti. Onu göğsünden tekmeledi ve uzak duvara fırlattı.

Beni ldrecek.

Adrenalinim yükseldi, onun bana saldırmasına hazırlandım. Thrax ve Zalira'nın merdivenlerden çıktığını duydum. Kaosu duymuş olmalılar. Yüksek rahibe aniden çığlık atmayı bıraktığında, ben de gücümü çağırmak üzereydim.

Çünkü Dolion'un kılıcını kaldırdı ve kötücül bir gülümsemeye kılıcı kendi boğazına dayadı ve ses tellerini keşti.

Kan boynundan akarken yere yığıldı.

"Hayır!" Tunikimin altından bir parça kumaş kopardım ve ona koşarak yarasına bastırdım. "Ölemezsin," dedim. "Henüz işimiz bitmedi!"

Dişleri kanla lekelenmiş halde bana gülümsemeyi başardı.

Daha önce söylediği sözler kafamda yankılandı.

Ben kazandım, Ajax'ın kızı.

"Ne oldu?" diye sordu Thrax. Dolion ona açıkladı, ama ben kanamayı durdurmaya odaklanmıştım.

Lysimache boğuk bir ses çıkardı, sanki kendi kanında boğuluyormuş gibi. Kanında boğuluyordu.

Kesik çok derindi. Hayatta kalamazdı.

Yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım ve gözlerime baktığından emin oldum. "Tanrıça ile yüzleştğinde, sana tam olarak hak ettiğin şeyi verecek," diye söz verdim ona.

Başrahibenin yüzündeki ifade, sözlerimle dehşete dönüştü ve sonra ortadan kayboldu — ağzı açık, gözleri cam gibi ve açık.

Xander'ı da yanımda getirmeliydim. Kendini öldürmeden önce onu durdurabilirdi. Ne söylemek üzereydi? Cevap vermek zorunda kalmaktansa kendi canına kıymayı tercih edecek kadar önemli ne olabilirdi?

Zalira'nın eli omzumda duruyordu. "O öldü."

Hâlâ tunikamın yırtık kısmını Lysimache'nin boğazına bastırıyordum. Ayağa kalktım ve Dolion'a döndüm.

"Neden bunu yaptın?" diye öfkeyle sordum. "Neden buraya silahla geldin?"

"Silahın mı vardı?" diye sordu Thrax.

"Lia'ya zarar vereceğini düşündüm," dedi Dolion, sinirli bir ses tonuyla. Ona kızgın olduğumuz için mi? Bana döndü. "Tehlikedeydin ve ben sadece harekete geçtim. Seni korumaya çalışıyordum!"

"Kendimi koruyabilirim," dedim ona. Onun müdahalesi, geri kalan cevaplarımı kaybetmeme neden oldu.

"Bu odaya kimsenin silah sokamayacağını biliyorsun!" dedi Thrax.

Dolion'un sesi pişmanlık dolu bir tona dönüştü. "Bunu bilmeliydim. Üzgünüm. Lia için endişeleniyordum."

"Anlıyorum." Thrax, kardeşinin omzuna elini koydu. "Bu samimi bir hataydı."

Zalira bana, "İyi misin?" diye sordu.

"İo'nun gelmesine izin vermeliydim. Onu kurtarabilirdi." "Öyle düşünmemelisin," dedi. "Birincisi, son zamanlarda son zamanlardaki haliyle, İo'nun deneyeceğinden bile emin değilim. İkincisi, kimse Lysimache'yi kurtaramazdı. O bunu sağladı."

Zalira haklıydı. Başrahibe çok hızlı kan kaybetmişti.

Çok yaklaşımışım ama ihtiyacım olan tüm cevapları alamamıştım. Kendimden kopmuş hissediyordum, zihnim bulanıktı, sanki düzgün düşünemiyormuşum gibi. Bu evden çıkmam gerekiyordu. Döndüm ve merdivenlerden aşağı indim, silahlarımı aldım, ön kapıyı açtım ve saraya doğru yürümeye başladım.

Zalira'nın atlarla arkamda geldiğini belli belirsiz fark ediyordum, ama kafam biraz karışmıştı. Başka hiçbir şey duymuyor ya da görmüyordum. Lysimache'nin intihar ettiği anı kafamda tekrar tekrar canlandırıyordum. Bir an daha hızlı olsaydım. Ne yapmaya çalıştığını fark etseydim, onu durdurabilirdim.

Odaya geri dönmek için tamamen kas hafızama güvendim.

Zalira, ahıra gitmediği ve hemen arkamda olduğu için, bir ara atları muhafızlardan birine teslim etmiş olmalıydı.

Yatak odamın kapısını açtığımda, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" dedi.

Yüz yıl uyumak mı? Uyandığımda her şey bitmiş olacak mı? "Hayır."

Odasını işaret ederek başını salladı. "Lysimache ile olan tüm konuşmanızı duyabildim. Diğerlerine olan biten her şeyi anlatacağım."

"Teşekkür ederim. Ben sadece..." Toparlanıp, hiçbir şey olmamış gibi davranmak istedim. Tüm dünyayı dışlamak ve her şeyin yok olmasını istedim.

"Git dinlen," dedi ve gözlerinde endişe gördüm.

Odama girip kapıyı kapattım. Doğruca yatağa gittim, battaniyenin altına girip başımı örttüm. Keşke uyuyabilseydim. Ama yatakta uzanıp Lysimache ile son karşılaşmamı tekrar tekrar kafamda canlandırmaya devam ettim. Ölmeden hemen önce yüzündeki ifadeyi gördüm. O anda kalıp zamanın nasıl geçtiğini unuttum.

Karnım guruldadı. Açtım. Ve susamıştım. Ama hareket etmek istemiyordum.

"Lia?"

Xander odamıza girip kapıyı arkasında çarptı. Ben battaniyenin altında kaldım.

Yatağın kenarına oturdu. "İyi misin?" "Hayır."

"Lysimache'yi duydum. Thrax beni buldu ve ben de hemen buraya geldim." Sesi o kadar endişeli geliyordu ki, ağlamaya başladım.

"Ağlama," dedi ve yüzümdeki battaniyeyi çekip aldı. "Ağladığında beni mahvettiğini biliyorsun."

Duygularımı bastırarak, kendimi kontrol etmeye karar verdim. Onun kollarında ağlayıp dağılmamalıydım. Ağlamayı kesmeyi başardığımda, "En azından bu sefer öldürecek kimse yok. Sorumlu kişi zaten öldü," dedim.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildi ve sonra ellerime baktı. "Umarım onu boğarak öldürmüşsündür."

"Bu onu öldürmeye çalıştığımdan değildi. Onu kurtarmaya çalışıyordum," dedim, ellerimi havaya kaldırarak. Kanı cildimde kurumuştı.

"Neden?"

"Çünkü daha fazla sorum vardı. Ben bitirmeden intihar etti. Böylece cevap vermek zorunda kalmayacaktı." Yüksek sesle nefes verdim, ağlamamaya çalışarak. Çok yakındım, ama sonunda sırlarını da beraberinde götürdü. "Bana bir söz verir misin?"

"Her şeyi."

"Onun cesedini yakmanı istiyorum. Onun toprakla birleşmesini istemiyorum. O, sonsuza kadar acı çekmeyi ve bir gölge olarak dolaşmayı hak ediyor, asla huzur bulamayacak."

Sesimdeki öfke onu endişelendirdiyse de, bunu belli etmedi. "Söz veriyorum. Kendi şahsımla bunun yapılmasını sağlayacağım."

"Teşekkür ederim."

"Ne olduğunu bana anlatmak ister misin?" diye sordu dikkatlice, bakışlarını başka yöne çevirerek.

Sanki beni dışlayacağını bekliyormuş gibi.

Bu en akıllıca seçim olurdu. En kolayı değil, ama beni doğru yolda tutacak olanı.

Ben öyle yapmadım. Tanrıçanın gözünden bahsetmeden, öğrendiğim neredeyse her şeyi ona anlattım. Onun hakkında ve ilişkimiz hakkında söylediklerini de ekledim. "Lysimache, benden bir şeyler sakladığını söyledi. Öyle mi?"

"Evet." Cevabı hemen geldi. "Ama bunların senin bilmen gereken şeyler değil."

Kalbim sızladı. Kendimi incinmiş hissetmeye hiç hakkım yoktu, çünkü ben de ona aynı şeyi yapıyordum. Birkaç dakika önce kasten bu kararı vermişim.

Ve ondan sakladığım şeyler... Muhtemelen bilmesi gereken şeylerdi.

Tepkim mantıksızdı. İkiyüzlü davranıyordum.

Beni inceledi ve nabzım düzensiz bir şekilde atmaya başladı. Çünkü tam olarak ne düşündüğümü biliyor gibi görünüyordu.

"Gittiğine sevindim," dedi sonunda.

"Ben de."

Sessizliğe büründük ve kendimi birdenbire konuşurken buldum. "Hayatımı kurtardın ve bunun farkında bile değildin." En azından bunu ona söyleyebilirdim. Yaptıklarına olan tüm öfkeme rağmen, burada oturmamın sebebinin onun beni evliliğe zorlaması olduğunu bilmesini istedim.

"Ne demek istiyorsun? Çünkü şimdiye kadar seni her kurtardığımda, bunu kesinlikle biliyordum." O alaycı ses tonu geri gelmişti ve midem buna tepki olarak kıpırdadı.

"Herkesin beni öldürmek istemesi benim suçum değil," dedim üzüntüyle. "Hayır, değil," diye onayladı.

"Lysimache, ben tapınaktayken beni öldürmeyi planlamıştı. Benim vatan hasretim yüzünden intihar etmişim gibi gösterecekti. Seninle evlenmem için bana şantaj yaptığın için sana çok kızgındım ve bu yüzden hala hayattayım."

Beni dikkatle izledi, yüzünde ihtiyatlı bir ifade vardı.

"Ve sana hayır deseydim, Artemisia saldırdığında hepimiz tapınakta olsaydık..." Boğazımdaki düğüm konuşmaya devam etmemi engelledi.

"Bunu düşünme," dedi.

"Ellerimde Lysimache'nin kanı varken nasıl yapabilirim? Benden aldığı her şey, gelecekte benden uzak tutmak için yaptığı her şey... Başka bir şey düşünemiyorum."

"Ne gibi?"

Sen. Seni asla elde edemeyeceğimden emin oldu. Lysimache, Locris'i lanetleyerek tüm bunları başlattı. Beni, istediğim hayatı yaşayamayacağım bir duruma soktu, çünkü onun kötü eylemlerini telafi etmek için layık kalmam gerekiyordu.

"Hiçbiri önemli değil," dedim, yenilmiş bir şekilde. "Çünkü ben de onun gibiyim ve aynı sonla karşılaşacağım ve ikimizin de bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu Xander şaşkınlıkla.

"O ve benim aynı olduğumuzu mu? Tapınakta kavga ettiğimizde, bana defalarca öyle olduğumuzu söyledi. Benim de onun gibi intikamcı, öfkeli, kindar ve diğer tüm kötü özelliklere sahip olduğumu söyledi. Onu öldürmememin nedenlerinden biri de buydu. Öyle yaparsam bunun gerçek olacağından korktum."

"Bu doğru değil." Derin bir nefes aldı. "Eğer o zaten ölmemiş olsaydı, seni ağılattığı ve kendinden şüphe etmene neden olduğu için onu öldürürdüm."

Kafamı salladım. Anlamıyordu. "Tanrıçanın aynı yönüne sahibiz. Öfke. Ve o benim ne düşündüğümü anlayabiliyordu."

"Bu bir şey ifade etmez. Sana söylediğim gibi, yüzün çok ifade dolu. Bazen seni okumak çok kolay. Her ne olursa olsun, Lysimache'nin yaptığını yapmazsın."

Kendime sakladığım şeyi yüksek sesle itiraf ettim. "Ama yapmak isterdim."

"İstemek ve yapmak iki farklı şeydir. Eylemler karakterini yansıtır, düşüncelerin değil. Hepimizin kontrol edemediğimiz düşüncelerimiz, sahip olamadığımız şeylere olan arzularımız vardır, ama onlara göre hareket etmeyiz. Hayat seçimlerden ibarettir. Seçtiklerimiz ve yaptıklarımız önemlidir."

"Onu anlıyorum," diye fısıldadım, bu kadar karanlık ve çirkin bir şeyi paylaşmaktan korkarak. "Aldığı kararları anlıyorum. Hatta bana, beni varisi yapması gerektiğini söyledi. Eğer isteseydi, ona katılacağımı düşünüyordu."

"Bir tapınak dolusu rahibenin öldürülmesine izin mi verdin?" diye sordu.

"Hayır."

"Lia, bana bak." Yüzümü ona doğru kaldırdığımda, "Bana güvenmek için pek bir nedenin olmadığını biliyorum. Ama sana şunu söylediğimde bana inan: Sen Lysimache'ye hiç benzemiyorsun," dedi.

Sesindeki sert inanç, gözlerimi yaşlarla doldurdu.

"Ve sana şimdiden söz veriyorum, eğer iki ulusu yok etmeye kararlı kötü bir canavara dönüşürsen, seni kendi ellerimle öldürürüm." Ciddiyetinden vazgeçip benimle dalga geçmeye başlamıştı.

Sanki benim onun neşesine ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibiydi. Beni batmaktan alıkoyan tek şeyin bu olduğunu.

"Asla yapmazsın," dedim.

"Hayır, yapmazdım," diye onayladı. "Eğer seni varisi olarak ilan ederse, gidip tapınağın hazinesini kendine alabilirsin. Bu, savaş çabalarına kesinlikle yardımcı olabilir."

"İo, tüm hazinenin ateş ejderhasının kanıyla kaplı olduğunu söyledi, bu yüzden onu temizlemenin bir yolunu bulmamız gerekecek."

"Yine bir kasaya mı girdin? Ve kız kardeşimi de mi getirdin? Neden şaşırmadım ki?" dedi gülümseyerek.

Bu sözleri beni de gülümsetmişti. Xander, fırtınada benim sığınak limanım olmuştu. Dünya etrafımızda kasıp kavrulsa da, burada ikimiz baş başa, konuşabilir, şakalaşabilir ve her şeyin nasıl da parçalandığını görmezden gelebiliriz.

"Burada kal. Hemen dönerim," dedi.

Gitti ve onu özledim. Sadece tuvalete gitmişti ama onu takip etmek istedim. Ona yakın olmak istedim. Onun gücüne ihtiyacım vardı.

Hızlıca geri döndüğünde minnettar oldum. Bir elinde nemli bir bez, diğer elinde bir kalıp sabun vardı. Yine yanıma oturdu.

"Otur." Beni oturur pozisyona getirdi. "Kan sadece ellerinde değil."

Bana bez vereceğini sandım, ama yüzümü kendisi temizlemeye başladı. Sıcak bez cildime değdiğinde nefesim kesildi. Çok dikkatli ve nazikti. Duygularım ve hislerim beni boğdu, gözlerimi kapattım.

"Dün gece bana büyüünü kontrol edebildiğini söylemiştin. Neden onu kapatmadın?" Yüzü benimkine o kadar yakındı ki, sözleri beni sardı.

"Çok ileri gittim," dedim. Sihirden bahsetmiyordum. Ondan bahsediyordum.

Bezin bir köşesine sabun sürdü ve temizledi, sonra diğer ucuyla duruladı. "İşte," dedi. "Bitti." Sonra dikkatini ellerime çevirdi ve onları da temizlemeye başladı.

Beni özenle ve nazikçe yıkayan bu acımasız savaşçıya ne yapacağımı bilemedim.

Xander iki elimi de neredeyse bitirmişken, "Beni korkutuyorsun" diye fısıldadım.

Bu onu durdurdu. "Neden?"

Bana hissettirdiklerin yüzünden.

Ona bunu söyleyemezdim. Yüzümden anlayabilir miydi? Anlayabilir miydi?

"Sen de beni korkutuyorsun," diye itiraf etti sessizce. Ellerimi yıkamayı bitirdi ve bezle sabunu yere bıraktı. Ellerimi önümde tuttu ve parmaklarını benim parmaklarımın üzerinde gezdirdi. Bana, narin ve değerliymişim, her an parçalanabilirmişim gibi dokundu.

Sonra sağ elimi dudaklarına götürdü. Ne yaptığını sormak üzereydim ki, bir parmağımın eklemine, sonra diğerine, sonra diğerine öpücük kondurdu. Elim ters çevirdi ve her parmağımın ucunu tek tek nazikçe öperken nefesim kesildi. Sonra avucuma öpücük kondurdu, nabzımın attığı bileğime doğru indi.

Dudakları cildimin başka bir noktasına her dokunduğunda, sanki bana gizli mesajlar gönderiyordu.

Buradayım.

Anlıyorum.

Seninleyim.

Yalnız değilsin.

Seni

önemsiyorum.

Kız kardeşi onun beni sevdiğini ısrarla söylüyordu. Ya sevdiyse?

Eğer bu aşksa, o zaman kemiklerimi ağrıtan ve ruhumu yakıp kavuran türden bir aşktı. Quynh'in dediği gibi, yangın, sel ve deprem gibi.

Elimi yüzünün yanına koydu ve gözlerini kapattı, sanki benden tek istediği ona dokunmamış gibi.

Ben de öyle yaptım.

İki elimle yüzünün hatlarını izledim, burnunun köprüsünden aşağı, güçlü çene hattından, elmacık kemiklerinden, göz kapaklarından geçtim.

Parmaklarım onun sıcak, pürüzsüz dudakları üzerinde kaydı. Boğazındaki düğümün, sanki zorla yutkunuyormuş gibi sallandığını gördüm.

Gözleri tekrar açıldı ve orada gördüğüm şey karşısında nefesim kesildi. O arzuyu tanıdım. O açlığı. Onları daha önce birçok kez görmüştüm.

Ama şimdi beni titreten başka bir şey daha vardı. Şefkat.

Sıcaklık.

Bana, sanki dünyada onun için önemli olan tek şey benmişim gibi baktı.

Birbirimize bakarken içimi bir ağırlık kapladı. Bir şeyler farklıydı. Tam olarak anlayamadığım bir şekilde işler değişmişti. Onu özlüyordum. Beni tekrar bütün hissettirmesini istiyordum.

Sanki ihtiyacımı hissetmiş gibi, ellerimi tutup boynuna doladı. Ellerini belime koyup, dün gece olduğu gibi beni kucağına çekerken tereddüt ettiğini hissettim. Sanki onu itmemi, durmasını söylememi bekliyordu.

Onun gücüne, kendinden eminliğine ihtiyacım vardı. Kendimi ona yasladığımda, bana bunu verdi. Kollarıyla beni sıkıca sarıp sarmaladı.

"Sen iyi bir insansın." Bu sözleri kulağıma fısıldadı.

Başımı eğdim ve gözlerimi kapattım. "Kim olduğunu biliyorum. Her şey yoluna girecek."

Yüzümü boynuna yasladım. Ona inanmak istedim. Kollarında kaybolmak ve her şeyi dışlamak istedim. Onun gerçek kocam ve partnerim olmasına izin vermek istedim. Kendimi ona güvenmeye, beni incitecek herkesi ve her şeyi ondan uzak tutmasına izin vermek istedim.

O anda, ben istersem bunu yapacağını biliyordum.

Kollarında rahatlık aramak benim için çok doğal hale gelmişti. Sırtımı okşadı, yavaşça yukarı aşağı, beni sakinleştirmek için.

Kızdırmak için değil.

Ama yine de oldu.

Başımı geriye çekerek onun güzel gözlerini görebildim. "Xander, biz neyiz?" diye sordum.

Yüzünde kısa bir süre karışıklık belirdi. "Karı koca." "Hayır, biz neyiz?"

"Ben..." Bir cevabı yoktu. En azından kelimelerle ifade edilebilecek bir cevabı yoktu.

Yüzünde bir an için temkinli ve kararsız bir ifade belirdi, bana kırılğanlığını gösterdi, sonra öne eğilip burnunu burnuma sürttü. Daha önce ortak rüyalarımızda defalarca yaptığı gibi.

Bu hareket beni eritti.

Sonra başını eğdi, dudakları benimkilerin hemen üstüne geldi, ben çılgınca bir beklentiyle beklerken nefeslerimiz birbirine karıştı.

Ağzı sonunda benimkine değdi, kelebek kanatları kadar yumuşaktı. Öpücüğü yavaştı, her hareketi bizim aramızdaki diğer öpücüklerde hiç olmadığı kadar kasıtlıydı.

Çok kasıtlı. Çok iddiasız. Çok dikkatli. Çok şefkatli.

Bir şekilde bu öpücükle tüm ruhumu ele geçirmişti. "Bu ne?" diye fısıldadım.

"Buna öpüşmek denir," dedi yumuşak bir gülümsemeyle, sonra dudaklarını benimkilere geri döndürdü.

İlk tanıştığımızda da beni böyle öpmüştü. Nazik ve tatlı bir şekilde. Ben ise onu tutkuyla öpmesini istemiştim. Onun yumuşak öpücüklerini yetersiz bulmuştum.

Ne kadar aptalmışım!

Bu hala sıcak bir banyoya girer gibi bir şeydi, ama beni güvende ve korunmuş hissettiren, vücudumun her santimini daha fazlasını isteyen bir sıcak banyo. Duygular öpücüklerinin arkasında dönüp duruyor, beni sarıyordu. Sanki hep oradaymışlar gibi, öfkenin arkasında, onları gizlemek için kullandığımız tutkunun arkasında saklanıyormuşlar gibi.

Ne kadar direnmeye çalışsam da, aramızda başından beri bir bağ vardı.

Onun güçlü omuzlarına, pazılarına, beni koruyacağına söz veren vücut kısımlarına sarıldım. Beni her düşmandan koruyacak, fırtınadan uzak tutacak.

Öpücüğü yıkıcı derecede şehvetli, dokunaklı ve hava kadar hafifti. Dudaklarını benim dudaklarıma değdirerek, daha önce hiç deneyimlemediğim bir duygu evreni olduğunu kanıtlamak ve bunu bana göstermek için kararlı olduğunu hissettirdi.

Onun öpücüğüne kendimi bıraktım. Teslim oldum. Kendimi ona tüm kalbimle verdim, bu duyguya kapılmaya hazırdım.

Beni çok değerliymişim gibi öptü. Sevgiyle. Kalbim o kadar kabardı ve yükseldi ki, nefes alamayacağımdan korktum.

Sonra beni yavaşça yatağa yatırmaya başladı. Ben de isteyerek ona doğru eğildim, böylece aramızdaki bağ kopmasın diye. Ama ben düz bir şekilde uzandığımda dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve ben neredeyse inleyecektim.

"Neden beni böyle öpüyorsun?" diye sordum, sersemlemiş hissederek.

"Her ateşin çabuk yakılması gerekmez. Ateşler yavaşça da yakılabilir." Sesi alçak ve boğuktu ve her kelimesi cildime düşen kıvılcımlar gibi hissettiriyor, beni yakıyordu.

"Ama neden?" Konuşabildiğime şaşırdım.

O olduğu yerde dondu, gözleri benimkilere kilitlendi. "Nedenini biliyorsun."

Onun bu kelimeleri söylemesini istedim. Ona bu kelimeleri söylemek istedim. İkisi de gerçekleşmedi.

Ağzı tekrar ağzıma döndü ve en azından öpücüğü tamamen samimiydi. Orada yalan yoktu, aldatma yoktu, manipölasyon yoktu.

Sadece biz vardık.

Dudaklarıyla beni taparcasına öptü, vücudumdaki tüm kanın hızla ve eriyerek atmasına neden olan yakıcı bir saygıyla bana dokundu. Bir öpücüğün nasıl bu kadar yıkıcı derecede şefkatli ve aynı zamanda ezici bir tutkuyla dolu olabileceğini anlamıyordum.

"Karım." Bu kelimeyi bir şekilde hem nazik hem de sahiplenici bir şekilde söylemeyi başardı.

"Kocam," diye iç geçirdim. Dudakları boğazımı öperek fısıldadı ve ben çenemi kaldırarak ona daha iyi erişim sağladım, ona doğru eğildim. Karnım zevkten düğümlendi. Daha fazlasını istedim. Serbest bırakılmak için yalvaran ateşi beslemem, yoluna çıkan her şeyi yakıp tüketmem gerekiyordu.

Onu daha tanıdık ve daha az korkutucu bir şekilde öpmek istedim.

Yüzünü bana doğru çekip onu öpmeye çalıştım, ona nasıl hissettiğimi göstermek için, ama o kendini ulaşamayacağım bir mesafede tuttu.

"Hayır," dedi ve alnımı o kadar şefkatle öptü ki, ağlayacak gibi oldum. "Bu öyle bir şey değil."

Zihnim aynı anda hem uyuşmuş hem de uğultuluydu, sanki olan biten hiçbir şeyi anlayamıyormuşum gibiydi. Neden beni durdurmuştu?

"Korkma," diye fısıldadı dudaklarıma. "Ben de hissediyorum."

Acele etmiyordu. Öpücüğü derinleştirmede. Sanki bana bir şey anlatmaya çalışıyor gibiydi, ama benim anlamadığım bir dilde.

Sonra bunun benim için olduğunu anladım. Kendi arzularının peşinde değildi, bana bunu göstermek istiyordu. Nasıl olabileceğini.

Beni rüya gibi, narin ve titiz bir özenle öptü ve içimde enfes hislerin selini serbest bıraktı. Uzun, yavaş öpücüğü beni parçaladı, sıcaklıkla doldurdu ve ben alev aldım, dumana dönüştüm. Eterik, elle tutulmaz. Uzaklara süzülerek. Bu yavaş samimiyette sınırlarımız birbirine karıştı ve titrememi durduramadım.

Benim istediğim buydu: kötü şeyler olmuyormuş gibi davranmak. Herkesi ve her şeyi dışlamak. Sadece Xander ve öpücükleri tüm dünyayı yok edebilirdi.

Başını hafifçe kaldırdı ve bana tekrar baktı. "Bu sana nasıl hissettiriyor?" diye sordu.

"İyi."

"Hayır, küçük prensesim. Nasıl hissediyorsun?" Elimi tutup göğsüne koydu, böylece kalp atışlarını hissedebildim. Düzenli, güçlü. Bu bana Suri'nin yaptığı şeyi hatırlattı... bana duygularını ifade etmek için yaptığı şeyi.

Nasıl hissediyordum? Kendimi değerli hissediyordum. Seviliyordum. Seviliyordum.

Kafamı Lysimache'nin alaycı sözleri dolduruyordu. *Ona söz verdiğin şeyi yapmazsan, tanrıçanın gücüne gerçekten ulaşabileceğini mi sanıyorsun?*

Kalbim şiddetli ve düzensiz bir şekilde atıyordu. Birdenbire bu bana çok ağır geldi. Bunu yapamazdım. Sadece bu an için her şeyi riske atamazdım.

Locris'in tamamen yok olmasına izin veremezdim.

Ilion'un da yok olmasına izin veremezdim.

"Yapamam. Yapamayız. Gitmeliyim." Ona doğru ittim ve o da hafifçe kenara çekildi, böylece altından sıyrılıp çıkabildim. Yatağın üzerinden atladım ve kapıya doğru koştum, koridora çıktım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sanki kendi derimi yüzmüş ve geride bırakmışım gibi hissettim. Sinirlerim gergin ve açıkta kalmıştı ve hayatımın geri kalanında, ona yapamayacağımızı söylediğimde yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktım. İhanet, hayal kırıklığı.

Acı.

Onun için vücudum o kadar acı çekiyordu ki, neredeyse geri dönecektim. Onu neredeyse her şeyden daha çok istiyordum. O, sahip olamayacağımız şeylere karşı arzu duymamızın, bunu eyleme dökmediğimiz sürece sorun olmadığını söyleyen kişiydi.

Ama biz buna göre hareket etmiştik.

Acaba benim sözlerim buna neden olmuş olabilir mi? Lysimache'ye eve gidip kocamla seks yapacağımı söyleyen bendim. Sanki bunu söyleyerek gerçekleşmesini sağlamışım gibi.

O kadın beni rahatsız ediyordu. Başkalarına karşı ilgisini, bunun ona çok fazla acı ve keder getirdiği için kaybettiğini düşündüm. Kendini herkesten kapatmıştı.

Ben de aynısını yapar mıydım?

Bunu yapmak zorunda değil miydim? Xander beni öyle öptüğünde yeminlerimi nasıl tutabilirdim? Duygularımı kapatmak tek çözüm değil miydi?

Gözyaşları gözlerimi kör etti ve birine çarptım. "Lia? İyi misin?" Dolion'du.

Konuşmaya cesaret edemediğim için başımı salladım. Beni küçük bir oturma odasına götürdü. Ana kata inmiştim ve bunun farkında bile değildim.

"Ne oldu?" diye sordu kapıyı kapatırken. "Biri sana zarar mı verdi?"

Yine başımı salladım. Kimse bana zarar vermemişti. Ben hariç.

Masaya ve sandalyelere doğru gittim ve oturdum, kendime ekstra destek sağlamak için elimle masanın kenarını okşadım

Çünkü tüm uzuvlarımı düzgün bir Şekilde kontrol edebileceğimden emin değildim. "Ah!" dedim, küçük bir tahta parçası parmağıma batınca.

Parmağıma kaldırdım. Xander bunu hissetmiş miydi?

O da bunu yapmıştı. Kendini derimin derinliklerine gömmüştü, ne yaparsam yapayım, ne düşünürsem düşünsem, onun orada olduğunu acı verici bir Şekilde sürekli hatırlatıyordu.

"Sana yardım edeyim," dedi Dolion. Küçük bir bıçak çıkardı ve ucuyla parmağımdaki kıymığı çıkardı. Acıdı ama yatak odamda olanlar kadar kötü değildi. Birkaç saniye sonra her Şey bitti, tahta parçası çıkmıştı ama parmağım hala zonkluyordu.

"Bugün Lysimache ile olanlar için zgnm," dedi. Kibarlık gereğı, söylediklerini kabul edip onu affetmem gerekirdi. Ama bugünkü olaylar yüzünden hala çok zgndm. İyilik yapabilecek durumda değildim.

Sandalyesini benimkine yaklaştırdı, neredeyse birbirimize değecek kadar, bu beni Şaşırttı. "Lia, seni bu halde görmek benim için çok zor. Senin ne kadar mutsuz olduğunu defalarca gördüm ve bu beni paramparça ediyor."

Ne? Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu sıradan bir endişe gibi gelmiyordu. Neredeyse... romantik gibi geliyordu. Bana böyle konuşmamalıydı. "Bunu arkadaşım olduğun için söylüyorsun." Bu cümlenin orada olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Sonra Dolion ellerimi tuttu. O kadar Şok oldum ki, olması gerektiğı gibi hemen ekilmedim. "İzin verirsen, sana arkadaşlıktan daha fazlası olabilirim."

Ellerimi onunkilerden çekip aldım. "Ben evliyim. Senin kardeşinle."

"Bu gerçek bir evlilik değil." Dğnmzn ertesini günü, Xander'ın kardeşlerinin ilişkimizin gerçeğini bildiklerini söylediğı günü hatırladım. "O seni mutlu etmiyor. Ben seni mutlu edebilirim."

"Ne dediğini bilmiyorsun," diye itiraz ettim. Dolion hakkında öyle hissetmiyordum. Hiç de bile.

"Başrahibe ile konuşmanı duydum. Bekar kalman gerektiğini biliyorum. Buna saygı duyarım. Yeminlerine saygı duyarım

Yeminlerine saygı duyarım. Sana karşı niyetim saf." Xander'ın niyetinin saf olmadığını mı ima ediyordu? Xander kardeşlerine ne söylemişti?

Bana doğru eğildi ve ben sandalyemden fırladım. Yavaşça ayağa kalktı, gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. "Sana iyi bakardım. Üzüntünü silerdim, gözyaşlarını silerdim. Sana hak ettiğin gibi davranırdım."

"Dolion, hayır." Başka ne diyeceğimi bilemedim.

Gözlerinde öfkeye benzeyen bir şey kısa bir an parladı. "Onun istediğini elde etmek için seni kullanmasına izin verirsin. Sen onun için bir araçsın."

"Bir zamanlar buna inanıyordum, ama şimdi..."

"Şimdi ne?" diye sözümü kesti. "Seni kendine güvenmen için baştan çıkardı mı?"

Birkaç hafta önceki Lia, onun söylediği her şeye inanırdı. Ama çok şey değişmişti.

Omuzları düştü. "Üzgünüm. Ne yaptığımı bilmiyorum. Sadece... Lysimache'ye eve gidip Xander'la seks yapacağını söylediğini duyduğumda, sana hislerimi söylemek için zamanımın kalmadığını düşündüm. Onunla kalmak zorunda olmadığını bilmeni istedim. Bütün bunlardan kaçabilirdik."

Eğer tüm bu olanlara rağmen Quynh'i, adelphia'mı, Ilion'u terk edeceğimi düşünüyorsa, beni sevmiyordu.

Çünkü beni hiç tanımiyordu.

Büyükannem bana bir talipliye nazikçe reddetmeyi öğretmişti ve ben onun sözlerini hatırlamaya çalıştım. "Dolion, senin..."

Ben tepki veremedim, ağzını ağızıma yapıştırdı ve beni öptü. Boğazımın arkası tiksinti ile doldu. Bu çok yanıltı. Hemen ellerimi göğsüne koyup onu ittim. Sanki silebilecekmişim gibi, elimi dudaklarımın arkasına sürerek sildim. "Bir daha asla böyle bir şey yapma."

"Yanlış bir sadakat duygusuyla kendine yalan söyleme. Bundan zevk aldın."

Hiçbir şey gerçeklerden bu kadar uzak olamazdı.

Dolion, benim sandığım adam değildi.

Bu, aramızda olan her şeyi farklı bir bakış açısıyla görmemi sağladı. Bana çiçek getirdiği zaman gibi. Bunun hoş, dostça bir jest olduğunu düşünmüştüm, ama aslında bana karşı hisleri olduğu için yapmıştı.

O gece Xander, Dolion'u ve beni birlikte bulduğunda ne kadar kıskanç olduğunu hatırladım. Ve aslında hiçbir şey olmamıştı bile. Ona bunu anlatsam ne yapardı?

Dolion'a saldırabilirdi. Ve onların ilişkilerinin bozulmasını istemedim. Onlar hala kardeşlerdi.

"Xander'a söylemeyeceğim," dedim. Bunu Dolion'un iyiliği için değil, kocamı incitmek istemediğim için yapıyordum. "Seninle olan dostluğumuz bitti. Benimle konuşmanı ya da yanıma yaklaşmanı istemiyorum."

Bana baktı ve acı bir şekilde, "Şaşırmamalıyım. Sen hep böyle yaparsın. Etrafındaki insanların kalplerini kırarsın, onlara verdiğin acıyı umursamadan," dedi.

O kapıyı açıp dışarı çıktı, ben ise orada durmuş ne yapacağımı bilemiyordum. Xander'a söyleyecek miydi? Söyleyeceğini sanmıyordum ama eğer söylerse... Xander benim bununla hiçbir ilgim olmadığına inanır mıydı? Dolion'un beni öptüğünü ve benim hemen buna son verdiğimi?

Bu odada kalamazdım. Çıktım ve sağa, ana kütüphaneye doğru gittim. Orası güvenli bir yer gibi geliyordu. Benden başka kimse oraya girmezdi.

Belki günün geri kalanında burada saklanabilirsem, başka kötü bir şey olmazdı.

Okumaya çalıştım ama konsantre olamadım. Bunun yerine, önümde açık bir kitapla oturup pencereden dışarı baktım. Hayatımı ve her şeyin ne kadar yanlış olduğunu, bunu düzeltmek için ne yapacağımı bilmediğimi düşündüm.

Saatler geçti, ben oturup bakıp düşünüyordum. "İşte buradasın!"

Hava kararmaya başlamıştı ki lo ve Suri

kütüphaneye geldiklerinde

hava kararmaya

başlamıştı. "Beni nasıl

buldunuz?"

Suri, bunun kendisinin eseri olduğunu belirtmek için gülümsedi.

"Neden uyanıksın?" diye sordum lo'ya. "Bir iksir içtin. Uzun süre uyuyacağını sanıyordum."

"Yeterince uyudum. Bu sabah aldığım doz azdı, böylece işe dönebilecektim. Zalira bize Lysimache'ye ne olduğunu anlattıktan sonra, Suri ve ben cevapları aramak için annemin kütüphanesine gittik."

Bunu bilmiyordum, ama Xander bana hediye ettiği için teknik olarak artık benim kütüphanem olduğunu düşündüm. Beni kardeşini sevmeye ikna etmeye çalıştığı zamanlarda, onun bu hareketini romantik bulurdu, bu yüzden ona söylememiştim. Şimdi, onu değil de bana vermiş olmasının onu incitebileceğinden endişeleniyordum. Ve bunun olası sonuçları yüzünden üzüleceğinden endişeleniyordum.

"Arion'a tapan insanlar hakkında bilgi aramaya çalıştık ama hiçbir şey bulamadık. Suri de onun çekiciyle ilgili hiçbir kitap hissedemedi. Maia'nın tanrı silahları hakkında bir şeyler söylediğini hatırlıyorum, tanrılar birbirleriyle savaşırken kullandıkları silahlar, ama bu bilgi de kütüphanede yok gibi görünüyor."

"Belki Lysimache o kitapları yok etmiştir."

"Arion ve annesine olan nefretinden bahseden bir kitap bulduk," dedi lo. "O, güneş tanrısı olan babasına çok yakın ve babasını reddettiği için annesini hor görüyor. Ayrıca, göksel güçlere sahip kız kardeşinin her zaman annelerinin gözdesi olduğunu düşünürken, kendisinin yeryüzüne ve metale bağlı olduğunu da söylüyor. Annesi yeteneklerini kısıtladığı için onu suçluyor ve ona kızıyor. Bu yüzden hem annesini hem de kız kardeşini cezalandırmak için kız kardeşini evlendirdi."

"Bu... inanılmaz derecede önemsiz bir şey gibi geliyor. Tanrılar böyle şeylerin üstünde olurlar diye düşünürsün," dedim. "Lysimache, Arion'un tanrıçayı yok etmek istediğini söyledi. Suri'nin benim için bulduğu kitaptan sana okuduğum satırı hatırlıyor musun? Tanrılar, güçlerini inananlarından aldıkları için ölümlüler hakkında tartışırlardı."

"Yani Arion annesini yok etmek isteseydi, onu zayıflatmak için ona inanan herkesi öldürmesi gerekirdi."

Başımı salladım. "Ölümsüz bir tanrıçayı yok etmenin kolay olacağını sanmıyorum. Eğer onun gücünü aldığı yeri ortadan kaldırabilseydi..."

güç . . .”

Birkaç dakika sessizce oturup bu bilgiyi sindirdik. "Tanrıçanın neden çocuk sahibi olmamızı istemediğini anlıyorum," dedi lo titreyerek. "Kendi oğlunun senden bu kadar nefret etmesinin nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Rüyalarımda tanrıçadan hissettiğim şeylere bakılırsa, bunu anlayamıyordum. O çok sevgi dolu ve nazikti. Arion neden onu öldürmek istesin ki?

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordu lo, ve karnım cevap olarak guruladı. O gülerek, "Odama gel, sana yemek vereceğiz" dedi.

Kütüphaneden ayrılmak beni biraz endişelendirdi, Dolion'la karşılaşabilir miydik bilmiyordum. Neyse ki, lo ve Suri arkalarından yürürken benim rahatsızlığımı fark etmediler.

lo, Xander ile benim aramdaki fiziksel bağı koparmak için üzerinde çalıştığı iksiri tartışıyordu. "Doğru malzemeleri bulduğumu hissediyorum. Sadece oranlar doğru değil."

"Belki uyursan bunu anlayabilirsin," dedim. Suri başını sallayarak benim fikrimi onayladı. "Uykusuzluğun seni daha saldırgan hale getirdiğini zaten gördük."

lo son yorumumu görmezden geldi. "Güçlendirici iksiri içtiğimde, büyü kullanmıyorsam etkisi çok uzun sürüyor. Uyumak çok fazla zaman alıyor. Dikkatim dağılmadan çok iş yapabiliyorum. Erisa'nın partisi için tüm elbiselerimizi sipariş ettim bile."

O parti umurumda değildi. Atlayabilir miyiz diye merak ettim. Erisa'nın hayallerini beslemek istemiyordum.

Endişelenecek daha önemli şeyler vardı.

lo'nun odasına geri döndük ve Suri başını kapıya doğru eğdi.

"Zalira ve Ahyana'yı bulmaya mı gidiyorsun?" diye sordu lo ve Suri başını salladı. O gittikten sonra, lo'dan yardım istemek için en uygun zamanın geldiğine karar verdim. Umarım evet derdi.

Derin bir nefes alarak, "lo? Senden bir ricada bulunmam gerek" dedim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Ne?" lo'nun yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Bu ona hiç yakışmıyordu. Genelde yardım etmek için ilk gönüllü olan kişi oydu.

Sonra neden böyle tepki verdiğini anladım. Benden kardeşi hakkında bir iyilik isteyeceğimi sanmıştı.

Ondan, kardeşi ile uzak durmamı istediği talebini geri çekmesini isteyeceğimi sanıyordu.

"Bana bir şey olursa, tanrıçanın gözünü ele geçirmek için elinden geleni yapacağına ve onu Locris'i kurtarmak için kullanacağına söz vermeni istiyorum. Kalmana gerek yok, sadece kurtar."

Yüzü yumuşadı. "Elbette senin için bunu yaparım."

"Doğru kelimeleri ya da hangi yönü kullanacağımı bilmiyorum ama senin bunu anlayabileceğini biliyorum." Locris'i düzeltmek için doğru sihre sahip olan biri varsa, o da lo'ydu.

"Söz veriyorum, yapacağım," dedi.

Bu beni rahatlatmıştı. Ona teşekkür ettim. Locris'i kurtarmanın ya ona ya da bana mümkün olacağını umuyordum, ama önümüzde çok fazla engel vardı. "Ya Artemisia gözü yok ederse?"

"Bence bunu yapmaz," dedi lo. "Onu kullanmanın bir yolunu arayacaktır. Onun gücünün farkında ve bizi yok etmek için elindeki her silahı kullanacaktır. Lysimache'nin ona bunun ulusunu geri getirebileceğini söylemediğinden eminim. Neden söylesin ki? Artemisia'nın onu bize karşı kullanmasını istiyordu."

Artemisia'nın Locris'e karşı harekete geçmesinin tek nedeni Lysimache'ydi. Locris'te tanrıçayı güçlendirecek kadar inanan yoktu, bu yüzden Artemisia sadece Lysimache'nin kişisel intikam arzusu nedeniyle saldıracaktı.

Adelphia'nın geri kalanı odaya girdi. Suri, oturup konuşabilmemiz için kapıyı kapattı. lo bana bir kase hurma ve fındık uzattı, herkes yerini alırken ben de onları atıştırdım.

lo, Arion hakkında öğrendiklerimizi ve takipçilerinin onu zayıflatmak için annesinin inananlarına saldırmayı planladıklarını anlattı.

"Onu çağırabilir miyiz?" diye sordu Ahyana. "Adını bildiğimize göre onu çağıralım mı? Onu bir şekilde kullanalım mı?"

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedi Io. "Biz onun annesinin takipçileriyiz. O bizim üzerimizde hiçbir güce sahip değil ve bize hiçbir şey veremez. Bildiğimiz kadarıyla, onun yetenekleri bizimkilerle çelişebilir çünkü onlar düşman."

"İnandığımız pek çok şeyin aslında düşündüğümüz gibi olmadığı ortaya çıkıyor," dedi Zalira. "Bir kişinin bu kadar çok insanı kandırabilmesi korkutucu. Lysimache'nin ödül yarışını uydurup herkesi bunun tanrıçanın isteği olduğuna ikna etmesi hâlâ beni şaşırtıyor."

Bu, fazla düşünemediğim bir şeydi — gereksiz yere kaybedilen onca hayat, yas tutan onca Locrian ailesi. "Bu, kırmızı toprak korsanlarının tanrıçayı kızdırmak için Quynh ve benim peşimize düştüğü teorimi de çürütüyor. Locrian bakireleri ıktan alınmış olsaydı tanrıça kızmazdı."

Zalira başını salladı. "Korsanlar bunu bilemezdi. Tüm ulusunuz tanrıçanın isteğini yerine getirdiğinizi düşünüyordu, başka bir yerde neden farklı olsun ki? Lysimache'nin yalanlarını kimse bilmiyordu. Bu yüzden sizi kaçırmaya çalışmış olabilirler."

Bu doğrudu.

"Lysimache'nin uydurduğu şeylerden bahsetmişken," dedi Ahyana, "sorgulamanın sonunda neler olduğunu bize biraz daha anlatabilir misin? Onun öldüğü kısmı değil, tam olarak ne söylediğini. Zalira sadece ana hatlarını hatırlayabiliyor."

Bunu asla unutmayacağımı düşünmüştüm, sanki o konuşmanın her kelimesi bir tür lanet gibi ruhuma kazınmıştı.

"İlk başta bana bazı ritüelleri sürdürdüğünü, eski ritüelleri yeniden başlattığını ve yeni ritüeller yarattığını söyledi."

"Ama hangisini takip ettiğimizi bilmiyoruz," dedi Ahyana sinirli bir şekilde.

Hangi kuraldan endişe duyduğunu tahmin etmek kolaydı. "Ona hangi kanunları ve kuralları değiştirdiğini sordum, ama cevap vermekten kaçındı ve tutarlı bir şey söylemedi. Özellikle geçmişte rahibelerin evlenmesiyle ilgili soru sordum, o da bunu doğruladı ve bu konudaki kuralların kendisi de dahil olmak üzere farklı baş rahibeler tarafından değiştirildiğini ima etti. Nedenini sorduğumda

nedenini sorduğumda, cevap vermek istemedi ve "Çünkü onları riske atamazdım" dedi ve sonra cevap vermek zorunda kalmamak için kendi boğazını kesti."

Ahyana kaşlarını çattı. "Yani Lysimache sana kötü planının diğer tüm kısımlarını anlatmaya hazırdı, ama rahibelerin evlenmesi konusuna gelince, bunu tartışmaktansa intihar etmeyi tercih etti? Bana bu çok önemli gibi geliyor."

Haklıydı. Bu gerçekten önemliydi.

"Nasıl bir değişiklik oldu?" diye sordu lo. "Evlilik izinliydi ve Lysimache bunu kaldırdı mı, yoksa izinli değildi ve o bunu getirip sonra tekrar kaldırdı mı?"

Lysimache, onlara büyü yapmayı yasaklayan baş rahibeden bahsetmişti. Yüzyıllar boyunca kimlerin ne amaçla değişiklikler yaptığını bilmiyorduk. Neyin doğru neyin değiştirilmiş olduğunu bilmiyorduk.

"Belki de insanlara zarar vermek için birkaç yüz yılda bir fikrini değiştirmiştir," dedi Zalira.

"Lysimache'nin bunu yapabileceğini düşünebiliyorum," dedim. "Kadınlara, tanrıçanın kanununa aykırı olmasına rağmen evlenebileceklerini söyleyip, bir sonraki yaşamda onları mahkum etmek için."

"Eğer izin verilmişse," dedi Ahyana, "ve Lysimache bunu durdurduysa, bu da bekârlık yemininin sahte olduğu ve uygulanmaması gerektiği anlamına gelir."

Bu odada, bunun doğru olmasını benden daha çok isteyen kimse yoktu. "Lysimache, Xander ile olan ilişkim hakkında özellikle benimle konuştu. Yemini bozarsam tanrıçanın gücünü kullanamayacağımı söyledi."

"O anda ona doğruluk serumu verdiğini biliyor muydu?" diye sordu lo.

"Evet."

lo endişeli görünüyordu. "Tam olarak ne dedi?"

"Dedi ki, 'Yemininizi bozmak mı? Locris'i kurtarabileceğinizi düşündüğünüzü biliyorum. Ona verdiğiniz sözü tutmazsanız tanrıçanın gücüne erişebileceğinizi gerçekten düşünüyor musunuz?'"

"Bundan korkuyordum," dedi lo iç çekerek. "Ne?" diye sordu Ahyana.

"Burada kimseyi cesaretlendirmek istemem, ama serumla yalan olmayan ve gerçek gibi görünen bir şey söylemek mümkün. Lysimache sorular sordu. Cevaplar ya da kesin ifadeler vermedi. Lia'nın hayal gücünün işi yapmasına izin verdi."

Elimde tuttuğum tarihi düşürdüm. Tanrım, bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Bu ne anlama geliyordu?

Io ekledi: "Daha önce birçok kez doğruluk serumu kullandığını söyleyen Lysimache gibi biri, bunu nasıl atlatacağını bilir."

Ahyana aniden ayağa kalktı ve bir süre sonra tekrar oturdu.

"Ne oldu?" diye sordu kız kardeşi.

"Rokh'u bulmaya gidiyordum, ama onun Xander için bir görevde olduğunu hatırladım," diye cevapladı.

İlk düşüncem, "*Ne görevi?*" oldu. İkincisi ise, Rokh sarayda olsaydı, Ahyana onu bulur ve yeminini bozardı. Görünüşe göre, bekârlık yemininin gerçek olmadığını düşünmüştü, ama ben de aynı sonuca vararak bu riski göze alamazdım. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyordum. Tanrıçaya bu sözü vermiştim ve onun yardımını bekliyorsam bu sözümü tutmam gerekiyordu.

"Baş rahibeler rahibelerin evlenmesiyle neyi riske attılar?" diye sordu Zalira, ama kimse cevap vermedi.

"Tahmin bile edemeyiz," dedi Io. "Milyonlarca farklı şey olabilir."

Ve şimdi Lysimache gittiği için bunu asla bilemeyecektik.

"Keşke ikinci bir yönüm olsaydı," dedi Ahyana. "Tanrıçayı buraya getirebilecek bir yön, böylece ona sorularımızı sorabilirdik."

Bu, kız kardeşlerime henüz anlatmadığım bir şeyi hatırlattı. "Xander dün gece bana garip bir şey söyledi. Ortak rüyalarımızda gözlerimin yeşile döndüğünü söyledi. Sanki büyü yaparkenki gibi görüldüğünü söyledi."

Grup yine sessizliğe büründü.

"Xander'ın gözleri senin rüyalarında yeşile dönüyor mu?" diye sordu Io.

"Hayır." O her zaman kendine benziyordu. Saç uzunluğu ve göz rengi değişen bendim.

"O zaman bu, tanrıçanın gücünü kullandığın anlamına gelir. Eğer rüyaları yaratan tanrıça olsaydı, ikiniz de etkilenirdiniz

ikiniz de etkilenir ve ikinizin de gözleri yeşil olurdu. Sadece sana olması... rüyaların arkasında sen varsın."

Bu doğru olamazdı. "Bu, benim iki yönüm olduğu anlamına gelir. Bu mümkün değil." Maia bize defalarca vurguladığı bir şeydi: Tanrıçanın sadece bir yönüyle bağlantı kurabilirdik. Öfke ve rüyaları kontrol etme? Bunlar iki farklı yönüydü.

Bu konuda sorabileceğim tek kişi olan Lysimache, kendini olası bir kaynak olarak elemiştir.

"Ve ben bu kelimeleri hiç kullanmadım," dedim. "Rüya görmeden önce tanrıçayı hiç çağırmadım."

"Belki de sen kurtarıcı olduğun için bu doğal olarak oluyor. Onu çağırmana gerek yok," diye cevapladı lo.

"İki tür büyü olduğunu mu söylüyorsun?"

"Binlerce olabilir," dedi lo. "Bilmiyoruz."

Rokh ve şekil değiştirme yeteneğini düşündüm. Ailesindeki kadınların bebeklerinin cinsiyetini nasıl kontrol edebildiklerini. Ilion'da benzer bir şey duymamıştım. Dünyada başka tür sihirler de vardı elbette, sadece bununla kişisel olarak karşılaşacağımızı fark etmemiştim.

"Rüyalar ne zaman başladı?" diye sordu Zalira.

Geriye dönüp düşündüm. "*Nikos'ta*. İlk seferdi." Xander'ı rüyamda görmüştüm. Ya da Jason'ı, o zamanlar ona böyle seslenirdim.

Bu olayla bir ilgisi var mıydı? Bu yeteneği kazanmamda onun payı var mıydı? Onunla her zaman bir bağ hissetmiştim. Bunun bir parçası mıydı?

"Bu gece denemelisin," dedi lo. "Bu özelliği kullan ve olanları kontrol edip edemeyeceğini gör."

Bir dereceye kadar, bunu zaten yapmıştım. Haemon Locris'ten ayrıldığında, rüyalar görmeye başladığım bir gece olmuştu. Xander benim en savunmasız anlarımı zaten görmüştü ve onun da bunu görmesini istememişim. Rüyalarımın hep benim hayatımla ilgili olduğunu, Xander'ınkiyle ilgili olmadığını sözlü olarak şikayet etmişim.

Sonra rüya değişti ve onu küçük bir çocuk olarak gördüm, annesi intihar ettikten sonra onun cesedini bulduğu anı.

Bu, son birkaç haftadır beni rahatsız eden kabuslardan da benim sorumlu olduğum anlamına mı geliyordu? Xander'a, kabus görmemem için beni kucaklaması gerektiğini bir şekilde mı iletmiştim? Sanki bilinçaltım ona yakın olma arzusunun bir tezahürü müydü?

Eğer bu doğruysa... ona bir kez daha özür borçlu olurdum.

"Rüya kısmı neydi?" diye sordum, doğru hatırladığımdan emin olamadan.

"Nyctipolus. Gece yürüyüşü," dedi Zalira.

Ben bu yönü kelimenin tam anlamıyla yorumlamıştım. Tanrıça kayıp kızını ararken, güneş tanrısı onu bulması için ışığı kesmişti. Tanrıça bir meşale taşıyarak onu aramak için sonsuz gecede yürümüştü. Bunun rüyalarla ilgili olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ama bu doğruydum, bir anlamda ben de gece yürüyüşü yapıyordum.

Ve gece konuşmak, gece savaşmak ve gece öpüşmek.

"Deneyeceğim," dedim. Hâlâ bana inanılmaz geliyordu.

"Birden fazla yönümüz olmasını umsan iyi olur," dedi Io. "Çünkü olmazsa, Locris'i kurtarmanın bir yolu olmaz."

O haklıydı. Ben, tanrıçanın gözünün büyüünün bir yönü olmadan da işe yarayacağına inanıyordum. Onun gücünün tüm bunlardan bağımsız olduğuna inanıyordum. Ama Lysimache, yok etmek için yönünü kullandığını söylemişti, bu da yaratmak için bir yöne ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Öfke yönüm hiçbir şeyi geri getirmeyecekti. Öyle olması gerekmiyordu. "Bunu sonra düşünürüm," dedim. Locris'i düzeltmek benim için öncelikliydi

önceliğim olsa da, önce başka birçok şeyin yapılması gerekiyordu.

Yani, Artemisia'dan gözü geri almak. "Artemisia bir tanrı silahı taşıyorsa, ona nasıl karşı koyabiliriz?" diye sordum.

"Bana göre tek yol, kendi tanrı silahımıza sahip olmak," dedi Ahyana.

"Kurtarıcı en büyük silahı kullanmalıdır," diye düşündü Io. "Göz olamaz, çünkü Artemisia'da. Ve Arion'un çekicini elinde tutuyorsa, onu ondan nasıl geri alabileceğini hayal edemiyorum."

Zalira duvara yaslandı. "Tanrıçanın bir tanrı silahı vardı. Altın kılıcı."

Maia, tapınaktaki kabul törenim de dahil olmak üzere birçok kez bu kılıçtan bahsetmişti. Tanrıçanın onu kullanarak elini kestiğini ve kanını toprağa dökerek tüm yaşamı yarattığını söylemişti.

"Belki tapınağın kasasında vardır," dedim. Suri başını salladı.

Hayır.

O eşyayı özellikle aramamıştık, ama ne olduğunu düşününce, onun emin olmasını suçlayamazdım. Böyle bir şeyin büyük bir sihir ve güç barındırdığını tahmin ediyordum. Onu gözden kaçırmaması imkansızdı. Çok dikkat çekiciydi.

"Ve sarayın kasasında da yok, sanırım," dedim.

Hayır.

"Sarayın kasası!" lo ayağa fırladı ve kitaplığına koştu. "Bunu tamamen unutmuşum."

Bir parşömen çıkardı. Suri'nin saray hazinesinde benim için bulduğu parşömen buydu. Üzerinde "en büyük silah" yazıyordu, ama parşömen boştu. lo, parşömenin sırlarını ortaya çıkarmak için çeşitli yöntemler denemişti, ama hiçbirisi işe yaramamıştı.

Bu, bizim sihir gücümüz olmadan önceydi.

Parşömeni masaya götürdü ve kenarlarını ağırlaştırmak için dolu su bardakları kullanarak düzgünce açtı. "Bu bir bilmece," dedi. "Sadece çözmemiz gerekiyor."

Ellerinin titrediğini fark ettim. Yemek yemiş ve içmiş miydi? "İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim," dedi, eliyle beni uzaklaştırarak. "Bence hepimiz birlikte çalışırsak, bunu başarabiliriz. Belki bu gece hepimiz güçlendirici iksir içip sabahlayabiliriz? Eminim çabucak çözeriz. Ya da Suri gücünü kullanarak nasıl çalıştığının sırrını bulabilir!"

Suri, lo'ya özür diler gibi bir bakış attı, bu durumda gücünün işe yaramayacağını ima etti.

Nedenini merak ettim. Belki de parşömenindeki bilgiler kaybolmamıştı. Ya da bir tür büyüyle korunuyorsa?

"Belki de bu gecelik bu kadar yeter," dedi Zalira, benim kadar endişeli bir ses tonuyla. "Biraz dinlenin."

"Hepiniz endişelenmeyi bırakmalısınız," dedi lo. "Size iyi olduğumu söyledim. Belki daha fazla araştırma yapmamız gerekir. Annemin kütüphanesine gidin ve Suri'ye bu parşömeni açmanın anahtarı hakkında bir cevap olup olmadığını araştırmasını söyleyin. Biz sadece..."

Masanın uzak ucundaki bir kitaba uzanırken, yanlışlıkla papirüsü yerinde tutan su bardaklarından birini devirdi.

Bu, parşömeni ıslattı.

"Olamaz!" dedi lo, ellerini yanaklarına götürerek. "Bunu yapmak istemedim! Bu çok..."

Hepimiz aynı şeyi gördüğümüz için sesi kesildi.

Papirüs suyu emdi ve önümüzdeki parşömen üzerinde çizgiler oluşmaya başladı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Çizgilerin hiçbirisi birbirine bağlı değildi. Parşömen üzerinde rastgele dağılmışlardı. Hiç mantıklı değildi.

"Ne oldu?" diye sordu Ahyana.

Io kendi kendine mırıldanmaya başladı. "Kurtarıcı, en büyük silah, elementlerin sınavı... İşte bu!"

Parşömene doğru koştu ve Suri, ona çok yaklaşmasını engellemek istercesine elini uzattı, ama Ahyana onu itip geçti.

Io derin bir nefes aldı ve parşömene tüm gücüyle üfledi.

Daha fazla satır belirdi.

"Onu açmak için elementlere ihtiyacımız var!" diye bağırdı.

"Toprağım var!" dedim. Odama koştum ve sandığımı açarak Locrian toprağının bulunduğu kavanozu çıkardım. Onu Io'nun odasına geri götürdüm ve bir avuç dolusu toprağı parşömene serptim.

Ama hiçbir şey olmadı. Toprak parşömenin üzerinde kaldı ve yeni satırlar görünmedi.

"Neden işe yaramadı?" diye sordu Zalira.

Kafamı yorarak bir cevap buldum: "Belki de bu Locris'ten geldiği içindir? Lysimache onu lanetledi, bu yüzden parşömende işe yaramıyor."

Suri odadan koştu ve o söylemeden, avludan toprak alacağını anladım. En yakın yer orasıydı. Io parşömeni aldı ve Locrian toprağını yere döktü, sonra papirüsü masanın üzerine geri koydu.

"Ateşe ihtiyacımız var!" dedi Ahyana ve çakmaktaşı ve çıra bulunan yere koştu. Onları geri getirdi.

"Ya parşömen alev alır ve yok olursa?" diye sordu Zalira.

Bu geçerli bir noktaydı.

"İnançlı olmalıyız," dedi Io. Çakmaktaşı ve kıvılcımı aldı, şömineye gitti ve uzun bir ağaç kabuğuna kıvılcım çaktı, kabuk hemen alev aldı. Io onu parşömenin yanına geri getirdi ve kabuğu parşömenin üzerine koydu.

Herkes nefesini tuttu ve izledi. Parşömen ateşi emdi ve ateş söndü. Papirüs yanmadı.

Daha fazla satır belirdi.

Suri bir avuç toprakla geri döndü ve onu üstüne bıraktı.

Parşömen bu toprağı kabul etti ve papirüsün içine eridi.

Daha da fazla satır.

"Sol alt köşede yazı mı var?" diye sordu Zalira, yaklaşarak. Eğer kelimelerdiyse, anlaşılmazlardı. Ya bizim okuyamadığımız bir dilde yazılmışlarsa?

Parşömenin ne anlatmaya çalıştığını anlamak imkansızdı. Çizgilerin tamamlanması gerekiyordu. Bir unsur eksikti.

"Eter lazım," dedi lo üzgün bir şekilde. Beşinci unsur. "Onu nereden bulacağız?"

"Lia, Xander'a bir yıldız getirmesini söylese, o da bir yolunu bulurdu." Ahyana, muhtemelen ortamı neşelendirmek için şaka yapıyordu, çünkü hepimizin aynı sonuca vardığından emindim.

Etere erişimimiz yoktu. Parşömenden cevabımızı alamazdık.

Onun sözleri, istemeden de olsa, Xander'ın evlilik şartlarımızı görüşürken bana "Güneşi de getirip bir zincire takmamı ister misin, böylece onu boynuna takabilirsin?" diye sorduğunu hatırlamama neden oldu.

Sonra bana bir güneş kolyesi vermişti. Ve o kolyeyle beni okşadığı anı hatırladım, bu da o geceden aklımda istemediğim türlü türlü görüntüler canlandırdı.

Onları kafamdan atmaya çalıştım. Şimdi bunun sırası değildi.

Ama şimdi kocam aklımda olduğu için, rüyalar ve bunların sorumluluğunun bende olup olmadığı konusunda tekrar düşünmeye başladım. Rüyalarım çözüm bulmama yardımcı olabilir miydi? Eğer bu tanrıçanın büyüsydü, daha önce rüyalarımda onunla konuşmuştum. Bir cevap bulmaya odaklansam ne olurdu?

"Kullanabileceğimiz eterin yerine geçecek bir şey var mı?" diye sordu Zalira.

Lo başını salladı. "Aklıma gelen yok. Ayrıca yaratılması da mümkün değil. Bu bir element, temel bir malzeme. Parşömeni tamamlamak için onu içeren bir şey bulmalıyız."

Kederli bir şekilde bir sandalyeye oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Çok yakındık ama bu yeterli olmadı.

"Bir çaresini buluruz," dedim ve eğilip lo'ya sarıldım.

Umarım bu doğru olurdu.

Xander yatmaya geldiğinde gece yarısı çoktan geçmişti. Beni oturmuş onu beklerken görünce şaşırılmış görünüyordu. Kalbim göğsümde deli gibi çarpıyordu, kaburgalarımı acıtiyordu.

"Neden hala uyanıksın?" diye sordu kapıyı kapatırken. Geceleri bunu daha sessizce yapmaya özen gösterirdi.

"Seni bekliyordum." Kalbimin ne kadar hızlı attığını duyabiliyor muydu? Boynumda atan nabzımı görebiliyor muydu? Onunla konuşmak beni çok geriyordu.

"Geç oldu, karıcığım. Uyumak istiyorum." "Lütfen. Sadece birkaç dakika."

Kararını veriyormuş gibi tereddüt etti ve sonra başını salladı. Giydiği pelerini çıkardı ve yere bıraktı. Nereye gittiğini, ne yaptığını merak ettim.

Ama şimdi sormanın zamanı olmadığını biliyordum.

Xander yatağıma oturdu, aramızda büyük bir boşluk bırakarak, daha önce olduğu gibi birbirimize değecek kadar yakın oturmadı.

Nasıl başlayacağımı bilemedim. Bu sabah kaçtığım için özür dilemeli miydim? Neden paniklediğimi açıklamalı mıydım? Ne düşündüğümü anlamasına yardımcı olmalı mıydım?

Bu, onunla benim yaptığımız şey değildi. Oturup olayları mantıklı bir şekilde tartışmazdık. Suçlamalar ve tehditler savurur, kavga ederdik.

Ben bundan fazlasını istiyordum. Ona karşı değil, onunla birlikte çalışmak istiyordum.

"Bugün erken saatlerde..." diye başladım ve hemen durdum, ellerimi ovuşturarak. Neden bu kadar korkuyordum? Neden bu kadar zordu?

Birkaç saniye sonra konuştu. "Arion'un çekici hakkında bana anlattıklarını sarayın bilginleri ve tarihçileriyle paylaştım. Bir şeyler bulacaklarını umuyorum."

"Lysimache kitapları yok etmekle övündü. Yararlı bir şey bulacaklarından emin değilim. Io ve Suri annenin kütüphanesini kontrol ettiler ve orada da bu konuda herhangi bir bilgi yoktu."

"Senin kütüphanen," diye dalgın bir şekilde beni düzeltti ve ensesini ovuşturdu.

"Benim kütüphanem," dedim, göğsümde yayılan sıcaklığı görmezden gelerek.

Sessizlik devam etti, ta ki o sorana kadar: "Bu sabah neden benden kaçtın?"

"Çünkü... çünkü hiçbir şey değişmedi."

Ne düşündüğünü anlayamadım. Pasif ifadesi hiçbir şey belli etmiyordu. "Her şey değişti. Baş rahibe öldü. Onunla yaptığım sözleşme geçersiz hale geldi."

Oh. Bunu düşünmemiştim. Beni bakire olarak tutacağına söz vermişti, bunu Theano'ya da söz vermişti.

"Artık tapınak muhafızları da yok," diye ekledi. Ahyana'nın bunu Rokh'a söylediğini ve Rokh'un da Xander'a ilettiğini merak ettim. "Kimse seni diri diri gömmeyecek."

Sakin tavırlarına rağmen, ses tonunda kendini tuttuğunu düşündüren bir şey duydum. Hafif de olsa bir özlem vardı.

"Yeminim baş rahibeye değildi," diye hatırlattım ona. "Yeminimi tanrıçaya ettim. Ben... Yapamam."

Karanlık bir yaramazlık gözlerini aydınlattı. "Ona söylemeyeceğime söz veriyorum." "Bu işler öyle yürümez. O öğrenecek."

"Sence sana ne yapar?"

"Büyü yapabilmek için 'bedensel zevklerden' uzak durmam gerekiyor."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Kısa bir süre onun iradesine karşı tuttuğum yaşam büyücüsü çırağı. Büyünün işe yaraması için yaşam büyücülerinin 'bedensel zevklerden' kaçınmaları gerektiğini söyledi." Bu cümleyi tekrar söylemek kendimi aptal hissettirdi.

"Ne yazık. Bedensel zevkler en iyisidir."

Sanırım alay etmek istemişti, ama sözleri kaba ve arzu dolu geldi ve vücudum tepki gösterdi. Midem eridi; cildim ateşliydi, onun dokunuşuna muhtaçtı; ciğerlerim artık çalışmıyordu. Hepsini yutmak, bir kenara itmek zorundaydım.

Sonunda sesim tekrar çıkmaya başladığında, titriyordu. "Sadece sihir değil. Asıl mesele, benim kurtarıcı olmam gerektiği gerçeği. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, ama tanrıçanın kurallarına uyarak onun gözünde iyi kalmam gerektiğini biliyorum."

"Gerçekten kurtarıcı olduğuna inanıyor musun?"

Bir yanımla gülmek istiyordu. "Neye inanacağımı bilmiyorum. Bu pozisyon için daha kötü birini hayal edebiliyor musun?"

"Daha iyisini düşünemiyorum," dedi sessizce. Oh, bu kalbime doğrudan bir darbe gibiydi. Yine duygularımı oynuyordu ve bu çok tehlikeliydi. Bunu fiziksel olarak tutarsam daha kolay olurdu.

Bu gerginliğin geçmesini diledim. "Biliyorum, bu hep vardı."

"Bu mu?"

Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Bu fiziksel çekim. Öfkeli olduğumuz zamanlarda bile hep birbirimizi istedik. Belki bu benim için adil değil, ama bizim... bizim olmamızı istiyorum. Rüyalarımızdaki gibi. Konuşup gülebilmemizi. Biz arkadaşlık ve ben yine öyle olmak istiyorum." O rüyalarda birbirimize başka birçok zevkli şey de yapardık ve umarım o bunu gündeme getirmezdi.

Bu aptalca görünüyordu. Birkaç saat önce, onun küçümsemesi ve öfkesini istediğimi kendime hatırlattım, çünkü bunlar çekicilik konusunda işleri benim için kolaylaştıran bir uçurum yaratmaya yardımcı oluyordu.

Ama hayatımda bir şekilde ona ihtiyacım vardı. Birlikte çalışmamız gerektiğini biliyordum. Onun bu kadar uzun süredir rüyalarımın olmasının bir nedeni vardı.

Onunla ilk tanıştığımdaya, unutmuş olduğum birini hatırlamış gibi hissetmemin bir nedeni vardı.

"Sana söyledim," dedi ve ateşli sesi tenimde kaydı. "Ne istersen, sadece sorman yeterli, ben yaparım."

Odadaki tüm hava boşaldı ve nefes alamadım. Daha önce bunu söylediğinde, neredeyse çıplaktık ve o ağzını kullanarak en çok...

Aniden ayağa kalktı ve tuvalete gitti.

Bu fırsatı, vücuduma akciğerlerime oksijen alıp vermeyi yeniden öğretmek ve kendimi sakinleştirmek için kullanmaya karar verdim. Ondan arkadaşım olmasını isteyip hemen ardından ona saldırmam mümkün değildi.

Geri geldiğinde, onu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Yatağa doğru yürüdü ve bana baktı. Bir yastık ve battaniyeyi aldı ve yere koydu.

Onun yerleşmesini izlerken ağzımda kötü bir tat hissettim. Kalbim artık arzudan değil, korkudan hızla atıyordu. Bir keresinde bana asla yerde yatmayacağını söylemişti. Ondan uzaklaşmak istersem bunu yapabileceğimi, ama kendisinin asla yapmayacağını söylemişti.

Şimdi yatıyordu.

Bunun olmasına izin vermeliydim. Mesafe koymalıydim. Aramızdaki uçurumun daha da genişlemesine izin vermeliydim.

Ama aynı sonsuz döngüde sıkışıp kalmak istemiyordum. "Bana kızgın mısın?" diye sordum.

Üzerine battaniyeyi örtmeye çalışırken birden durup bana baktı. "Seni cezalandırmaya çalışmıyorum, karıcığım. Ben... lo'ya söz verdiğim şeyi yapıyorum. Seni koruyorum. Benden bile."

Ben bunu istemiyordum. Ona yakın olmak istiyordum. Bu ikimiz için de adil olmasa bile.

"Sana güveniyorum," dedim yumuşak bir sesle. Kendini kontrol edebileceğini biliyordum.

Benden çok daha iyi.

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı ve sonra uzandı. "Ayrı kalmamız daha iyi olur bence."

Bacaklarım titriyordu, ama kenara sürünerek ona doğru yürüyebildim. Dizlerimin üzerine çöktüm. "Hayır. Seninle olmak istiyorum."

Bu, ona söylediğim en dürüst ve en korkutucu şeylerden biriydi ve kendimi tamamen açığa çıkmış hissettim. Savunmasız. Sanki bir ağacın en yüksek dalına tırmanmış ve kenarına doğru yürümüş gibiydim.

Beni kendine çekecek miydi yoksa düşmeme izin mi verecekti? Bekledim. Yanına dönüp beni görmezden gelirse, onu rahat bırakacaktım. Ya da gitmemi söylerse

gitsem, giderdim.

"Lütfen," dedim.

Kollarını uzattı ve bana uzandı. O ikimizin üzerine battaniyeyi örterken ben de yanına sokuldum. Zemin soğuk ve sertti ama umurumda değildi. Ona yakın olmak istiyordum.

Hayır, sadece istemekle kalmadı. Ona *ihtiyacım vardı*. Bir noktada ona ihtiyaç duymaya başlamıştım ve bu düşünce beni korkutsa da, bu sefer onun kollarından ayrılmam için yeterli değildi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Nefesi hızla düzeldi ve alnımdaki saçları karıştırdı. Elimin altında kalp atışlarını hissettim ve lo'ya bunu yapmayacağıma söz verdiğimi kendime hatırlatmaya çalıştım.

Onun isteği benim için daha önemli olmalıydı. O benim adelphia kardeşimdi ve onu seviyordum, ayrıca kardeşini incitmemeye çalışacağıma dair ona söz vermiştim. Quynh'in, lo'nun yaptığıının haksızlık olduğunu, ne istediğimize karar vermenin bana ve Xander'a kalmış olduğunu söylediğini düşündüm.

Sorun şu ki, onunla birlikteyken genellikle lo'yu düşünmüyordum. Yeminlerimi tutmak benim için önemliydi. Ona verdiğim sözü tutmak istiyordum, ama buna sadık kalamadım. Onunla ilgili olarak beni harekete geçiren tek şey yemindi.

O olmasaydı...

İç geçirdim. Olabilecekler üzerinde durmamalıydım, çünkü bunlar asla gerçekleşmeyecekti.

Xander'dan uzak duramadığım için, en azından lo'nun benim iki yönüm olduğu teorisini test edebilirdim.

"Dea Nyctipolus," dedim. "Görmem gereken şeyi görmeme izin ver."

"Otur, aptal kız." Demaratus, yıkık bir taş duvara oturdu. Kırık silahlar ve cesetlerle kaplı açık bir alanı seyrediyorduk. Arabalar ve ağaçlar yanmış, arkalarında duman bulutu bırakmıştı. Hava kan ve çürüme kokuyordu.

"Burada ne oldu?" diye sordum.

"Savaş." Şarap tulumunu ağzına götürdü ve uzun bir yudum aldı. Bana da ikram etti ama Daemonian şarabının sirke gibi tadı olduğunu çok iyi hatırladığım için başımı salladım.

"Savaşlardan bahsederken, ben böyle bir şey hayal etmemiştim. Sen onu görkemli ve heyecan verici bir şey gibi anlatmıştın. Bu sadece ölüm. Yıkım. Kayıp."

"Savaşın özü budur. İki büyük alev birbirine doğru koşar, yoluna çıkan her şeyi yakıp kül eder, geriye sadece küllerden oluşan bir lanet kalır."

"O zaman neden savaşıyorlar?"

"Mutluluğun sırrını biliyor musun?" diye sordu. Sarhoş olmalıydı. Bu kadar çok konuşmasının tek nedeni buydu.

"Kötü şarap mı?"

Kafasını salladı. "Mutluluğun sırrı özgürlüktür. Özgürlüğün sırrı ise cesarettir. Özgürlüğümüzü ve hayatımızı elimizden almak isteyenleri durdurmak için savaşırız."

"Savaş benim için geliyor," dedim. Ona neler olduğunu, neyle karşı karşıya olduğumu, kehaneti anlattım. Her şeyi dinledi ve hiçbir soru sormadı ya da araya girmede. "Eski kraliçe Erisa herkese hiçbir şeyin olmadığını söylüyor. Konsey olası bir istilaya karşı hazırlık yapmayacak."

"Gerçek genellikle savaşın ilk kurbanıdır," dedi.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim. Kurtarıcı olmak. Neden ben? Ben kahraman değilim."

"Olabilirsin. Kahramanlar diğerlerinden daha cesur değildir. Sadece birkaç dakika daha cesurdurlar."

"Bana karşı olan şanslar çok düşük. Bundan sağ çıkabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim.

"En büyük zaferler, en büyük tehlikelerden kazanılır." "Çok şiirsel konuşuyorsun," dedim.

O, bir açıklama olarak şarap tulumunu kaldırdı.

Gülümsedim. "Biliyor musun, eskisi kadar sık kafamda sesini duymuyorum."

Demaratus kaşlarını çatı. "Neden kafanda sesimi duyuyordun ki?"

"Bilmiyorum. Sen her zaman bana sorular soran ve bir şeyleri anlamama yardım eden kişisin. Birlikte antrenman yaptığımız zamanlar gibi."

"Aptal kız, ben senin kafanın içinde değilim." "Şimdi içindesin. Bu benim rüyam."

"Belki de sen benim kafamdasın," diye karşılık verdi. "Bunun hoşuna gideceğini sanmıyorum." "Gitmez," diye kabul etti.

Bu beni güldürdü ve sonra iç geçirdim. "Seni görmeyi özlüyorum. Bana öğrettiğin her şey için çok minnettarım. Bu yüzden hala buradayım."

"Ben mükemmel bir öğretmenim."

"Evet, öylesin. Keşke bu savaşta yardım etmek için Ilion'da olsaydın. Sana bu konuda bir mektup gönderecektim, ama sen hiç cevap vermiyorsun. Ailemden kimse cevap vermiyor."

"Senden hiç mektup almadım."

Önümüzdeki savaş alanı boşaldı, her şey aniden kayboldu. Hırıltılar duydum ve terawolfların aniden alanın uzak ucunda, ağaç sınırından çıktığını gördüm.

"Sonunda, layık bir rakip," dedi Demaratus. Şarap tulumunu yere koydu ve kılıcını çekti.

"Onlarla savaşacak mısınız?" diye sordum. Neye bulaştığını bilmiyordu.

Öndeki en büyük kurdu işaret etti. "Eskiler bir şey yaparlardı. Savaşlarını iki büyük savaşçı arasındaki teke tek dövüşle kararlaştırırlardı. Ama artık bunu yapmadığımıza göre, liderlerini öldürmeye odaklan. O düşerse, diğerleri dağılıp kaçar."

Onlar bir sürüydü; bunun doğru olduğundan şüpheliydim.

"Terawolfları nefret ediyorum."

Bana yarım bir gülümseme attı. "Savaşlar, önünüzde bekleyenlerden nefret ettiğinizden çok, arkanızda olanları sevdiğiniz için kazanılır. Bu yüzden savaşı kazanacaksınız."

Sonra boş alana koşarken bir kükreme attı. Terawolflar ona doğru koştu. Yardım etmeye hazır olarak kılıcımı aldım.

Yüzüm soğuk zemine bastırılmış halde uyandım. Xander gitmişti ve ben donuyordum. Yatağıma tırmandım ve tekrar ısınabilmek için üzerimi battaniyeyle örttüm.

Sonra kocamanın gitmediğini fark ettim — onu banyoda duyabiliyordum. Onun yanımda olmasını seviyordum. Rüyamı düşünürken battaniyeleri üzerime sıkıca sardım.

Neden bunu görmem gerekiyordu? Demaratus ile tekrar vakit geçirmekten mutlu olsam da, bu benim sorularımı cevaplamıyordu.

Aptal kız, emin misin?

Şok dalgası beni vurdu. Dik oturdum ve battanileri attım. Komşuların evine koştum ve herkesi uyandırdım, lo'nun dinlenmeye çok ihtiyacı olduğu için kendimi kötü hissettim.

"Terawolves!" diye bağırdım.

"Nerede?" Ahyana bana homurdandı.

"Hayır, terawolves kısmen eter ejderhalarıdır. Bir tanesini yakalayabilirsek

...

lo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "O zaman son elementi de elde etmiş oluruz!"

"Kocan asla dışarı çıkıp terawolf avlamana izin vermez," diye işaret etti Zalira. O sinir bozucu derecede aşırı koruyucuydu. Ve fiziksel bağımızı keşfettiğimizden beri daha da aşırı koruyucu olmuştu.

"Sihir gücümüz var. Bu sefer farklı olacak." Gizlice çıkmam gerekirse, çıkardım. Bu çok önemliydi.

"Bunu nasıl düşündün?" diye sordu lo.

"Gece yürüyüşü yeteneğimi kullanarak eski savaş ustamla konuştum ve terawolflar ortaya çıktı. Uykuya dalmadan önce görmem gereken şeyi görmek istedim ve terawolflar sorunumuzun cevabı! Ve sanırım bu, rüyaları kontrol edebileceğim anlamına geliyor; bunun üzerinde çalışmam gerekecek. Ama rüya büyüsü, öfkeyi çağırdığımda hissettiğim gibi değil. Sizlerin büyü yaparken hissettiğiniz gibi. Bu... sadece oldu. Bana hiçbir şeye mal olmadı. Acı çekmedim, kapatmak zorunda kalmadım."

Yine, daha fazla cevabımız olmasına rağmen, soruların birikmeye devam ettiği bir durumdaydık.

Hepimiz Xander'ın yan odada hareket ettiğini duyduk.

"Bugün kardeşlik kardeşleriyle dışarı çıkacağını sanıyordum," dedi Ahyana. Onların programını en iyi bilen kişi oydu. Rokh'un geri dönüp dönmediğini merak ettim.

Klanı düşünmek Dolion'u tekrar aklıma getirdi ve titrememeye çalıştım. Kız kardeşlerime ondan ve yaptıklarından bahsetmeyi düşündüm, ama tüm olayı yok saymak istedim. Eğer bundan bahsetmezsem, yeniden yaşamak zorunda kalmazdım.

Ayrıca, farklı davranmam gereken noktalara takılıp kalmak da istemiyordum. Bunun benim hatam olmadığını biliyordum, ama yine de bu olayda benim de bir rolüm olup olmadığını sorgulamaktan kendimi alamıyordum.

Ve onun kötü kararlarının kendimi sorgulamama neden olmasına izin vermeyecektim. "Gidip giyineceğim," dedim kız kardeşlerime.

"Hazırlanmana yardım etmemizi ister misin?" diye sordu lo yataktan kalkarken.

"Ne için?"

"Üvey annemin ısrarla düzenlemek istediği parti için."

Şimdiden mi? Her şey çok çabuk gelişmişti. Sanırım mantıklıydı, Xander'ın doğum gününe yakın olması gerekiyordu. "Parthenia'yı arayabilirim."

Lo başını salladı ve ben de hepsiyle daha sonra görüşeceğime söz verdim. Kendi odama geri döndüm. Xander masasında oturmuş yazıyordu. Bu, Demaratus'un rüyamda benden mektup almadığını söylediği şeyi hatırlattı.

Onu rahatsız etmek istemedim, ama sormak zorundaydım. "Neden ailemden haber almadım?"

Papirüs üzerinde kurşun kalemimi hareket ettirmeyi bıraktı, olduğu yerde donakaldı.

"Onlara birçok mektup gönderdim, ama cevap alamadım." O kadar çok şey oluyordu ki, daha önce fark etmemiştim.

Xander nefesini verdi ve ayağa kalktı. Sandıklarından birine doğru yürüdü, onu açtı ve içindekileri boşaltmaya başladı. Onu takip ettim ve bir kolu iterek sandığın gizli tabanını açtığını gördüm.

Bana bir yığın mektup uzattı. Hepsi gönderilmemişti.

Şok içinde sadece onlara bakakaldım. Ailem benden hiç haber almamıştı.

İlk içgüdü, damarlarımda kaynayan öfkeyi patlatmaktı. Son zamanlarda o kadar çok farklı duyguyu bastırmıştım ki, hepsi öfkeye dönüşüp ona yönelmek için can atıyordu.

Ve şimdi onunla kavga edebilirdim. Öfkemin gücünü kolayca ortaya çıkarabilir ve sonra...

Ama yine o sarmalın içine hapsolmayı reddettim. Sakin kalmak için elimden geleni yaptım. İyi bir nedeni olabilir. *Açıklamasına izin vermeliyim.* "Bunu neden yaptın?"

Şaşırmış görünüyordu. Benim öfkemi mi bekliyordu? "Saklamaya çalışmış olsan da, mektuplarında mutsuzluğun belliydi. İki şeyden korkuyordum: Birincisi, Erisa mektupları görürse bunu bize karşı kullanırdı, ikincisi ise ailen ilk gemiyle buraya gelirdi."

Xander daha önce bana sarayda gönderilen mektupları inceleyen her türlü casusların olduğunu söylemişti. Erisa'nın onları göreceği konusunda haklıydı ve sarayda aşk ve mutluluk içindeymiş gibi davranmaya ne kadar çabaladığımı düşününce, onun bu riski neden göze alamadığını anladım.

"Neden ailem gelemeydi?" Keskin bir vatan hasreti kalbimi deldi. Onları görmek isterdim.

"Quynh için yaptığım gibi, onların kim olduklarını ve seninle olan ilişkilerini saklayamazdım. Erisa onları incitmenin ya da hayatlarını almanın bir yolunu bulurdu. Locris'te olmaları, onları güvende tutan tek şey."

Onlara mektup yazdığını ve Quynh ile benim hayatta olduğumuzu bildirdiğini söylemişti, böylece en azından bunu biliyorlardı. Hatta bunu öğrendiklerinde verdikleri tepkiyi görmüş bile olabilirdim. Bunu her zaman başka bir rüya olarak görmezden gelmiştim, ama gece yürüyüşü yeteneğimle... Ya bu gerçek olsaydı ve ben buna tanık olsaydım? Gerçekten anne babamı görmüş müydüm?

Bunu tekrar yapabilir miydim?

Kafamı salladım. Şu anda önemli olan bu değildi. Ona inanmayı, yaptığı şey için kızmamayı seçtim. Neden böyle bir seçim yaptığını anlıyordum. "Bunu benim için yaptın."

Kaşları daha da yukarı kalktı. "Evet, senin için yaptım."

"Teşekkür ederim. Onları ve beni koruduğun için."

Orada durdu, sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibi. Tamamen çaresiz görünüyordu. Birkaç saniye sonra, sonunda şöyle dedi: "Bu konuşmanın böyle geçeceğini düşünmemiştim. Daha fazla bıçaklama girişimi olacağını sanmıştım."

Bu beni gülümsetti. "Eğer denememi istersen, her zaman kılıcımı çekebilirim."

"Bunu görmek isterim."

Şimdi şaşkınlık sırası bendeydi. Daha önce silahıma ilgi gösterdiğini hiç belirtmemişti. Yatağıma gittim, yastığımın altına bıraktığım yere. Onu durduğu yere getirdim.

"İzin verir misin?" diye sordu. Uzun zamandır ilk kez bir şeyi talep etmek yerine rica ediyordu.

Kılıcımı döndürdüm ki o da sapını tutabilsin. "İlk önce sivri olmayan ucunu bana uzattığına şaşırdım," dedi alaycı bir şekilde.

Xiphos'umu havaya kaldırdı, güneş ışığında bir tarafa, sonra diğer tarafa çevirerek inceledi. Kılıcı indirdi ve keskinliğini test ederken kendini kesmemek için dikkatlice parmaklarını kenarları boyunca gezdirdi.

"Bu, ustaca yapılmış bir silah," dedi ve kılıcı bana verdiğim şekilde bana geri uzattı. "Büyük bir savaşçı tarafından kullanılmış."

Gözlerimin köşelerine yaşlar doldu. Neden bu, bana yaptığı diğer tüm iltifatlardan daha fazla anlam ifade ediyordu?

Konuşmadan önce boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Terawolf avına çıkmamı sorun etmeyecek kadar büyük bir savaşçı mı?"

"Sen terawolf avlamayacaksın."

"Neden?"

Bu konuşma sırasında onu birçok kez bir anlığına suskun bırakmıştım ve yine aynısını yaptım. Sonunda kendini toparlayarak şöyle dedi: "Ciddi misin? Neden, bana anlattıklarına göre hâlâ seni avlayan, dişlerinde zehir bulunan ve istedikleri zaman görünmez olabilen doğaüstü yaratıkları aramana izin vermek istemiyorum?"

"Böyle söyleyince, kulağa... *Tamamen mantıksız* geliyor. O parşömeni ona anlatamazdım. İçinde ne olduğunu öğrenmeden olmazdı. "Ama ya gerçekten, gerçekten buna ihtiyacım olursa?"

"Bunu yapman için hiçbir neden yok..." Sesi, az önce benim yaptığım gibi, öfkelenmek üzereymiş gibi geliyordu. "Karım, bu kadar tehlikeli bir şey yapmana izin vermektense, seni o yatağa bağlarım." dedi.

Doğum günü gecesi, beni bağlarsa bana ne kadar lezzetli şeyler yapacağını anlatmıştı ve ben titrek bir nefes almam gerekmişti

Nefesimi tuttum. Sanki kalbimin çarpmasını durduracakmış gibi elimi kalbimin üzerine koydum.

Ve o bunu fark etti.

Gözlerinin karardığını, boğazındaki yumruğun hareket ettiğini, çenesinin sıkıldığını gördüm. Aramızda ağır ve gergin bir sessizlik hakim oldu. Sanki bana yaklaşmak istermiş gibi ne eğildi, ama tam bana uzanacağını düşündüğüm anda birkaç adım geri çekildi.

"Terawolf yok," dedi ve masasına geri oturdu.

Ona karşı daha dürüst olmaya çalışacağıma söz vermiş olsam da, küçük bir yalan söylemek zorunda kalacaktım.

Çünkü kesinlikle en kısa zamanda bir terawolf yakalamaya gidecektim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Günün çoğunu kız kardeşlerimle antrenman yaparak, lo'nun güçlendirici iksirlerini kullanarak büyü pratiği yaparak geçirdim. Artık daha uzun süre dayanabiliyorduk ve özelliklerimizi kullanmayı bırakmayı öğrendiğimiz için bayılma endişesi yaşamıyorduk.

Öğleden sonra geç saatlerde odamdaki masaya oturup Suri'nin benim için seçtiği kitaplardan birini okudum. Sayfaları gözden geçirerek dikkatimi çeken bir şey olup olmadığını kontrol ettim.

Luna, solmakta olan güneş ışığında masanın üzerinde güneşleniyordu. lo'nun kedisiyle neredeyse aynı büyüklükteydi ve sürekli uyuyordu. Isının hoşuna gidebileceğini düşünerek onu masanın üzerine taşıdım. Hayvanların bu kadar hızlı büyüdüğünü hiç fark etmemiştim.

Aniden uyandı ve esnerken gerindi. Gözleri yavaşça açıldı ve beni gördüğünde sanki gülümsüyor gibiydi.

"Uygun iyi geldi mi?" diye sordum.

Evet.

Bir an ona bakıyordum, bir an sonra ortadan kaybolmuştu. Yok olmuştu.

Şaşkınlıkla ayağa kalktım. Kalbim göğsümde hızla atıyordu. Onun dinlendiği yere dokundum. Orada değildi.

Yani görünmez olmamıştı.

Yirmi saniye sonra aynı yerde yeniden ortaya çıktı.

"Nereye gittin?" diye sordum, şaşkınlık içinde. "Ne yapıyordun?"

Beni bir an inceledikten sonra ön pençelerini açtı.

Elinde bir fare tutuyordu.

Cıyaklayarak onun elinden kurtuldu ve masadan atladı. Luna onu yakalayana kadar peşinden koştu ve... onu yedi. Bu beni biraz mide bulandırdı.

"lo'nun seni bunu yaparken görmesine izin verme," dedim ona, o avını mutlu bir şekilde çiğnerken. Görünüşe göre Luna'nın yemeğini daha büyük avlara yükseltme zamanı gelmişti.

Luna'nın yiyeceklerini daha büyük avlara yükseltme zamanı gelmiş gibi görünüyordu.

Yemeğini bitirdikten sonra başını salladı ve hapşırdı. Vücudundan gümüş pullar uçtu. "Dağınıklık yapmayı bırakmalısın, yoksa Xander seni pencereden dışarı atacak," dedim.

Hayır.

Dağınıklık yapmamayı mı yoksa onun onu atmasını mı reddettiğinden emin değildim. Belki ikisini de. Kafesine tırmandı. Xander iç rampaları ve rafları kaldırmıştı ve artık sadece dibinde biraz yataklık olan büyük bir tahta kutu vardı, bu da onu çok mutlu etmiş gibiydi.

Hizmetçim Parthenia odaya girdi. "Az önce kendi kendine mi konuşuyordun?" diye sordu.

Bir an için, hangi cevap beni deliliğe sürüklenen biri gibi göstermeyecek diye düşündüm. Sonunda, bir kertenkeleyle konuşmadığım cevabı seçtim. "Evet. Öyleydi."

"Elbiseni getirdim," dedi ve görebilmem için elbisemi uzattı. Elbise koyu, koyu mor renkteydi. Mor boya çok pahalıydı ve bu rengi elde etmek için çok fazla boya kullanılmıştı.

"Çok güzel!" diye haykırdım. Elimi uzatıp dokundum, ipek o kadar hafifti ki örümcek ağı kadar narindi. "Io'nun zevki çok iyi."

"Öyle," dedi Parthenia gülümseyerek. "Git yıkan, sonra hazırlanmana yardım edeyim."

En son yapmak istediğim şey bu partiye gitmekti. Daha acil meselelerim vardı, örneğin son derece dikkatli kocam farkına varmadan saraydan nasıl kaçabileceğimi bulmak gibi. Her şeyi aceleyle hallettim, Troas'ın güneyindeki ormana gitmenin bir yolunu bulmaya çalışırken zihnim hızla çalışıyordu.

Ayrıca bir terawolf'u nasıl yakalayıp öldüreceğime dair bir plan yapmam gerekiyordu.

Parthenia, önceki gece kocasıyla yaşadığı aptalca bir tartışmayı anlattı ve ben, o bana giyinmeme yardım ederken sadece yarı kulakla dinledim. Xander'ın düğünümüzde bana hediye ettiği siyah inci kolyeyi çıkardı. Benim için yeni bir saç süsü almıştı, kenarlarında siyah inciler olan gümüş bir tarak, bunu kullanarak

saçımı yüzümden geriye doğru çekip geri kalanını sırtıma dökmek için kullandı. Aynada tarağı görmek için başımı hafifçe çevirdim. Neredeyse bir taç gibi görünüyordu.

Sonra bana üzerinde üç siyah inci bulunan bir yüzük uzattı ve ben onu sağ elime taktım. Sol elimde hala Chalcidian çelik yüzüğüm vardı. Evlilik yüzüğüme baktım, taktığım diğer mücevherlerin yanında sönük kalıyordu.

Ama kalbime giden damara bağlı olan tek mücevher oydu.

Xander odaya girdiğinde bizi selamladı, kolunda mor bir kumaş parçası taşıyordu. Io'nun bizi yine birbirimize uydurmaya çalıştığını tahmin ettim. Parthenia işini bitirirken o tuvalete gitti. Bu gece giyinmeme yardım etmek için geri gelmesini isteyip istemediğimi sordu, ama kumaşı istediği gibi asmak için onu dikkatle izlemiştim. Kendim çözebilirdim. Ona, kocasıyla birlikte şehirdeki kutlamanın tadını çıkarmasını söyledim.

"Umarım sana özür dilemeye hazırdır," dedim.

Gülümsedi. "Eminim özür dileyecektir. Romantik jestleri sever." Şişmiş karnına elini koydu, bana iyi geceler diledi ve gitti.

Onun sahip olduklarını yine kıskandığımı fark ettim.

Kocam tuvaletten çıkana kadar. Titreyerek ayağa kalktım. Üzerindeki o mor ton, saçlarını bir şekilde daha da koyu gösterirken, gözleri adeta altın rengi parlıyordu.

İçimdeki yaramaz bir ses, *"Bir terawolf gibi"* diye fısıldadı. *Sen istersen, seni seve seve yutar.*

Ona elimi salladım. "Bu... çok mor."

Çok mor mu? Ona tuniklerinin çok mor olduğunu mu söyledim?

"Io bunu bilerek yaptı. Bir mesaj vermemizi istedi. Sadece kraliyet ailesi bu rengi giyer. Ilion'un bir sonraki kral ve kraliçesinin kim olması gerektiğini herkese hatırlatmamız gerekiyor."

Pişmanlık ruhumu karartırken nefesim kesildi. O kral olarak ilan edilse bile, ben asla onun kraliçesi olamayacaktım.

O, o çekici gülümsemesiyle bana doğru yürüdü ve ben onu görünce neredeyse bayılacaktım. Çok, çok yakışıklıydı.

"O elbiseyle kaç tane askere yemek yedirebileceğimi biliyor musun?" diye şakacı bir şekilde sordu.

"Satabiliriz," diye hemen önerdim.

"Hayır! Sadece şaka yapıyordum. Çok güzel. Sen... çok güzelsin."

Biraz rahatsız hissederek, elbise hakkında gevezelik etmeye başladım. "Dikişleri, sahip olduğum diğer elbiseler kadar özenli değil. Mesela..." Daha fazla dikişi olan bir elbise düşünmeye çalıştım, ama o bana yaklaşıncı zihnim boşaldı.

"Benim gelinliğim!" Kulaklarımda kanın uğultusu yüzünden kendi sesimi zor duyduğum için neredeyse bağırarak söyledim. "O elbise çok, çok detaylıydı."

O elbise, başından beri beni tanımadığını söylediği hikayesine ilk başta inanmamamı da sağlamıştı. Mavi ve altın rengindeydi, ailemin renkleri. Haftalar öncesinden bunu bilmediği sürece, o kadar çok nakışlı bir elbise yaptırması imkansızdı...

"Düğünümüzde giydiğin elbiseyi beğendin mi?"

Çok beğendim. O gün başıma gelen tek güzel şey oydu. "Hala giydiğim en güzel şeylerden biri."

"Sevindim. O elbise annemindi."

Sanki geri adım atıp kalbime bir ok saplamış gibiydi. Nefes alamıyordum — şok oldum, sonra sevindim, kafam karıştı, bayılmak istedim ve...

Annesinin elbisesini giymeme izin vermişti.

Xander benden nefret ediyordu, bana çok kızgındı, ama annesinin elbisesini giymeme izin vermişti.

Onun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum, bu yüzden bu hareketin ne anlama geldiğini anladım. "Ama Locris'in renkleri idi."

"Annemin ülkesinin renkleri de aynı. Bu yüzden senin hoşuna gidebileceğini düşündüm..." Sesi kesildi, pek çok şeyi söylemeden bıraktı.

Tanrıça adına, ikimiz de nefes almayı unutana kadar bu adamı öpecektim.

Sanki ona olan arzumun farkında gibi, aptalca yaklaşıp elime uzandı. Sıcak parmakları beni sardığında iç geçirdim.

Benim. "Az önce yanlış konuştum. Elbisen hakkında." "Yani güzel olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bu en akıllıca seçim olmayabilir, ama demek istediğim, söylemem gereken şey, *senin güzel olduğunu.*"

Muhtemelen bizim durumumuz için bu bilgiyi kendine saklaması daha iyi olurdu, ama bunu söylediği için çok mutluydum.

Özellikle de bana güzel dediği tek diğer zaman, uyuşturulmuş olduğu zamandı. "Bal şarabı içmedin, değil mi?"

Neşe, gözlerini daha da parlatmıştı. "Hayır, artık şaraptan uzak duruyorum. Sana gerçek düşüncelerimi söylüyorum."

Oh.

"Ama ertesi sabah..." Hangisini kastettiğimi açıklamama gerek yoktu, yüzündeki ifadeden anladığını görebiliyordum. "Doğum gününde bana söylediklerinin hiçbirini kastetmediğini söyledin. Hepsinin şarabın etkisiyle olduğunu söyledin."

Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı ve sonra başparmağıyla bileğimin narin derisini okşadı. Nabzım hızla atmaya başladı ve dayanılmaz bir ritim tutturdu.

"Çok pişmanlık duyuyorum, Lia. Ve o sabah meclis salonunun dışında kendimi korumak için sana söylediğim yalanlar da bunlardan biri."

Bir yanım haklı olduğum için sevinirken - yalan söylediğini biliyordum - diğer yanım ise duyduğum arzular yüzünden paniğe kapıldı. Bu arzular beni kapımızı kilitleyip onun bu güzel elbiseyi üzerimden yavaşça çıkarmasına izin vermem için zorluyordu.

"Bunu söylediğinde, sanki... beni istemiyormuşsun gibi hissettim." Ateşle oynadığımı biliyordum. Yanmak için yalvarıyordum. Hayır, sadece yanmak değil. Yakılmak. Tamamen yok olmak.

Gözleri dudaklarıma indi ve dudaklarım buna tepki olarak karıncalandı. "Sana zaten söyledim, o zaman da, şimdi de, her zaman seni istiyorum."

Derin sesindeki güven, dürüstlük ve saf arzu beni alt üst etmek üzereydi. Görüşüm bulanıklaştı, uzuvlarım titredi ve içimde erimiş bir ateş patladı.

İo odasından bize seslendi, partiye inmemiz gerektiğini söyledi. Sesi beni irkitti ve fark ettim ki

ona doğru eğildiğimi, onun öpücüğüne hazır olduğumu fark ettim. Titreyerek elimi ondan çektim. Birbirimize nasıl baktığımızı görseydi, söylediklerimizi duysaydı, çok üzülürdü.

Ona bana yapması için yalvarmayı düşündüğüm şey.

"Gitmeliyiz," dedim, bakışlarımı başka yöne çevirerek. Koridora çıktım ve kalbimin hızlı atışlarını görmezden gelerek adelphia'mı selamladım. Hepimiz birbirimizin elbiselerine hayran kaldık, ama ben zihnimde hala Xander'la yatak odamdaydım, o beni aynanın önüne götürüp doğum gününü yeniden kutlamaya hazırlanıyordu.

Sadece bu sefer ikimiz de akli başında olacaktık.

Koridora çıktı ve herkese iyi akşamlar diledi, ama gözleri sürekli benim üzerimdeydi.

Hepimiz yemek salonuna doğru yürümeye başladık.

"Bunun bu kadar çabuk gerçekleşmesine inanamıyorum," dedi Ahyana. Merdivenlerden neredeyse zıplayarak iniyordu ve bu bana Rokh'un gizli görevinden dönmüş olabileceğini düşündürdü.

"Erisa gerçekten hızlı hareket ediyor," dedi Xander. "Bu kutlamanın tüm övgüsünü kendine alırken, benim paramı harcıyor."

"Troas'taki herkesin onun iyi bir anne olduğunu ve Ilion prenslerine değer verdiğini düşünmesini istiyor," diye mırıldandı lo. "Oysa gerçekte, çenesini açabilseydi, muhtemelen çocuklarını bir bütün olarak yutardı."

Xander yanımda yürüyordu. Parmaklarının arkası sürekli benimkine dokunuyordu. Bunun bir düzeni yoktu; bir an sonra cildinin benimkine dokunup dokunmayacağını bilmiyordum ve her dokunduğunda nefesimi tutarak bekliyordum. Her dokunuş kolumda titremeye neden oluyordu.

Yemek salonuna vardığımızda, parti tüm hızıyla devam ediyordu. Birkaç gün önce Xander'ın doğum gününü kutladığımız partiye çok benziyordu.

"Hepimiz ayrılmalı ve konuşacak bir arkon bulmalıyız," dedi lo. "Hâlâ Xander'ı kral ilan etmemiz gerekiyor."

Sanki beni de yanında götürmek istermiş gibi elini koluma koydu.

Xander aramıza girdi. Gözlerindeki ateşli sözlere titredim. "Henüz değil. Şu anda karımla dans edeceğim."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Xander elimi tuttu ve beni diğerlerinin dans ettiği yere götürdü.

Etrafımızdaki insanlar onu selamlamak ve tekrar mutlu yıllar dilemek istediler. Konuşan herkese cevap verirken, gözleri sadece bendeydi ve bu çok heyecan vericiydi.

Dansı bitirdiğimizde, "Lia, gelip benimle dans *eder misin?*" dediğini hatırlamıyorum, dedim.

"Sormama gerek yok çünkü düğün sözleşmemizde itaatkar olacağına söz veren sensin."

"O zaman neden istediğim her şeye evet dedin?" Bu, merak ettiğim bir şeydi. Io, bunun kardeşinin çok makul bir insan olması nedeniyle olduğunu düşünmüştü, ama ben hâlâ buna katılmıyordum.

"Çünkü çok fazla değildi ve karşılığında çok daha zor bir şey isteyeceğimi biliyordum. Nefret ettiğin birine sevgi dolu davranmak kolay değildir," dedi.

"Sen bunu iyi bilirsin."

Bir süre durakladıktan sonra sonunda cevap verdi: "Evet, biliyorum karıcığım."

Hızla etrafa baktım ve tüm gözlerin üzerimizde olduğunu gördüm. Sadece onun duyabileceği şekilde eğildim. "Ilion danslarını bilmiyorum. Locris'te böyle dans etmiyoruz. Herkesin bana gülmesini istemiyorum."

"Senin yakışıklı, çekici kocanın sana öğrettiğini, sana ne kadar değer verdiğini gösterdiği için sevimli bulacaklar." Elim tuttu. "Sadece bana bak," dedi. Sanki bakmıyormuşum gibi. Tüm dansçıların el ele tutuşarak yaptıkları toplu daire dansları, belirli adımların olduğu sıra dansları ve sonra da şu anda yaptığımız gibi çift dansları olduğunu açıkladı.

"Buna Ballos denir. Evliliği taklit etmek için yapılan neşeli ve kutlama amaçlı bir danstır. Çekim, flört, kur yapma, takip, reddetme ve sonra teslimiyetle biter." Bana dört küçük, temel

adımları ve birbirimizin etrafında nasıl hareket edeceğimizi gösterdi. Bazen beni yerinde döndürüyordu.

"Ve evlilik gibi," dedi, "adımları bilmemek ama birlikte çözmeye çalışmak da bir tür samimiyet ve kırılganlık yaratır."

Cildimdeki küçük kabarcıklar çoğaldı. Sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi biliyor muydu?

"Gözlerini yukarı kaldır," dedi. "Ayaklarına bakma. Yoğun göz teması bu dansın önemli bir parçasıdır."

Diğer çiftlere baktım ve haklı olduğunu gördüm. Bizi izlemek yerine, birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Ama Xander'ın güzel gözlerine bakmak... Buna dayanacak kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum.

"Ya da bu senin için işe yaramazsa, dans etmeyi dövüşmek gibi düşün."

Önemli olan ayak hareketleri ve rakibine dikkat etmektir."

Ne kadar uzun süre dans edersek, o kadar kolaylaşıyordu. "Dansın neye benzediğine dair başka benzetmelerin var mı?"

"Sadece bir tane daha var..." dedi ve elini belime dolayarak beni kendine yaklaştırdı. "İki kişinin birbirine odaklandığı, sürekli temas halinde olduğu, vücutlarını uyum içinde hareket ettirdiği bir aktivite... ama böyle halka açık bir yerde bundan bahsetmek uygun olmaz."

Onun ne demek istediğini çok iyi anladım ve bu yüzden kendi ayaklarımın üzerinde sendeledim. Neyse ki beni tuttu, ama bu, az önce çizdiği tüm görüntüler zihnimde dolaşırken ona yapışık kaldığım anlamına geliyordu. Bakışları yine dudaklarıma düştü ve ben parmak uçlarımda yükselip onu öpmek üzereydim ki, birisi bizi böldü.

"Bölüştüğümüz için özür dilerim, ama Prens Alexandros, sizinle özel olarak konuşabilir miyim?" Konseyin arkonlarından biri olan Stolos, Xander'ın yanıtını bekledi.

"Elbette." O uzaklaşırken bir şekilde beni ayağa kaldırmayı başardı. "Seni sonra bulurum," diye söz verdi. "Dansımızı bitirebiliriz."

Boynum yanıyormuş gibi hissettim. Gerçekten yanmadığımı kontrol etmek için elimi boynuma götürdüm. Dansımızı bitirmek mi?

Teslimiyetle bitmesi gerekiyordu.

Bana teslim olacaktı.

Ben dans pistinde durup Stolos ve Xander'ın uzaklaşmasını izlerken, çiftler etrafımda dönüyordu.

"Lia!" lo beni çağırarak el salladı. Henüz vücudumu tam olarak kontrol edemiyordum, bu yüzden kendi ayaklarıma takılmadan ona ulaşabildiğimde rahatladım.

"Zethus ozanı dinliyor," dedi. "Gidip onunla konuşmalıyız."

Zethus'la konuşmak zaman kaybı gibi geliyordu. O, sadece kendi hedonistik zevklerine adanmış bir arkondü ve rüzgârın estiği yöne göre oy veriyor gibiydi. Tek sadakati kendine idi.

Ama dans etmekten uzaklaşıp, kocam ve onun bana hissettirdiklerinden başka bir şeye odaklanma fırsatını memnuniyetle kabul ederdim.

lo ve Suri benimle birlikte, ozanların şarkı söylediği daha küçük bir ön odaya doğru yürüdüler. Onu tanıdığımı fark ettim — Xander ile tapınaktan kaçtığım gece Golden Lamb'da gördüğüm ozanla aynıydı.

Ozan, Ilion'un savaşlarda karşılaştığı diğer uluslar hakkında bir şarkı söylüyordu. Locrian kısmını kaçırmış olmayı umuyordum.

"Orada," dedi lo, sesinde tiksinti duyuluyordu. Zethus yine genç bir hetaera'ya uygunsuz davranıyordu. lo'nun tapınağa katılarak onunla olası bir nişandan kurtulduğuna çok sevindim. "Zethus'a yaklaşımadan önce ozan bitirene kadar beklemeliyiz."

Hâlâ bunun anlamsız olduğunu düşünüyordum ama onu memnun etmek ve dikkatimi başka yöne çekmek için orada kaldım.

Diğer insanlarla birlikte oturduk, hepsi bardağı dikkatle dinliyordu, ama Zethus dinlemiyordu.

Xander ile dans etmeyi düşünmek yerine, kendimi barda şarkılarına dikkat etmeye zorladım. Bard, Trakya ve Sasanians ile savaşmaktan bahsediyordu. Ilion'un kaç kez savaşa girdiğini merak ettim.

Ozan, Karyalılara geçerek şöyle şarkı söyledi:

"Erkekler kaçıp gitti Diğerleri
çalışıyor ve emek veriyor
Artık zengin olan Karyalılar
Demir toprağı yönetiyorlar."

Demir toprak mı? Hayal etmeye çalıştım. Bu, gümüş grisi olduğu anlamına mı geliyordu? Çelik gibi mi? Bu doğru olamazdı. Demirdeki pasın nasıl göründüğünü düşündüm ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "lo, demir toprak ne renk?"

"Kırmızı," diye fısıldadı şok içinde, görünüşe göre benimle aynı sonuca varmıştı.

Karyalılar. Karyalılarla savaşıyorduk.

Büyükannem haklıydı. İhtiyacım olan tüm cevaplar kitaplarda, parşömenlerde, şiirlerde ve şarkılarda vardı.

Haftalar önce liman yakınlarındaki hanında o ozanların Karyalılar hakkında anlattığı hikayeleri hatırlamaya çalıştım. Büyük Savaş'ta yenildikten sonra, birçok Ilionlu erkek vatanlarını terk edip başka yerlere gitmişti. Bazıları sığınmak için güneye, Karya'ya gitmiş, ancak geri çevrilmişlerdi. Bu Ilionlular şehre tünel kazarak girmiş ve erkekleri katletmişlerdi. Kadınları kendileriyle evlenmeye ve çocuklarını doğurmaya zorlamışlardı, bu da tanrıçayı kızdırmıştı.

Karyalılar erkeklerin tanrıçaya olan inancını paylaşmıyordu ve Ilionlular evlerini özlüyordu, bu yüzden on yıl sonra Ilionlular yeni ailelerini terk edip Troas'a geri döndüler, duvarları daha yüksek ve kalın hale getirdiler ve kimsenin onları bir daha yenememesi için labirent oluşturdular.

Karyalı kadınlara yaptıkları muamele, erkeklerin tapınak alanına girmelerine izin verilmemesinin sebebiydi. Tüm Ilionlu erkekler, atalarının yaptıklarının cezasını ve utancını üstlenmek zorundaydı.

Ancak ozan, Karya'nın on yıl içinde yok edildiğini ve sadece şarkılarda anıldığını da söylemişti. Bir şeyler tutarsızdı.

Ozan bitirene kadar beklerken giderek sabırsızlanmaya başladım. Diğer uluslar hakkında, benim tanımadığım yerler hakkında daha birçok dize vardı

Sonunda şarkısını bitirdi. Onunla konuşabilmek için kalabalığın arasından geçme fırsatını değerlendirdim.

"Harika bir iş çıkardın," dedim ona.

Ozan bana gülümsedi. "Teşekkür ederim!"

"Karialılar hakkında şarkı söyledin... Onların ulusu yok edildi sanıyordum."

"Şarkılar öyle diyor."

Sözde Troas, Büyük Savaş'tan sonra tamamen yıkılmıştı, ancak Ilion yeniden inşa etmenin bir yolunu bulmuş ve her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri dönmüş, Locris'i abluka altına almış ve bizi yavaş yavaş açlıktan öldürmüştü.

Karya neden aynısını yapamamıştı?

Şarkılarda Karya'nın yıkıldığı söylenmesinin nedeni, Ilion'un erkeklerinin, onlar olmadan ulusun parçalanmış olacağını düşünmeleri idi.

Ve kimse bunu kontrol etme zahmetine girmedim.

"Demir toprağının önemi nedir?" diye sordum ozanlara.

Hikayelerine bu kadar ilgi gösteren biri olduğu için çok mutlu görünüyordu. "Eski şarkılar, Karyalıların savaşırken topraklarının üzerinde durduklarını söyler. Ayakları toprakla temas halinde olduğu sürece tanrılarının onlara doğaüstü bir güç verdiğini söyler. Bu yüzden diğer uluslara saldırmadılar, kazanmak için kendi topraklarında durmaları gerekiyordu."

Bu, sihir yaparken yaptığımız şeye benziyordu — beyaz ışıkla birine dokunduğumuzda, bu bize güç veriyordu. Onların toprağı da aynı şeyi yapıyor gibiydi.

Ama Ilionlular saldırdığında toprakları işe yaramamıştı. Nedenini merak ettim.

Ve Karyalılar artık evde kalıp savaşmak zorunda olmadıklarına karar vermişlerdi. Savaşlarını başkalarına da yaymak için toprağı dağıtmanın bir yolunu bulmuşlardı.

"Karialılar hangi tanrıya tapıyorlar? Arion mu?" diye sordum.

Ozan endişeli bir ifadeyle parmaklarıyla bir hareket yaptı ve sonra yere tükürdü. "Onun adını ağzımıza almayız, ama evet, o Karyalıların tanrısıdır."

Neden Arion'un adını bildiğimizi ama tanrıçanın adını bilmediğimizi sormak üzereydim ki, bunun Lysimache'nin işi olduğunu hatırladım. O,

kadınların onun gücünü bir daha çağırmaması için elinden geleni yapmıştı.

Ilionluların Karyalıların tanrısının adını bilmeleri onu hiç ilgilendirmezdi.

Belki de lo'nun Arion'un gücünün annesinin gücüne zıt olduğu teorisi doğrudu. Ya Ilionlular, toprağın işleyişini bozmak için bir şeyler yapmışlarsa?

toprağın etkisini bozacak bir şey yapmış olsalardı?

Bu soruyu ozan'a sordum ama o sadece omuz silkti. "Bu bilgi bize ulaşmadı. Tanrıça'nın isteği dışında, Ilionluların neden başarılı olduklarını bilmiyoruz."

Bu bana şüpheli geldi, çünkü tanrıça, Karya'daki eylemleri nedeniyle erkeklerin tapınağına girmesine izin verilmeyeceği kuralını koymuştu.

Yoksa bunun arkasında da Lysimache mi vardı? Savaşın sonra erkeklerin onları terk etmesine ve tanrıçayı ibadet etme yeteneklerini ellerinden almasına çok kızmıştı. Bu korkunç bir darbe olmalıydı.

"Teşekkür ederim," dedim ozan. "Bana çok yardımcı oldun."

Bilim adamları ve tarihçiler bu bilgiyi bilmiyorlardı, ama bir hikâyeci biliyordu. Bu ozan, Ilion'un tamamını kurtarmış olabilirdi.

Artık hazırlık yapabiliydik. Artık keşif erlerini ve casusları nereye göndereceğimizi biliyorduk. Hazırlanabiliydik.

lo ve Suri'nin yanına geri döndüm ve ozan bana anlattıklarını onlara aktardım. "Zalira ve Ahyana'yı bulmanız gerekiyor. Onlara öğrendiklerimizi anlatın. Ben Xander'a gidip anlatacağım, sonra hepimiz bir araya gelip bir sonraki adımımızı belirlemeliyiz."

Suri başını salladı ve lo'yu odadan çıkardı.

Karialılar, metaller üzerinde hakimiyeti olan bir toprak tanrısına tapıyorlardı. Onun sembolünün çekiç olması mantıklıydı. Her Karialının göğsünde kırmızımsı kahverengi bir çekiç dövmesi mi vardı? Ölü bir askerin göğsünde bir tane görmüştük ve Artemisia'nın da vardı.

Karya buradan ne kadar uzaktaydı? Orduları ne zaman gelecekti? Kara yoluyla mı, deniz yoluyla mı geleceklerdi? Karialılar *Nikos'ta* peşimden gelmişlerdi, yani belli ki bir tür donanmaları vardı.

Yemek salonuna girdiğimde, Stolos ve Xander'ın derin bir sohbete dalmış olduklarını gördüm. Konuştukları şeyin önemli olduğuna emindim, ama bu daha acil bir durumdu.

Onlara doğru yürümeye başlamıştım ki, aniden önüme çok iri bir adam çıktı ve neredeyse ona çarpıyordum. Özür dilemek üzereydim ki, yüzüne baktım ve donakaldım.

Bu, tapınakta beni öldürmeye çalışan adamdı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Affedersiniz," dedi adam, etrafımdan dolaşarak. O birkaç metre uzağa gittiğinde kalbim nihayet tekrar atmaya başladı.

Tapınaktaki baş rahibenin ofisindeydim, o adam üstümde oturmuş boğazımı bıçaklamaya çalışıyordu ve ben de bıçağını sol omzuma kaydırarak beni öldürmesini engellemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Kendimi omzumu ovuştururken buldum, uzuvlarım titriyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Xander'a koşarak gittim, onunla konuşmak için çaresizdim. Elimi eline sokup sıktım, Stolos'un önünde olay çıkarmak istemiyordum.

Kocam bana dönüp baktığında yüzünde hafif bir gülümseme vardı, ama o gülümseme bir anda kayboldu.

"İzninle, Stolos. Hemen karımla konuşmam gerek."

Beni, yalnız kalabileceğimiz verandaya çıkardı. "Ne oldu? Hayalet görmüş gibi görünüyorsun."

"Olabilir," dedim, kalbim hala çok hızlı atıyordu. "Şuradaki adamı görüyor musun, koyu kahverengi tunik giyen çok uzun boylu olanı?"

"Evet."

"Beni şakağıma bıçaklayan adam oydu." "Emin misin?"

"Bunu yapan adamdan mı?" Omzumu işaret ettim. "Onun yüzünü asla unutmam."

"Ama o öldü. İo onu öldürdü. O adam hayatta ve nefes alıyor, yani sana zarar veren o olamaz."

"Tek yumurta ikizleri olabilir mi?" diye sordum. Tek açıklaması buydu.

O da başını salladı. İkimiz de onun Erisa'nın yanına gidip arkasında durmasını izledik. Sanki bir koruma gibi.

"Antiope, tapınaktaki suikastçıların hiçbir amblem taşımadıklarını veya kime hizmet ettiklerine dair hiçbir işaret taşımadıklarını söyledi. Anonim olmaları gerekiyordu," dedim.

"Çünkü üvey annem için çalışıyorlar ve özellikle seni bulmak için oraya gönderilmişler. Benim öğrenmemi istemiyordu." Geniş kılıcını çekti.

Ellerimi onun ellerinin üzerine koydum. "Ne yapıyorsun?"

"Onu öldüreceğim," dişlerini sıkarak söyledi. "Sana zarar veren adamı öldüremezsem, en azından ona benzeyen kardeşinden öcümü alabilirim."

Ne zaman mantığın sesi ve cinayeti savunmayan bir kişi haline gelmiştim? "Erisa aleyhine tanıklık edip seni kral yapabilecek insanları öldürmeye çalışmayı bırakmalısın."

"Yalan söyleyecek."

"O zaman lo'nun zorlama ile birlikte kullandığı doğruluk serumunu kullan. Gerçeği söylemek zorunda kalacak ve senden hiçbir şey saklayamayacak. Sadece silahlarına erişemediğinden emin ol. Ve kendine zarar verememesi için onu bağla."

Zor yoldan öğrendiğim bir ders. "Hâlâ onun boğazını kesmek istiyorum," dedi.

"Eğer üvey annen için çalışıyorsa ve sen onu öldürürsen, o da misilleme yapıp adamlarının peşine düşecektir. Daha fazla insan ölecektir."

"İç savaşlar genellikle böyle yürür."

Demaratus'un bir zamanlar bana öğrettiği bir şey aklıma geldi. "Kan dökülerek ele geçirilen her taht, onu korumak için yeniden kan dökülmesini gerektirir."

"Bana uyar. Onu da öldüreceğim."

"Xander," dedim nazikçe. "Dur. Başka bir yol bulacağız."

Bir an için kılıcını daha da sıkı kavradı, ama sonra yumuşadı ve sonunda kılıcını kınına geri koydu. Partinin bir kan banyosuna dönüşmeyeceğine dair içimden küçük bir rahatlama çektim.

"Erisa için çalışıyorsa, onun beni nasıl tanıdığını hala bilmiyoruz," dedim. Tanığın bu işe karıştığını düşünmüştük, ama emin değildik. Bir kuş sesi duydum ve başımı kaldırıp baktığımda, bir kuzgunun başımın üstünde uçtuğunu gördüm. Kuş, bir sütunun arkasına kondu ve Rokh da sütunun arkasından çıktı.

Bize doğru yürürken alışılmadık bir şekilde somurtkandı. Sanki neyi tartıştığımızı biliyormuş gibi, "İstendiği gibi yaptım ve ödül seçiminden tanığı takip ettim. Evi kitaplarla doluydu

kitaplarla doluydu ve emin olmak için onu izledim. Hem okuduğunu hem de yazdığını gördüm."

"Onu buraya getirin. Ona da doğruluk serumu vereceğiz," diye yanıtladı Xander.

Konuşamayan birine bu serumun etkisi olur mu ki?

"Korkarım bu mümkün olmayacak. Onu ölü buldum ve hemen buraya gelip size haber verdim."

"Ölmüş mü? Kendi eliyle mi?" diye sordu Xander.

Rokh başını salladı. "Kendi kafatasının arkasına bıçak saplayacak kadar esnek olmadığı sürece hayır."

Bunu yapan kişi olağanüstü güçlü olmalıydı. "Sen ve Dolion'un onu izlediğinizi nasıl bildi?" diye sordu Xander.

"Bilmiyorum," dedi Rokh. "Çok dikkatliydik."

"Artık geniş bir casus ağına sahip değil ki," dedi Xander sinirli bir şekilde, eli yine kılıcına gitti. "Gizli evini boşalttığımızda fonlarını da ortadan kaldırmıştık."

"Belki de Pelias finanse ediyordur," diye karşılık verdi Rokh. İki adam düşüncelere dalarak sessizliğe büründü.

Ben ise tüm bunların nasıl olduğunu tam olarak anlamaya çalışıyordum. "Yani Erisa, nişanlının başından beri Lokria bakirelerinden biri olarak seçildiğini biliyordu. Ve bakirelerden birinin hayatta kaldığını da biliyordu, ama hangisi olduğunu bilmiyordu."

"Yüksek rahibeniz, şehirde yaşayan bakirelerin isimlerini paylaşmazdı," dedi Xander.

Evet, beni nasıl öldüreceğini planlamakla çok meşguldü. "Tanık Golden Lamb'da beni gördü, bu yüzden yarışı bitiren kişinin ben olduğumu biliyordu. Erisa'ya Prenses Thalia'nın hayatta olduğunu söyledi, sonra da Erisa, seninle benim evlenmemizi engellemek için tapınağa suikastçıları gönderdi."

Erisa'nın kötü olduğunu biliyordum, ama bu... Onu kendi ellerimle bıçaklamak istedim.

Ben bunu hayal ederken, Xander Rokh'a o akşam olan her şeyi anlattı ve eski kraliçe için çalışan uzun boylu adamı gösterdi.

Sonra aklıma korkunç bir düşünce geldi.

"Tanrıça adına," dedim, kalbim endişeyle çarpıyordu. "Quynh ne olacak? Tanık onun benim kardeşim olduğunu biliyordu. Ya saraya gelip onu görmüş ve Erisa'ya onun gerçekte kim olduğunu söylemişse?"

"Quynh güvende. Artık sarayda değil. Ona hiçbir zarar gelmeyecek." Şimdi beni sakinleştiren kocamdı.

Kısa bir korna sesi duyuldu ve Xander küfretti. "O ne?" diye sordum.

"Sen ve ben, dış avluya bakan balkona çıkıp, doğum günümü kutlayan tüm vatandaşlara el sallamalıyız."

Kimse bana bundan bahsetmemişti. Olanlara bakılırsa, bu da tamamen önemsiz bir şey gibi görünüyordu.

"Gitmen önemli," dedi Rokh. "Sadece halkın istediğini vermek için değil, Thrax ve ben Erisa'nın adamını kaçırdığımızda, senin bir mazeretin olması için."

Rokh, muhtemelen Thrax'ı bulmak için yemek salonuna girdi.

"Bu taraftan," dedi Xander. Beni ön salona geri götürdü ve salonun güney ucunda daha önce kullanmadığım bir merdivenden yukarı çıkardı. Merdiven büyük bir balkona çıkıyordu ve dışarı çıktığımızda alkış sesleri kulakları sağır ediyordu.

Aşağıda prenslerini kutlamak için kaç kişinin beklediğini tahmin bile edemedim. O gülümsedi ve selam vermek için iki kolunu kaldırdı ve bir şekilde sesler daha da yükseldi. Onu gördüklerine çok sevinmişlerdi.

Biri "Prenses Thalia!" diye bağırdı ve ben de el salladım ve kendi tezahüratımı aldım.

Kalabalık, benim bilmediğim bir şarkı söylemeye başladı.

"Onlar şarkı söylerken biz burada durup el sallayacak mıyız?" diye sormak için ona doğru eğildim.

"Evet. Bu işin her kısmı suikast girişimleri ve ölüme meydan okumak değil. Bazı kısımları biraz sıkıcı."

"Biraz sıkıcı olsa da dayanabilirim," diye itiraf ettim ve el sallamaya devam ettim.

Bir şarkı bitti ve yeni bir şarkı başladı. "Seni gerçekten seviyorlar," dedim.

"Aşağıda altın dağıtan adamlarım var. Bu yardımcı oluyor," dedi ve göz kırparak beni heyecanlandırdı.

"Sen onların kralı olmalısın," dedim. Ve babası Erisa ile hiç seks yapmadığını kimseye söylemeseydi, o da kral olacaktı. "Baban neden konseye Kyros'un onun oğlu olmadığını söylemedi?"

"Bunu düşündüm," dedi. "Belki de aldatılmaktan utanıyordu. Çok gururlu bir adamdı ve Kyros'u bana sadece sarhoşken anlattı. Başka kimseye itiraf etmek istemezdi herhalde."

Babasının gururu, oğlunun krallığını kaybetmesine neden olabilirdi. Bunu anlamıyordum.

Gururun hiçbir zaman seni bir şey yapmaktan alıkoymadı, diye fısıldadı alaycı sesim. Onu görmezden geldim.

"Babamın bana anlattığı bir hikaye vardı," dedi, "Demophon adında bir kahraman hakkında. O bir kralın oğluydu ve kralın düşmanları onu öldürmek istediği için şehirden kaçırılmak zorunda kalmıştı. Kral, kraliçeye, Demophon geri dönüp varisi olarak hak ettiği yeri alana kadar kılıcını büyük bir kayanın altına gömdüğünü söyledi. Demophon yeterince güçlü ve kararlıysa, gerçekten layıkysa, kayayı nasıl hareket ettireceğini bulup kral olacaktı. Sanırım babam, onun yaptığı gibi benim de yerim için savaşmamı istiyordu. Layık olduğumu kanıtlamam için."

"Bundan daha layık biri yok," dedim ona.

Beni incelerken sessizleşti. "Teşekkür ederim."

Ona utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdim ve sonra dönüp el sallamaya devam ettim.

"Aralarında bir yemin olan, onları ayıran iki layık insan," dedi.

Onun ima ettiği şeyin kalbimi nasıl hoplattığını görmezden gelmek zorunda kaldım. "Endişelenmem gereken sadece yemin değil. Öleceğim kehaneti var."

Ellerini indirdi. "Ne?"

İo, ona izin vermedikçe kardeşiyle hiçbir şeyi paylaşmayacağına dair bana verdiği sözü gerçekten tutmuş gibiydi. Kehanetin tamamını onunla paylaşacağından emindim.

"Annenin kitaplarından birinde kehanetin daha eksiksiz bir versiyonunu bulduk ve Lysimache bunun doğru olduğunu doğruladı. Kehanete göre Ilion'un kurtarıcısının ölmesi kaderindeymiş. En büyük silahı kullanmam, elementlerin sınavına dayanmam ve sonra tanrıçaya kurban olarak ölmem gerekiyormuş, bu da Ilion'u kurtaracakmış."

Ağzı hafifçe açıldı ve yüzünde birçok duygu belirdi. Korku. Izdırap. Endişe. Bu bilgi onu mahvetmiş gibi görünüyordu.

Omuzlarını dikleştirip kararlı bir ifade takındığını gördüm. "O zaman bu, senin kurtarıcı olmadığını kanıtlıyor."

"Nasıl yani?"

"Çünkü ben senin ölmene asla izin vermem," dedi ciddiyetle.

O sıcak, sevgi dolu duygu yine göğsümün içinde yandı. Bu abartı değildi. Xander, elinden gelse beni ölmeye bırakmazdı. Ben bunu hafife almaya çalıştım. "Evet, çünkü o zaman sen de ölürdün."

"Sebep o değil, Lia."

Bunun olmasına izin veremezdim. Bu duyguların ortaya çıkmasına izin veremezdim. Onun söylediklerini anlamamış gibi davranmam gerekiyordu. "Ben ölürsem, Chryseis ile evlenebilir ve konseyde babasının oyunu alabilirsin."

Bu, benim istediğim kadar neşeli bir şekilde çıkmamıştı. Muhtemelen, nedenini açıklamış olsa da, onun onu öpmesi konusunda hala kızgın olduğum içindi.

Bana, ne yaptığımı tam olarak anladığını ima eden bir bakış attı, ama oyuna geldi. Alaycı bir tonla, "Belki de evlilikten soğudum," dedi.

Ona dirsek atacaktım, ama altımızda bulunan ve bunu hoş karşılamayacak binlerce insan olduğunu hatırladım.

Xander'ın yüzü ciddileşti. "Zaten bir karım var ve başka birini istemiyorum."

Sanki bu, onun bana hissettirdiklerini durdurabilecekmiş gibi, elimi kalbimin üzerine koymak zorunda kaldım.

Şarkı bitti ve biri "Prens Alexandros!" diye bağırmaya başladı. Kalabalık hızla bu tezahüratı benimsedi ve onun adını defalarca haykırdı.

Sonra slogan "Kral Alexandros!"a dönüştü.

"Bütün bu hayranlık başını döndürecek," dedim.

Bir an düşüncelere daldı. "Ben herkese aitim ve kimseye ait değilim. Bu kadar hayranlık duyulmama rağmen... hala yalnızım." "Klanın ne olacak?"

"Kardeşlerimi seviyorum. Ama onların kralı olacağım. Aralarında her zaman bir kopukluk olacak. Ayrı ve uzak kalmam gereken bir kopukluk. Gerçekten yakın olabileceğim tek kişi... " Sesi kesildi.

Bir eş.

Sadece bir eşe, gerçek ortağı olan bir kadına yakın olabilirdi. Sırlarını paylaşabileceği, günün sonunda yorgun başını yaslayabileceği birine. Annemle babamın birbirlerine yaptığı gibi. Doria ve Haemon'un birbirlerine olduğu gibi.

Ben de bunu arzuluyordum. Hatta şu anda bile, adelphia'mdan gizlediğim ve sakladığım yönlerim vardı. Quynh'den de. Beni tamamen tanıyacak ve sevecek bir arkadaş istiyordum. İyi yanlarımı takdir edecek ve kötü yanlarımdan yüz çevirmeyecek birini. Her şeyi anlatabileceğim, beni tamamen kabul edecek birini.

Kehanet, yalnızlık hissimi daha da artırmıştı. Xander'ın sevdiklerinden ayrı ve uzak kalmak zorunda olduğu gibi, ben de öyleydim. Benim kaderim onların kaderi değildi.

Hâlâ onu kral olarak görmek isteyen insanlara baktı. Ellerini korkuluğa koydu ve ağırlığını oraya verdi. "Beni seven insanlarla çevriliyim ama yine de..."

"Yine de?" diye sordum.

"Sanırım bu, şimdiye kadar hissettiğim en yalnızlık hissi."

Sanki içimi parçalamış gibiydi. *Tanrıça yardım et bana*. Elimi onun elinin üzerine koydum. "Yalnız değilsin."

Gözlerini bana çevirdi. "Sen de değilsin."

Kendimi tutamayıp, kalabalığın çılgın tezahüratlarına aldırmadan eğilip onu nazikçe öptüm.

Yüksek bir patlama sesi duyuldu ve biz birden ayrıldık.

İki saniye sonra bir patlama daha oldu.

Avludaki insanlar çığlık atmaya ve koşmaya başladı.

"Bu ses limandan geldi." Xander dönüp içeri koştı, ben de onu takip ettim.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Xander, ne yapacaklarını bilemeyen askerlere talimatlar yağdırdı. Onu yatak odamıza kadar takip ettim, orada zırhını giymeye ve silahlarını toplamaya başladı.

Ben de kendi kıyafetlerimi değiştirip hazırlanmaya gittim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seninle geliyorum."

"Hayır. Sen gelemezsin," dedi ve iki hançeri kemerine taktı.

"Sana yardım edebilirim," dedim. "Havadaki o metalik koku, Lycia'daki evin patladığı zamanki kokuyla aynı. Bu da, bunun arkasında Karyalıların olduğu anlamına geliyor."

"Ne?"

Erisa için çalışan adam hakkında ona anlatmakla o kadar meşgul olmuşum ki, ozanlardan öğrendiklerimi paylaşmayı unutmuşum. "Daha sonra açıklayacağım, ama bize saldıranlar Kariyalılar. Kırmızı toprağın üzerinde dururlarsa, tanrılarının gücü onlara geçer."

"O zaman burada kalman için daha da fazla neden var," dedi. "Hayır, orada olmak istiyorum ki..."

"Karım, senin zarar görmenden endişelenmem gerekmezse bu benim için daha kolay olacak."

"Tamam," dedim. Bu, farklı bir seçim yapmanın bir parçasıydı. Benim için endişelenecekti. Onun endişesini anlıyordum.

O da benim kadar şaşırılmış görünüyordu. "Limanlara gitmeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum. Sen de dikkatli olacağına ve bana geri döneceğine söz verirsən."

Bana doğru geldi ve beni kollarına almak üzereydi ki Dolion ve Stephanos odaya girdi.

"Söz veriyorum," dedi Xander dedi dedi öpüşmeden
beni hızlıca önce alıma.

Üç adam ayrıldı ve ben de adelphia'mı bulmak için koridora çıktım, ama onlar karşıdan bana doğru yürüyorlardı. Hepimiz lo'nun odasına girdik.

"Zalira ve Ahyana'yı her şeyden haberdar ettik," dedi lo.

Ben başımı salladım. Duman ve metalik koku etrafımızı sarmıştı. Dışarıda insanlar hala çığlık atıyor ve ağlıyordu.

"Yardım etmeliyiz," dedim. "Xander'a limana gitmeyeceğimi söyledim, ama bir şeyler yapmalıyız. Burada öylece oturamam."

Ahyana pencerenin yanında durmuş dışarıya bakıyordu. "Ya saldırı başka bir dikkat dağıtma taktiği ise?"

Bunu hiç düşünmemiştim. "Ana kapıların kapalı olduğundan emin olmalıyız. Güney kapısından başlayalım. Gidip üstümü değiştireceğim."

Odama geri döndüğümde, kız kardeşlerime gelmek isteyip istemediklerini bile sormadığımı fark ettim — sadece geleceklerini varsaymışım. Biz bir savaş birimiydik, gerçek bir kız kardeşlik.

Hiç olmadığı kadar hızlı giyindim ve kendimi silahlarla donattım. Neyse ki kız kardeşlerim de aynısını yapmışlardı — beni koridorda bekliyorlardı ve hepsi de benzer bir kararlılık ifadesiyle bakıyorlardı.

Tam bir kaos içindeki sarayı koştuk. Soylular evlerinin güvenliğine sığınmak için kaçıyorlardı ve dışarıda birbirine karışmış arabalar ve atlar arasında büyük bir kargaşa vardı.

Kalabalığın arasından zorla geçmek zorunda kaldım. Saray bahçesini geçtikten sonra, vatandaşlar da soylular kadar korkmuş durumdaydı. Kimse ne yapacağını veya neler olduğunu bilmiyordu.

Tüm kapıları kontrol ettikten sonra, kız kardeşlerime insanları güvenli bir yere yönlendirmemizi önerdim. Panik havasını yatıştırmaya çalışmak için.

Zalira bizi kapının kısmen açık olduğu güney girişine götürdü. Kapıdan aynı anda sadece bir kişi geçebilirdi. Bu da bir Carian askeri girip kapıyı diğerleri için açabileceği anlamına geliyordu.

Kapıyı kapatmaları için muhafızlara bağlamak üzereydim ki uzun bir uluma sesi duyuldu. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Terawolves.

Ve Troas'a doğru geliyorlardı. "Buraya geliyorlar!" dedim.

"Belki de koku ve çığlıklar onları buraya çekiyordur," dedi Zalira.

Sebeb önemli değildi. Onları durdurmak önemliydi. Duvarların dışında bulunan Xander ve adamlarına saldırmalarına izin vermeyecektim. Bu konuda bir şeyler yapabileceğim halde izin veremezdim.

"Bu bizim şansımız," dedi lo. "Başka kimseye zarar vermelerini engelleyebilir ve parşömen için ihtiyaımız olan şeyi alabiliriz."

Parşömen hakkında hiç düşünmemiştim bile.

nemli değildi. Plan yapmamız gerekiyordu, ben bu konuda çok kötü olsam da. "Beni izleyin," dedim ve adelphia'mı kapının dışına çıkardım. Yalnız bir asker bize seslendi, ama onu görmezden geldim.

Kalın ormanın kenarına koştuk. "Suri, burada derin bir çukur kazmamız lazım." ukurun yerini ve derinliğini göstermek için bir dal aldım. "Kazdıktan sonra alırlarla rt. Böylece terakurtları durdurabiliriz."

Uluyan sesler yaklaşıyordu.

"lo, Suri ile burada kal ve gözcülük yap. Kurtlar gelirse ve sen henüz hazır değilsen, şehre geri koş ve kapıyı kapatmalarını söyle," dedim.

"Siz nz ne yapacaksınız?" diye sordu lo.

Zalira ve Ahyana ile göz göze geldim. "Kurtları buraya çekip tuzağa düşüreceğiz."

Suri bana nasıl olduğunu sormak istercesine kaşlarını kaldırdı.

"lo, terawolflar avlarını seçtikten sonra avlanmayı asla bırakmadıklarını söylemişti. Oraya gidip bizim burada olduğumuzu onlara göstereceğim."

lo'nun yüzündeki panik ifadesi beni caydırmaya yetmedi. Eğer o terawolflar daha da yaklaşırsa... Çok sayıda insana zarar verebilirlerdi. Limandaki herkes tehlikeye girecekti.

"Ne tarafa?" diye sordum Suri'ye. Bir an gözlerini kapattı ve sonra gneydoğuyu işaret etti. O yöne doğru koşmaya başladık.

Yaklaşık on dakika koştuktan sonra Zalira durdu. "Orada. Onları görüyorum." Kurtlar bu tarafa geliyordu ve dağınık görünüyorlardı.

"Tuzak işe yaraması için, birbirlerine daha yakın olmaları lazım," dedim. Onlar görünmez hale gelip artık onları göremeyeceğimiz zamana kadar ne kadar vaktimiz vardı?

?

"Bir fikrim var," dedi Zalira. "Dea Maimaktes."

Bir yıldırım güneybatımızda çaktı, ardından bir başka yıldırım da tam ters yönde aynı mesafede çaktı.

O, görünüşünü kapattı. "Bu onları tam ortadan aşağıya doğru sürüklemeli."

"Ben de yardımcı olabilirim," dedi Ahyana. "Dea Karpophoroi."

Yüksek tiz çığlıklar havayı doldurdu. Zalira yanına gidip Ahyana'nın koluna elini koyarak ona yardım etti, ona daha fazla güç verdi.

"Yarasalar onları görebiliyor," dedi Ahyana, biraz nefes nefese. "Onları bu tarafa sürüyorlar. Hayır, bekle, şimdi görünmez oldular."

"Onlara takip edecekleri bir şey verelim." Ahyana gücünü kapattığında xiphos'umu çıkardım ve elimi kestim.

Döndük ve Suri ile lo'yu bıraktığımız yere doğru koştuk. Elimden akan kan yere damlıyordu. Terakurtların kokuyu aldıkları anı duydum. Ulumalar ve hırlamalar arttı. Sesleri yakındı.

Çok yakındalar.

Sanki içlerinden biri bana atlayacakmış gibi etrafımdaki havanın değiştiğini hissettim.

"Dea Erinys!" Dönüp yeteneğimi kullanarak görünmez kurdu boğazından yakaladım ve onu bir ağaç gövdesine sertçe fırlattım. Kurt görünür hale geldi ve inleyerek yere yığıldı. Adelphia kardeşlerim akıllıca koşmaya devam ettiler ve ben de onlara yetişmek için acele ettim, gücümü kapattım. Enerjimi korumam gerekiyordu.

Güçlendirici iksir içmeliydim.

Şehre yaklaştığımızda, artık tek bir yol olduğunu fark ettim. lo, yeteneklerini kullanarak ağaçların arasına sarmaşık ağları oluşturmıştı, böylece terakurtlar bizi tuzağa kadar takip etmek zorunda kalacaktı.

Suri yorgun bir şekilde yere çöktü ve lo ile birlikte şehir surlarının yanında bekledi. lo'nun gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördüm. Arkama bir bakmaya cesaret ettim.

Altı düzine terawolf vardı, altın rengi gözleri ve korkunç hırıltıları vardı. Hepsi görünür durumdaydı. Kalbim gırtlığıma kadar çıktı.

"Tamam!" diye Zalira ve Ahyana'ya bağırdım ve onlar son anda döndüler, tuzağı kıl payı kaçırdılar. Suri

beklediğimizden daha uzun süre dayanmıştı. Tuzak boyunca koştuk ve ben ortada durup bunun işe yaraması için dua ettim. Terakurtların yaptığımızı fark etmemesi için.

"Gelip beni yakalayın!" diye bağırdım.

Tüm kurtlar bana doğru koşular ve ben kılıcımı elimde tutarak bekledim. Tüm vücudum adrenalin ve korkuyla titriyordu. Zalira ve Ahyana silahlarını çekerek yanımda kaldılar.

İçgüdülerim kaçmamı söylese de, onlar yaklaşırken yerimden kıpırdamadım.

Bir an önce oradaydılar, bir an sonra dev pençelerinin altında zemin çöktü ve ortadan kayboldular.

Tuzak işe yaramıştı.

Birkaç kez derin nefes alıp kalbimin çarpıntısının dinmesini bekledikten sonra kendimi kenardan aşağıya bakmaya zorladım.

Çukur sadece derin değildi, Suri bir şekilde dibine kaya sivri uçları da eklemeyi başarmıştı.

Tüm terawolflar ölmüştü.

Üçümüz, onlara bakarken zor nefes alıyorduk.

Suri ve lo da hemen bize katıldı.

"Ben o ağları yapıyordum ve senin bunu yaptığını bilmiyordum," dedi Suri'ye. "O sivri uçlar mı? Harika olmuş."

Suri utanmış gibi başını eğdi.

Bunu nasıl başarmıştı? Ona sormak üzereydim, ama elimdeki acı dikkatimi çekti. Yarayı temizleyip bandajlamam gerekiyordu.

"Kocan bunu fark edecek," dedi Zalira.

Eminim fark edecekti. Gece bitmeden vücudumda kaç tane iz ve morluk olacağını merak ettim.

"Nasıl birini dışarı çıkaracağız?" diye sordu Ahyana, ama hiçbirimiz cevap veremedik. Muhtemelen bunu düşünmeliydim.

Boynumdaki tüm tüyler birden diken diken oldu. "Yere yatın!"

diye bağırdım. Kız kardeşlerim hep birlikte yere yattılar.

Daha önce ağaca fırlattığım terawolf, tuzağın üzerinden atlayarak, dişlerini gösterip ağzını açarak doğrudan bana doğru geldi.

"Dea Erinys!"

Bana çarptı, iğrenç nefesi yüzümün hemen üzerindeydi. Dişleriyle bana saldırmaya devam etti. Sol kolumu boğazına dayayarak onu uzak tuttum. Çarpmanın etkisiyle kılıcımı düşürdüm, ama kemerimdeki bıçağı aldım.

"Lia!" diye bağırdı lo.

Bıçağı canavarın çenesine sapladım. Üzerime çöküp ölene kadar bıçaklamaya devam ettim.

Bir saniye boyunca ezilmiş halde yatarken, terawolf'u itip uzaklaştırdım. Kız kardeşlerim etrafımda toplanırken, görünüşümü serbest bıraktım.

"Ben iyiyim," dedim. "En azından artık bir tane yakalamak için çukura inmemize gerek yok."

lo bana sıkıca sarıldı, diğerleri de onu takip etti.

"Artık kalkabilir miyim?" diye sordum ve onlar rahatlamış bir şekilde güldüler. Zalira ayağa kalkmama yardım etti ve terawolf'un sırtında dört kılıç olduğunu fark ettim. Ben onu önden saldırırken, adelfiam diğer tarafını bıçaklamıştı.

Herkes silahlarını aldıktan sonra, lo "O şeyi nasıl taşıyacağız?" diye sordu.

Suri gidip sağlam bir sopa buldu ve belindeki ipi kullanarak terawolf'un pençelerini sopaya bağladı. Zalira ve ben, en uzun boylu olanlar olarak, sopayı omuzlarımızda taşıdık ve canavar aramızda sarkıyordu. Kolay olmadı ama işe yaradı.

Kapıdaki askerler, biz yaklaşırken sessizce bize bakakaldılar.

"Az önce tüm o canavarları öldürdünüz," dedi içlerinden biri hayranlık dolu bir sesle.

"Bunu saraya taşımamıza yardım eder misiniz?" diye sordum. Birkaç muhafız gönüllü oldu ve yüzbaşı diğerlerine görev yerlerine dönüp kapının kapalı olduğundan emin olmalarını söyledi. Daha önce nerede olduğunu merak ettim.

Muhafızlar yükü bizden aldı ve omzum rahatlamaktan ağrımaya başladı. Normalde bunu kendimiz taşıyabilirdik, ama büyü kullanmak bizi bitkin düşürmüştü. Yorgun ve perişan bir halde saraya doğru yola çıktık. Çıglıklar kesilmişti ve insanlar artık sokaklarda koşuşturmuyordu. Birçoğu evlerine dönmüş, diğerleri ise gruplar halinde toplanmış ve fısıltıyla konuşuyorlardı. Herkes geçtikçe bize bakıyordu.

Üzerimizde bir karga sesi duydum ve Kunguru aşağı inip Ahyana'nın omzuna kondu. Tekrar karga sesi çıkardı, sarayın yönüne doğru havalandı ve hala seslenerek Ahyana'nın yanına geri döndü.

Ahyana bana döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Sarayda bir sorun var."

YİRMİ ALTI.

Saraya vardığımızda, Kunguru içeri uçu ve biz de onu takip ettik. Kapıları kapalı olan konsey odasının hemen önüne kondu. Kapıları ittiğimde Kilitliydi.

Buradan çatıya tırmanıp içeri giremezdim. Ama yapabileceğim başka bir şey vardı. "Dea Erinys."

Güç içime dolarken, birkaç adım geri çekildim ve sonra omzumla kapıya tüm gücümle vurdum. Kapının açıldığını hissettim.

"Bunun anlamı nedir?" Pelias, odaya girerken sordu.

Görünüşümü kapattım ve terawolf'u taşıyan muhafızlara döndüm. "Onu bırakabilirsiniz. Gidip Prens Alexandros'u bulun ve ona ihtiyaç olduğunu söyleyin."

Odada sadece arkonlar ve Erisa vardı. Başka muhafız yoktu, duruşmayı dinleyen soylular da yoktu. Kunguru omzuma kondu ve ben fısıldadım, "Xander'ı bul. Onu hemen buraya getir."

O, karga gibi öttü ve uçup gitti. Kötü bir şeyler oluyordu. "Kapılar neden kilitliydi?" diye sordum.

Themis şaşırmış görünüyordu. "Kapılar kilitli miydi? Bize öyle söylenmemişti."

"Bu bir güvenlik önlemiydi," dedi Pelias, sanki bir açıklama bulmaya çalışır gibi.

Heliodora ayağa kalktı. "O da ne?"

"Bir terawolf," dedim. "Şehrin surları dışında onunla savaştık. Sürüsünün geri kalanını öldürdük. Bu gizli toplantı ne hakkında?"

"Gizli değil," dedi Pelias alaycı bir şekilde, kendine güveni hızla geri geliyordu. "Ve sen konseyin oy hakkına sahip bir üyesi olmadığın için bunun ne hakkında olduğunu bilmeye hakkın yok."

Xander, Pelias'ı bıçaklayıp bıçaklayamayacağım konusunda hiçbir şey söylememişti. Parmaklarımı kılıcımın kabzasına koydum, ama kılıcı kınından çıkarmadım.

"Erisa, bu geceki olayları tartışmak için bir toplantı çağırısı yaptı," dedi Themis. Onunla arkadaş olduğum için mutluydum. "O, bunun kocanın düzenlediği bir tür gösteri veya manipölasyon olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Bizi Ilion'un tehdit altında olduğuna inandırmak için."

"Buna inanmıyorsun herhalde," dedim, dehşete kapılmış bir şekilde. Xander asla böyle bir şey yapmazdı. Terawolf'a doğru işaret ettim. "Tehdit ediliyorsunuz."

"Ve biz de senin sözüne mi inanacağız?" diye alaycı bir şekilde sordu Erisa.

"O ve yüzlerce yıldır görülmemiş olan, ayaklarımın dibinde ölü yatan yaratık." Gözlerimin, Ilion'u kurtarmak için öldürdüğüm şeylerin yığına onu da seve seve ekleyeceğimi ifade ettiğini umuyordum.

Erisa bana öfkeyle baktı. "Yalanlar."

"Sarayın duvarlarının arkasında korkakça saklanırken, Prens Alexandros gibi limanda yardım etmiyorken bunu söylemek kolaydır herhalde," diye sertçe cevap verdim. Belki de bu akşam öfkemin gücünü çok kez çağırdığım içindi, ama bu kadına karşı nefret ve öfke kanımda kaynıyordu.

Bu odadaki hiç kimse beni durduramazdı. Kimse tepki vermeden koşup boğazını kesebilirdim.

Bağırışlar ve diğer sesler duydum, sanki bize doğru geliyorlarmış gibi sesler gittikçe yükseliyordu. Xander'ın içeri girdiğini görünce rahatladım.

Her iki elinde birer ceset sürüklüyordu. Onları doğrudan konsey masasına götürdü ve arkonlar geri çekildi.

"Bunlar Carian askerleri," dedi onları yere bırakırken. "Göğüslerinde bağlılıklarını gösteren bir çekiç dövmesi var. Onları kanıt olarak getirdim. Ülkelerini yeniden inşa ettiler ve Ilion'u yok etmeye geliyorlar. Artık kafanızı kuma gömüp bu durumun geçmesini dileyemezsiniz. Ya da babamın ikinci karısının size söylediği yalanlara inanamazsınız."

Erisa, korkması gerekmesine rağmen ondan hiç korkmadı. "Neden her şey için konseyin onayına ihtiyacın varmış gibi davranıyorsun? Vatandaş olmayanları şehre getirdiğini biliyoruz."

"Onlar Ilionlu insanlar. Troas'tan olmaları umurumda değil. Koruma ve güvenliğe layıklar."

"Umursamalısın," diye karşılık verdi. "Onları nereye yerleştireceğiz? Ne yiyecekler? Pratikliklerini hiç düşündün m?"

"Bizim fazlasıyla yeterince var. Paylaşabiliriz."

Ne Zethus ne de Pelias, Xander'ın cevabını beğenmiş görünmüyordu ve konsey üyelerinden hiçbiri konuşmadı.

"Bu gece, bizi yok etmeye niyetli düşmanlarımız olduğunu kanıtladı," diye devam etti. "Bir seçim yapılmalı. Ya kendi şehrinde neler olup bittiğini bilmeyen birini takip edersiniz ya da beni kral seçip Ilion'u korumama izin verirsiniz..."

"O en kötü seçim," diye araya girdi Erisa.

"Ben konseyin istediği her şeyim!" diye bağırdı. "Babamın gerçek oğluyum, evli ve istikrarlıyım, bu savaşı yönetmeye istekli ve yetenekliyim."

Bu, Erisa'nın beklediği fırsat gibi görünüyordu. "Bu konseyin, evliliğinizin mutlu olduğuna inanmasını mı istiyorsunuz? Siz ve eşinizin birbirinizi sevdiğinize?"

Nefesim kesildi. Ne biliyordu?

"Birbirlerinden nefret ediyorlar," dedi Erisa. "Alexandros'un kral olmasına izin vermek, karısına davranışları yüzünden bizi Locris ile savaşın eşiğine getirebilir."

Bunun saçma olduğunu söylemek istedim, çünkü birbirimizden nefret etsek bile, Locris benim adıma herhangi bir savaş başlatacak güce sahip değildi.

"Benim gördüğüm öyle değil," dedi Stolos. "Benim de," dedi Themis bana başını sallayarak.

"Bütün şehir onların pşmesini izledi." Heliodora biraz şaşkın gibiydi. Xander'ın yanına gidip elini tuttum. Uzun, sıcak parmakları benimkini sıkıca kavradı.

İlişkimiz Zethus'un gerçekten ilgisini çekmiş gibiydi. "Muhafızlar yatak odasından gelen sesler hakkında konuştular," dedi.

Xander bir keresinde bana muhafızlarının dedikoducu olmadığını söylemişti, bu yüzden bu bilgiyi yaymalarını kendisinin söylediğini tahmin etmek zorundaydım.

Bu an için.

"Hepimiz onları birlikte gördük," dedi Pelias. "Matron, düğün çarşaflarında kan gördüğünü bildirdi." Erisa'ya karşı çıkmak onu hiç mutlu etmiyor gibiydi.

"O kan lekeleri her şeyden gelmiş olabilir! Sahte bir evlilik, Ilion'un ihtiyaç duyduğu varisi doğuramaz!" Erisa, kaybettiğini hissetmiş gibiydi.

Ve ben, Xander'ın kral ilan edilmesini sağlamak için onu uçurumun kenarına itmeye hazırdım.

Elimi karnımın üzerine koydum ve sakın bir şekilde gülümsedim. "Bu evlilik gerçek ve ben hamileyim."

Kocam yanımda hafifçe gerildi ve konsey üyelerinin yüzlerinde Erisa'nın nefretinden Themis'in heyecanına kadar çeşitli ifadeler gördüm.

"Tebrikler..."

"Hayır!" Erisa, Themis'in sözünü kesti. "Bu mümkün değil!"

Kanıtı mı vardı? Yoksa bu sadece bir tahmin miydi? Boğulan bir kadının çaresiz çırpınışları mı?

"Bunu kanıtlayabilirim," dedi Io. "Şifacılar, bir kadının hamile olup olmadığını gösteren bir iksir var. Onu buraya getirebilir ve Prenses Thalia'nın gerçekten Ilion'un varisini taşıdığını kanıtlayabilirim."

"Git," dedi Stolos ve Io odadan koşarak çıktı. Suri, Ahyana'dan terawolf'u taşımak için yardım istedi ve sanırım onu odalarına götürüp parşömeni almak niyetindeydiler.

Zalira hemen arkamda kaldı, elleri beline yakın duruyordu, böylece gerekirse kılıcını çabucak çekebilirdi.

Xander eğilip sol kulağıma dudaklarını değdirdi, muhtemelen bir okşama gibi görünüyordu. "Ne yapıyorsun?"

"Söz verdiğim şeyi," diye fısıldadım. "Sana Ilion tahtını kazandırmak."

Io'yu beklerken oda sessiz kaldı. Ne planladığını bilmiyordum ama ona güveniyordum. Neyse ki, geri dönmesi uzun sürmedi ve Parthenia'yı da yanında getirdi. Suri ve Ahyana bir adım gerideydiler.

Io, bize yaptığı gibi konseye iksiri gösterdi. Parthenia'nın kanını alıp karışıma eklediğinde, karışım maviye döndü. Io, Heliodora'ya, onun kanını kullanarak hamile olmayan bir kadında ne olduğunu gösterebilir mi diye sordu ve sıvı berrak kaldı.

, sıvı berrak kaldı.

"Şimdi Prenses Thalia," dedi. Yanıma geldi ve kanımı aldı. Ben, benden aldığı damladan farklı bir damla kullandığını izledim. Konsey, damlaları değiştirirken yaptığı el çabukluğunu göremedi.

Sıvı parlak maviye döndü. "İşte! Gördünüz mü?" dedi zaferle. "Prenses Thalia hamile!"

Eski kraliçe öfkeye kapıldı. "Bunların hiçbir anlamı yok! Iolanthe'ye güvenmiyorum!"

"Kraliyet kanından gelen bir prensesi sorguluyor musun?" diye sordu Xander kaşlarını kaldırarak ve Erisa hemen sustu. Bu, onun gidebileceği bir yol değildi. Oğlunu kral yapmak için tamamen onun "kraliyet kanına" güveniyordu.

Kyros'un rahmetli kocasının çocuğu olmadığını biliyor olmasına rağmen.

O, yalanını kullanarak oğlunu tahta çıkarmak istiyordu, ben de yalanımı kullanarak onu tahttan uzak tutacaktım.

"Bu gece bilinmeyen bir düşman tarafından bir saldırı olduysa," dedi Erisa, "bu daha önce de oldu. Silah deposundaki insanlar öldürüldüğünde büyük lideriniz neredeydi?"

"Sen burada, konseyde otururken ve kapımızın önündeki düşmanı fark edemediğinde, Lycia'daki saldırıyı araştırıyordu," dedi Xander sessizce ve Erisa'nın yanlış hesapladığını fark ettiği anı gördüm.

Benzer bir iktidar konumunda olduğu ve şehir onun gözetiminde saldırıya uğradığı halde, onu etkisiz bir lider olarak gösteremezdi.

"Karyalı ana ordusu Troas'a ne kadar sürede ulaşır?" diye sordu Stolos. Erisa'nın yüzündeki paniği gördüm. Konsey gerçekliği kabul ediyor ve onun alternatif teorilerini dinlemiyor gibiydi.

"Bilmiyoruz," diye itiraf etti Xander. "Casus ağımızda bir sorun çıktı ve bilgi alamadan karanlıkta kaldık. Nereye geldiklerine bağlı. Belki çoktan bize doğru ilerliyorlardır, belki de gelmeden önce hazırlık yapıyorlar

Burada son aldığım raporlara göre, üç günlük mesafeden daha uzaktalar."

"Ordu yakın değilse, limanı saldırmanın amacı neydi?" diye sordu Zethus, beni şaşırtarak.

"Korku yaratıyorlar," dedi Xander. "Son derece küçük bir güçtü. Bazı gemileri mahvettiler, birkaç binayı yaktılar, ama savaş başlamadan bitti."

Bu, Lysimache'nin halkı korkutmak için terör kullanmaktan bahsettiği konuşmasını aklıma getirdi. Locris'e yaptığı da buydu.

Xander açıklamasına devam etti. "Ama ne zaman veya tekrar saldıracaklarını bilmiyoruz. Bu, halkı tedirgin edecek ve rahatsız edecek. Bu yüzden güçlü bir lidere ihtiyacınız var. Vatandaşlar, elimizden gelenin en iyisini yaparak onları koruduğumuzu bildiklerinde daha az korkacaklar. Ve gereksiz kutlamalar yaparak zamanımızı ve paramızı boşa harcamayacağız."

Erisa konuşmak için ağzını açtı, ama Stolos sözünü kesti. "Belki de Kariyalılarla iletişime geçmeliyiz. Barışçıl bir halk olmamız gerekmez mi?"

"Barış istemek takdire şayan bir şey olsa da, düşmanımız bize savaş açtı bile," dedi Xander. "Barışsever insanlar, yanlarında eyleme geçebilecek insanlar olmadıkça güvende olamazlar. Tanrıların bize verdiği hakla, kendimizi ve sevdiklerimizi kötülüklerden korumak zorundayız."

Erisa, Stolos'un açtığı kapıyı yakaladı. "Gerçekten saldırı altındaysak, barış için dava açmalıyız. Savaşa girmemize gerek yok."

"Bu, senin ağzından çıkması ironik." Thrax, partide tanıdığım adamla birlikte odaya girdi. Adamın bilekleri birbirine bağlıydı.

Erisa'nın şerefine, hiç de sarsılmış görünmüyordu. "Bana nasıl böyle konuşursun!"

Thrax adama hafifçe vurdu. "On dakika önce bana söylediklerini onlara da söyle."

"Adım Diocles. Erisa için çalışıyorum. İkiz kardeşim ve ben, diğer birçok kişiyle birlikte, Locrian bakiresini tapınaktayken öldürmek için kiralandık. Başaramadık ve ben zar zor kaçıp kurtuldum. Erisa ayrıca prensesi saraydaki odasında öldürmek için suikastçılar tuttu. Kraliçe,

Prenses Thalia ve Prens Alexandros'un evliliğini bozmaya çalışıyordu." Sesi, sanki bu sözleri söylemek istemiyormuş gibi, donuk ve acı doluydu.

"Böyle bariz yalanlara inanamazsın!" diye bağırdı Erisa, ellerini masaya vurarak.

"Seni yakaladığımda ne yapıyordun?" diye sordu Thrax.

"Kraliçe adına limandaki saldırganlara bir mesaj iletmek için yoldaydım. Prens Alexandros'u öldürürlerse, kraliçe onlara şehir kapılarını açacağını söylüyordum."

"Sana ne teklif etti?" diye sordu Erisa. "Prens ve adamları artık insanları kendileri adına yalan söylemeleri için rüşvet veriyorlar!"

"Diocles'e, cevap vermeye zorlayan bir zorlama maddesi içeren bir doğruluk serumu verildi. Yalan söyleyemez ve sessiz kalamaz," dedi Xander. "İlo, serumu yaratan kişi olduğu için serumun geçerliliğini doğrulayabilir."

İlo başını salladı. "Başkalarına da kullandık ve mükemmel çalışıyor."

"İsterseniz, konseyi onu daha fazla sorgulamaya davet ediyorum," dedi Xander.

"Prens çaresiz ve amacına ulaşmak için her şeyi söyleyecek ve yapacak!" Eski kraliçe çıldırmak üzereymiş gibi görünüyordu. Onu daha önce hiç bu kadar dağınık görmemiştim.

"Erisa haklı. Çaresizim," dedi Xander. "Çünkü savaş başladı. Her şey yolundaymış gibi davranmayı bırakmalıyız. Artık partiler ve rüşvetlerle bunu gizleyemeyiz ya da suikast girişimlerinin arkasına saklanamayız. Her şeyin sona ermesi gerekiyor. Şimdi karar verme zamanı. Harekete geçin. Sizi kim yönetsin? Beni kral seçin ve şehrimizi kurtaralım."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Kocam muhteşemdi. Konuşurken gerçekten tüylerim diken diken oldu. Onu daha önce istememiş olsaydım, bu benim için her şeyi değiştirirdi. Onun yanında durmaktan gurur duydum.

"Bu gece vatandaşlar onu kral olarak seçmek istediler," dedi Heliodora. "Şimdi resmi oylamayı yapalım diyorum ve benim oyum Prens Alexandros'a."

"Ben de öneriyi destekliyorum," dedi Themis.

Son derece rahatsız görünen Pelias oylamayı yönetti. "Erisa?"

Meydan okurcasına, "Ben Prens Kyros'a oy veriyorum. O reşit olana kadar onun naibi olacağım" dedi.

Stolos ve Themis ikisi de Xander'a oy verdi.

"Zethus?"

"Ben Prens Alexandros'a oy veriyorum." Bu beni şaşırttı, ama görünüşe göre Zethus ölmek istemiyordu. Muhtemelen içki içmeyi ve hetaerae'leri taciz etmeyi bırakmak zorunda kalacağından endişeleniyordu.

İşte bu kadar. Xander'ın ihtiyacı olan oylar bunlardı. Dört konsey üyesi ona oy vermişti ve sadece iki oy kalmıştı, bunlardan biri de kendisinini.

Ve o da kendisine oy verdi.

Pelias'ın oyu hala geçerliydi, ama artık çok geçti. Bu gerçekleşmişti ve geri alınamazdı. O da bunun farkında gibiydi. "Benim oyum Prens Alexandros'a."

Erisa o kadar şaşırmıştı ki konuşamıyordu.

"Oylarınız için minnettarım ve kabul ediyorum," dedi Xander. "Muhafızlar, Erisa'yı götürün. O ve Kyros odalarına kapatılacak ve benim iznim olmadan dışarı çıkamayacaklar."

Üvey annesi çılgık attı ve itiraz etti, ama muhafızlar kralın emrini yerine getirip onu dışarı sürüklediler.

"Başardın," dedim Xander'a, onu kucaklayabilmek için kollarımı boynuna doladım.

"Başardık," dedi ve beni sıkıca sarıldı.

"Taht odasına gidip seni resmen taç giydirelim," dedi Themis, bu da onun benden bir adım geri çekilmesine neden oldu. Kilitli bir dolaba doğru yürüdü, anahtarı soktu ve dolabı açtı. Altın kaplama defne yapraklarından yapılmış bir taç çıkardı.

Neden kasada olmadığını bir an merak ettim. Erisa, iktidarı ele geçirmek için gizli toplantısını düzenlediğinde, onu konseyin odasına getirmiş olmalıydı.

Hep birlikte taht odasına gittik. Daha önce buraya hiç gelmemiştim. Bu mantıklıydı, çünkü kral olmadığı için buraya girmek için bir neden yoktu. Oda, yemek salonunun bir kısmı kadar küçük bir odaydı.

Taht, bir platformun üstünde duruyordu ve tahtın önüne çıkan birkaç basamak vardı.

"Yüksek rahibe genellikle yeni kralı taç giydirir," dedi Heliodora endişeyle Themis'e söyledi. Lysimache'nin Ilion'un kaç yeni kralını taçlandırıldığını merak ettim.

"Karım bunu yapabilir," dedi Xander. Merdivenleri çıktı ve tahtına oturdu. Asil, ölümcül, yakışıklı ve midemi kıpır kıpır eden binlerce başka şey gibi görünüyordu.

Themis bana tacı uzattı ve kürsüye doğru işaret etti. Herkesin beni izlediğinin farkında olarak merdivenleri çıktım. "Ben baş rahibe değilim," dedim ona. "Io yapmalı. O bir Ilion prensesi."

"Sen de öylesin."

Oh. Bir bakıma bu doğrudu.

Babam bir keresinde bana, başka ülkelerde taç giyme törenlerinin çiçekli konuşmalar ve uzun ritüellerle dolu ayrıntılı olaylar olduğunu söylemişti. Ama Locris'te, Ilion'da olduğu gibi, taç giyme töreni kişinin başına tacı takmak kadar basitti.

Ben de bunu dikkatlice yaptım, zarif davranmaya çalıştım. Babası ve dedesinin taktığı taçtı bu. Bu çok önemli bir andı ve ben de ona yakışır bir ciddiyetle davranmak istedim.

Ona mükemmel uydu.

"Yaşasın Kral Alexandros!" diye bağırdı Heliodora ve diğer konsey üyeleri de alkışladı.

Pelias da dahil, ancak o bunu daha önce olduğundan daha da mutsuz bir ifadeyle yaptı.

"Teşekkür ederim," dedi Xander. "Kral olarak ilk yapacağım şey, yaklaşan savaş için bir plan hazırlamak olacak. Konseyin toplanarak vatandaşlarımızı hazırlamak ve silah ve zırh üretimi için fon sağlamak için en iyi yolları belirlemesini istiyorum. Farklı köy ve şehirlerden gelen Ilionluları barındırmak ve beslemek için onlara yardım etmemiz gerekecek. Vatandaş ordusu da savaş için çağrılmalıdır."

"Yapılacak," diye söz verdi Stolos.

"İkinci adımım, Pelias'ın oğlu Lykaon ile Locris Prensesi Kallisto arasındaki nişanı bozmak olacak."

Sözünü hatırlamıştı. Ona teşekkür etmek için kendimi üzerine atmamak için tahtının arkasını sımsıkı tuttum. Az önce ablamı bir canavardan kurtarmıştı.

Pelias öfkелendi. "Bunu yapmaya hakkın yok, yetkin yok..."

"Her hakkım var," diye Xander onu kesintiye uğrattı. "Ve tek yetki de benim. Ben senin kralınım."

"Locrian kraliyet ailesinin ödemesi gereken cezalar, para cezaları var!"

"Bu sadece sözleşmeyi ihlal etmeleri durumunda geçerlidir, ama onlar ihlal etmedi. Ben ihlal ettim. Tazminat almaya hak kazandığınızı düşünüyorsanız, bir talep yaz, ben de değerlendiririm," dedi Xander.

Pelias tartışmaya devam etmek istiyor gibi görünüyordu, ama yapabileceği hiçbir şey olmadığını çabucak fark etti.

Xander diğerlerine bakarak şöyle dedi: "Konseyin derhal toplanarak bir eylem planı üzerinde çalışmaya başlamasını istiyorum. Ve taht odasının boşaltılmasını istiyorum, böylece karımla baş başa kalabilirim."

Onun kral olması her şeyi değiştirmişti. Konsey artık onun üzerinde hiçbir etkisi kalmamıştı. Artık ona ve kararlarına tabiydi.

Güç dengesi değişmişti.

Ve güç ona yakıştıyordu.

Xander'ın taç giyme törenine tanık olmak için toplanan herkes odadan çıktı. Io en son çıkan kişiydi ve yüzünde

endişeli bakışını gördüm. Bu, kalbimi sızlattı ama kendimi mazur gösterip ayrılmam için yeterli değildi.

Onunla birlikte burada kalmak istedim.

Io kapıyı kapattığında, "Bana verdiğin sözü neden tutmadın?" dedi.

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. "Terawolf mu?"

"Evet," diye öfkeyle onayladı. Benimle yalnız kalmak istediğinde ne bekleyeceğimi bilmiyordum, ama terawolf konusunda kızgın değildi.

"Limana gitmedim, yani sözümü tutmadım." "Sarayda kalmanı istediğimi biliyordun!"

"Ben..." Bu konuda yalan söyleyemezdim. "Biliyordum. Üzgünüm. Ama yardım etmem gerekiyordu. Terawolflar limana doğru gidiyorlardı. İnsanlara zarar vereceklerinden korktum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Ilionlulara yardım etmek mi istedin?"

Başımı salladım. "Ve sana."

Öfkesi hızla azaldı. Sert davranmaya çalıştı. "Artık terawolf avlamayacaksın."

"Avlamayacağız. Sanırım hepsini öldürdük." "Ne yaptınız?"

Ona hikayeyi hızlıca anlattım ve sarayın güvenliğini terk ettiğim için kızgın olmasına rağmen, gözlerinde hayranlık ve saygı gördüm. Bu beni çok heyecanlandırdı.

Ve Io'yu bu işe karıştırdığım için bana bağırmadı. İlerleme.

Ama bu aynı zamanda ondan uzaklaşmamı, aramıza mesafe koymamı da sağladı, çünkü onu tahtında, tacıyla görmek bana açıklayamadığım bir şey yapıyordu. Otorite ve erkeksi bir enerji yayıyordu, bu da beni zayıf düşürüyordu.

"Sonunda istediğin her şeye sahipsin," dedim. "Her şeye değil."

Onun sözlerinin benimle ilgili olmasını istedim, ama o kadar bencil olamazdım. Muhtemelen bahsettiği başka birçok şey vardı. Ona açıklamasını istemeye cesaret edemedim ve bunun yerine daha tarafsız bir konu buldum.

"Bence Pelias sana oy verdiğine pişman. Çocukları için iki taht istiyordu ama şimdi hiçbiri olmayacak," dedim.

Xander, ben odada yavaşça dolaşırken gözlerini benden ayırmadı. "Onun oyu her halükarda bir önemi olmazdı. Ama benim tarafıma geçmesi politik olarak daha akıllıcadı."

Bir sütunun etrafında dolaşarak elimi üzerinde gezdirdim. "Erisa için de sonuçları feci oldu."

"Evet, onun böyle olacağını düşündüğünü sanmıyorum."

"Sen dönmeden önce Kyros'a oy vermelerini sağlamak için gizli bir konsey toplantısı düzenlemeye çalıştı. Bu kadar çabuk geldiğine sevindim," dedim.

"Rokh beni bulduğunda ben zaten dönüş yolundaydım. Sonra onu Thrax ve tutsağı almaya gönderdim."

"Bu arada... artık kanıtın olduğuna göre, Erisa'ya ne yapacaksın?"

Beni bir yırtıcı kuş gibi izliyordu, her hareketimin farkındaydı. Onun ilgisi beni sarhoş ediyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Sürgün en iyi seçenek gibi görünüyor. Ama ordu yolda iken onu şehirden kovmayacağım."

Omzumun üzerinden ona bakarak yavaşça başka bir sütunun etrafından dolaşım. "Belki de öyle yapmalısın. Artemisia'ya rastlamasına izin ver. Belki birbirlerini ortadan kaldırırlar."

O, Karyalı askerleri sürükleyip getirdiğinden beri ilk kez gülümsedi. "Bu çok uygun olurdu."

Beni izlemekten hoşlanıyor gibiydi. Hiçbir şey olamayacağına rağmen, kendimi baştan çıkarıcı olmayı bilmeyi dilediğimi fark ettim.

"Kraliçenizin tahtı nereye konacak?" diye sordum. Odada sadece bir taht vardı.

"Babam hayattayken, Erisa en alt basamakta bir sandalyeye otururdu."

Onun işaret ettiği yere baktım. Bu onu çok kızdırmış olmalı. "Peki sen ne yapacaksın?"

"Kraliçeye bağlı." Gözleri karardı. "Sen benim kraliçem olsaydın, tahtını benimkinin yanına yaptırırdım. Eşit olarak hüküm sürerdik. Ilion'un ihtiyaç duyduğu değişiklikleri birlikte yapardık."

"Bunu yapar mıydın?" Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, durmasından korktum.

"Evet."

Ama onun kraliçesi olamazdım. Önümdeki tüm zorlukları atlatmış olsam bile, onun kral olması aramızdaki ilişkinin tüm umutlarını sona erdirmişti. Artık onların hükümdarıydı. Ilion'dan asla ayrılamayacaktı.

Ve ben kalamazdım. Her şey bittiğinde Locris'e dönmek zorundaydım.

"Beni gönderecek misin?" diye sordum. Gözlerine bakamıyordum ve hissettiğim endişe ve korkuyu duymamasını umuyordum.

"Neden seni göndereyim ki?"

Bunu yaptığında çok sinirlendim. Soruma bir soruyla cevap verdi. Ona bakarak, "Sen kralın. Sözleşmemiz sona erdi" dedim.

Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Bu, Thrax'a bir koruma görevlisi atamam gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Çünkü Quynh beni öldürür. Hem de yavaşça öldürür ve acı çekmemi sağlar."

O güldü ve ben iç geçirmek istedim. O sesi seviyordum.

"Seni neden göndereyim ki?" diye sordu. "Sevgili kardeşimin cinayetini başka kime anlatabilirim ki? Hamile kraliçemi saraydan kovarsam nasıl bir kral olurum?"

Bana kraliçesi dediğinde... Bir an durup bunu sindirmem gerekti. Hamile olduğum kadar onun kraliçesiydim de.

Ama ah, inanmak istedim.

"İstersen eve gidebilirsin." Teklifini dikkatlice, tarafsız bir ses tonuyla yaptı.

"Beni bırakır mısın?" Neden bu beni hayal kırıklığına uğrattı?

"Eğer bu senin isteğinse. Başlangıçta sana bunu teklif etmiştim."

O, benim tapınağa ilk katıldığım zamanı kastediyordu. Birden fazla kez, eğer istersem Locris'e geri dönmem için bir gemiye binmeme yardım edeceğini söylemişti.

Kim olduğumu bilseydi neden böyle bir şey yapsın ki?

"Ve sen bana sormadan önce söyleyeyim, o zamanlar kim olduğunu bilmiyordum." Beni ne kadar iyi okuyabildiği, her zaman ne düşündüğümü biliyor gibi görüldüğü çok tuhaftı.

Dolion bunun doğru olmadığını söylemişti ve ben ona inanmıştım. Ama son itirafıyla... Ya yalan söyleyen Dolion'duysa? Bana olan duyguları yüzünden mi? Onun sözlerini kolayca doğru kabul etmiştim.

Ya büyük bir hata yapmışsam?

"Gerçek kimliğini bilseydim, *Nikos'a* indiğimizde seni oradan götürür ve benimle evlenmeni sağlardım. Seni asla o tür bir tehlikeye atmazdım."

"Önemli değil," dedim. Çünkü önemli değildi. "Durum tersine olsaydı ben de aynı şeyi yapardım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, ülkemin tahtını korumak ve halkımı kurtarmak için seni baştan çıkarmak zorunda kalsaydım, bunu yapardım."

"Öyle mi?" Tek kaşını kaldırarak bana baktı. "Peki bu nasıl olurdu?"

"Ne?"

"Beni baştan çıkarman."

Aynı anda hem tahrik olmak hem de utanmak nasıl mümkün olabilirdi? "Sanırım bu inanılmaz derecede kolay olurdu."

"Öyle mi?"

Yanaklarımın kızarmadığını umarak başımı salladım. "Evet. Sanırım tek yapmam gereken kıyafetlerimi çıkarmak ve istediğimi elde etmek olurdu."

Gözleri loş ışıktaki parladı. "Sanırım ben o kadar kolay ikna edilebilecek biri değilim."

Onun meydan okuması karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bu oyunun tüm kurallarını anlamamıştım, ama oynamak istediğimi biliyordum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Daha önce hiç bir kralı baştan çıkarmaya çalışmadım," dedim, sesimin titrediğini duymamasını umarak.

"Daha önce kimseyi baştan çıkarmaya çalışmadın."

Xander haklıydı. Bu yüzden kendimi biraz aptal hissettim.

"Sadece kıyafetlerimi çıkaramayacağıma emin misin? Çıplak olduğumda hiçbir erkeğin bana karşı koyamayacağını söylemiştin."

Gözleri ilgiyle parladı. "Bunu tavsiye etmem. Herkes içeri girebilir. Ve kral olarak üçüncü eyleminin, seni o şekilde gören adamı öldürmek olmasını istemem."

Sözleri bana güç verdi, bana cesaret verdi. Beni meydan okudu. Ben meydan okumalardan asla geri adım atmam. Silahlarımı çıkarmaya başladım. Yanlışlıkla onu bıçaklarsam bu girişim başarısız olurdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Silahlarımı çıkarıyorum."

"Başkalarına sahipsin," dedi, bakışları vücudumu ateşli bir şekilde tararken. "Atamayacağın silahlar."

"Ben tanrıçanın beni yarattığı gibiyim. Bunun için beni suçlayamazsın." "Suçlamıyorum. Onu bunun için övüyorum. Acele et."

Titreme çoktan başlamıştı ve henüz birbirimize dokunmamıştık bile. "Sabırlı ol," diye azarladım onu.

"Ne kadar sabırlı olduğumu bilemezsin." Sözleri ağır ve arzuyla doluydu ve yine ayakta kalma yeteneğimden endişelenmek zorunda kaldım.

"Silahlarını indir," dedim ona yumuşak bir sesle. Kendimi garip hissediyordum.

Ben bir baştan çıkarıcı değildim.

Ama o, beni hayatında gördüğü en büyüleyici şey gibi izliyordu. "Endişelenmeli miyim?"

"Neden?"

"Sözleşmemiz sona erdi ve hatırladığım kadarıyla beni öldüreceğine yemin etmiştin. Belki de şimdi beni silahsızlandırarak

"Yüzündeki muzip gülümseme, benimle dalga geçtiğini belli ediyordu.

"Sen tamamen güvendesin."

Kafasını salladı. "Bana öpüşmeyi mi yoksa bıçaklamayı mı planladığını anlayamadığım bir bakışın var."

"Belki henüz karar vermedim."

O gülümseme, bıçakları ve hançerleri çıkarıp yere atmaya devam ederken sırtısa dönuştü. "İkiniz de beni öptünüz ve bıçakladınız, o yüzden hangisini daha çok istediğinizi bilmelisiniz."

"Seni hiç bıçaklamadım," dedim.

"Boğazımda hala yara izi var."

"O senin hatandı," diye hatırlattım ona. "Sen benim bıçağıma karşı direndin."

"Seni öpebilmek için. Seçeneklerin arasında hangisini tercih ettiğimi biliyorum." Silahsız olduğunu göstermek için ellerini uzattı.

Tüm cesaretimi toplayarak ona yaklaştım.

Bakışları, sanki bana dokunuyormuş gibi ağır geliyordu.

Sonra, kendini tutamıyormuş gibi, bana dokundu. Elini uzattı ve parmaklarını saçlarımin uzunluğu boyunca gezdirdi. "Uzun saçlarını nasıl geri kazandığını bana hiç anlatmadın."

"Düğün günümüzün sabahı uyandığımda durum böyleydi," dedim. "Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. lo bunun bir işaret olduğunu düşündü."

"Neye dair bir işaret?"

Birlikte olmamız gerektiğinin. Ona bunu söyleyemedim. "Tanrıçanın evliliğimizi kutsadığını düşündü."

Sözlerimi düşünür gibi yüzündeki ifade değişti. İşaretler ya da benzeri şeylerden bahsetmek istemiyordum. Sadece onunla birlikte olmak istiyordum.

Eğitim tuniklerimden birini giydiğim için minnettar olarak, kucağına tırmandım ve bacaklarımı onun bacaklarının üzerine attım.

Temas kurduğumuzda, yumuşak ve sıcak yerlerim onun sert yerlerine değince içimi bir sıcaklık kapladı. Xander, ben yerleşirken bir küfür fısıldadı. Elleri kalçalarıma gitti, parmakları kıvrımlarıma gömüldü.

Onu bileklerinden tutup ellerini tahtın kollarına geri koydum. "Bana dokunmana izin yok," dedim nefes nefese

"Seni baştan çıkaran benim."

Bu tamamen gerekli bir nlemdi, çünkü beni ne kadar kolay kendimden geçirebileceğini biliyordum. Kendime iyi bilenmiş bir silah verilmiş acemi bir savaşçı gibi hissediyordum. Onu kesmekten çok kendimi kesme ihtimalim daha yüksekti.

"Bana dokunursan," dedim, "bu benim kazandığım anlamına gelir." Meydan okumamı beğendi. Bunu gözlerinden okuyabiliyordum.

Sonra ne yapacağımı, geçmişte sevdiği şeyleri düşünmeye çalıştım. Her şeyi sevmiş gibi görünüyordu.

O halde belki de benim sevdiğim şeyleri yapmalıyım. Gözleri yarı kapalıydı ve göz bebekleri o kadar büyüktü ki, sanki içinde boğulmaktan mutluluk duyacağım iki derin havuz gibiydiler. Sağ omzundaki iğneyi uzanıp çıkardım.

"Kesintiye uğrama ihtimalinden sana ne demiştim?" Sesi hem eğleniyor hem de tahrik olmuş gibiydi.

Yakalanma ihtimalimiz, durumu daha heyecanlı hale getiriyor ve cesaretimi artırıyordu. ne eğildim ve tunikasının üstünü bir yana iterek dudaklarımı boynunun dibine bastırdım. Nefesi kesildi ve boğazının derinliklerinden hem hissettiğim hem de duyduğum yumuşak bir inilti ıktı.

Onun açıkta kalan tenini yumuşakça öpmeye devam ettim, sıcaklığını ve dokunuşunu seviyordum. Dudaklarımın dokunduğu her yerde kaslarının gerilip titremesi hoşuma gidiyordu.

"Baştan ıkarma girişimim nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Fena değil." Onun yargısı beni incitmiş olabilir, ama sesindeki gerginliği duyabiliyordum, sanki kendini tutmak için tüm gücünü kullanıyormuş gibi.

"Fena değil mi?" diye tekrarladım. "Bu olmaz."

Nefes alıp verişini duydum, her nefes alışı ve verişi bir öncekinden daha hızlıydı. "Her zaman en iyi olmak zorundasın, değil mi, benim küçük prensesim?"

Bana yle dediğinde ıldıırıyordum, ama tepki vermemek için elimden geleni yaptım. Kulaklarımda çınlayan kan, birkaç saniye boyunca düşünmemi ve konuşmamı neredeyse imkansız hale getirdi. "Sanırım çabalarımı iki katına çıkarmam gerekecek."

Onun cildini öpmeye ve tadına bakmaya başladım, hareketsiz kalmak için çabalarken kaslarının gerginliğinin tadını ıkarıyordum. Tek istediğinin bu olduğunu anlayabiliyordum.

"Bu sana nasıl hissettiriyor?" diye sordum, elimi göğsüne koyarak, gürleyen kalp atışlarının avucumda hissedilmesini sağladım. Benim kalbim de aynı derecede hızlı ve güçlü atıyordu.

Gülümsedim. "Evet, bana karşı olan ateşli ilgisizliğini hissedebiliyorum." Kalçalarımı eğdim ve o, sanki göğsünden koparmışım gibi boğuk bir ses çıkardı.

"Tekrar yap," diye emretti, etkilanmemiş gibi davranma çabasını tamamen bıraktı.

Ne yapabilirdim ki?

Hafifçe iç geçirdim. "Göğüslerini çok seviyorum."

"Çok yumuşakım," diye fısıldadım. "Hatırladığım kadarıyla, yumuşaklığımı seviyorsun. Benim hakkımda birçok şeyi seviyorsun."

Elimi tekrar göğsüne koydum. "Çıplak tenimin seninkine değdiği hissi hoşuma gidiyor."

Doğum gününün gecesini, onun arzulu sözlerinin bana yaptıklarını düşündüm. O bana o sözleri söylemişti. Ben hiç aynısını yapmamıştım.

Benim sözlerim de onda benzer bir etki yaratır mıydı?

Özlem içimde kıvrılıp bükülerek, devam etmem için bana cesaret verdi. Ona karşı dürüst olmak gerekirse, bu tamamen aptalca olsa bile. "Sana bir özür borçluyum."

Bunu beklemiyordu. "Bana özür borçlu olduğun o kadar çok şey var ki, daha spesifik olmalısın," diye alay etti.

"Sanırım rüyaları kontrol edebiliyorum. Ve kabusları da. Yakın zamana kadar farkında değildim, ama görünüşe göre onlar benden geliyor."

"Beni istiyorsan rüyalara başvurmana gerek yoktu. Sadece istemen yeterliydi. Ve kucağıma oturman," dedi, vücudunun ona bastırıldığı yere bakarak.

"Rüyalar *Nikos'ta* başladı," dedim, ona bir kez, iki kez yaslanıp sonra durdum. "Senin benimle olmanı istedim. Benim hissettiklerimi hissetmeni, benim sana dokunmak istediğim gibi bana dokunmanı istedim."

"Sonunda beni istediğini itiraf mı ediyorsun?"

"Seni istiyorum," dedim. "O zaman, şimdi, her zaman seni istiyorum."

Gözleri karardı. "Oyunu kazanmak için mi bunları söylüyorsun?"

Kafamı salladım. "Onları söylüyorum çünkü doğru."

Boğazının dibinde nabızı o kadar hızlı atıyordu ki görebiliyordum. Devam etmeden önce öne eğilip hızlıca öptüm.

"Bana ne kadar güvende hissettirdiğini sana hiç söylemedim. Gün boyu, kollarında yatabileceğim anı beklediğimi, çünkü sen yanımda olduğun sürece bana hiçbir şey olmayacağını bildiğimi."

Boynundaki düğüm yavaşça sallandı.

"Yeminimi nasıl bozduğumu itiraf etmedim. Thrax'ı öldürmeyeceğim. Seni öldürmeyeceğim. Ama sen beni öptüğünde yeminime sadık kalamıyorum. Daha da kötüsü, sadık kalmak istediğimden emin değilim."

"Bana bunu söyleme," diye inleyerek yalvardı.

Onun gövdesini keşfetmeye devam ettim. Bundan asla bıkmayacağımı düşündüm. "Bir keresinde merakımı giderebileceğini söylemiştin. Ama merak ettiğim çok şey var."

"Mesela?" Sesi boğazında kalınlaşmıştı.

"Senin içimdeyken nasıl hissedeceğim ve bunu düşündüğümde nasıl acı çekeceğim."

Beni tamamen heyecanlandıran bir şekilde homurdandı, gözleri bulanıklaşıp odaklanamadı. Tahtının kollarına o kadar sıkı tutundu ki, parmak eklemleri beyazladı.

"Bunu hayal ettin mi?" diye sordum masumca.

"Birçok kez. Şimdi sana dokunabilir miyim?"

"Kazanmak istiyorsan olmaz," dedim, midem titriyor ve aşırı ısınmış kanımda arzu atıyor olmasına rağmen. "Bana o kadar çok harika şey yaptın ki, sürekli bu iyiliğin karşılığını nasıl ödeyebileceğimi düşünüyorum. Ağzımı sana nasıl kullanabileceğimi..."

O inledi ve küfretti, sonra dudakları dudaklarıma değdi, kolları beni sardı. İlk başta kazandığım için sevindim, sonra bana dokunduğu için sevindim.

Dilini ağzıma soktu ve ben de karşılık olarak inledim. Tamamen ve tamamen mutluluk. O benim kanımı sıvı güneşe dönüştürürken ben ona karşı eridim. Yanıcı, parlak ve dayanabileceğimden daha fazlası.

Bana verdiği inanılmaz zevk ve bundan sonra olacakların vaadi nedeniyle içgüdüsel olarak ona doğru hareket ettim. O onaylayan bir inilti çıkardı.

Özellikle de ne kadar hızlı gidersem o kadar iyi hissettiğimi fark ettiğimde.

"Çok güzel," diye boğuk bir sesle mırıldandı. "Çok iyi. Çok, çok iyi."

Basınç arttı, içimde kıvrılan ve dönen kayan yıldızlar ve ateşli kıvılcımlar eşlik etti. Tam olarak anlayamadığım bir şekilde vücudumun birçok yeri ağrıyordu. Öpücükleri benimle aynı hızda devam etti, dilini benimkiyle tekrar tekrar dolandırdı.

Bunun en zor kısmı, bunun yanlış gelmemesiydi. Hiçbir zaman yanlış gelmemişti. Her zaman kaderimizde varmış gibi hissettirmişti, sanki tanrıça bizzat bizim ilişkimizi belirlemiş gibi.

Bu her neyse, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Erimiş ateş içimi kapladı, sanki patlayacakmışım gibi hissettim. Bir şekilde beni bekleyen bir coşku olduğunu biliyordum, sadece ona ulaşmam gerekiyordu.

"Lia..." Yıpranmış sözleri dudaklarıma değdi. "Ben..."

Vücudu gerildi, gerginleşti ve benim adımları haykırarak titredi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"O neydi?" diye sordum, o nefes nefese tahtına geri çökünce. Kalbim hâlâ düzensiz atıyordu, yerine getirilmemiş özlem ve hayal kırıklığıyla çarpıyordu.

"Zirveye ulaştım," dedi, sesi boğuk ve titriyordu. Şaşkın ifademi görünce, "Beni tamamladın," diye ekledi.

"Oh." Kafam karıştı. "Bunun sadece benim içimde olabileceğini sanıyordum."

Elini uzatıp yüzümün yanını okşadı. "Bilmediğin çok şey var."

Göster bana.

Bu sözleri içime atmak zorunda kaldım. Çok kötü bir şey yapmış olabilirdim. Geri alınamayacak bir şey.

Yorgun ve bitkin görünüyordu. Yeminimi kazara bozmuş olabileceğim korkusuna rağmen, tek düşünebildiğim ona bunu benim yaptığımdı. Ilion'un en güçlü adamını dizlerinin üzerine çökertmiştim. İçimde bir güç hissi uyandı, onu bu hale getirebildiğim için kadınsı bir gurur duyuyordum. Hareket edemiyor gibi görüldüğü için tunikasını onun için ilikledim.

Gülümsemeden edemedim. "Sanırım bu benim kazandığım anlamına geliyor."

O güldü. "Karım, istediğin kadar zaferi kendine mal edebilirsin. Yıllardır başıma böyle bir şey gelmediği için utanmam gerekirdi, ama tek hissettiğim şey..."

Merakımı bastıramadım ve sordum, "Nasıl bir his bu?" "Bunu kelimelerle tarif etmek imkansız. Coşku dolu bir his.

Hayal edebileceğin en inanılmaz zevk," dedi.

Zevk... benim vermeme izin verilmeyen zevk.

Kafamdaki o rahatsız edici sesin, büyük bir hata yapmış olabileceğimi hatırlatan sesini görmezden geledim.

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Ne oldu?"

"Bedensel zevkler," dedim ona. Belki de onu tatmin etmeye niyetim olmadığı için bu sayılmazdı.

bunu yapabileceğimi bilmiyordum.

Tanrıça bunu bana karşı kullanır mıydı?

"Bilmiyordun," dedi, benim düşüncelerimi yineleyerek.

"Ama tekrar olursa..." Tekrar istedim. Onun için istedim, kendim için istedim.

"Yani yapamayız."

"Özür dilerim," dedim, gözlerimden yaşlar süzülürken.

Gözleri çok yumuşaktı. "Özür dilemesi gereken benim. Ben daha iyi biliyordum. Bunu durdurmalıydım."

Beni göğsüne sıkıca sarıldı ve ben de ona sıkıca sarıldım. Ondan vazgeçmeliydim. Artık kraldı. Artık rol yapmamıza gerek yoktu. Ayri odalarda kalabilirdik. Ondan uzak durabilirdim.

Ama ben burada olmak istiyordum.

"Ayağa kalk," dedi. "Sihri dene."

Ben aptal aptal hissettimbunu düşünmediğim düşünce düşünmemek daha daha Korku ve endişe kalbimi sıkıştırdı, "Dea Erinys" dedim.

Sıcak ve soğuk bir sihir dalgası beni sardı. "Burada," dedim rahatlamış bir şekilde.

Ve bir şekilde etrafındaki parıltı daha da parlak bir beyaza dönüşmüştü.

"Sevindim," dedi. Ama gülümsemesi gözlerine yansımadı.

Görünüşü kapattım ve ona neyin onu rahatsız ettiğini sormak üzereydim ki kapılar birden açıldı.

Lykaon, yarım düzine kişisel askeriyle birlikte odaya girdi.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Xander ayağa kalkarak.

"Buraya tatmin olmak için geldim," dedi Lykaon, kılıcını çekerek. "Bana krallığımı kaybettirdin. Neden benim nişan sözleşmemi feshetme hakkın var?"

"Ben Ilion'un kralıyım." Xander öfkenin vücut bulmuş hali gibiydi. "Ve seninle tanıştıktan sonra, karım senin kız kardeşi ile aynı kıtada bulunmana izin verilmemesini istedi. Ben de memnuniyetle kabul ettim."

Lykaon bana baktı ve ben de gözlerinde tanıma anının dolmasını bekledim.

Ama bu olmadı.

Kim olduğumu bilmiyordu. Kaç kadına vurmuştu acaba?

"Yani sen, bir kadının hükümdarı yönetmesine ve komutanı emretmesine izin veren türden bir kral olmak istiyorsun," dedi Lykaon alaycı bir gülümsemeyle.

Öfkeyle, yerden kılıcımı aldım ve kınından çıkardım. "Tatmin olmak mı istiyorsun? Benimle dövüşebilirsin. Bana, hizmetçime yaptıkların ve kız kardeşime yapabileceklerin için."

"Karının ölmesini mi istiyorsun?" diye sordu Lykaon, Xander'a inanamayan bir ifadeyle. "Onun senin savaşlarını savaşmasına izin mi vereceksin?"

"Bu benim savaşım değil." Xander gerçekten eğlenmiş görünüyordu. "Onu yeneceğini mi sanıyorsun? Bu çok eğlenceli olacak."

"Kocan seni pek umursamıyor olmalı," dedi Lykaon. "Umursamıyor çünkü kazanacağımı biliyor," dedim kılıcımı kaldırarak.

Bunun üzerine Lykaon güldü.

"Beni hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordum, kılıcımı hazır tutarak ona doğru ilerlerken.

"Hatırlamalı mıyım?"

"O senin kraliçen." Xander bu sözleri hırlayarak söyledi ve ben gülümsemek zorunda kaldım.

Lykaon'a, "Locris'e gittiğinde, hizmetçim Hippolyta'yı dövdüğünü gördüm. Seni durdurmaya çalıştığımda, bana tokat attın." dedim.

Omuz silkti. "Neden bunu hatırlamam gerektiğini düşündüğünü bilmiyorum."

Çünkü bu çok sık oluyordu? Artık yeterince katlanmıştım. Ona saldırdım ve o da beni durdurmak için kılıcını kaldırırken şok olmuş gibi görünüyordu. Onun beklediğinden çok daha sert vurdum ve o da darbeyi emmek için bir adım geri atmak zorunda kaldı.

"Artık o kadar eğlenceli değil, değil mi?" diye sordum ve üzerine atıldım.

Lykaon, kendini sandığı kadar iyi bir savaşçı değildi. Ben acımasızca ilerlerken, beni zar zor durdurabiliyordu. Refleksleri zayıftı ve benden korunmak için nasıl bir kalkan oluşturacağını bilmiyordu.

O, şımarık bir asilzadenin oğluydu ve muhtemelen babasının öfkesini çekmemek için ona kazanmasına izin veren savaş ustaları vardı.

Ona aşırı şişirilmiş bir üstünlük duygusu veriyor.

"Neden bu kadar yavaş hareket ediyorsun?" diye sordu Xander. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir sütuna yaslanmıştı.

"Hepimiz tanrıların lütfuna nail değiliz," dedim. Lykaon o kadar kötü bir kılıç ustasıydı ki, gücümü kullanmama bile gerek yoktu. Onu kendi başıma yenebilirdim.

"Acıktım," dedi kocam. "Onunla oynamayı bırak ve bu işi bitir."

Lykaon, kocamın dikkatimi dağıttığını düşünerek bana saldırmaya çalıştı. Onu kılıcım ile engelledim ve sol elimle yüzüne o kadar sert bir yumruk attım ki burnu kanamaya başladı.

Şok içinde geriye doğru sendeledi. Elini uzatıp kanına dokundu ve "Ne yaptığını gördünüz mü? Öyle durmayın! Yakalayın onu!" dedi.

Askerleri silahlarını çekti ve kocam onlara dönerek sakın bir şekilde "Engel olan herkesi öldürürüm" dedi.

Lykaon'un adamları olduğu yerde kaldılar.

Lykaon'u benimle yeniden ilişki kurmaya zorladım. "Bu yüzden mi kadınlara vuruyorsun?"

"Çünkü çok acınası birisin diye mi?"

"Sus!" diye bağırdı bana, ben ona yumruk yağdırmaya başladığımda.

Bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğini düşünmesi gülünçtü. "Locris'te bana ne demiştin? Yerimi bilmemi ve üstlerime itaat etmemi söylemiştin. Şimdi ben de sana aynı tavsiyeyi veriyorum."

Kılıcını elinden düşürdüm ve kılıç odanın diğer ucuna uçtu. Lykaon'un etrafında dönerek bacaklarının arkasına tekme attım ve dizlerinin üzerine çökmesini sağladım. Saçını tuttum ve kılıcımı boğazına dayadım, kılıcın kenarı derisini deldi.

"Beni öldürme," diye yalvardı. "Lütfen, ölmek istemiyorum."

Saçlarını daha sıkı kavradım ve başını geriye doğru çekerek bağırmasına neden oldum. "Seni hayatta bırakmamın tek nedeni, seni solucan, zavallı hayatının geri kalanında bir kadın tarafından yenildiğini hatırlaman için. Ve bir daha başka bir kadına zarar verdiğini duyarsam, seni bulur ve vücudunun tüm çıkıntılı kısımlarını keserim."

Saçını bıraktım ve geri çekildim. "Askerlerin buna şahit oldu.

Onlar da başkalarına anlatacak. Yakında Troas'taki herkes öğrenecek."

"Çık dışarı," dedi Xander. "Ve bir daha asla sarayımın kapılarını karartma."

Lykaon ayağa fırladı ve askerleri de onu takip etti.

Xander arkamdan geldi ve beni kendine doğru çevirdi. Beni o kadar derin ve tam bir öpücükle öptü ki nefes almayı bıraktım ve başım döndü.

Alnını alnıma dayadı. "Bu... tahrik ediciydi." "Benim insanları dövmemi izlemekten hoşlanıyor musun?"

"Senin küçük kılıcının diğer ucunda olmadığım zamanlarda bunu son derece eğlenceli buluyorum," dedi.

"Ben öyle hatırlamıyorum. Çok hoşuna gittiğini hatırlıyorum."

"Haklısın haklısın." O öp hızla hızla dudaklarımdan alnımdan beni beni bırakmadan önce. "Seni öyle öpmemeliyim."

Hayır, muhtemelen yapmamalıydı.

Ama tek istediğim, kollarında ve öpücüğünde erimekti. "Kız kardeşin şimdi ne yapacak?" diye sordu bana.

Ona uzanmamak için kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Themis, en küçük oğlunun prens eş adayı olabileceğinden bahsetti. Onunla tanışmak isterim. Ama Lykaon olmadığı sürece, bunun işe yarayabileceğini düşünüyorum."

Xander başını salladı. "Şehrin dört bir yanına nöbetçiler yerleştirmek için Thrax ile görüşmem gerekiyor. Muhtemelen Pelias'ın evini gözetlemek için bir nöbetçi yerleştirmek konusunda onunla konuşmam gerekecek. Ne ona ne de oğluna güveniyorum."

Lykaon'u döverek işleri daha da kötüleştirdiğimden emindim. "Şimdi mi?"

"Önce temizlenip üstümü değiştirmem lazım," dedi, sanki neyi ima ettiğini anlamam gerektiğini düşündüren bir şekilde, ama anlamadım.

Rahat bir sessizlik içinde odamıza geri döndük, ta ki onunla birlikte odamıza girmemem gerektiğini fark edene kadar. İkimizin de sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

"Adelphia'yı kontrol edeceğim," dedim.

"Bana banyo yapmama ve soyunmama yardım etmek istemiyor musun?" diye alay etti ve yanaklarımdan son derece parlak bir pembe tonuna büründüğünü biliyordum.

"Bu muhtemelen tek başına yapılması gereken bir şey," dedim.

"Kaç kez olduğunu bilemezsin," dedi göz kırparak odamıza girmeden önce. Anlamadığım başka bir şey daha, ama bunun sıcaklığı hala beni telaşlandırıyordu.

Onun flörtöz davetleri benim sonum olacaktı. Belki ona bunu da yapamayacağını söylemeliyim.

Io'nun kapısını açtım ve ölü terawolf'un kokusu yüzünden burnumu ve ağzımı elimle kapattım.

"Korkunç, değil mi?" dedi Ahyana.

"Evet. İşe yaradı mı?" diye sordum.

Io, parşömenin önündeki masada oturmuş, morali bozuk görünüyordu. "Hayır." Midem bir çapa gibi dibe çöktü. Çok umutluydum.

"Her şeyi denedik. Kanını kullandık. Kürkünün bir kısmını. Tırnaklarını. Hatta boynuzlarını bile kazıdım, ama hiçbir şey olmadı." Io elini kaldırarak avucunda hala duran boynuzdan çıkan gümüş parıltıları gösterdi. "Parşömen değişmedi."

"Belki de canlı olması gerekiyor," dedim.

"Bunun bir fark yaratacağını sanmıyorum," dedi Io üzgün bir şekilde.

"Parşömen Locrian toprağını reddetti ve sadece Ilionian toprağıyla işe yaradı," diye işaret etti Ahyana.

"Evet, ama terawolfların bunun için yeterli etere sahip olduğunu sanmıyorum. Eter, tanrıçanın kızının annesinden ayrıldığında döktüğü gözyaşlarından yaratıldı. Onun kardeşi için özel olan bir yaratıkta nasıl yeterli miktarda eter olabilir ki? Terawolfların tek eter özelliği görünmez olma yetenekleri gibi görünüyor," dedi Io.

Bu, Luna'yı ve onun görünmez olduğunu düşündüğüm anı hatırlattı. "Luna'nın ortadan kaybolduğunu size söylemiş miydim?"

Hepsi yavaşça bana dönüp baktılar. Sanki aklımı kaçırmışım gibi.

"Birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktı," diye ekledim. "Ne?"

"Bu normal değil," dedi Zalira.

"Buradaki hayvanların bunu yaptığını varsaymıştım." Aksini bilmek için hiçbir referans noktam yoktu.

Io ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. Çıkmak üzere olan kardeşine neredeyse çarpıyordu. Kardeşi çabucak hazırlanmıştı. Io, ona çarpmamak için ellerini uzattı ve kardeşi, onun öne düşmesini engellemek için hızla onu yakaladı. Aşağıya doğru baktı.

"Karımın kertenkelesini mi tutuyordun?" diye sordu kız kardeşine.

"Hayır. Bu terawolf yüzünden oldu."

"Yani şimdi sarayda bu karışıklığı yaratan iki şey mi var?" Bana bir kaşını kaldırarak, aramızdaki şakayı paylaşarak, sonra da çıktı.

"Ne demek istedi?" diye sordu lo.

"Luna birkaç kez hapşırdı ve her yere gümüş rengi parıltılar saçtı. Bu onu rahatsız ediyor."

Sonra sanki hepimiz tek bir beyin paylaşıyormuşuz gibi aynı anda aynı sonuca vardık. Odama koştum, Luna'nın kafesine gittim.

Ve sırtındaki şişliklerden iki uzun, kıvrılmış kanat çıktığını gördüm.

OTUZUNCU BÖLÜM

"Luna'nın kanatları mı var?" Birini nazikçe kaldırıp ucunu biraz açtım. Kesinlikle kanatlardı.

"Çok hızlı büyümüş," dedi lo, hayranlık dolu bir sesle. Görünüşe göre bu da tipik olmayan ve benim bilmediğim bir şeydi.

Luna'yı kucağıma aldım ama vücudu gevşek kalmaya devam etti. Ölmüş gibi görünüyordu ama ölmediğini biliyordum. "Derin uyuduğunda böyle olur," dedim ve onu yere bıraktım. "Ne tür bir kertenkele kanatlıdır ki?"

"Hiçbiri," dedi Zalira, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Uçabilen bildiğim sadece dört tür yaratık var," dedi Ahyana. "Böcekler, kuşlar, yarasalar ve ejderhalar."

"Luna'nın bir ejderha olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. "Hiç de öyle görünmüyor."

"Belki ejderhalar kurbağalar veya kelebekler gibidir, başlangıçta iribaş veya tırtıl olarak doğarlar ve sonra başka bir şeye dönüşürler," dedi Ahyana. "O bir hava ejderhası mı?" diye sordu lo, parmağını Luna'nın sırtında gezdirirken.

"Kanatları olan tek ejderhalar onlardır."

"Rengi yanlış," dedi Zalira. "Gerçi ben sadece çizimlerini gördüm."

Bir parçam Luna'nın renginin değişmemesini umuyordu. Onun gümüş rengi derisini seviyordum. "Hepimiz daha önce aynı şeyi düşünüyorduk. Luna'nın eteri var. Bu da onu bir eter ejderhası yapıyor." Çünkü ejderhalar belirli bir elementle bağlantılıydı. Diğer ejderhaların eteri olmazdı.

"Onların var olmadığı düşünülüyordu," diye fısıldadı lo, şok olmuş bir şekilde. "Hiçbirinin çizimini görmedim. Ejderhalar hakkında o kadar az bilgi var ki, bunu bilen birini bile aklıma getiremiyorum."

Daha fazla kayıp bilgi.

Luna'nın eter olup olmadığını test etmenin bir yolu vardı.

Luna'yı tekrar kucağıma alıp, onu lo'nun odasındaki parşömene götürdüm. Onun yanlarına dokunduğumda, vücudundan parıltılar dökülerek parşömene düştü.

Papirüs. Parıltılar parşömene karıştılar.

Ve bu, geri kalan satırların oluşmasını sağladı. Parşömen tamamlanmıştı. Bir haritaydı.

Hepimiz orada durup ona bakarken, ağır bir sessizlik çöktü. Ne yapacağımızdan emin değildik.

Io, sayfanın altındaki yazıyı yüksek sesle okudu.

"Asteria çalındığında, bulunamadı Acı içinde
Dea yüzünü sakladı
Hiçbir insanın ya da hayvanın giremeyeceği bir
mağarada Ateşin öptüğü, layık olan kurtarıcı
Tanrıçaların sınavlarını geçsin
En büyük silahı ele geçirsin"

"Bu onun altın kılıcı olmalı," diye düşündü Io. "Dünyayı yaratmak için kullandığı kılıç."

"Asteria mı?" diye sordu Ahyana.

"Bu tanrıçanın kızı olmalı," dedi Zalira.

Suri haritayı işaret etti. Mağara, Troas'ın doğusundaki Syrrilline Dağları'ndaki Idaia Dağı'nda bulunuyordu.

"Buradan ne kadar uzaklıkta?" diye sordum.

Kimse bilmiyordu. Haritada yakın görünüyordu.

Ahyana, parşömenin bizim için oluşturduğu yolu izledi. "O kılıcı almaya gitmeliyiz. O zaman Artemisia'ya karşı kullanabileceğin bir tanrı silahın olacak."

"Ben mi?" diye sordum.

"Diğerlerimizden hiçbiri alevlerin öptüğü kurtarıcı değil," dedi gülümseyerek.

"Bu, olabilecek en kötü zaman. İşgal edilmek üzereyiz," dedim.

Zalira kollarını kavuşturdu. "Ya da en uygun zaman. Bence o kılıca ihtiyacımız olacak."

Io üzgün görünüyordu.

Elimi omzuna koydum. "Ne oldu?"

"Bulacağımızı bilmeme rağmen, bir parçam en büyük silahı bulmak istemiyordu. Çünkü kehanet, o olmadan gerçekleşemezdi"

."

Kalbim bir an durdu. O haklıydı. Eğer olduğumuz yerde kalıp kılıcı aramazsak, onu kullanamazdım.

Bu da kehanetin geri kalanının gerçekleşmeyeceği anlamına geliyordu.

Ama Artemisia geliyordu. Onu durdurabilmem gerekiyordu. Ve en büyük silah, bunu yapabilmemin tek yolu olabilirdi.

Kız kardeşlerim çok üzgün görünüyorlardı, ama bu üzülmemin sırası değildi. "Şimdi ne yapmalıyız?" diye sordum.

Io, bu yolculuk için ihtiyacımız olan şeylerin listesini yapmaya başlayabilmemiz için bir parça papirüs çıkardı.

Ben ise kocamı bizi gitmemize ikna etmek için ne yapacağımı düşünüyordum.

Tanıdık olmayan bir yerde yere uzandım. Nefes almaya çalışıyordum, ama nefesim kesilmişti. Tüm vücudum ağrıyordu.

Artemisia, kafasından daha büyük bir savaş çekiciyle bana doğru büyük adımlarla yürüdü.

Öfkem hızla azalıyordu ve gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Bayılmak üzereydim. Onu kapatmaya çalıştım ama işe yaramadı. Bir şey büyümü engelliyordu.

Artemisia bana yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyordu. Elimdeki kılıcı hissediyordum ama onu kaldıracak kadar güçsüzdüm. Neler oluyordu?

"Şimdi öleceksin, Locrian."

Çekicini başının üzerine kaldırdı ve bana doğru indirdi. Yatağımda dik otururken yüksek sesle nefes aldım. Kafam karışmıştı...

buraya nasıl gelmişim? Son hatırladığım şey, Io'nun odasında planlar yapmaktı.

Xander'ın yatağının tarafı hala sıcaktı. Onun beni kız kardeşinin odasında uyurken bulup buraya geri getirdiği düşüncesi kalbimi sıkıştırdı. Uyurken beni kucakladığı düşüncesi.

Kendime bir kabus mu yaratmıştım? Öyle hissetmemiştim. Aksine, geleceğin bir görüntüsü gibi hissetmiştim.

Gelecekte olacakların karanlık bir habercisi.

Bu farklıydı. Çok gerçekçi gelmişti. Sanki kaderimde varmış gibi. Gerçekleşecekti.

Ölecektim.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve ağızımdaki gümüş rengi korku tadını yutmaya çalıştım. Artemisia beni öldürürse, Xander da ölecekti. Bunun olmasına izin veremezdim.

İo, bağlantımızı koparmak için formülasyonunda başarılı olduğunu düşünüyordu ama henüz başarılı olamamıştı.

Bağlantıyı koparmanın tek bir yolu daha vardı.

Eğer kaderim ölmekse, Locris'i kurtaramazdım. Bunu yapmak için kız kardeşlerimden birinin yardımı gerekirdi.

Xander'ın benim kaderimi paylaşmasına izin veremezdim. Reddettim. Ilion'un ona ihtiyacı vardı. Bir varisi yoktu. Eğer ölürse, konsey Kyros'u kral seçmekten başka çaresi kalmazdı, bu da Erisa'yı onun naibi yapardı.

Kehanet, benim ölümümün Ilion'u kurtaracağını söylüyordu. Xander bunun cevabıydı. Caria'yı yenecekti. Hem Ilion'u hem de Locris'i koruyacaktı. Tanrıça ona bir nedenden dolayı doğaüstü bir güç ve savaş becerisi bahşetmişti. Bu savaş için ona ihtiyaç vardı.

Ben değildim.

Son savaşım Artemisia ile olacaksa, o benim hayatımı sonlandırmadan önce onu yeraltı dünyasına gönderecek kadar zarar verebilmeyi umuyordum.

Onu korumak zorundaydım. Onu güvende tutmak zorundaydım.

Artık olası ölümümü düşünmek istemiyordum. Kendimi dün geceyi ve parşömeni açtıktan sonra adelphia'mla konuştuğumuz şeyleri düşünmeye zorladım. Bu günlerde çok nadir görülen, eter ejderhası uyanıkken ne yapabilirdi? Luna'nın ne kadar derin uyuduğunu ve uyandıktan sonra daha da büyüdüğünü anlattım.

Ahyana, yasak gibi geldiği için mağaraya girmemizden endişe duyuyordu, ama İo, "Biz ne insanız ne de hayvanız. Bir şey olmaz." demişti.

Umarım haklıdır.

Tanrıçaların sınavlarından da bahsetmiştik. Bu, Dea ve Asteria mı demekti? Yoksa endişelenmemiz gereken başkaları da mı vardı?

Endişelenmemiz gereken başka tanrıçalar da var mıydı? Testleri geçemezsek ve silahı alamazsak ne olacaktı?

Kişisel endişelerimi kendime sakladım. Parşömendeki bir cümle aklımda tekrar tekrar yankılanıyordu.

Ateşin öptüğü, layık olan kurtarıcı.

Sanki bana bir kez daha açıkça söyleniyormuş gibi hissettim: Mağaraya girmek, sınavları geçmek ve silahı almak için layık olmam gerekiyordu.

Ve hayatta kalırsam, yine de gözle Locris'i kurtarmam gerekiyordu. Bu da layık kalmamı gerektiriyordu.

Sürekli hatırlatılmaya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Çünkü Xander'la birlikte olduğumda, tek umursadığım şey oydu.

Dün gece beni mağaradan uzak tutacak mıydı? Belki de "bedensel zevkler" sadece almaya, vermeye değil. Tamamlanmamıştım, bu bir fark yaratır mıydı?

Yoksa kazara olduğu için hala büyü yapmama izin var mıydı? Bunun nereye varabileceğini bildiğim için şimdi durum farklı mı olurdu? Aynı seçimi tekrar yapsam sorumlu tutulur muydum?

Bu, adelphia'mla tartışabileceğim bir konu değildi. Zalira ve Ahyana anlayışlı davranır, hatta yardımcı bile olurlardı, ama lo yıkılırdı ve Suri her zamanki gibi onun tarafını tutardı.

Onlara söylersem hiçbir işe yaramazdı. Sadece işleri daha da kötüleştirirdi.

Kalktım ve hızla güne hazırlanmaya başladım. Bu sabah dağlara gitmek istemiştım, ama lo yolculuk için ekstra iksir hazırlamak için zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Bu da bana Xander'ı gitmeme izin vermesi için ikna etmenin bir yolunu bulmak için bir gün daha zaman kazandırdı.

Kız kardeşlerimin yan odada konuştuklarını duydum ve ne yaptıklarını görmek için yanlarına gittim. lo iksirleri ve serumları hazırlarken, Suri hançerlerini biliyordu ve Zalira haritayı inceliyordu.

"Terawolf'a ne oldu?" diye sordum. Gittiğine sevindim. "Xander onu kaldırdı," dedi lo.

Ahyana odaya girdi, biraz üzgün görünüyordu.

"Nereden dönüyorsun?" diye sordum.

"Rokh'a veda etmek için. Kocan onu yine gizli bir göreve gönderdi," dedi. "Neden hep onun gitmesi gerektiğini anlamıyorum."

"Çünkü Xander ona güveniyor," dedim. Ve Rokh bir kuzgun şekline dönüşüp atlardan daha hızlı uçabildiği için.

"Dağ silsilesinin buradan ne kadar uzakta olduğunu öğrendim," dedi Ahyana yatağına otururken. "Otuz mil uzaklıkta. At sırtında gidip gelmek bir gün sürer. Ve bilgin olsun, ben bunu sorduğumda Xander şüpheli göründü."

Bu sürpriz değildi. Ne zaman bir şey yapmaya kalksam, o her zaman anlardı.

"Ayrıca ilginç bir şey olduğunu da belirtmek istedim," dedi. "Kısa bir süre yeteneğimi kullandım ve Rokh'ta beyaz ışık gördüm, ama Xander'da veya etrafındaki başkalarında görmedim."

Bu, lo'nun yaptığı işi bırakmasına neden oldu. "Sadece Rokh mı?"

Ahyana başını salladı. "Sence bu, sevdiğimiz insanlarda ışığı gördüğümüz anlamına mı geliyor? Birbirimizde ve Rokh gibi insanlarda gördüğümüz ışığın başka bir açıklaması olabileceğini düşünemiyorum..."

lo bana döndü. "Ve Xander'da."

Kalbim boğazıma kadar çıktı, nefes alamadım. Xander'ı sevmiyordum. Ondan hoşlanıyordum. Onu önemsiyordum. Her zaman onunla birlikte olmak istiyordum ve bazen yanımda olsa bile onu özlüyordum. Ölmesini istemiyordum.

Ama bu aşk demek değildi.

Değil mi?

Son zamanlarda kafamda Demaratus'un sesini duymadığım için çok minnettardım, çünkü bu durum hakkında ne söyleyeceğinden korkuyordum.

İçimden bir ses öyle hissetse bile, bunun doğru olmasına izin veremezdim.

"Bu çok güzel bir metafor gibi görünüyor," dedi Ahyana hüzünle. "Sevdiğimiz insanlar bize güç verir."

Bu, Quynh'in bebeğinin bana neden ışık saçtığını açıklardı. O küçüğü zaten seviyordum ve doğduğunda onu yüz kat daha fazla seveceğimden emindim.

"Rokh'u seviyor musun?" dedi Zalira. "Ona söyledin mi?"

Daha önce, Zalira'nın kız kardeşi için endişesi daha çok tapınak muhafızlarının bunu öğrenip Ahyana'yı ölümcül bir şekilde cezalandırması yönündeydi, ama bu olasılık ortadan kalktığında, Zalira'nın kız kardeşinin kendisi gibi incinmemesi konusunda daha çok endişelendiği hissediliyordu.

"Henüz değil. Onlara söylemek istedim, ama bu... yanlış geliyor. Beklemem gerektiğini hissediyorum. Nedenini bilmiyorum. Sanki onun bir parçası beni engelliyor gibi." Rokh'un henüz ona gerçeği söylemediği için bunları söylemediğinden oldukça emindim. Söylediğinde, onun nerede olduğunu hissedebilecekti. Uçarken ne kadar hızlı hareket ettiğini fark edebilirdi. Bağlantının ne kadar uzağa uzandığını bilmiyordum, ama bir noktada muhtemelen onun ötesine uçmuştu.

Ahyana'nın, onun cevap vermeye hazır olmadığı sorular soracağı belliydi.

Io'nun bakışları bana sabitlenmişti. "Xander'ın ışığını görebiliyorsun. Lia, bana söz vermiştin.

Onun suçlaması beni incitti. "Onu incitmeye çalışmıyorum. Onun etrafında bir ışık gördüğüm için ben de herkes kadar şaşkınım."

"Şaşırmış olan tek kişi sensin," dedi Ahyana şakacı bir şekilde beni düzelterek, Io'nun üzüntüsünden hiç rahatsız olmamış gibi.

Suri ise boğazımı kesmeye hazır gibi görünüyordu.

Xander'ın ışığının eskisinden daha da parlak hale geldiğini söylemenin şimdi uygun bir zaman olmadığına karar verdim.

"Onu inciteceksin," dedi Io. "Bundan kaçış yok. O yok olacak."

Ne diyeceğimi bilemedim. Xander'a zarar vermek istemiyordum.

Ama bir yanımda Io'nun haklı olduğundan ve onunla benim birbirimizin kalbini yok etmeye mahkum olduğumuzdan korkuyordum.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Günün geri kalanını hazırlık yaparak geçirdik. Büyülerimizi pratik yaptık, önceki sınırlarımızı aşmak için çalıştık. Io, yolculuk için ihtiyacımız olan yiyecek ve malzemeleri ayarladı. Kimseyle pek konuşmadı, bu onun hiç alışık olmadığı bir şeydi. Bu beni suçlu hissettirdi. Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi, ama niyetim bu değildi.

Ama bu konuda fazla durmadım. Çünkü bütün gün boyunca, Artemisia'nın elinde öleceğimi gördüğüm rüyayı hatırlayıp durdum. O devasa çekicin beni ezmek üzere olduğu anı tekrar tekrar yaşadım.

Bir yanımda, sanki nasıl öleceğimi tam olarak gösteriliyormuş gibi korkuyordu, ama diğer yanımda Xander'a ne olacağı konusunda dehşete kapılmıştı. Onun da benimle birlikte ölmesine izin veremezdim.

Ahyana'nın teorisi doğruysa ve sevdiğimiz insanların etrafında ışık görüyorsak... o zaman büyü, benim Xander'ı sevdiğime inanıyor gibiydi.

Kocamı kurtarmak için en büyük silahı elde etmekten vazgeçmeye razı mıydım?

Korkarım ki öyleydim. Adını koymayı reddettiğim bu duyguların beni onu elimden geldiğince korumaya ittiğinden korkuyordum.

Onun hayatta kalmasını sağlamak için her şeyi bir kenara bırakmaya, kendi değerimi riske atmaya hazırdım. O kehanetin bir parçasıydı. Hayatta kalmalıydı. Bu yüzden hayatta kalmasını sağlayacaktım.

Ve bu kararı verirken kendimi bu kadar sakin hissetmiş olmama şaşırdım.

Sonunda odamıza döndüğünde, saat geç olmuştu. Yüzünden ne kadar yorgun olduğunu ve üzgün olduğunu anlayabiliyordum.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bugün annemin kardeşine ulaşip savaş konusunda yardımını istedim."

"Olyer'de mi?" diye sordum. O da başını sallayınca, "Nasıl yardım edebilirler ki? Onların fakir bir ulus olduğunu söylemiştin." dedim.

"Onlar fakir bir ulustu. Babam gelin parasını ödediğinde, dedem parayı ve Ilion'un defterlerinden bir sayfayı aldı."

Gemiler inşa etti ve anakara ile adaları ayıran boğazda bir abluka kurdu. Olyer'i dolaşmak ekstra zaman alıyordu, boğazdan geçmek daha güvenli ve hızlıydı. İnsanlar geçmek için para ödemeye razıydılar. Bu onları çok zengin yaptı. Bu yüzden düğünümüz için bize atlar gönderdiler. Ne kadar zengin olduklarını göstermek için."

"Baban sayesinde zengin oldular," dedim. Olyer'in başarısı sadece Ilion sayesinde vardı.

Kemerinden bir mektup çıkardı ve bana uzattı. Yatağın yanına oturdu. "Rokh'u amcama bir mesajla gönderdim, adam ve gemi göndermesini istedim. Ve Karialılar kıyı boyunca seyretmek isterlerse onları engellemesini istedim. Bu onun cevabı."

Mektubu açtım, çok kısaydı.

Kral Alexandros,

Sana "yeğenim" diye hitap etmiyorum çünkü sen benim için bir hiçsin. Bir nedenden dolayı senin hayatının bir parçası olmadım. Kız kardeşim babanı nefret ediyordu. O, kız kardeşimin hayatını çekilmez hale getirdi ve kız kardeşim ondan kaçmak için hayatına son verdi. Kız kardeşim başka birini seviyordu ama baban çok bencil olduğu için onu bırakıp mutlu olmasına izin vermedi. Böyle bir şey yapan adamın oğluna asla yardım etmem.

—Kral Pausanias

Ağzım açık kaldı. Doğru anladığımdan emin olmak için tekrar okumak zorunda kaldım. Bu adam kendi ailesine nasıl böyle davranabilirdi?

"Olyer, Karialılar için ulaşılması kolay bir yer. O da tehlikede olabilir," dedim, sesime öfke karışmasını diye uğraşarak.

Xander kızgın görünmüyordu. Sadece kabullenmiş gibiydi. "Karadan gelirlerse, Karialılar önce Apasus'tan geçmek zorunda kalacaklar. Belki yardım isteyeceklerdir."

"Apatians savaşıyor mu sence?"

"Karyalıların saldıracağından emin değilim. Ama Karya'nın nasıl büyüdüğünü en iyi görenler Apatyalılar. Müttefik olmamız gerekirken, bu bilgiyi bize hiç aktarmadılar."

"Belki de karışmak istemediler," dedim.

O da başını salladı. "Olabilir. Ve şimdi o kararın bedelini ödüyor olabilirler. Karyalılar saldırırsa, Troas'a varış zamanları da etkilenebilir. Bu da dün geceki saldırıyı daha da anlamsız kılıyor. Neden böyle küçük bir kuvvet gönderdiler? Silah deposunu vurup rahibeleri ortadan kaldırmalarını anlıyorum, ama esasen anlamsız bir çatışmayı anlamıyorum."

"Onların yerinde olsaydın, neden böyle bir şey yapardın?"

Biraz düşünerek kaşlarını çatı. "Dediğim gibi, kısmen korku yaratmak için. Vatandaşlar bir sonraki saldırının ne zaman ve nerede olacağını asla bilemezler. Ama bir yanımda bunun dikkatleri başka yöne çekmek için yapıldığını düşünüyor. Ama neyin dikkatini?"

Karyalıların neden dikkatleri başka yöne çekmek istediklerini hiç anlamadım. "Daha iyi bir zaman seçemezlerdi. Vatandaşlar rahatlamış ve kutlama yaparken limana saldırdılar. Bu, şehirde hala Karyalıların olduğunu mu demek oluyor acaba diye merak ettim. Göz önünde saklanıyorlar."

"Dün gecedan beri bunu defalarca düşündüm," dedi. "Başka nasıl bilebilirlerdi ki? Buraya bilgi sağlayan insanlar olmalı. Haberci kuşları kullanıyorlar."

Yarın Ahyana ile bu konuyu konuşacaktım. Belki de Troas'tan tüm kuşları uzaklaştırarak daha fazla mesajın gönderilmesini engelleyebilirdi.

Ama bu, Xander'ın yaptığı şeyi de engelleyebilirdi.

"Olyer'de bir Daemonian karakolu var. Rokh onlara yaklaşıp bizim savaşıma katılıp katılmayacaklarını sormaya çalıştı, ama onunla Ortak Dil'de konuşmayı reddettiler. Daemonian dili biliyor musun?" diye sordu.

"Sadece küfürlü kelimeler."

"Aslında bu yardımcı olabilir," dedi yorgun bir gülümsemeyle. Sanki beni öpmek istermiş gibi öne eğildi.

Sonra ne yapmak üzere olduğunu fark etti ve doğruldu. "Bir yaşam büyücüsünü sorguladığımı söylemiş miydim?"

"Öyle mi?"

"Ona doğruluk serumu verdim."

"Bunu yapamazsın," dedim.

"Yapabilirim. Ben onun kralıyım. O bana tabidir."

"Ya da ona nazikçe sorabilirdin, eminim sana bilmek istediğin her şeyi anlatırdı. Ona ne sordun?"

"Sordum ona sor senin sana durumunu
Sihir yapmak için cinsel ilişkiden uzak durman gerektiğini
doğruladı."

Neden hayal kırıklığına uğradım? Bunun doğru olduğunu biliyordum. "Ya yanılıyorsa?" Xander dikkatlice sordu.

Eğer yaşam büyücüsü yanılmış olsaydı... Kocama çıplak olarak geçirebileceğim çok fazla zamanı boşa harcamış olurdum. "Bence öyle değil." Gerçek kuralların ne olduğunu ve Lysimache ile diğer baş rahibelerin neleri değiştirdiğini bilmediğim için, bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu.

Artık bunun bir önemi yoktu. Bildiğim tek yolla fiziksel bağımızı koparmaya karar vermiştim.

Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Dün geceki baştan çıkarma girişimim başarılı olmuştu. Ancak bu tamamen farklı bir durumdu.

"Yaşam büyücüsü bana defalarca kadınların büyü yapamayacağını söyledi. Bunun doğru olmadığını biliyorum," dedi. "Bu da onun verdiği bilgilerin doğru olmayabileceğini düşündürdü."

"Bence büyü her zaman kadınlar için yaratılmıştı."

"Bugün antrenmanda olanları düşünürsek haklı olabilirsin. Biraz... saldırganlığımı gidermem gerekiyordu. Senin çeşme suyunu içtim."

Öyle mi? "Ne oldu?"

"Beni o kadar hızlı ve güçlü yaptı ki, Thrax bana hiç yetişemedi. Savaşabileceğim kimse kalmadı."

Gülmek istedim. Sesinden hayal kırıklığı duyduğu belliydi. Bir canavar yaratmış olabilirdim. "Öyleyse bunu Troas'taki herkese dağıtmalı mıyız? Bütün askerleri güçlü hale getirmeli miyiz?"

"İşe yaramaz. Thrax ve Stephanos'a verdim ve ikisi de şiddetli bir şekilde hastalandı. Hepsini kustular. Şimdi iyiler."

"Sen neden içebiliyorsun?"

"Belki de tanrıça tarafından kutsanmış olduğum içindir."

Eğer bu sihir kadınlar için tasarlanmışsa, çoğu erkekte işe yaramaması mantıklıydı.

Ama kocam çoğu erkek gibi değildi.

"Belki de bunu test etmek için dövüşmeliyiz. Sen çeşme suyuyla, ben de görünüşümle," dedim. Bu, onunla fiziksel temas kurmanın ve bir şeyin diğerine yol açmasının kolay bir yolu olurdu.

"Başka bir gece, belki. Çok yorgunum."

Luna uykusunda homurdandı ve bu bana, Xander'a adelpia'm ve benim keşfettiğimiz şeyleri anlatmadığım tüm o şeyleri hatırlattı. Onun her zamanki aşırı koruyucu tavrını bırakıp, en büyük silahı aramama izin vermesini istediğimi.

"Hazine odana girdiğimi sandığın zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum.

Gözleri kısıldı. "Evet. Neden? Yine mi yaptın?"

"Hayır." Öfkelenmiş gibi görünmemeye çalıştım. "Ama o zaman yapmıştım."

İtiraf ettiğim için kısa bir süre zafer kazanmış gibi göründü ama beni kesmedi.

"Suri benimle geldi ve ona orada ne bulmam gerektiğini sordum. Benden bir şey sakladığını düşündüm. O, 'en büyük silah' yazan bir parşömen buldu. Parşömen boştu. Ve biz onun sırlarını nasıl ortaya çıkarabileceğimizi bulmaya çalıştık. Tesadüfen çözümü bulduk." Io'nun üzerine su döktüğünü ve tek bir element kalana kadar her bir elementi eklediğimizi anlattım.

"Eter," diye doğru bir tahminde bulundu. "Bu yüzden terawolf'u geri getirdin. Çünkü onların bir kısmı eter ejderhası olmalı."

O çok zekiydi. "Evet. Ama işe yaramadı. Ta ki zaten bir aether ejderhamız olduğunu fark edene kadar."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Benden bir aether ejderhasını sakladınız mı?"

"Hayır, onu tanıyorsun. Luna."

Sessizlik. Sonra: "Bana kertenkelenin bir aether ejderhası olduğunu mu söylüyorsun?"

"Onu pencereden dışarı atmadığın için mutlu değil misin?"

"Şimdi kesinlikle atmalıydım," dedi. "Eter ejderhaları hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Ne yapabileceklerini. Ne kadar büyüyeceklerini. Bu hızla büyürse saraya sığmayacak. Ve çok hızlı büyüyor. Onu büyütmek için ona bir tür büyü yaptığını sanıyordum."

"Bu onun kendi büyüü. Sanırım uyurken oluyor."

Boynunu uzatarak ona baktı. "Sırtındaki kanatlar mı?" diye sordu inanamadan.

"Sanırım öyle."

"Yani şimdi uçacak ve gümüş rengi dağınıklığını her yere yayacak."

"Aslında ondan düşen şey eter," dedim ve o başını sallayarak gülümsedi.

"En büyük silah nedir?" diye sordu.

Bir an tereddüt ettim. Bunun ortaya çıkmasını istemiyordum. Ama ona güvenebileceğimi biliyordum.

"İo, bunun tanrıçanın hayatı yaratmak için kullandığı altın kılıç olabileceğini düşünüyor. Eğer öyleyse, Artemisia'nın silahına karşı kullanabileceğimiz bir tanrı silahımız olur. Kılıç, İdaia Dağı'ndaki bir mağarada bulunuyor. Yarın oraya gidip ne olduğunu öğrenmek istiyoruz."

Cevabı beni şaşırttı. Başını salladı ve "Tabii ki sizinle geliyorum" dedi.

"Sen daha yeni kral oldun," diye hatırlattım. "Sen gidemezsin, ama biz gitmek zorundayız."

"Sen gitmek zorundaysan, ben de gitmek zorundayım."

Hayır, burada kalıp hüküm sürmesi gerekiyordu. Troas'ı hazırla. "Sen yokken Erisa bir hamle yaparsa ne olacak? Ya da Pelias?"

"O odasına kilitlendi. Pelias için endişelenmiyorum.

Thrax'ı burada bırakıp işleri benim için gözetlemesini isteyeceğim." "Konseye ne söyleyeceksin?"

Omuz silkti. "Onlara, bir heyetle yüz yüze görüşeceğimi söyleyeceğim. Trakyalılar ya da Apatyalılar."

Bu ona ihtiyaç duyduğu mazereti sağlayacaktı, ama bu görev gizli tutulmalıydı. "Senden bir ricada bulunmam gerek. Lütfen kardeşlerine ne aradığımızı söylemez misin?"

"Onlara yalan söylemem," diye hemen cevap verdi.

"Sana yalan söylemeni istemiyorum. Ama onlara belirsiz bir şey söyle. Savaşa yardımcı olabilecek bir şey aradığımızı söyle. Bu silahın orada olup olmadığını bile bilmiyoruz. Ya başka biri onu uzun zaman önce almışsa? Özellikle başarısız olursak, bu haberin dışarı sızmasını istemiyorum."

Ve Artemisia'nın bunu öğrenmesini istemedim. Savaşığımızda onun şaşırmasını istedim.

"Kardeşlerim güvenilirdir," diye ısrar etti.

Dolion güvenilir değildi. Bunu ona söylemek dilimin ucundaydı ama söylemedim. Kardeşlikleri arasında bir bölünme yaratmak istemedim. "Bunu benim için yapar mısın lütfen?"

Bana sormam yeterli, o yapacağını söylemişti. "Peki. Onlara söylemeyeceğim. Ama hepimiz mağarada olduğumuzda ne aldığını görmeyecekler mi?"

Ona parşömen üzerindeki yazıyı anlatmamıştım. Değerli kurtarıcı hakkında yazılanları ve hiçbir insan ya da hayvanın mağaraya giremeyeceğini açıkladım. Onun da bizimle birlikte mağaraya girmemizi istemediğini söyleyerek bir itirazda bulunacağını düşünmüştüm, ama şaşırtıcı bir şekilde bunu yapmadı.

Bunun yerine esnedi. "Ben banyo yapacağım. Yarın bu konuyu daha ayrıntılı konuşabiliriz."

Ayağa kalktı ve banyoya gitti. Kapıyı kilitlemedi.

Bu, nihayet evliliğimizi tamamlamak için bana mükemmel bir fırsat sundu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Beklerken kalbim çılgınca atıyordu. Bir dakika, iki dakika. Onun soyunup havuza girmesi için yeterli bir süre. Kararımı verdikten sonra korkmadım ya da gerilmedim.

Sadece heyecanlıyım.

Tuvaletin kapısını olabildiğince sessizce açtım. Bana sırtı dönüktü ve omuzlarının gerildiğini gördüm.

Orada olduğumu biliyordu.

Ona doğru yürüdüm ve bir sünger aldım. Nefesim hızlandı. Sünger zaten nemliydi, ben de üzerine biraz sabun sürdüm. Sırtına dokunduğumda, eli bileğimi kavradı. Dokunuşu, sanki bana ateş yakmış gibi yakıcıydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Sırtını ovuyorum. Ilion'daki kızların yapması gereken bu değil mi?"

"Karım..." Sesi yorgun geliyordu. Ama kolumu bıraktı ve hafifçe öne eğildi. Ona dokunmama izin verdi.

Süngerini yavaş, ritmik dairesel hareketlerle ovmaya başlamadan önce, bir anlığına onun güçlü sırtını hayranlıkla seyrettim. Gerginliğinin kaybolduğunu, benim bakımımıyla nasıl rahatladığını gördüm. Ama her ovuşumda arzum daha da yoğunlaşıyordu ve onun kurtulduğu gerginlik bana geçiyor gibiydi.

Onu parmaklarımla dokunmamı engelleyen süngerini nefret ettim. Fazla zaman geçene kadar aşırı titiz bir iş çıkardım. Devam edersem cildini yıpratırdım. İşlerin ilerlemesini istiyorsam, başka bir şey yapmam gerekiyordu. Süngerini suya batırdım ve onu durulamak için kullandım.

İşimi bitirip süngerini bıraktığımda, "Teşekkür ederim" dedi. "Rica ederim."

Hızla tunikamı çıkardım ve iç çamaşırlarımı çıkardım. O kıpırdamadı. Ne yaptığımı fark ettiyse de, bunu belli etmedi.

Quynh bir keresinde çıplak Ilionluların yanında ne yapacağım konusunda endişelenmişti. İkimiz de benim bunu yapacağımı tahmin edemedik.

Havuzla girdim. Gözleri kapalıydı, ama boynumdan itibaren suya girdiğim anda gözlerini açtı.

"Neden çıplaksın?" diye sordu.

"Çünkü ben giysilerimle banyo yapmam," dedim, beni banyosuna davet ettiği gece bana söylediği sözleri tekrarlayarak. O zaman yapmalıydım. "Bir keresinde bana, havuzla seninle birlikte girersem merakımı giderirsen demiştin. İstedığım kadar sana bakabileceğimi, sana dokunabileceğimi, tabii ben de sana aynı ayrıcalığı tanırsam."

Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"İzin veriyorum," dedim, kendi kulağıma bile çok nefes nefese ve çaresiz gelen bir sesle.

"Neler olduğunu anlamıyorum," dedi. Bu beni gülümsetti. "Ben ince davranmıyorum."

O tepki vermediğinde, beni kollarına almadığında, kendimden şüphe etmeye başladım. Dün gece paylaştıklarımızdan sonra, onun bunu istemeyebileceği aklıma gelmemiştir. Elimi ona uzattım ve o benden uzaklaştı, havuzdan su sıçradı.

"Çıplak olduğumda bana karşı koyamayacağını sanıyordum. Ama koyuyorsun," dedim.

"Zar zor," dedi dişlerini sıkarak. "Bu yüzden o kapıyı kilitliyorum."

Bir heyecan dalgası daha içimi kapladı. "Ama bu gece kilitlemedin."

"Bu bir davet değildi."

"Öyle hissettiriyor," dedim.

Gözlerini kısa bir süre kapattı. "Tanrıça bana güç versin."

Bu sefer yavaşça ona doğru yaklaştım. "Tanrıça seni bana verdi."

Xander elini kaldırdı. "Kız kardeşime seni benden koruyacağıma yemin ettim."

"Senin için tehlikede değilim," dedim gülümseyerek, parmaklarımı onun parmaklarına doladım.

"Benden en büyük tehlikeye maruz kalıyorsun." Sesinde beni heyecanlandıran karanlık bir sertlik vardı. "Hiçbir şeyi önemsemeden, ilk fırsatta verdiğin tüm yeminleri bozardım."

Bu sözler beni heyecanlandırdı. Harika. Aynı hedefe sahiptik. Ona daha da yaklaştım. O hareketsiz kaldı. Belki de benden kaçmanın onur kırıcı olduğuna karar vermişti.

Ya da pes edecekti.

"Bu dansı daha önce de yaptık," dedi.

"Evet, ama hiç tüm adımları tamamlamadık. Müzik çalarken hep ayrılıyoruz. Bu sefer sonuna kadar kalalım."

"Yeminlerin," diye hatırlattı bana.

Öne eğilip parmaklarından birini öptüm. "Bana hep yemin bozan diyen sen değil misin? Festival gecesi, yeminlerin bozulmak için yapıldığını söylemiştin."

"Çünkü senin sözünü bozmanı istedim. Seninle birlikte olmak, benim için önemli olan şeyler dahil, her şeyi unutmamı sağlıyor. Seni göndermek zorunda kalmamın bir başka nedeni de buydu. Sadece senin pişman olacağını bildiğim için değil, aynı zamanda sözünden dönmeni ikna eden kişi olduğum için benim de pişman olacağımı bildiğim için.

"Pişman olmayacağım. Bunu istiyorum."

Yutkundu. "Şehvet, yemininize aykırı davranmak için yeterli bir neden değil. Ve sana babamın yaptığı şeyi yapmayacağım..." Aniden durdu ve elini çekti.

Benim için bu sadece şehvet değildi. Ama ona bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bana inanır mıydı ki? Bunu gerçekleştirmek konusunda oldukça kararlıydım ve o da benim sözümüne güvenmemekte haklı olurdu. İstedikimi elde etmek için yalan söyleyeceğimi tahmin ediyordum.

"Gerçek nedeni istiyorum," dedi. "Yapamayacağımız konusunda anlaşmışken bunu neden yaptığını söyle bana."

Havuzdayken bakışları hep çok dikkatliydi.

Gözlerini yüzümden ayırmadı, bakışları kaymadı.

Ne yazık ki, ben aynısını yapamadım. O kadar muhteşemdi ki, ağlamak istedim. "Ölmeni istemiyorum."

"Ben de ölmek istemiyorum," dedi. "Ve sanırım, artık benim ölümüm için ağzının suyu akmıyorsa, bu ilerleme kaydettiğimiz anlamına geliyor.

yaklaşan ölümüm için salya akıtmıyorsan, bu ilerleme kaydettiğimiz anlamına gelir."

Hayır, ağzımın suyunu akıtacak yeni şeyler vardı.

Ve bunlardan herhangi birine baskı yapmak istiyorsam, ona gerçeği söylemek zorundaydım. "Aramızdaki fiziksel bağ... onu koparmanın bir yolu var. Io bunu bir tıp kitabında buldu. Seks yaparsak, bu bağ yok olur."

"Neden daha önce söylemedin?" Sesinde üzüntü yoktu. Sorusu daha çok sorgulayıcıydı, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi.

"Sana zaten söyledim, çünkü aramızdaki güven çok güçlü değildi ve..."

"Hayır," diye sözümü kesti. "Sebebi bu değil. Bana söylemedin çünkü bunu seninle yatmak için bir bahane olarak kullanacağımı düşündün. Ve sen aramızdaki ilişkinin böyle olmasını istemiyordun."

Havuzda girdiğimden beri kalbim güçlü ve biraz hızlı bir ritimde atıyordu, ama onun sözleri kalbimin iki kat daha hızlı atmasına neden oldu. Onun söylediklerini inkar edemezdim.

"Sen bunun bir seçim olmasını istedin." Yine, sözleri çok kesin ve isabetliydi. "Bizim seçimimiz."

Sonra bana uzanarak beni şaşırttı. Beni göğsüne çekti ve ona bu şekilde dokunmak beni başımı döndürdü. Çok, çok yakındık ve o inanılmaz hissettiriyordu. Bunu en son yaptığımızdan bu yana çok uzun zaman geçmişti. Ten tenine. Ona şehvetle sürtünmek, o lezzetli sürtünmeyi tekrar hissetmek istedim.

Dudakları benimkilerin hemen üzerinde duruyordu, dokunmuyordu. Beklenti ve özlemle titriyordum.

"Yapamayız," dedi. "Yapmayacağız."

"Anlamıyorsun," dedim ona. "Ölümümün görüntüsünü gördüm. Öleceğim. Ve senin de ölmen düşüncesine dayanamıyorum çünkü biz birbirimize bağlıyız. Ilion'un sana ihtiyacı var. Ben..."

Cümleyi bitirmeden kendimi durdurdum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söyleyemezdim. Benim için ne kadar önemli hale geldiğini. Bu çok ileri gitmek olurdu.

"Seni sadece isim olarak değil, gerçekten karım yaptığımda," dedi, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyarken, "bu bir bahane yüzünden olmayacak. İkimiz de bunu seçeceğiz. Bunun anlamına gelen her şeyle birlikte."

Ona ulaşamıyordum ve kendimi daha da aptal durumuna düşürmeden ona hislerimi nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Zihnimde boğuşup durdum, sonunda "Hayatımdaki her şey beni sana götürüyor" dedim. "Neden böyle düşünüyorsun?" Başını geri çekerek "Bilmiyorum."

"Bu yalan," dedi yumuşak bir sesle. "Biliyorsun. Hep biliyordun."

Bu çok fazlaydı. Fiziksel bağımızı yok etmek için seks yapmamızı istedim. Her şey bununla ilgiliydi. Birimiz ölürse diğerinin de öleceği anlamına gelen bir şeye son vermek.

Duygular ya da başka bir şey söz konusu olamazdı.

"Senin gölgenle yetinmeyeceğim. Bizim gölgemizle. Az önce bana tanrıçanın mağarasına girmek için layık olman gerektiğini söyledin. Yeminini bozmandan ben sorumlu olmayacağım," dedi.

İçimde çaresizlik dalgalar gibi yükseldi. "Bağlantıyı yok etmeliyiz."

"İo bir yol bulacaktır." Alnını alnıma dayadı ve derin bir nefes verdi. "Kendimi hatırlamamı çok zorlaştırıyorsun."

"O zaman yapma. Her şeyi unutalım." Ellerimi göğsüne koydum, beni uzaklaştırıp uzaklaştırmayacağını merak ederek. Elleri bileklerime gitti, sanki onları çekmek istiyor ama bunu yapamıyormuş gibi. Sıcaklık avuç içlerime akıyor, içimi kaplıyor gibiydi.

Onu o kadar çok istiyordum ki, düzgün düşünemiyordum. "Böyle olmaz," dedi nazikçe.

"Ama" — aşağı baktım — "sen beni istiyorsun."

"Sana daha önce de söylediğim gibi, ben sadece bedenini istemiyorum. Aklını, kalbini ve ruhunu da istiyorum. Seni ne kadar istesem de, daha azıyla yetinmeyeceğim."

Onun sözleri karşısında arzum şokla karışmıştı. Doğum günü gecesi, boy aynasının önünde bana bu sözleri söylediğinde, onun beni manipüle etmeye çalıştığını düşünmüştüm. Beni yatağa atmak için bu sözleri söylediğini düşünmüştüm.

Gerçekten ciddi miydi?

Eğer öyleyse, bu demek oluyordu ki... bana bunları vermek istiyordu?

Eğer istersem ne derdi?

Duygular içimde çalkalanıyor, düşüncelerimi dağıtırken, kafamın karışıklığından boğulacakmış gibi hissettim.

"Benim hala sahip olduğum azıcık özdenetimimi kaybetmeden gitmelisin," dedi, ellerimi ellerinde tutarak.

"Hiç de böyle olacağını düşünmemiştim," diye itiraf ettim.

"Biliyorum." Alnıma tatlı bir öpücük kondurdu. "Yatağına git."

Ondan uzaklaşmak normalden daha uzun sürdü. Vücudum, beni ondan uzaklaştıran her harekete direnmek istiyordu.

Ve daha önce bakışlarını başka yöne çevirmiş olsa da, şimdi öyle yapmadı. Havuzdan çıkıp kendimi bir havluya sardığımda, gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Tuvaleti geçip kapıdan çıkmak ve arkamdan kapıyı kapatmak için, hala sahip olduğum azıcık haysiyetimi toplamam gerekti.

Kapıya yaslandım. Midem bulantıdan kıvranıyordu ve ateşli titreme uzuvlarımı sarsıyordu.

Ve şu anki rahatsızlığımı iyileştirebilecek tek ilacın kocam olduğunu biliyordum.

Aklımın uydurduğu tüm aptalca planları bir kenara attım — yatakta çıplak olarak onu beklemek. Onu baştan çıkarmak için şeffaf geceliğimi giymek. Onunla banyoda buluşmak.

O, bunun böyle olmasını istemediğini söylemişti... *böyle olmasını istemediğini.*

Maalesef, elimde olan tek şey buydu. Bizim için farklı bir gelecek yoktu. Ama onun isteklerine saygı duymam gerekiyordu. Hayır dersem geri adım atmasını beklerdim.

Hızlıca giyinip yatağa girdim. O gelmeden önce uykuya dalma ihtimalim çok azdı.

Neyse ki, uzun süre beklemek zorunda kalmadım. Giyinmiş olarak çıktı ve saçları hala ıslak halde bana doğru yürüdü. Bir sonraki adımının ne olacağını merak ederken kalbim güm güm atıyordu. Yere doğru işaret etti. "Bu gece burada uyumalıyım galiba."

Ben iç geçirdim. "Lütfen yapma. Yarın erken kalkmamız gerekiyor ve sen orada uyursan ben de öyle yapacağım, ama yerde uyumak istemiyorum. Benim kötü bir gece uykusu çekmemi istemezsin, değil mi?"

"Yakında dışarıda yerde uyuyacaksın."

"Ama bu gece uyumak zorunda değiliz," dedim ve ona elimi uzattım.

"Anlıyorum. Kadınsı cazibelerinle beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun," diye alay etti ve bana doğru yürüdü.

"Yerde yatmamak için elimden ne gelirse yaparım."

Yatağa ulaştığında, "Erdemim seninle güvende olacak mı?" dedi.

"Evet," dedim, onun aptallığına iç çekerek. "Uslu duracağım."

Elimi indirdim ve battaniyeyi geri çekerek yanıma gelmesini sağladım. Bir an tereddüt ettikten sonra, yanıma geldi.

"Dön," dedi. Döndüm ve beni kendine çekti, sırtım onun göğsüne yaslandı.

"Bu, yerde yatmaktan çok daha iyi değil mi?" diye sordum.

"Sen tam bir prensessin," dedi başımın üstüne. "Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi."

"Yeterince yakın," dedim. Koşullarımız farklı olsaydı, birbirimize karşı hep böyle davranır mıydık diye düşündüm — alaycı, eğlenceli, yumuşak.

Beni o kadar sıkı sarıldı ki neredeyse nefes alamıyordum, ama hiçbir şey söylemedim. Bunu istiyordum. Sormak ve konuşmak istediğim çok şey vardı, ama bu anın büyüsünü bozmak istemediğim için sessiz kaldım.

"Seni ölmeye bırakmayacağımı biliyorsun," dedi. "Seni geri getirmek için ölüm tanrısıyla savaşmam gerekse, savaşırdım."

Gözlerimden aniden yaşlar boşaldı ve içimi parlak bir sıcaklık kapladı. "Biliyorum."

Ayrıca, onun ne düşündüğüne rağmen, Xander'ın bile kehanetin gerçekleşmesini engelleyemeyeceğini biliyordum.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bir mağaradaydım, uzun, karanlık bir tünelin tepesinde yüzüyordum. Üzerimde bir kapı kapandı ve beni tünelde hapsedti, etrafımda su hızla yükseliyordu. Yüzümü zar zor suyun üstünde tutabiliyordum, nefes almakta zorlanıyordum. Ellerimi metal çubuklara koydum ama itmedim. Kaderimi kabullendim.

Bu şaftın dibinde beni bekleyen bir şey vardı ve ona ulaşmam gerektiğini biliyordum. Bu, hissettiğim dehşeti durdurmadı.

Aşağı, aşağı, aşağı indim. Duvarlar üzerime çöküyormuş gibi hissediyordum, ışık yoktu, ciğerlerim ağrıyordu ve nefes alabilmek için yüzeye dönmem için yalvarıyordu.

Ama bunu yapamazdım. Devam etmek zorundaydım.

Su beni ezdi, başım bulanıklaştı, başım döndü ve uzuvlarım titredi, ama yüzmeye devam ettim. Devam ettim.

Patlamak üzereymişim gibi hissettim. Elimde değildi. Mücadele ettim, savaştım, ama yardım istemek için ağzımı açtığımda su içeri doldu.

"Seni boğulmaya bırakmayacağım." Xander'ın beni kollarına çektiği sırada uyandım. "Benden uzaklaşmış olmalısın. Boğulmayacaksın."

Beni kendine sıkıca sarıp, kollarını bana doladı. Mutlu bir şekilde iç geçirdim ve kabusumun geride kalmasını sağlayarak, şu anda bulunduğum yerin tadını çıkarmaya başladım.

"Giysilerim olmadan daha çok hoşuma gidiyor," dedim ona. "Bana da."

Kapımız çalındı ve lo'nun adımı seslendiğini duydum.

"Olamaz," dedim. Kendimi zorla ondan uzaklaştırıp yatağın benim tarafına geçtim.

"Ne yapıyorsun?" Sesi hem şaşkın hem de eğleniyor gibiydi. "Kız kardeşim daha kötüsünü de gördü, duydu."

"lo'ya senden uzak duracağımı söyledim."

"Neden?"

"Sana zarar vereceğimden korkuyor. Çünkü eğer hayatta kalırsam..." Beni keserek, "Hayatta kaldığında" dedi.

"Hayatta kalırsam," dedim, onu yatıştırmak için, "o zaman Locris'e dönüp orada kalmam gerekecek."

"Ne?" Bu, onun için yeni bir bilgiydi.

"Tanrıçaya, onun ibadetini yeniden başlatacağımı ve Locris'teki tapınağı yeniden açacağımı söz verdim."

Başını eğdi. "Bu sen olmak zorunda mı?"

Tanrıçanın bana gözü verdiği rüyamla ilgili her şeyi ona anlatamadım, ama yeterince paylaşabildim. "Gördüm. Rüyamda. Locris'i kurtarması gereken kişi benim. Sorumluluk bana ait."

O başını salladı ve çenesini kısa bir süre sıkıştırdıktan sonra bakışları tekrar bana döndü. Yüzündeki ifade nötrleşti ve gerçekte ne hissettiğini gizledi. "Plan hep böyleydi, değil mi? Başından beri böyle demiştin. Sözleşmemiz biter ve sen Locris'e dönersin."

"Evet. Ve lo düşünüyor ki..." Kız kardeşinin tam olarak neyden endişelendiğini ona söyleyemezdim. O ve ben duygularımız hakkında hiçbir şey söylemekten kaçınıyorduk.

"Kendime bakabilirim," dedi.

"Biliyorum. Ben de onu incitmek istemiyorum."

"Mırıldandığınız sesleri duyabildiğimi biliyorsunuz, değil mi?" diye seslendi lo. "Uyanık olduğunuzu biliyorum!"

"Girin!" dedim ve yataktan kalkmak için kenarına doğru ilerledim. lo heyecanlı bir gülümsemeyle odaya girdi. Luna da onunla birlikteydi Luna da neşeyle ve heyecanla daireler çizerek koşuşturuyordu. Kanatları tamamen açılmıştı ve güçlü ve sağlam görünüyorlardı.

Bana doğru atladı ve şaşkınlığım üzerine, kanatlarını kullanarak uçup yatağın üzerine kondu.

"Seni akıllı kız!" dedim ve yanına oturdum. Kendinden çok memnun görünüyordu.

"Bütün sabah pratik yaptı," dedi lo sevgiyle. "Kısa mesafeler uçabiliyor. Aniden odama girip Priam'ı yemeye çalıştı. Ona evcil hayvanlarımı yemediğimizi söyledim. Ortadan kayboldu ve

ağzında kanla geri geldi, bu yüzden başka bir şey bulduğunu düşünüyorum."

lo'nun titremesini bastırmaya çalıştığını gördüm.

"Sen bir eter ejderhası mısın?" diye sordum Luna'ya.

Evet.

Onaylamasına ihtiyacım yoktu ama yine de hoş oldu. "Evet diyor," dedim diğerlerine.

"Hâlâ göz kırpmanın tesadüf olduğunu düşünüyorum," dedi Xander yatakta otururken yüzünü ovuşturarak.

"Konuşuyor," diye ısrar ettim.

"Luna, bağlantınızı koparmak için bu yeni formülü bulmamın sebebidir," dedi lo. Her birimize birer şişe uzattı. "Bir şeyi atladığımı biliyordum ama ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ancak eter ve ejderhaların tanrıça için bu kadar önemli olduğunu düşününce, ateş ejderhasının kanı yakıp zehirliyorsa, eter ejderhası ne yapar diye düşünmeye başladım. İçgüdülerim, onun iyileştirdiğini söylüyor. Bu yüzden karışıma eter ekledim."

Xander şişeyi kaldırdı. "Bunun içine ejderha kepeği mi koydun?" "Sadece iç," dedi lo.

Şişeyi dudaklarıma götürdüm ve içtim. "Yanıyor," dedim ona.

"Umarım bu, işe yaradığı anlamına gelir." Xander işini bitirdiğinde, "Hadi test edelim" dedi.

Xander, komodinin çekmecesinde sakladığı hançeri çıkardı. Sol avucunu kesti ve ben kendimi şoka hazırladım.

Ama hiçbir şey olmadı.

"Başardın!" dedim. Ama haykırışımın arkasında hiçbir heyecan yoktu. Sanki bir şey kaybetmişim gibi hissettim. Bir zamanlar onunla olan özel bağımı.

Ve şimdi o bağ yok olmuştu.

"İyi," dedi sert bir sesle. O da bizim bağımızı özleyecek miydi? "Hazırlanmalıyız. Hemen gitmeliyiz."

lo bana sarılmak için yanıma geldi ve kucaklamasında rahatladığını hissedebiliyordum. Artık birimizin ölmesi ve diğerinin de aynı kaderi paylaşması konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Odadan aceleyle çıktı ve birkaç dakika sonra avluda diğer adelphia üyeleriyle birlikte bizimle buluşacağına söz verdi.

Arkasından kapıyı kapattı.

"Konseye, Trakya heyeti ile görüşmeye gittiğimi belirten bir not gönderdim," dedi. "Bu gerekli değildi, çünkü Thrax halkına çoktan mesaj gönderdi ve onlar yola çıktı bile."

"Konseye karşı rol yapmaya gerek yok. Artık gelmene gerek yok," dedim. "Io bağlantıyı kopardı. Artık beni gözetip ölmediğimden emin olmak zorunda değilsin, çünkü artık güvendesin."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra, "Karım, senin tehlikeli derecede zeki olduğunu biliyorum, ama bazen söylediğin şeyler beni şüpheyne düşürüyor," dedi.

Sonra tuvalete girip kapıyı çarptı.

Duygularımızı önlemeye çalışıyordum, ama bunu yaparak onu üzmemekten başka bir şey yapmamış gibiydim.

Luna, sanki dikkatimi çekmek istercesine ön patilerini göğsüme bastırdı. En sevdiği yeri, kulaklarının hemen arkasını okşadım. Kedi gibi mırıldandı ve ben gülümsedim.

"Ben gidiyorum," dedim ona. "Birkaç gün sonra döneceğim. Sen burada kalmalısın."

Hayır

"Luna, çok tehlikeli. Gelemezsin."

Evet.

Kayboldu ve hemen yatağın ayak ucunda yeniden ortaya çıktı, bana meydan okurcasına bakıyordu.

Görüşünü açıkça belirtmişti. "İstesem bile seni durduramam, değil mi?"

Hayır

İnatçı küçük canavar. Giyinmek için kalktım. Perdemin arkasında durup üstümü değiştirirken, dün gece bağı koparmak için Xander ile seks yapmaya hazır olduğumu düşündüm.

Io'nun bunu bir iksirle yapmanın bir yolunu bulduğunu bilmiyordum.

Nasıl hissederdim? Eğer bunu yapsaydık ve sonra buna gerek olmadığını anlasaydık?

Pişman olur muydum, emin değildim ve bu bir sorundu.

Syrilline Dağları'na yapılan yolculuk şaşırtıcı derecede olaysız geçti. Xander, Thrax'ı Troas'ta bırakmış, Rokh, Dolion, Stephanos ve benim adelphia'mı yanına almıştı. Dolion'un geride kalması için seçilen kişi olmasını dilerdim ama bunu söylemedim. Benden kaçınıyor, göz teması kurmayı reddediyordu. Başka kimse bunu fark edecek mi diye merak ettim.

Başlangıçta Trakyalılarla buluşmak için kuzeye doğru yola çıktık, sonra doğuya döndük. Gözetlendiğimiz ihtimaline karşı. Xander'a, biz onun halkıyla buluşmak için göreve giderken Thrax'ı şehirde bırakmaktan endişe duyup duymadığını sormak istedim. Onu da yanımızda götürmemiz en mantıklı seçenek gibi görünüyordu. Ya Pelias onun neden burada olmadığını sorgularsa?

Ama Quynh ve bebekle kalmak isteyeceğini biliyordum, ayrıca o muhafızların kaptanıydı. Gerekirse emir ve talimat verebilecek konumdaydı, diğer kabile üyelerinden daha fazla.

Dağ silsilesine doğru yöneldiğimizde, Ahyana Karya ordusuyla karşılaşsak ne olacağını sordu.

"Böyle bir şeyin olması imkansız," dedi Rokh. "Onlar güneyde. Troas'ın bu kadar kuzeyine ve doğusuna gelmeleri aptallık olur. Dağların diğer tarafındaki arazi geçmek için özellikle tehlikelidir."

Xander, Luna'nın benimle geldiğini görünce kendi kendine mırıldandı ama bunu engellemeye çalışmadı ya da yüksek sesle şikayet etmedi. Luna uçmayı denedi, atımın sırtından atladı ve yorulana kadar kanat çırpı. Ona inmesi için kolumu uzattım ve o da beni incitmemek için minik pençeleriyle dikkatli davrandı.

Dağların eteklerine vardığımızda gece çöküyordu. Hepimiz kamp kurduk. Zalira ve Ahyana ateş yakmaya odaklanırken, Suri, Io ve ben erkeklere çadırları kurmada yardım ettik.

Çadırlar kurulduktan sonra hızlıca akşam yemeğimizi yedik. Yemek sırasında Luna'nın pişmiş eti taze et kadar sevdiğini keşfettim. Ateşin yanında kıvrılıp uykuya daldı.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, Xander Rokh ve Dolion'dan güvenliğimizi sağlamak için çevreyi keşfetmelerini, Stephanos'tan da

ilk nöbeti tutmasını istedi.

Ancak Stephanos, potansiyel düşmanları aramak yerine sadece Zalira'ya bakıyordu. Onun kararsız olduğunu görebiliyordum — onunla konuşmak istiyordu ama ona yakın olmanın ikisine de zarar verebileceğinden endişeleniyordu.

Onu tamamen anlıyordum.

Bu yüzden çadırlardan birine saklandım. Son birkaç gündür Xander'ın söylediği ve yaptığı her şeyi düşünerek onu izlemekten kendimi alamıyordum. Genelde onunla ilgili konularda karanlıkta kalmış gibi hissederdim, ama bu durum bir şekilde daha da kötüleşmişti. Onu izlemekten vazgeçmek için aramıza bir kumaş duvar koymak daha iyiydi.

Çadırın önündeki kapak açıldı ve sanki onu çağırmışım gibi, Xander çantasıyla çadıra girdi.

"Az önce pek bir şey yemedin," dedi, karşımda oturarak.

"Midemi rahatsız." Çok şey oluyordu.

"Al." Çantasından kumaşla sarılmış bir paket çıkardı ve bana uzattı.

Aldım, ama açmadan önce ne olduğunu zaten biliyordum. Pasteli.

Onu benim için paketlemişti.

Bu beni mutlu etmeliydi ama bunun yerine sanki küçük bıçaklar kalbimi deliyormuş gibi hissettim. Çok düşünceli bir jestti ama biz... öyle olamazdık.

Dün gece paylaştığımız açıklık sanki yok olmuş gibiydi. Yüzündeki ifade yine ihtiyatlıydı. O da geri çekilmek zorunda mıydı?

Birbirimizi istediğimizi itiraf etmiştik.

Ve beni bedenim, kalbim, zihnim ve ruhumla tamamen istediğini söyleyen bir erkeğin, bana sadece değer vermekten öte duyguları olduğunu düşünmek zorundaydım. O da benim gibi kalbini korumaya çalışıyordu.

"Seninle konuşmak istedim," dedi. "Bana bir şey olursa, Thrax'a senin hükümdar kraliçe olman için talimatlar bıraktım."

Bu, benim tek başıma hüküm süreceğim anlamına geliyordu. "Ne?"

"Haklıydın. Ilion'da işlerin değişmesinin tek yolu, en üst düzeyde değişmesidir. Daha fazla konsey üyesi

ve Ilion kraliçesi kral ile eşit statüde olmalı. Onun altında değil, yanında."

Sözleri beni hem heyecanlandırdı hem de üzdü. "Ama ben gidiyorum."

"Ben gidersem, kalmayı düşünür müsün?"

Ona bir şey olursa Ilion'da kalabileceğimi sanmıyordum.

"Ilion'un sana ihtiyacı var," diye ekledi. "Senin gibi düşünen birine."

Bana ihtiyacı var mıydı? Bu soru dilimde yanıyordu, ama bunun yerine "Neden olmayacak bir şey için hazırlık yapıyorsun?" diye sordum.

"Fark etmediysen, insanlar bizi öldürmeye çalışıyor. Bir gün başarılı olabilirler. En kötüsüne hazırlanıyorum."

Onun sözlerinin uyandırdığı karanlık duyguları görmezden gelerek başımı salladım. Onun ölmesine izin verilemezdi. "Ve bana bir şey olursa, sen..."

"Quynh'in ve adelphia'nın bakımını sağlayacağım."

Kendimi tutamayıp elimi onun eline koydum. Ona dokunmam gerekiyordu. Beni çok iyi tanıyordu. "Troas'ın benim kraliçeleri olmamdan memnun olacağından emin değilim. Bu konuda olumsuz şeyler söyleyecekleri olabilir."

"Sana karşı konuşan herkesi öldürürüm," diye söz verdi.

"O zaman kan dökmekle çok meşgul olursun." İkimiz de gülümsedik ve rahat bir sessizliğe büründük.

"Ye," diye hatırlattı bana. "Gücünü korumalısın."

Serbest elimle bir parça pasteli ikiye böldüm. Birini ona uzattım. Gözlerinde bir şey parladı ve sonra onu aldı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Ben de kendi payımı alıp yemeye başladım. Normalde olduğu gibi beni etkilemedi. Hala lezzetliydi, ama onun konuşma şekli, sanki sonumuz yaklaşıyormuş gibi... pasteli o kadar da lezzetli gelmedi.

Belki de bazı cevaplar almanın zamanı gelmişti.

"Sana bir şey sorarsam," dedim, kalbim hızla atarken, "bana tamamen dürüst olacak mısın?"

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Yani, gerçeklik serumu olmadan dürüst olabiliyorsan," diye alay ettim, mevcut havayı hafifletmeye çalışarak.

İşe yaramadı. "Gerçeklik serumu içtiğimde zorlanmadım. Sana bilmemeni istediğim hiçbir şeyi söylemedim."

Midem serbest düşüşteydi, kalbim düzensiz atıyordu. "O gece bana ailen hakkında, annene ne olduğunu anlattın. Neden benimle bu kadar kişisel hikayelerini paylaştın?"

"Senin için olayları anlamanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum. İnsanları neyin harekete geçirdiğini bilmek." Pasteli'sini bitirdi. "Bana ne sormak istiyorsun?"

"Neden Quynh'i aldın? Neden bana acı çektirdin, onun yasını tutmama izin verdin ve bana söylemedin?" Sorumun sonunda sesim kırıldı.

"Onu aldığımı sana söylemedim çünkü bu benim gerçek kimliğimi ortaya çıkaracaktı ve bunun gizli kalması gerekiyordu. Onu aldığımı söyleseydim, benim bir denizci olmadığımı anlardın. Kim olduğumu anlaman çok uzun sürmezdi. Üvey annemi araştırırken sorgusuz sualsiz serbestçe hareket edebilmek için Jason kimliğini benimsemek zorundaydım. Jason ve Prens Alexandros'un aynı kişi olduğunu kimsenin öğrenmesini göze alamazdım."

Ama o bağlantı, beni almaya tapınağa geldiğinde kamuoyuna açıklanmıştı. Kendini tüm şehre ifşa etmişti. Yara iziyle herkesin önüne çıktığı için artık Jason olarak dışarı çıkamazdı.

"Ve hissettiğin acı için gerçekten üzgünüm," dedi pişmanlık dolu bir sesle. "Sanırım onun hayatta olduğunu bildiğim için senin acını çok fazla önemsemedim. Bu, vicdan azabımı hafifletiyordu. Ayrıca, seni onunla yeniden bir araya getirmek niyetindeydim."

"Ne?" Bunu ilk kez söylüyordu.

"Locris'e dönmek isteyip istemediğini sana birkaç kez sordum. Eğer evet deseydi, seni ve Quynh'i bir gemiye bindirip

ve ikinizi de eve gönderirdim."

Bu doğruydu — onun prens olduğunu öğrenmeden önce onu her gördüğümde, Locris'e geri dönmek isteyip istemediğimi sormuştu. Beni bırakacağına inanıyordum.

Bu da, her zaman düşündüğüm gibi, beni onunla evlenmem için şantaj yapmak amacıyla kız kardeşimi kaçırmadığı anlamına geliyordu. Adrenalinim yükseldi ve derin, titrek bir nefes aldım. "Ama onu neden kaçırdın?"

Başını eğdi. "Bunu senin için yaptım. Ona bir şey olursa senin yıkılacağını biliyordum. Onu güvende tutmak için yanıma aldım. Dediğim gibi, geri dönmeye hazır olduğunda sizi yeniden bir araya getirmek niyetindeydim. Ama sen kalmakta ısrar ettin."

Beyaz bir ışık parladı ve bir an için ne görebildim ne de duyabildim. Quynh ve Thrax'ın tahmin ettiği gibi, Xander onu kötülükten ya da bana karşı kullanmak için değil, bana olan duyguları yüzünden götürmüştü. Kalbimin kırılmasını istememişti.

Ne kadar aptalmışım. Ondan bir şeyler saklamamalıyım. En başından beri ona güvenmeliydim. Kendi duygularıma ve sorunlarıma o kadar kapılmışım ki, gözümün önündeki gerçeği göremediğim için öfke, kavga ve güvensizlik dolu bir dönem geçirdik.

Tüm bu acıyı ve ıstırabı önleyebilirdik.

Ona söylemem gereken çok şey vardı. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Henüz bilmiyorsa, ona göstermem gereken bir şey vardı.

"Burada kal. Hemen dönerim," dedim. Ayağa kalktım ve çadırdan dışarı fırladım, ateşe doğru gittim. Orta büyüklükte bir dal aldım ve çadırın içine geri getirdim.

Onun karşısına oturduğumda gözleri bana soru sorar gibi baktı. Elimi ateşe uzattım, o küfretti ve bileğimi tutup ateşten uzaklaştırdı.

"Ben iyiyim," dedim ona.

Xander elimi ters çevirip her iki tarafını da defalarca kontrol etti. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ateşin öptüğü kehanetinin bir parçası. Ben yanmam. Bu yüzden Lycia'daki evden seni kendim zarar görmeden çıkardım."

"lo'nun sana da bana yaptığı gibi bir şey yaptığını düşünmüştüm," dedi, sesinde hayranlık belirgindi. Elimi bıraktı ve dalı yakaladı, ateşe geri götürdü ve sonra bana geri döndü.

Kardeşleri neden ona söylememişti? Belki farkında değillerdi. Ona odaklanmışlardı. Belki de benim alevlere yakın olmadığımı düşünmüşlerdi. Ya da Xander gibi, lo'nun beni iyileştirdiğine inanmışlardı.

"Neden yanmadığını anlamıyorum," dedi ve tekrar önümdeki yerine geçti. "Ne amaçla?"

"Diğer pek çok şey gibi, bilmiyorum." Ona en çok söylemem gereken şeyi nasıl söyleyeceğimi düşünürken sinirlerim gerildi.

En başından beri şüphelendiği şeyi.

Ellerim titriyordu ve bunu bacaklarımın altına koyarak gizlemeye çalıştım, ama bunun sinirliliğime daha fazla dikkat çekeceğini hemen fark ettim.

Henüz fark etmemişse bile, yakında fark edecekti.

"Seks yapmamamın bir nedeni var," dedim.

"Büyü yapabilmek için," dedi başını sallayarak. "Neden diğer şeyleri değil de bunu seçtiğini anlıyorum."

"Benim yaptığım seçim bu değil." Onun yerine büyü yapabilmeyi seçmiyordum. "Ben Locris'i... diğer şeylerin yerine seçiyorum."

Kaşları karışık bir şekilde birbirine yaklaştı.

Bu, Ilion'a geldiğimden beri en gizli tuttuğum sırdı. "Locris'i kurtarmak için büyük güce sahip bir nesne olsaydı, onu benden alır mıydın?"

"Neden öyle bir şey yapayım?" Sesinde inanmazlık vardı.

"Evlilik görüşmelerimiz sırasında, ne planladıysam, onu engelleyeceğini söylemiştin." O tehdit, o günden beri her gün aklımın bir köşesinde duruyordu.

Kaşlarını çattı. "Bana, aileme veya Ilion'a zarar verecekse engelleyeceğimi söyledim."

"Zarar vermez," diye onu sakinleştirdim.

"O zaman neden bunu senden alacağımı düşündün?"

"Ben... Bilmiyorum." Öfkemle birlikte korkularımın, şüphelerimin ve endişelerimin beni kontrol etmesine izin vermiştim.

İki elimi de tuttu ve aramızda tuttu. "Sen benim düşmanım değilsin Lia. Hiçbir zaman olmadın."

Son bir korkuyu da ortadan kaldırmam gerekiyordu. "Ya bu bir silah olarak kullanılırsa? Eğer onu alırsan Ilion'u kurtarabilirsen?"

"Anladığımı kadarıyla, bunu yapman gerekiyor," dedi yarı gülümseyerek. "Bu yüzden seni engelleyecek hiçbir şey yapmam."

Kendimi güçlendirmek için derin bir nefes aldım. "Ilion'a gelme nedenim, haraç yarışına katılma nedenim konusunda haklıydın. Bir şey arıyordum. Tanrıçanın gözünü."

Ona anlatmak aslında bir rahatlamaydı, sanki göğsümden dev bir kaya kalkmış ve tekrar nefes alabiliyormuşum gibi. Artık neredeyse her şeyi biliyordu.

"Yaşam büyücüler ne giyerler?"

Başımı salladım. "Locris'teki tanrıça heykelinde iki göz vardı. Biri alınarak bölündü ve yaşam büyücülerine verildi. Diğeri ise Lysimache tarafından Locris'i lanetlemek için kullanıldı, böylece hiçbir şey yetişmesin diye."

"O zaman Ilion'da da iki göz olmalı," diye hızlıca bir sonuca vardı.

"Evet. Lysimache, bin yıl boyunca hayatta kalmak için onu kullandı ve bizi güçlendirmek için çeşmenin suyuna parçalarını kattı. Onu tapınakta bulduğumuzda, geriye kalanları yok etmişti. Ama hala bir göz dışarıda ve Lysimache onu Artemisia'ya verdi. Onu kullanarak Locris'i iyileştirebilir ve laneti kaldırabilirim."

"Nasıl?"

"Bu konuda henüz tam olarak emin değilim, ama umarım bir yolunu bulurum. Ve eğer bulamazsam" —çünkü ölmüştüm—"lo benim için onu geri getirmeye çalışacağını söyledi."

"Ve gözü kullanmaya layık olmalısın," dedi.

"Bana sürekli bunu söylüyorlar," dedim. Keşke durum farklı olsaydı diye umutla bekledim. "Bu yüzden sana içimde iki kurt adam olduğunu hissettiğimi söyledim. İstedğim şeyler ve yapmam gereken şeyler - tanrıçaya karşı sorumluluklarım ve görevlerim."

"Oh." Şaşırmış görünüyordu. "Bunu söylediğinde, benimle diğer erkeğin arasında kalmış olduğunu kastettiğini sandım."

"Ne diğeri adamı?"

"Sevdiğin Locrianlı adam."

Yirmi saniye boyunca neyden bahsettiğini anlamadım. Başka kimseyi sevmiyordum.

Sonra birdenbire hatırladım. Evlilik görüşmelerimizin sonunda ona Locris'te birini sevdiğimi söylediğimi.

O da bana, "Su dolu büyük bir mağarada olduğun ve duvarlarından biri dev bir aynadan ibaret olan rüyanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Sen de orada mıydın?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Mağaranın tepesindeydim, sana sesleniyordum ama beni duymadın. Ne yaptığını izledim. Ne istediğini soran sesi duydum. Ve sen kaderini görmek istediğini söyledin. Aynada göremedim, sadece seni görebildim."

Neden rüyamda o vardı? Ben mi yaptım bunu? Yoksa tanrıça mı?

"Sevdiğin insanları gördüğünü söyledin. Ve o adamın adını söyledin. Haemon." Xander'ın ifadesi düzdü ama bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Tepkisini saklıyordu.

Onu incitmiştim.

"Haemon benim kardeşimdi," dedim. "O aynada sevdiğim insanları gördüm. Ailemi, adelphia'mı, ama mesajın ne olduğunu anlamadım."

"Kardeşin mi? Ölen Haemon mu?" diye sordu.

"Evet." Tanıştığımızdan beri ona Haemon'un adını hiç söylememiş miydim? Hatırlayamıyordum.

"Gördün mü..."

Birkaç saniye bekledim, ama görünüşe göre cümlesini tamamlamaya niyeti yoktu. Onu görüp görmediğimi mi merak ediyordu? Ses bana, kaderimi, gerçek yansımamı suda göreceğimi söylemişti.

Ve gördüğüm kişi Xander'dı.

Ne büyük bir karışıklık yaratmıştım. Müzakereler sırasında onun evindeyken, başka birini sevdiğim halde onunla nasıl böyle şeyler yapabildiğimi merak etmişti ve ben de ona acımasızca, "Sen oradaydın. O yoktu." demiştim.

Sonra bu diğerk adamı daha önce defalarca gündeme getirdiğini hatırladım. Bu onu rahatsız etmişti. Kıskançlık duymuştu. Benim için önemsiz bir konuydu çünkü gerçek değildi ve sık sık unutuyordum.

Belki de Chryseis'i öpmesinin nedenlerinden biri buydu. Ona söylediğim yalan yüzünden hissettiğı duyguyu benim de biraz olsun hissetmemi sağlamak için.

Ellerini sıkıca sıktım. "Locris'te birini sevdiğimi söylediğimde, Demaratus'tan bahsediyordum."

Adını hatırlamaya çalışırken yüzü boşaldı. "Elini kestiğın Daemonian mı?"

"Kesmedim ki..." Xander, ortak rüyamızda Demaratus'u gördüğünde, onun elini kestiğimi sanmıştı. Ama bunun önemi yoktu. "Demaratus Daemonian, evet, ve benim savaş ustamdı."

Tamamen kafası karışmış görünüyordu. "Sanırım bu bir bakıma mantıklı. Sen savaşmayı seviyorsun. Ama o senin için çok yaşlı."

"Hayır, Demaratus'a aşık değilim. Onu akıl hocam ve arkadaşım olarak seviyorum. Seni üzmeğ için yalan söyledim ve ona aşıkmişim gibi davrandım. Kibirini ve egonu yıkmak istedim. Ve gururumu korumak istedim. Seni incitmek istedim."

"Sen her zaman mükemmel bir nişancıydın," dedi alaycı bir şekilde. O ellerimi avuç içleri yukarı bakacak şekilde çevirip başparmaklarıyla okşarken aramızda bir sessizlik oluştu. "Bunca zaman ikimiz de gurur ve kinle hareket ediyorduk."

"Onu bu yüzden öptün, değil mi? Neden benim görmemi istedin? Başka birini sevdiğimi düşündün ve bana beni umursamadığını göstermek istedin."

O başını salladı ve sessiz kaldı.

"Senin bana verdiğim acıyı bana yaşatmak istedin," dedim, sonunda tüm bu olayın ne anlama geldiğini anlayarak.

"Ve babam gibi olmayı reddettiğim için," dedi.

Şimdi kafası karışan bendim. Babasının bununla ne ilgisi vardı ki?

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

"Amcamdan gelen mektup, babamın anneme ne kadar acı çektirdiğini hatırlattı bana. Annem başka birini seviyordu ama babam umursamadı. Senin sayende, hayatımda ilk kez onu nihayet anladım. Kalbinde başka bir adam olduğunu sanıyordum ama bu seni istememi engellemedi," diye itiraf etti.

Babasının annesine yaptıklarını biliyordum ve Xander'ın babası gibi davranmaktan korktuğu düşüncesi bir kez bile aklımdan geçmemişti.

Birbirine kenetlenmiş ellerimize baktı. "Sana ve duygularına saygılı olmaya çalıştım. Bazen umursamadığım zamanlar oldu, ama sonra kendime gelmek zorunda kaldım. Onun hayatını yaşamayı reddediyorum. Annemin yaşadığı gibi birini o şekilde incitmeyi reddediyorum. Beni umursamayan birini umursamaya kendimi izin veremedim."

Pek çok şey anlam kazanmaya başlamıştı: neden çekingен davrandığı, neden aramıza duvarlar ördüğü, neden beni üzeceğini bildiği şeyler yaptığı. Sadece kendini korumak için değildi. Beni o kadar çok seviyordu ki, başka birini sevdiğimi düşündüğü için annesinin kaderini yaşamama izin vermedi, onunla evlenmeye zorlamadı.

Ayrıca, babasının oğlu olduğu için onu sevmeyen bir anneye sahip olmanın acısı da vardı. Xander'a tüm sevgisini verip karşılığını hiç alamaması ona ne yapmıştı?

Korkuyordu. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğinden emindim, ama o korkmuş çocuk hâlâ içindeydi, onu en çok sevmesi gereken kadın tarafından defalarca reddedilen çocuk.

Onu endişelendiren tek şeyin bu olmadığına emindim. Bana defalarca kimsenin ikinci tercihi olmadığını söylemişti. Hayatını, duygularına karşılık vermeyen bir kadını özleyerek geçireceğinden endişeleniyordu. Başka seçeneği olmadığı için onunla yetinen bir kadını.

Çünkü o oradaydı ve diğer adam yoktu. Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim?

"İlişkilerin ailemdeki erkeklere ne yaptığını gördüm. Babam. Atam, vazgeçemediği bir kadına olan takıntısı yüzünden bir savaşta Ilion'u tamamen yok etti," dedi.

Ve Xander, bir parçası bunu istese de, o adamlar gibi olmayı reddetmişti.

"Bir şey aradığını biliyordum. Sürekli okuyup çalışıyordun. Sana yardım etmek ve seni kazanmak için yanlış bir girişim olarak annemin kütüphanesini sana vermeyi düşündüm. Sonra ne yaptığımı fark ettim. Babamın annemin sevgisini kazanmak için ona verdiği kitapların aynısını sana veriyordum ve bu hareketimin ne kadar korkunç ve acınası olduğunu anladım."

"Hayır!" Onun bunu lekelemesine izin veremezdim. "Korkunç ya da acınası değildi. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana anlatamam."

Gözlerini bana çevirdi ve gözlerinde umut gibi bir şey gördüm. "Bütün gece benimle yerde yatarken, bundan nefret etmene rağmen, benimle olmak kendi rahatından daha önemliydi ... Onu kalbinden çıkardığımı düşündüm." "Orada başka kimse yoktu," dedim ona. "Sadece..."

Çadırın kapısı açıldı ve Io ile Suri içeri girdi. Ellerimi Xander'dan çekmeye çalıştım ama o beni sıkıca tuttu.

Kız kardeşinin görmesini istiyordu.

Kız kardeşi mutlu bir yüz takındı, ama gözlerinde endişe gördüm. "Çok geç oldu. Yatmamız lazım." Sözleri ona yönelikti, gitmesini istiyordu.

Bir an için, konuşmaya devam edebilmemiz için benimle birlikte gitmemi isteyebileceğini düşündüm, ama o sadece başını salladı. Yanağımı öpmek için eğildi, sıcak dudakları cildimi ısıttı.

"İyi uykular," dedi.

Zalira ve Ahyana çadıra girdi ve ben bu ara için minnettar oldum. Bu, Io ve Suri ile yalnız kalmayacağım anlamına geliyordu. Az önce olanları konuşmak istemiyordum. Bu özel bir konuydu ve sadece Xander ile benim aramda kalmalıydı. Io'nun endişelerini zaten biliyordum. Onları tekrar duymama gerek yoktu.

Ayağa kalktı ve Ahyana ile Zalira'nın yanından geçip gitti. Çadırın girişine geldiğinde bana dönüp, "Kabus görme," dedi.

"Yapmayacağım," dedim.

Xander başını salladı ve ayrıldı. Zalira lo'ya bir soru sordu ve herkes yataklarına girip sohbet ederken uykuya dalmaya hazırlandı.

Kabus göreceğimi sanmıyordum. Bunun yerine, etrafımızdaki dünya parçalanmasaydı, onunla aramızda neler olabileceğini hayal ederek geceyi geçireceğimden endişeleniyordum.

Neyse ki, rüyasız bir uyku çektim. Uyandığımda, çadırda uyanık olan tek kişinin ben olduğumu gördüm. Tuvalete gitmek için dışarı çıktım. Dolion nöbet tutuyordu, ben de ters yöne gittim.

Xander'a Dolion'la olanları anlatmalısın, diye bir ses içimden fısıldadı, ama ben hemen bu duyguyu kafamdan silip attım. Bu sadece daha fazla kaos yarattı. Özellikle de artık kocamın beni önemseydiğini bildiğim için.

O kıskanç bir adamdı ve işler iyi sonuçlanmayacaktı.

Beni gizleyen dev bir ağaç buldum. İşimi bitirdikten sonra ayağa kalktım ve tunikamı düzelttim. Ağacın en alt dalına kırmızı bir ip bağlandığını gördüm. Rokh, insanların en büyük avları yakalamak için sık sık dağlarda avlandıklarından bahsetmişti. Belki de kendilerine bir tür işaret bırakmışlardı.

Kampa geri döndüğümde, Suri yanıma geldi ve beni dev bir taşın yanına çekti. Ellerini birleştirip kayaya dayadı.

"Mağara mı?" diye tahmin ettim.

Evet.

Sonra elini göğsüne bastırdı ve gözlerini kapattı. "Nerede olduğunu hissedebiliyor musun?"

Evet

"O zaman Xander'a sana liderlik etmesini söyleyeceğim," dedim ve o da başını salladı.

Rokh giysi ve ayakkabı dağıtmakla meşguldü. Bunlar Sasani tarzındaydı; o bunlara "gömlek" ve "pantolon" diyordu. Uzunlardı,

ayak bileklerimize ve bileklerimize kadar uzanıyorlardı ve tuniklerimizin altına giyilecekti. Ayrıca her birimize bir çift bot verilmişti.

"Ne kadar yükseğe tırmanırsak, o kadar soğuk olur," diye açıkladı. "Herkes için ağır bir pelerinimiz de var. İhtiyacımız olursa diye."

Arazi atlar için çok zorlu olacağından, onları bir ağaca bağladık ve Stephanos onlara bol miktarda yiyecek ve su bıraktı. Troas'a geri döndüğümüzde onları alacaktık.

Herkes hazır olduğunda, kampı topladık ve çantalarımızı aldık, ben de Xander'ın yanına gittim. Onun yanında garip bir şekilde biraz utangaç hissediyordum, ki bu çok saçmaydı. "Suri mağaranın yerini hissedebildiğini söylüyor."

"O zaman onun bize rehberlik etmesine izin vermeliyiz," dedi.

Luna aniden ayaklarımın yanında belirdi. "Sen burada atlarla kalmalısın," dedim ona.

Hayır.

"Orada hava soğuk olur. Eter ejderhaları üşür mü?" Bana haşmetli bir bakış attı.

Hayır

Gülmemek için dudaklarımı sıkıca kapattım. Görünüşe göre bir şekilde onun onurunu kırmıştım. Yola çıktık ve Luna benimle birlikte koşmaya başladı. Sanki benim özel koruma köpeğimmiş gibi. Tarla fareleri dışında kiminle savaşılabileceğini düşündüğünü merak ettim.

Yukarıya çıkan bir tür patika vardı, ama zorluydu. Hepimizin yaptığı antrenmanlar için minnettardım, çünkü o antrenmanlar olmasaydı ne kadar zor olacağını hayal bile edemiyordum. Dik bir yokuşta ilerliyorduk ve birkaç kez, bir tarafı dik bir uçurum olan dağ yamacındaki çıkıntılar boyunca yürüdük.

"İyi misin?" diye sordum Xander'a. Yüksekten çok korktuğunu biliyordum.

"İyiyim," dedi, gözlerini yerden ayırmadan.

"Yüksek."

"Farkındayım."

Çevresine dikkatini vermesi, sohbet etme girişimlerimi engelledi. Zaten etrafımızdaki herkes varken sohbet edemezdik.

Biz. Onunla hala konuşmamız gereken şeyler vardı ve bunların özel olarak konuşulması gerektiğini düşünüyordum.

Sorun şu ki, bu sessizlik bana kocamı ve bu kadar çok yanlış anlaşılmayı açıklığa kavuşturduktan sonra şimdi neler olabileceğini düşünmek için çok fazla zaman verdi. Onunla daha önce konuşmaya çalışmadığım için kendimi aptal gibi hissettim, ama biliyordum ki o deneseydi, ona inanmazdım.

O kadar kızgındım ki, onun kötü bir amaçla beni kandırmaya veya manipüle etmeye çalıştığını düşünürdüm.

İkimiz de şu anki durumumuza gelmek için değişmemiz ve büyümemiz gerekiyordu ve bunu başardığımız için minnettardım.

Yemek yemek, içmek ve dinlenmek için birkaç kez mola verdik. Güneş gökyüzünün zirvesinden batmaya başladığında Suri'ye sordum: "Daha ne kadar yolumuz var biliyor musun?"

Dört parmağını kaldırdı ve sonra üçünü geri indirdi. "Yolun dörtte üçü mü?" diye sordum.

Evet.

Korku ve heyecan karışımı garip bir duygu içindeydim. Testlerin ne olacağını ya da geçip geçemeyeceğimizi bilmiyordum. Ya o mağarada başımıza bir şey gelirse? Kimse bizi kurtarmaya gelemezdi. Her şey tamamen bizim omuzlarımızdaydı.

Silah orada olmasaydı ne yapardık diye de düşündüm. Ya tüm bunlar boşuna bir uğraşsa?

Dağa tırmanmaya devam ettik ve Rokh haklı çıkmıştı. Burası kesinlikle daha soğuktu. Etrafımızı saran ağaçların ne tür olduğunu sorduğumda, lo bana bunların çam ağacı olduğunu söyledi. Kokularını sevdim; hava taze ve temizdi ve bana enerji verdi.

Luna ortadan kayboldu ve ben durdum. Arkanı döndüm ve adını seslendim. Bana o kadar yakın duruyordu ki, başına bir şey geldiğini düşündüm. Belki de sadece avlanmak için uzaklaşmak istemişti, ama yine de gruptan uzaklaştım, onu aramaya ve adını seslenmeye devam ettim.

Bir şeyler yolunda değildi.

Sinirli bir şekilde kırıdamaya başlayan karnıma elimi koydum. Büyük bir su birikintisinin üzerinden geçtim ve etrafımdaki ağaçların sağa doğru eğildiğini fark ettim. Garip.

Sonra ayaklarımın yanındaki zeminde garip çatlaklar fark ettim.

Xander, grubun önünde, Suri'nin yanındaydı. Elini ağzına götürdü ve bağırarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bulmaya çalışıyorum..."

Yer altımda açıldı ve ben dümdüz aşağı düştüm.

OTUZ ALTI. BÖLÜM

Hemen kılıcımı çekip yanımdaki toprağa sapladım. Düşmeye devam ettim, kılıcım sanki havayı kesiyormuş gibi hissettim. Tutunacak hiçbir şey yoktu. Kalbim boğazımdan çıkmaya çalışırken, buz gibi bir korku göğsümü sardı ve nefes alamadım.

Sonra kılıcım dev bir kayanın tepesine çarptı ve o kadar sert bir şekilde durdum ki kolum yerinden çıkacak diye endişelendim. Kaya çarptığımda acı içinde inledim. Etrafımda, şiddetli bir fırtınada yağmur gibi toprak düşmeye devam ediyordu. Üzerime yağan toprak yüzünden neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

Öyle mi ölecektim? Tanrıça Ajax'a da böyle yapmamış mıydı? Altındaki toprağı açıp onu yutmuştu.

Yeminimi bozmamıştım ama yine de diri diri gömülecektim diye histerik bir düşünce aklıma geldi.

Herkesin benim adımla bağırıldığını duydum, ama düşen toprak daha yüksek sesliydi. Ne dediklerini, ne yaptıklarını anlayamıyordum. Daha iyi görebilmek için ellerimi gözlerimin üzerine koyup gölgeledim.

O zaman toprağın bana yaklaştığını fark ettim. Delik doluyordu ve ben ortasında sıkışıp ezilecektim.

Toprakta boğulacaktım.

Biri bir ip atmıştı, ben de ona uzandım ama tutamadım. Toprak ayak bileklerime baskı yaparken paniğe kapılmamak için çok uğraştım. Su seviyesinin baldırlarıma kadar yükseldiğini hissettim. Toprak ağırlığıyla bacaklarımı aşağı çekiyordu. Tutunmaya çalışırken omzumdan acı içinde çığlık attım.

Kendimi odaklanmaya zorladım ve adrenalinim yükselirken ipi tekrar bana salladıklarında bunu görmezden geldim. Bu sefer ipi yakalayabildim. Biri ipin ucuna bir ilmek yapmıştı ve ben sağ elimle kılıcımı tutarken sol kolumun altına koydum.

Döngü boynumun etrafında ve sol koltuk altımın altında kapandı ve tanrıçaya bu durumdan kurtulmam için yardım etmesi için dua ettim.

Yukarı çekilmek çok acı vericiydi, ip cildimi yakıyor ve ısıırıyordu.

Ama bu, diğer seçeneğe göre kesinlikle daha iyiydi.

Xiphos'umu sıkıca tuttum ve duvardan çekip çıkardım. Onu geride bırakmayacaktım.

Beni hızla yukarı çektiler ve tepeye ulaştığımda yere indim. Deliği geçtikten hemen sonra, her şey kendi üzerine çöktü.

Xander beni kollarına çekti ve o kadar sıkı sarıldı ki kaburgalarımı kıracak diye endişelendim.

"Nefes alamıyorum," dedim ona.

Kucaklamasını biraz gevşetip yanağıma doğru fısıldadı. "Beni böyle mi öldürmeyi planlıyorsun? Beni korkudan öldürecek misin?"

"Kasten yapmadım," dedim. Kalbi göğsüme karşı çok hızlı atıyordu, benimki kadar sert ve hızlı.

"Yaralandın mı?" diye sordu.

"Biraz ağrım ve morluklarım var ama iyiyim."

Kız kardeşlerimin ellerini üzerimde hissettim, sanki hala hayatta ve sağ salim olduğumdan emin olmak istercesine.

Xander uzun süre beni bırakmadı ve sonunda onu itmek zorunda kaldım çünkü herkesin bizi izlediğini hissediyordum.

Beni bıraktığında, Io elinde bir iksirle oradaydı. "Bunu iç. Gücünü geri kazanman lazım. Mağaraya girdiğimizde tam güçte olmalısın."

Kocamın yüzündeki ifadeyi gördüm. Geri dönüp gitmemizi önerecekti. Ona başımı salladım ve o da dudaklarını ince bir çizgiye getirdi, ama başını salladı.

Devam etmemiz gerekiyordu.

Io'nun iksirini içtim ve sonra Suri koluma dokundu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve panik içindeydi.

"Ne oldu?" diye sordum.

Avuçlarını önüne uzattı, sonra onlara baktı, sonra bana baktı ve başını salladı. Sonra ellerini yere koydu ve yine başını salladı.

"Lia'ya yardım etmek için büyünü kullanmaya çalıştın ama işe yaramadı mı?" diye sordu Io.

Evet.

"Neden işe yaramadı?" diye sordu Ahyana.

İlk düşüncem, Suri'nin yeminini bozacak bir şey yapmış olabileceği yönündeydi, ama bu düşünceyi hemen kafamdan attım. Bildiğim kadarıyla, o kimseye karşı bir şey hissetmiyordu.

"Çünkü bu, dünyanın yargılanmasıydı," dedi lo kederli bir sesle ve sözleri kanımı dondurdu. "Bu yüzden Suri, büyüyle müdahale edemedi."

"Bu bir tesadüf," diye ısrar etti Xander.

lo'nun haklı olduğundan korkuyordum. Önce ateşin sınavı, şimdi de bu. İkinci sınav.

Bu da ölene kadar üç deneme daha geçirmem gerektiği anlamına geliyordu.

Kocam yolun geri kalanında elimi tutmakta ısrar etti. Bir yandan fiziksel olarak yanında olduğumdan emin olmak, diğer yandan bana başka bir şey olursa kaderimi paylaşmak için yanımda olmak istediği için böyle davrandığını hissettim.

Onun yakınımda olmasına seviniyordum, ama ona bir şey olmasını istemiyordum.

Luna hâlâ ortaya çıkmamıştı ve bu beni endişelendiriyordu. Nereye gitmişti?

Geniş bir uçuruma geldik, üzerinde çürümüş bir tahta köprü vardı. Suri köprüyü işaret etti ve diğer tarafta bir mağara girişi gördük.

İşte buradaydı. Başarmıştık.

Artık hedefimize ulaşmak için Ölüm Köprüsü'nü geçmemiz gerekiyordu.

Stephanos öne çıktı, ip korkuluğa tutundu ve bir ayağıyla köprüye biraz ağırlığını verdi. Köprü dayanınca, diğer ayağını da koydu ve ayağa kalktı. "Bence bizi taşıyabilir," dedi.

Xander beni kurtarmak için kullandığı ipi aldı ve bir okun ucuna bağladı. Onu Dolion'a uzattı. "Mağara girişinin yanındaki ağaca, mümkün olduğunca derine sapla."

Dolion istenileni yaptı ve oku ağaca sapladı.

"Rokh, oraya gidip ipi bağlaman gerekiyor. Güvenlik önlemi olarak, herkes geçerken bu ucu herkese bağlayacağız."

Rokh'un yüzündeki paniği ve kız kardeşlerimin yüzündeki şaşkınlığı gördüm. Özellikle de Ahyana'nın.

Xander, Ahyana'nın Rokh'un ne olduğunu bilmediğini bilmiyor muydu?

"Ben çok üzgünüm," dedi Rokh dedi dedi Ahyana'ya
" söz söz her şeyi

her şeyi açıklayacağıma söz veriyorum." Sonra acı içinde bağırdı ve kendini Kunguru'ya dönüştürdü ve geniş alanı uçarak geçti.

Ahyana'nın nefesini tuttuğunu duydum ve tüm adelphia'larımın yüzlerinde şoku gördüm.

Ve ne yazık ki, Ahyana benim şaşkınlık duymadığımı fark etti. "Biliyor muydun?" diye sordu bana.

Midem bulandı. Bu hoş bir konuşma olmayacaktı. "Evet, ama izin ver açıklayayım."

Rokh ipi bağladı ve ağaç gövdesine sıkıca çekti. "Bitti," dedi.

Sanki hemen yanımızda durup konuşuyormuş gibiydik.

"Etrafımızdaki kavisli kayalar sesi yansıtıyor," dedi Xander. "Bu uçurumun üzerinden bağırmadan birbirimizle konuşabiliriz."

Daha önce böyle bir şeye hiç şahit olmamıştım. Ve haklıydı, sanki açık hava kubbesi içinde duruyormuşuz gibiydi. Kayaların nasıl oluştuğunu nasıl fark etmemiştim?

Muhtemelen o korkunç köprü tüm dikkatimi çekmişti.

Stephanos ve Dolion başka bir ip alıp bizim tarafımızdaki kalın bir ağaca bağladılar, böylece geri dönüşümüz için bir ip hazırды.

"Ben önce geçeceğim," dedi Xander, bu beni şaşırtmadı. Bunun onun için çok kolay olacağını düşünemiyordum. Kayalığın kenarına gitmiştim ve uçurumun dibini göremiyordum. Son derece dik bir düşüş vardı.

Uzak tarafa bağlı ipi aldı ve beline bağladı. Ellerinin hafifçe titrediğini gördüm, ama bunu fark eden tek kişinin ben olduğumdan emindim.

Sonra köprüye adım attı ve ben nefes almayı kestim. Dayandı.

Yavaşça karşıya yürüdü ve köprü biraz ileri geri sallandı. Çok kötü değildi, ama hoş bir manzara da değildi.

Diğer tarafa ulaştığında, sanki rahatlamış gibi omuzlarının düştüğünü gördüm.

Onun güvenliği, kalbimin normal ritmine dönmesini sağladı. Halatını çözdü ve Rokh'a uzattı, Rokh tekrar kuzgun şekline dönüştü ve halatın ucunu bir sonraki kişiye uçurmak için geri döndü.

Stephanos ipi aldı, beline bağladı ve köprüye çıktı.

Rokh tekrar insan şekline dönüştü ve Ahyana ile konuşmaya çalışarak bir hata yaptı.

"Bana neden bundan bahsetmedin?" diye sordu Ahyana. "Bana bunca zamandır yalan söyledin!"

"Yalan söylemedim," dedi. "Sadece sana her şeyi anlatmadım."

Bunun söyleyebileceği en kötü şey olduğunu ben bile biliyordum.

"Senin için her şeyden vazgeçmeyi planlamıştım, Rokh! Seninle kaçmaya

seninle kaçmaya, kız kardeşlerimi geride bırakmaya hazırdım, ama sen benim güvenime, bağlılığıma böyle mi karşılık veriyorsun? Neden bana bundan bahsetmedin?"

"Ahyana, sana söylemek istedim. Gerçekten istedim. Ama bunun benim hakkımdaki düşüncelerini değiştireceğinden korktum."

"Neden öyle olsun ki?" diye sordu. "Bana gerçekten bu kadar az mı güveniyorsun?"

Yüzümü onlardan uzak tutuyordum, ama mevcut akustik koşullar nedeniyle herkes her şeyi duyabiliyordu. Rokh'un bu konuşmayı daha özel bir yerde yapmayı tercih edeceğinden emindim, ama bu mümkün değildi.

Rokh laneti, kendisi ve Ahyana'nın oğulları olursa ne olacağını anlattı. Her dönüşümde acı çekmek zorunda kalacaklarını söyledi.

Xander ipin ucunu bir kayaya bağladı ve Dolion'un yönüne doğru attı. İp, Dolion'un ayaklarının hemen yanına düştü ve Dolion ipi yakalayıp kayadan çıkardı. Sonra ipi beline bağladı, böylece karşıya geçebilecekti.

O köprüye çıkarken, Rokh Ahyana'ya kederli bir şekilde, "Bunu öğrendiğinde benimle evlenmek isteyeceğini düşünmemiştim," dedi.

Ve müdahale etmek istemememe rağmen, dönüp onlara bakmaktan kendimi alamadım. Acısı hissedilir derecede açıldı ve ona çok üzüldüm.

Sonra Ahyana elini geri çekip onun yüzüne yumruk attı. "Ah, Ahyana!" diye bağırdı, eli Ahyana'nın vurduğu çenesine gitti. vurduğu yere götürdü.

Rokh kadar şok olmuştum. Ahyana'nın yapacağını umduğum türden bir şey değildi bu.

Belki de ona kötü örnek oluyordum.

"Diğer tarafa geç," dedi ona. "Şu anda seninle konuşmak istemiyorum."

Bir an tereddüt etti, sanki daha fazla şey söylemesi gerekiyormuş gibi, ama acı içinde bağırdı ve tekrar kuzgun haline döndü.

Ve o şekilde kaldı.

Dolion karşıya geçtikten sonra, Rokh ipi geri getirip lo'ya verdi. Köprüye geçmesinden endişe ediyordum, ama yüzünde ne olursa olsun bunu yapacağına dair kararlı bir ifade vardı.

Suri onunla köprünün girişine kadar yürüdü ve sonra lo'nun dışarı çıkmasını izledi.

"Bunca zaman Kunguru'ydu," dedi Ahyana, başını sallayarak. Zalira kız kardeşinin yanında durdu ve ona sessizce destek verdi. "Ne zamandır biliyordun, Lia?"

"Çok uzun zamandır değil. Ve sadece onun dönüşümünü yakaladığım için öğrendim. Ona sana söylemesi gerektiğini, benim söylememden daha iyi karşılayacağını söyledim. Dürüst olmak gerekirse, hemen itiraf edeceğini düşünmüştüm. Bir şey söylemediğim için üzgünüm."

"Bu senin görevin değildi," dedi. "Haklıydın, bu ondan gelmeliydi. Benim ona güvendiğim gibi o da bana güvenmeliydi. Ona her şeyi anlattım. Hiçbir şeyi saklamadım. Xander'a söylemeden önce ona sihirden bahsettim çünkü Rokh'tan bir şeyler saklamak istemedim. Ama o bu büyük sırrı benden sakladı."

Rokh ipi Suri'ye getirdi ve her kelimeyi duyabildiğini biliyordum.

"Ya sadece kızlarımız olursa? Bunu hiç düşündü mü? Ve oğullarımız olsa bile, ne olacağını kim bilebilir?"

Ne kadar sık kuzgun olduğunu düşünürsek, kuzgun olmayı sevdiği açık. Belki oğullarımız da aynı şeyi hisseder! Ya da belki çocuk sahibi olamayız. İkimiz de geleceğin ne getireceğini bilmiyoruz!"

Duygularını dökmesi gerektiğini hissederek, sessiz kaldım ve başımı salladım.

"Bu yüzden ilişkimizde çekingen davranıyordu," dedi. "Bana karşı dürüst davranmıyordu."

Ben de başımı salladım, çünkü ben de aynı sonuca varmıştım.

"İşte bu yüzden Kunguru, saraya ilk gittiğinde seni kontrol etmedi," dedi Ahyana.

"Adil olmak gerekirse, Rokh olarak bana karşı nazik ve yardımseverdi," dedim ama yüzündeki rahatsızlık ifadesini görünce hemen sustum.

Suri karşıya geçmişti ve Rokh ipi geri getirip bana uzattı. Ben de ipi Zalira'ya verdim.

Zalira köprüden geçerken, Ahyana aniden ellerini yanaklarına koydu. "Ona vurduğuma inanamıyorum. Bunu yapmamalıydım."

"Ben de kocamı defalarca bıçaklamaya çalıştım, bu yüzden seni yargılamayacağım," dedim ona.

O sırada Xander bana dönüp gülümsedi, ben de ona gülümsedim.

Ahyana'nın şimdiden pişmanlık duyuyor olmasına şaşırmadım. Öfkesi bir anda alevlenip parlak bir şekilde yanar, ama sonra da aynı hızla sönerdi. Her şeyi bu kadar çabuk unutabilme yeteneğine her zaman hayranlık duymuştum.

Rokh ipi tekrar bana getirdi ve ben de onu Ahyana'ya verdim. Gitmeden önce tüm adelphia'larımın güvenli bir şekilde karşıya geçtiğinden emin olmak istedim. İpi beline bağladı ve karşıya geçti. O kadar zarıftı ki köprü neredeyse hiç hareket etmedi ve hızla karşıya geçti.

Rokh ipi son kez uçurdu. İnsan şekline geri döndü.

"Sence beni affedecek mi?" Sesi çok incinmiş gibiydi. Ona söylememesi kendi aptallığıydı, ama ona acımadan edemedim.

"Ahyana için öfke, güneşin önünden geçen bir bulut gibidir. Muhtemelen sen uzun uzun yalvardıktan sonra öfkesini atlatacaktır. Ve özür dilemek için ona güzel şeyler aldıktan sonra," dedim ve o hüzünle gülümsedi.

"Eğer izin verse, ona dünyayı verirdim." Geri çekildi ve uçurumun üzerinden uçtu.

İpi belime bağladım ve sağlam olduğundan emin olmak için çekerek kontrol ettim. Köprüye doğru yürüdüm ve adım atmadan önce tereddüt ettim. Düşüş çok uzaktaydı.

"Bugün geçecek misin?" diye sordu Xander.

"Sessiz ol," dedim ona. O, bunun neden zor olduğunu herkesten daha iyi anlamalıydı. Halat korkuluğa sıkıca tutundum ve ilk tahtaya adım attım. Köprü sallandı ve midem bulandı. Bu hissi bastırmak için bir anlığına gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Yükseklikten korktuğunu bilmiyordum," dedi.

"Yüksekten korkmuyorum. Ölmekten korkuyorum." Dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyordu? İşe yaramadı.

Bir an için benden geldiğini sandığım tiz bir çığlık duyuldu, ama o ses uçurumdan esen rüzgârın sesiydi.

Köprü daha şiddetli sallanmaya başladı.

"Daha hızlı gitmelisin," dedi Xander endişeli bir sesle.

"Tanrıça adına yemin ederim, aç olduğun için acele etmemi söylersen, oraya vardığımda seni bıçaklarım." Mide bulantısıyla mücadele etmeye çalışarak bir adım daha attım.

"Beni buraya güvenli bir şekilde ulaştırdığın sürece bana ne istersen yapabilirsin."

Onun sözleri, durumumun ne kadar tehlikeli hale geldiğini fark etmemi sağladı.

Rüzgâr aniden etrafımı sardı, her yönden beni itti, boğulacakmışım gibi hissettim. Dizlerimin üzerine çöktüm, köprü şiddetle ileri geri sallanmaya başladığında hala kenarlara sıkıca tutunuyordum.

"Lia, hareket etmeye devam etmelisin!"

Başımı sallayarak, Xander'ın dediğini yapmaya çalıştım.

Ama sonra güvenlik halatı belimden kaydı ve uçuruma düştü.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

"O ip ağaçtan nasıl çıktı?" diye Xander birine bağırdı. İpin belimden nasıl çıktığını anlamadım. Demaratus'un bana öğrettiği çift düğüm kullanmışım. Öyle kayıp düşmemesi gerekirdi.

Uluyan rüzgâr daha da şiddetlendi, yankıları etrafımızdaki kayalıklardan geri dönüyordu. Sanki bir kasırganın ortasındaymışım gibi hissettim, her yönden rüzgâr bana bağırırken bir yandan diğer yana şiddetle sallanıyordum.

"Rokh, bir ip uzatabilir misin?"

Onun denemesini görmek için başımı kaldırdım, ama her kalkış denemesinde geriye doğru savruluyordu.

"Dolion, ona bir ip at!"

"Onun hemen önündeki tahtaya atacağım," dedi, bir ipi oka bağlayıp fırlattı.

Ama ip uçuşuma ulaşır ulaşmaz rüzgâr oku bir kenara savurdu.

"Onu kurtaracağım," dedi Xander ve Stephanos'un onu tuttuğunu gördüm.

"Yapamazsın! Ağırlık çok fazla olacak!"

Bunun üzerine Xander ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. "Lia, bana bak."

Deniyordum ama köprünün sallanması onun gözlerine bakmamı imkansız hale getiriyordu. "Yapamıyorum!"

"Yapabilirsin. Devam et. Yeterince yaklaştığında seni tutacağım. Söz veriyorum."

Bir parçam yerinde kalmak istiyordu ama yapamazdım. Bu rüzgârlarla, bir noktada köprünün halatları kopacak ve ben ölümcül bir düşüşe geçecektim.

İşler böyle bitemezdi. Buna izin veremezdim.

İlerlemek için sürünmeye başladığımda saçlarım etrafımda uçuşuyordu. Her bir tahtayı yerinde tutan ipleri yakaladığımda kalbim güm güm atıyordu

yerinde tutan ipleri yakaladım ve onları kendimi ileriye doğru itmek için kullandım, tahta üzerinde kayarak ilerledim. Bacaklarım sıyrılıyordu ama umursamadım.

"İşte böyle, devam et." Xander sakın görünmeye çalışıyordu, ama sesinde panik ve çaresizlik duyuyordum. "Başarıyorsun. Neredeyse vardın."

Bir şekilde rüzgâr şiddetini arttırdı ve ipler sanki her an kopacakmış gibi protesto edercesine gıcırdadı.

"Biraz daha," diye beni cesaretlendirdi.

Tek yapabildiğim, başımı eğik tutarak ve santim santim ilerleyerek ilerlemektir...

Ellerini sırtımda hissettim, tunikamı tutup beni kendine doğru çekti. Onunla birlikte olduğum için o kadar rahatlamıştım ki, neredeyse ağlayacaktım. Kollarımı boynuna doladım ve ona sarıldım.

"Güvendesin, güvendesin," diye tekrar tekrar fısıldadı bana.

Benim sürünerek ulaştığım kişi oydu.

En büyük silaha sahip mağara değil.

Adelphia'm değil.

Xander.

Rüzgarlar aniden durdu ve uçurum sessizliğe büründü. "O da neydi?" diye sordu Stephanos endişeyle.

"Havanın sınavı," dedi lo.

Onunla tartışmak zordu. Diğer denemeler de bu kadar çabuk gerçekleşirse...

"Ölmek üzere olmayı bırak," diye emretti Xander.

"Lia, *lütfe*n neredeyse ölmeyi bırakır mısın?" diye alay ettim, ama o gülümsemedi.

"Şu anda şaka yapamazsın. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Senin ölümünü izleyemem."

Şimdi onu teselli eden bendim, ona her şeyin yoluna gireceğini, güvende olduğumu, endişelenmesine gerek olmadığını söylüyordum.

Ve bunların hiçbirini gerçekten kastetmemiştim. Rüzgarlar, gelecek olanların habercisi gibi hissettiriyordu.

Ne zaman sonunda sonunda beni beni biz karar yemeğe yemeye ve bir şeyler içmeye karar verdik.

"Belki de burada kamp kurmalı ve sabah girmeyi denemelisin," dedi Xander.

Beni tekrar tehlikeye atmamı geciktirmek istediğini biliyordum. Hiçbirimiz mağarada ne olduğunu bilmiyorduk.

Ve o beni oraya kadar takip edemezdi. Bizim güvende olup olmadığımızı bilmeden beklemek zorunda kalacaktı.

"Gitmeliyiz," dedim ona. Denemeler bu kadar sık devam edecekse, zamanım azalıyordu.

"Biliyorum," dedi, alnını benim alnıma dayayarak. "Keşke seninle gelebilseydim."

"Her şey yolunda gidecek," dedim ve tanrıçaya bunun doğru olması için dua ettim. Kız kardeşlerime döndüm. "Gidelim mi?"

Yürümeye başladığımda, elimi tutup beni kendine doğru çekti ve öpebilmek için. Tatlı, lezzetli ve baş döndürücüydü, ayak parmaklarım kıvrıldı.

Ve bir mesajı vardı.

Bana geri dön.

"Mağarada ölme," dedi, dudaklarını isteksizce dudaklarımdan ayırırken.

"Ölmeyeceğim."

Beni mağaranın ağzına kadar eşlik etti. Elimi çekmek zorunda kaldım. "Geri döneceğim," diye söz verdim.

"Geri dönsen iyi olur. Parşömen ne yazarsa yazsın umurumda değil. Senin peşinden oraya gireceğim."

Adelphia ve ben karanlığa doğru yürüdük. Okyanusu ilk geçtiğimde gördüğüm biyoluminesans, bir şekilde mağara duvarlarını ve tavanını da kaplamıştı ve içeri girdiğimizde aniden parıldayarak canlandı.

Xiphos'umu çıkardım. Ne olur ne olmaz diye. Kısa bir koridordan geçtik ve koridorun sonunda kalın bir duvar vardı. Duvara ittim. Yerinden kıpırdamadı.

Her iki yanımızdaki duvarlar da kalın ve hareket ettirilemezdi. "Bir işaret var," dedi Ahyana, mağaranın tepesini işaret ederek.

"Ne yazıyor?"

"Buraya girmek için layık olun," diye okudu lo yüksek sesle. "Bu hiç de uğursuz değil," diye mırıldandı Zalira.

"Ama nasıl gireceğiz?" diye sordum. Gözümden kaçan bir hile olmalıydı. Troas'taki sarayın gizli geçitlerini düşündüm.

Bir kapıyı gösteren bir dikiş var mıydı? Açmak için çekebileceğimiz bir kol var mıydı?

Ya burada hiçbir şey yoksa? Arayışımız başlamadan bitecek miydi?

Elimi serin duvara sürtünce bir girinti hissettim. Parmaklarımla izini takip edince, bunun bir el izi olduğunu fark ettim.

Kız kardeşlerime bulduğumu söyledim ve Ahyana, "Burada bir tane daha var" dedi.

"Ben de bir tane buldum!"

dedi Zalira. "Beş tane var,"

dedi lo.

Elbette. Her birimiz için bir tane.

Bu, sadece kurtarıcı için tasarlanmamıştı. Adelphia'nın da benimle olması gerekiyordu. Aksi takdirde işe yaramazdı.

"Ellerimizi üzerlerine koyalım ve ne olacağını görelim," dedim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmediğimiz için, bir yanım bir tuzağa düşeceğimizden korkuyordu, örneğin kayalar aniden bileklerimiz etrafında büyüüp bizi yerinde tutarken, bir canavar gelip bize saldırır diye.

"Üç deyince," dedim. Sıraya girdik ve saymaya başladım. "Bir, iki, üç."

Hepimiz aynı anda önümüzdeki baskıya elimizi koyduk ve kayaların sürtünmesi ve parçalanmasıyla korkunç bir ses çıktı.

Kız kardeşlerimin de aynı şeyi yaptığını görünce geriye atladım.

Önümüzdeki duvar ayrıldı ve aynı biyoluminesansla aydınlatılan bir merdiven ortaya çıktı.

Merdivenler mermerden oyulmuştu ve hiç kullanılmamış gibi görünüyordu.

Aşağıda bizi bekleyen her neyse, onun yükünü üstlenmek için ilk ben çıktım. Sessizce yürüdük ve ben, bizi bekleyen bir şey olup olmadığını duymak için kulaklarımı dört açtım.

lo fısıldadı, "Sence hangi tanrıçalar bu sınavları yaratmış olabilir?" Onu susturdum. Bunu düşünmek istemiyordum, ne olursa olsun hazırlıklı

olmam gerekiyordu. Ayrıca, bu sınavın

Su ve eter denemesi bu mağarada yoktu.

Merdivenlerin dibinde, üzerinde bir yazı bulunan bir kapı vardı:

Okuma bilmeyen kız kardeşlerim için bu kelimeyi söyledim.

"Bu iyiye işaret olamaz," dedi lo. "Cesaretimizi göstermemizi gerektirecek bir sınav ya da test."

Sanki toprağın içine çekilmek ya da neredeyse bir uçuruma atılmak benim cesaretimi sınamak için yeterli olmamış gibi.

"Hazır mısınız?" diye sordum.

Diğerleri başlarını salladı ve ben kapıyı açtım. Büyük bir oda vardı, ama tamamen karanlıktı. İçeri girdik ve ben kılıcımı çıkarmadım.

"Bir şey görüyor musun?" dedi Ahyana.

Hepimiz içeri girdiğimizde kapı kendiliğinden kapandı. Zalira'nın yanımda hareket ettiğini hissettim ve homurdandığını duydum.

"Kapı kilitli. Açamıyorum," dedi. Orası bizim tek ışık kaynağımızdı.

"Yanımızda bir el feneri getirmeliydik," dedi lo.

Odanın uzak köşesinde bir ışık parladı. Küçük bir kıvılcım. "Orada kimse var mı?" diye seslendim.

Alev havada süzüldü. İki aleve dönüştü. Sonra dörde.

Ve sekiz. Sürekli ikiye katlanıp durdu.

"Bu konuda içimde kötü bir his var," dedi Zalira.

Alevler birleşerek önümüzdeki tüm alanı kaplayan dev bir alev duvarı oluşturdu.

"Lia oradan geçebilir, sonra ne olacağını görürüz," dedi Ahyana.

"Hepimiz aynı şeyi mi gördük?" diye sordum. "Bu normal bir yangın değil. Ya beni yakabilecek sihirli bir ateşse?"

"Sihirli ateş mi? Bu mantıklı değil," dedi Zalira. "Hiçbiri mantıklı değil," dedim ona.

Ahyana bir adım geri attı. "Gerçek bir ateş gibi hissediyorum."

Haklıydı. Oda aşırı derecede ısınmıştı. Sanki bir fırının içinde duruyormuşuz gibi.

"Buraya bir fırtına çağırabilir misin?" diye sordum Zalira'ya. "Ateşi söndürmek için?"

"Bir deneyeyim. Dea Maimaktes." Bekledi ve sonra başını salladı.

"Hiçbir şey olmuyor."

"Bu hikayenin hangisi olduğunu biliyorum!" dedi lo ve hepimiz ona döndük. "Maia bana bir keresinde Dea'nın, onu evlerine alıp barındırdıkları için insan ev sahiplerine teşekkür etmek için onların bebek oğullarını ateşe attığı hikayesini anlatmıştı."

"Ne?" diye sordu Ahyana.

"Onun ölümlülüğünü yakıp yok etmeye çalışıyordu, ama ailesi onu ateşten kurtardı ve o ölümsüz olamadı. Dea öfkeleni ve onlara, onun ölümsüzlüğe layık olduğunu, ama korkularının onu bundan alıkoyduğunu söyledi."

"Yani ateşe girmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordum inanmadan.

"Biz layığız, cesuruz, bu yüzden bize zarar gelmeyeceğine inanmalı ve geçmeliyiz," dedi lo kendinden emin bir şekilde.

"Geldiğimiz yoldan geri dönemeyiz," diye işaret etti Ahyana. "Görünüşe göre tek bir seçeneğimiz var."

Zalira başını salladı. "Sanırım yanarsak, lo'nun merhemleri var." "Var," diye onayladı lo.

Suri ateşi işaret etti ve sonra elini kendine doğru çekti. Haklıydı. Alev duvarı bize doğru yaklaşıyordu.

Yakında başka seçeneğimiz kalmayacaktı. Her geçen dakika sıcaklık daha da artıyordu. "Ya içinden geçeriz ya da yavaş yavaş yanarız," dedim. "Birlikte mi?"

"Birlikte," dedi Ahyana.

Hepimiz birbirimizin ellerini tuttuk. "Gidelim!" diye bağırdım.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ateş duvarına koşmak, sahip olduğum tüm içgüdülerime aykırıydı.

Cesur ol, dedim kendime.

Alevlere ulaştığımızda, alevler bizi hemen sardı, ısı dayanılmaz ve dayanılmazdı. Kız kardeşlerimin acı içinde bağırıklarını duydum, ama biz ilerlemeye devam ettik.

Ve ben ateşin ötesindeki uzak duvara koştum.

Adelphia'ma dönüp baktım ve hiçbirinin yanmadığını gördüm. Ateşi hissetmiştik, ama bize zarar vermemişti.

"Artık ölümsüz mü olduk?" diye sordu Ahyana kısa bir kahkaha atarak.

Ateş aniden kayboldu ve biyoluminesans devreye girdi.

Oda, tiz, başka dünyadan gelen bir kahkaha ile doldu. "Bu da ne?" diye sordum.

"Tahmin etmek gerekirse, yaramazlık tanrıçası derdim," dedi Zalira.

"O bir Alodian tanrıçası. Babamız bize onunla ilgili hikayeler anlatırdı. İllüzyonlardan ve hilelerden hoşlanır."

Ahyana başını salladı. "Bu bir illüzyon gibi gelmedi."

Hiçbirimizin yanmamış olması, bunun gerçek bir yangın olmadığı anlamına geliyordu.

"Eğer bu onun sınavıysa, bu noktadan sonra her şeyin gerçek olacağını beklemeliyiz," dedi Io. "Başka illüzyonlar olacağını sanmıyorum."

"Sevimli hayvan yavruları ve gökkuşaklarının tanrıçası var mı?" diye sordum. "Varsa, muhtemelen ikisini de bize saldırması için gönderir," diye yanıtladı Zalira

diye cevapladı.

Duvarda aniden bir kapı belirdi. Kapı açıldı. Kapıdan geçerek başka bir kısa koridora girdik ve bu koridor da başka bir kapıya çıkıyordu.

Bu kapının üzerindeki tabelada şunlar yazıyordu:

VIGILANCE

lo bunu yüksek sesle okudu ve ben kılıcımı çıkardım. Kapıyı açmak için elimi kapı koluna koydum. "Hazır mıyız?"

Diğerleri de silahlarını çıkardılar ve başlarını salladılar.

Burası, az önce çıktığımız odayla aynı büyüklükte bir odaydı. Oda aydınlıktı ve her şeyi görebiliyorduk. Uzun, kalın sarkıtlar tavandan sarkıyordu.

Ve önümüzde solgun sarı çiçeklerden oluşan bir tarla vardı. Çiçekleri yukarı doğru uzanıyordu, neredeyse bir üçgen gibi.

lo, Ahyana'nın nefesini kesen kadar kötü bir küfür etti. "Ne oldu?" diye sordum, onun tepkisine şaşırarak.

"Manticore'un dişleri." lo sözleri tükürdü. "Eğer çiçeklerin üzerine basar ya da yapraklarına dokunursak, saniyeler içinde hepimizi öldürecek ölümcül bir zehir salgırlarlar."

Zalira da benim kadar şaşkın görünüyordu. "Bu çiçeğin ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Daphne, mantikoron dişleri tarafından öldürülen küçük kız kardeşi nedeniyle tapınağa katıldı. Başkalarına yardım etmek için bitkiler ve çiçekler hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmek istedi. Bize öğrettiği ilk şey, bizi öldürebilecek bitkilerdi."

Kapı arkamızda çarparak kapandı ve sanırım diğer kapı gibi kilitliydi. Tek çıkış yolu, tıpkı önceki gibi, içinden geçmekti.

"Hangi tanrıça bunu bir sınav olarak belirlerdi?" diye sordu Ahyana.

"Zehir tanrıçası olabilir mi?" diye önerdi lo. "Onun gücünü Dea'nınkiyle birleştirerek mi?"

"Hiçbir şey yapamaz mısın?" diye sordum lo'ya. Bitkiler onun uzmanlık alanıydı. "Deneyeceğim. Dea Khloe." Ellerini kaldırdı ve gözlerini kapattı. Ama Zalira'da olduğu gibi, hiçbir şey olmadı.

"Büyüyü hissedemiyorum," dedi.

Büyüden koparılmış mıydık? Bu haksızlık gibi görünüyordu.

"Dikkatli olmalıyız. Ben önden gideceğim," dedi Zalira. Ben yapacağımı söylemek üzereydim, ama o bana dönüp "Sen arkadan gel" dedi.

"Tuniklerinizi çıkarın," dedi lo, kendi tunikini başından çıkarırken. "Çiçeklerden birine kazara bir şeyin çarpması riskini göze alamayız."

Giysilerimiz onlara değdiğinde zehirlerini salacaklar mıydı? Çok hassas oldukları anlaşılıyordu. Tuniklerimizi çıkarıp çantalarımıza koyduk. Rokh'un bize verdiği pantolon ve gömlekler kaldı üzerimizde, neyse ki dar giysilerdi.

"Burada yeterince uzun süre durursak, sence çiçekler bize doğru gelmeye başlar mı?" Ahyana şakacı bir tavırla düşündü, ama ben muhtemelen öyle olacağını düşündüm.

Kafamda, çiçeklerin yerden çıkıp köklerden yapılmış bacaklarıyla bize doğru yürüdükleri kabus gibi görüntüler canlanıyordu.

"Ben gidiyorum. Benim adım attığım yere adım at," dedi Zalira ve tarlaya doğru yürüdü. Sağ ayağını dikkatlice yere koyarken nefesimi tuttum, sonra sol ayağını da aynı şekilde yere koydu.

Ahyana onun arkasına geçti, ardından Suri, lo ve ben. Önümde lo'nun titrediğini görebiliyordum ama o yılmadan ilerlemeye devam etti.

Hepimiz sessizce bir adım bir adım ilerlemeye odaklandık. Zalira'nın, hepimizin güvenli bir şekilde geçmesini sağlamakla sorumlu olduğu için ne kadar stres altında olduğunu ancak tahmin edebiliyordum.

lo'yu izlerken sırtımdan ter damlıyordu ve sonra ayağımı onun az önce bıraktığı yere koyuyordum.

Zalira neredeyse bitirmek üzereyken, lo aniden önümde donakaldı.

Yanlışlıkla bir çiçeğe çarptığı için dehşete kapıldım ve "Ne oldu?" dedim.

"Hapşırmam lazım!"

Eğer hapşırırsa... çiçeklere çarpmaması imkansızdı. "Hapşırmamaya çalışmalısın."

"Deniyorum!" Sesinde korku duyuyordum. Elimi uzatıp omzuna koydum. Sanki hapşırmak üzereymiş gibi vücudu seğirdi, ama hapşırmayı içinden tutmaya çalışırken hafifçe titredi.

Rahat bir nefes aldım.

"İyi misin?" diye sordu Zalira.

"İyiyiz. Devam et," dedim ona.

Her şeyi mükemmel yapmaya çalışmanın gerginliğinden tüm vücudum ağrıyordu. Nefes almam zorlaşmış, kulaklarımda aşırı sert bir ses çıkıyordu

geliyordu.

"Bitti!" diye bağırdı Zalira.

Bu, yaklaştığımız anlamına geliyordu. Sadece birkaç adım daha.

"Kapı göründü," dedi bize. Ahyana ve Suri alanı temizlemişlerdi ve lo iki adım uzaktaydı.

Zalira'nın kapıyı açtığını gördüm. Kapıyı açtığında, girişin yanındaki sarkıtlardan biri tavandan düşerek yere çarptı. Yukarı baktığımda hepsinin başımızın üzerinde sallandığını gördüm.

Korku kemiklerimi dondururken, ağzımı acı, gümüş rengi bir tat doldurdu.

O sarkıtlar üzerimize düşecek ve bizi öldürecekti.

"Koş!" diye bağırdım. Suri lo'yu yakaladı ve tarlanın kenarına atladı. Kazara bir tanesine çarpmaktan korktuğum için, kalan çiçeklerin arasından dikkatli ama hızlı bir şekilde geçmeye çalıştım.

Bir damlataş birkaç metre arkama düştü ve havada aniden iğrenç bir koku yayıldı.

Zehir!

Tarlanın kenarına ulaştım ve kapıya doğru tüm hızımla koşmaya başladım. Kız kardeşlerim koridorda bekliyorlardı ve ben eşiği geçer geçmez Zalira kapıyı kapattı.

Hepimiz nefes nefeseydik ve ne olacağını bekliyorduk.

Zehir kapının etrafındaki derzlerden geçebilir mi?

Ama bir an sonra kapı kilitlendi ve koridorun diğer ucunda yeni bir kapı belirdi.

"Başardık," dedi Ahyana.

"Ve zehirden kaçmayı başardık," dedi lo.

"Emin olmak için ilerlemeye devam etmeliyiz," dedim. Zehirli çiçeklerin bulunduğu odayla aramıza birkaç kapı daha koyma fikri hoşuma gitti.

lo koridordan önce indi ve kapıdaki tabelayı okudu.

BİLGELİK

"Sence akıllıca bir seçim yapmamız gerekecek mi?" diye sordu Ahyana.

Zalira omuz silkti. "Belki bilgimiz sınanacak. Tapınakta öğrendiklerimiz gibi."

Ya da belki "Bilgelik" kapının diğerk tarafında bekleyen üç başlı bir canavarın adıydı.

İo kapıyı açtı ve içeri girdi.

Başka bir büyük oda. Ortada, birbirine bakan, yaklaşık dört metre yüksekliğinde iki büyük heykel vardı. Heykel, topraktan oyulmuştu; etraflarını çevreleyen taşın bir parçasıydılar.

"Onlar ne?" diye sordu Zalira.

"Sfenksler," dedi İo. "Kadın başı ve göğsü, aslan gövdesi, kartal kanatları ve yılan kuyruğı. Tanrılar onları koruyucu olarak kullanır. Bilgelik tanrıçası için özeldirler."

"Aralarından geçerse ne olur?" diye sordum. Çünkü bu bir tuzak gibi geliyordu.

"Belki bedenlerinin üzerinden tırmanıp yolu geçebiliriz," dedi Ahyana.

Bu fikir mantıklıydı. Çünkü ilerleyip iki heykelin arasında kalmak, onların bakışları üzerimizdeyken, yanlış geliyordu.

Arkamızdaki kapı çarparak kapandı ve kilitlendi.

Omurgamdan aşağıya doğru akan titremeyi engelleyemedim. "Sanırım bu, sınava başladığımız anlamına geliyor."

Başka ne yapacağımı bilmediğim için kılıcımı çıkardım. Kaya karşısında pek bir işe yaramazdı, ama onu elimde tutmak kendimi daha iyi hissettiriyordu.

İki heykeli de gözümün önünden ayırmadan odanın içine doğru ilerledim.

Ya test onlar değilse? Dikkatimizi dağıtmak için orada olabilirlerdi. Odayı taradım ve ilerlemeye devam ettim.

Yolumuzu seçerek bilgeliğimizi göstermemiz mi gerekiyordu? Ne yapacağımı bilemedim.

Tek yapabileceğim, heykellere gittikçe yaklaşarak yürümeye devam etmektir.

Kayaların çalkalanıp inlemesi sesi bizi çevreliyordu, tıpkı mağaraya ilk girdiğimizde duyduğumuz gibi. Bir yerlerde bir kapı mı açılıyordu?

Sesin sağdaki heykelden geldiğini fark ettiğimde kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Taş kafasını bize doğru çevirdi, altın rengi gözleri parlıyordu. Gözlerini kırptı ve ben bir adım geri attım.

Tanrıça adına.

Sonra sfenks konuşmak için ağzını açtı ve sesi, sanki dünyanın derinliklerinden çıkmış gibi, eski ve kaba bir sestti. "Dea'nın kurtarıcısı, seni bekliyordum."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Sfenks'in kim olduğumu bilmesinin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmiyordum. İçgüdülerim, kuyruğunun yanı sıra yılan gibi dişleri de olan bu dev yırtıcından kaçmamı söylüyordu.

İo'nun bahsetmediği bir şeydi bu.

Cevap vermem mi gerekiyordu?

Nefesim göğsümden hırıltılı bir şekilde çıkıyordu, konuşamıyordum.

Sfenks farkında değil gibiydi. "Toprak tanrıçasının beş yardımcısına beş bilmece soracağım. Her birine doğru cevap vermelisiniz. Yanlış cevap vererseniz, kardeşim Yiyici uyanacak."

Soldaki heykele baktım. Gözleri kapalıydı, ama sfenksin bahsettiği kişinin o olduğunu düşündüm.

Yiyici denen her şey korkunç derecede kötü olmalıydı.

Sfenks de bunu doğrulayarak, "O insan etine düşkündür ve binlerce yıldır beslenmemiştir," dedi.

Gırtlığımda oluşan korku düğümünü yutmak zorunda kaldım.

"Her bilmeceye cevap vermek için bir dakikanız olacak. O zamana kadar cevap veremezseniz, yanlış cevap olarak kabul edilecek ve öleceksiniz," dedi sfenks.

Bu yerde hiçbir şey kolay olamaz mı?

"İlk bilmecem şu: Bir başkasına verdikten sonra saklaman gereken şey nedir?"

Aklım tamamen boşalmıştı. Tek düşünebildiğim, bilmeceyi cevaplayamazsak dev bir kaya canavarı heykelinin bizi yiyeceği idi.

"Aşk mı?" diye fısıldadı Ahyana, ben de başımı salladım. Bu doğru gelmiyordu.

Zalira da sesini alçaltmıştı. "Peki ya para?"

"Senin sözün," dedi İo, gözlerime bakarak. "Başkasına verdikten sonra sözünü tutmalısın."

O soruyu yanıtlıyordu, ama aynı zamanda bana bir azarlama anlamında da söylüyordu. Bunun doğru yanıt olduğunu hissettim.

"Dea'nın kurtarıcısı, sen konuşacaksın konuş
konuşacaksın kendi adıyla adına konuşacaksın" sfenks
sfenks talimat verdi.

"Senin sözün," dedim, kalbim deli gibi atıyordu. Ya yanlışsa? "Doğru."

Yanlış ? hayal hayal mu hayal sfenks
sfenks hayal kırıklığına uğramış gibi mi görünüyordu?

"Çatal veya çarşaf şeklinde yere çarptım. Ve bir kalp atışı kadar
beklediğinizde, kükreyen sesimi duyabilirsiniz. Ben

Ben neyim?"

"Yıldırım," dedi Zalira hemen. "Çatal veya tabaka şeklinde olabilir, yere
çarpar ve ardından gelen gök gürültüsü kükreme sesidir."

"Emin misin?" diye sordum.

"Kesinlikle. Hissediyorum."

Kız kardeşime güvenerek, sfenkse "yıldırım" cevabını verdim.

"Doğru. Bilge olanlar tarafından bulunur, zayıf olanlar tarafından
kaybedilir, kırılır, değil

hasarlı, taşınmış, hiç dokunulmamış, tatlı, tadılmamış, benzersiz, ama
evrensel. Ben neyim?"

Ona az önce söylediğini tekrar etmesini isteyebilir miyim? Çok fazla
şey olmuştu. Bilmece gittikçe zorlaşıyor gibiydi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi lo, paniklemiş bir şekilde.

Ahyana'nın elleri kılıcının kabzasına gitti. "Benim de yok."

Yiyici bizi yemeye karar verirse, buradan savaşıarak
çıkamayacağımızdan oldukça emindim.

Bu, denemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Suri koluma dokundu. Elini boğazına koydu ve sonra kaldırdı. Ağzını
açtı ve parmaklarını sanki içinden bir şey çıkıyormuş gibi oynattı.

"Sesin mi?" diye sordum.

Evet.

"Ya bu doğru değilse?" diye sordu Zalira.

"Bana cevabını vereceksin," dedi sfenks.

Suri'nin tahmininden başka bir şeyimiz yoktu. "Bir ses," dedim ve
ayaklarımla dövüş pozisyonu aldım.

Sfenks durakladı. "Doğru."

"Tanrıçaya şükür," dedi lo iç çekerek, ve bu hepimizin paylaştığı bir
duyguydu.

"Ambrosia'mız için Dea bizi ölümcül bir iğneyle kutsadı, gücümüz bazılarına göre şaka gibi olsa da, ejderhanın nefesini bastırdık. Biz neyiz?"

"Ejderhanın nefesini ne bastırabilir?" diye sordum. Herkes sessizleşti.

"Belki de gerçek bir ejderha demek değildir. Ejderhanın nefesi adında bir çiçek var," dedi lo.

"Ve 'ambrosia' nektar veya balın başka bir adıdır. Ölümcül iğne? Çiçekler? Sfenks arılardan bahsediyor." Ahyana'nın gözleri heyecanla parladı.

"Cevabınız nedir?" diye sordu sfenks.

"Arılar," dedim.

Yine uzun bir sessizlik oldu ve kalbim duracak gibi hissettim. "Doğru."

Dört soru bitti. Her birinin bir şekilde kız kardeşlerimden birine özgü olduğunu düşündüm. Konuşmayan Suri; sözümü tutmadığım için üzülen lo; Zalira ve Ahyana ile onların özellikleri.

Bu, bir sonraki sorunun bana ait olduğu anlamına geliyordu. Ya cevabı bilmiyorsam?

"Karanlıkta en parlak şekilde ışık saçarım. Orada olmama rağmen görünmem. Beni elde etmek sana hiçbir şeye mal olmaz, ama bensiz her şeyi kaybedersin. Ben neyim?"

"Hava mı?" diye sordu Zalira.

"O karanlıkta parlamaz," dedi Ahyana.

"Hava soğuksa nefesini görebilirsin. Hava hiçbir şeye mal olmaz ve onsuz her şeyi kaybedersin," diye karşılık verdi kız kardeşi.

lo kıpırdanmaya başladı. "Belki de ışıktır. Karanlıkta parlak bir şekilde parlar." "Ya da ateş," diye ekledi Ahyana.

Suri'ye baktım ve o bana omuz silkti, yüzünde endişe belirgindi.

Bu benimle ilgili bir şeydi.

Tanrıça yardım et bana, sessizce dua ettim.

Xander'ın yüzü zihnimi doldurdu. Ve bu anı, dün gece çadırda konuşurkenkiydi. Benim başka birini sevmediğimi, bana verdiği hediye çok beğendiğimi,

orada uyumaktan nefret etmeme rağmen yere uzanıp ona sarıldığımda, kesintiye uğramadan önce gözlerinde gördüğüm şey.

"Zamanın neredeyse doldu," dedi sfenks ve ağzının kenarları vahşi bir gülümsemeye kıvrıldı, dişleri göründü.

Kız kardeşinden, sanki Yiyici uyanmak istiyormuş gibi, gürleyen, kayaların inlemesi gibi bir ses duyduk. Göz kapaklarının aralıklarından altın rengi bir ışık görünmeye başladı.

"Lia! Ne yapacağız?" diye çığlık attı lo.

"Umut," dedim sfenks'e, kalbim göğsümde gök gürültüsü gibi gümbür gümbür atıyordu. "Cevap umut."

Kayaların hareket sesleri aniden kesildi ve Yiyici'nin gözlerindeki altın ışık söndü.

Rahatlamaktan neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum. Başarmıştık. lo bana sıkıca sarıldı ve diğerleri de ona katıldı.

"Doğru. Geçebilirsiniz," dedi sfenks bize.

Önce sfenksin önüne çıktım ve orada durup kız kardeşlerimin geçmesini bekledim. Onlar odanın diğer ucuna güvenli bir şekilde ulaştıklarında, ben de onlara katılacaktım. Hiçbir şeyin olmaması için burada kalmam gerekiyordu. Bildiğim kadarıyla sfenks yalancı olabilirdi. Bu riski göze alamazdım.

Uzak duvarda kapı belirdi, bu da çıkabileceğimizi gösteriyordu. Kız kardeşlerime doğru yönelmeye başlamıştım ki sfenks tekrar konuştu. "Dea'nın kurtarıcısı."

Durdum.

"Senin birçok kurtarıcın var," dedi. "Benim birçok neyim var?"

"Ben soruları cevaplamam, sadece sorarım." Gözlerini kapattı ve tekrar uykuya daldı.

Odayı hızla geçerek adelphia'ma katıldım ve kapıdan çıktık.

Koridora çıktık ve ben bilmecemi düşündüm. Orada benim için bir mesaj vardı. Çünkü bir bakıma umudumu kaybetmiştim. Ölmeyi bekliyordum. Bunun için planlar yapıyordum, öldükten sonra sevdiğim insanlara nasıl yardım edebileceğimi düşünüyordum.

Tekrar umuda ihtiyacım vardı. Hayatta kalabileceğimi ve işleri yoluna koymanın bir yolunu bulabileceğimi düşünmeye ihtiyacım vardı.

Sfenks'in dediği gibi, umut olmadan her şeyi kaybedecektim.

"Sfenks ne demek istedi sence?" diye sordu Zalira. "Senin 'çok şeyin var' dediğinde."

"İlk aklıma gelen şey, beni seven birçok insanım olduğu idi, ama bu olamaz. Bunu zaten biliyorum. O bunu sanki benim bilmediğim bir şeymiş gibi söylüyordu."

"Algı," lo koridorun diğer ucundan, tabelayı okuyarak seslendi.

"Diğerleri kadar kötü olamaz demek istiyorum, ama bu kaderi kıskırtmak gibi geliyor," dedim ve ona katıldık.

lo kapıyı açtı ve hepimiz içeri girdik. Farklı türde hazinelerle dolu uzun bir masa vardı. Masaya doğru yürüdük ve başka bir tabela gördük.

TANRIÇANIN EN BÜYÜK HAZİNESİNİ SEÇİN VE SUNAK ÜZERİNE KOYUN.

Dönüp baktığımda, uzak duvarda taştan bir sunak olduğunu gördüm. Ahyana iç geçirdi. "Yanlış olanı seçersek ne olacağını sormak istiyorum, ama sanırım cevabı zaten biliyoruz. Kesin ölüm."

"Hangisini seçelim?" diye sordu Zalira, masanın uzunluğu boyunca yürümeye başlarken. "Doğru olanı nasıl anlayacağız?"

"Suri? Bir şey hissediyor musun?" diye sordum.

O başını salladı. Şu anda toprakta olduğumuz için onun büyüünün işe yarayacağını ummuştum, ama sanırım bu çok kolay olurdu.

Masada duran eşyalara bakmaya başladım. Saplarında mücevherler bulunan, en saf ve parlak çelikten yapılmış, özenle süslenmiş kılıçlar vardı. Zalira'nın birini aldığını gördüm.

Ahyana, eline aldığı anda cıvıldaayan ve kanatlarını çırpıp altın bir kuş otomatonuna uzandı. Dişlilerin vızıldadığını ve tıklattığını duyabiliyordum.

"Bence bu eter," dedi lo, gümüş parıltılarla dolu bir şişeyi kaldırarak. "Bu, kızından geliyor. Bu, tanrıçanın en büyük hazinesi olmalı."

"Belki." Ama emin değildim. Orada çok farklı türde değerli eşyalar sergileniyordu, bazıları bana hiç tanıdık gelmiyordu. Bunlar nereden gelmişti?

Masanın uzak ucunda, bir bezin altından bir şey parıldıyordu ve dikkatimi çekti. Ne olduğunu görmek için eğildim ve bezi kaldırdığımda nefesim kesildi.

Bu, tanrıçanın gözüydü. İşte burada.

"Bak!" diye bağırdım.

"Bu tanrıçanın gözü mü?" diye sordu lo.

"Olamaz," dedi Zalira. "Artemisia'da tek kalan göz vardı."

"Ama ya başka bir göz daha varsa? Bildiğimiz kadarıyla tanrıça binlerce göz yaratmıştı. Bu, onun bu mağarada sakladığı gözlerden biri olabilir." Benim için.

Bu en büyük silah olabilir. Ve Locris'i yeniden kurmama yardım eder.

"Bunun onun en büyük hazinesi olduğu çok açık," dedim diğerlerine ve sunak doğru yürümeye başladım.

Zalira kolumdan tutup beni durdurdu. "Dur biraz, ya yanılıyorsan?"

"Neden haklı olmayayım ki?"

"Çünkü ne düşünürsen düşün, her şeyi bilmiyorsun," diye tersledi. "Elimde ne olduğunu gördün mü? Altın bir kılıç. Ya bu Dea'nın altın kılıcıysa?"

"Bu onun kılıcı değil," dedim. Zalira şu anda çok aptalca davranıyordu.

"Bunu bilemezsin. Ya öyleyse? Ya onu burada bırakarak hata yaparsak ve bu odadan atılırsak ve geri dönüp onu alamazsak?"

"Eğer dikkatini verseydin, buranın dördüncü oda olduğunu ve her şeyin beşlerle ilgili olduğunu görürdün. Tabii ki beşinci oda da olacak ve gerçek en büyük silah da orada olacak!" diye bağırdım.

"Kuş otomatı, tanrıçanın yarattığı hayatı temsil ediyor. Bu, onun en değerli varlığı olmalı," dedi Ahyana.

"Tabelada öyle yazmıyor," dedi lo. "En değerli eşyası değil, en büyük hazinesi."

"Bunu nereden biliyoruz? Senin sözüne mi güveneceğiz?" diye karşılık verdi Ahyana.

"Okumayı bilseydin buna gerek kalmazdı!" diye bağırdı lo.

"Bu tanrıçanın gözü ve onu sunak üzerine koyup yanımızda götürüleceğim," dedim onlara.

Zalira yine yoluma çıktı. "Neden tüm kararları senin verdiğini sanıyorsun?"

"Çünkü ben sizin kraliçenizim. Çekil yolumdan!"

Altın kılıcı bana doğrulttu. "Bize ne yapacağımızı söylemeyi kes!"

Dördümüz birbirimize bağırmaya ve silahlarımıza uzanmaya başladık. Tanrıçanın gözü açıkça bendeyken ve...

"DURUN!"

Hepimiz dönüp Suri'nin bize bakarken göğsünün inip kalktığını gördük. "Durun," diye tekrarladı.

KONUŞMA

Suri'nin sesi tanıdık gelmiyordu, kısık ve boğuktu.

Ama onun konuşması, tartışmayı kesmemiz için yeterli bir şoktu.

"Bu, uyumsuzluk tanrıçasının bir tuzağı," dedi. "Aldığınız nesnelerin üzerinde, sizi birbirinizle kavga ettiren bir şey var. Onlara ne kadar uzun süre tutunursanız, durum o kadar kötüleşecek."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu lo.

"O duygular tekrar baş göstermeden bu odadan çıkmalıyız," dedi Suri,

lo'nun sorusunu görmezden gelerek. Ağzının hareket ettiğini ve kelimelerin çıktığını görmek çok garipti. "Sen de doğru olanı seçmedin."

Masaya gitti ve bir demet arpa aldı. Ben onu fark etmemiştim bile. Suri odanın diğer ucundaki sunaklara doğru yürüdü. "Bu tanrıçanın en büyük hazinesidir."

O arpayı sunak üzerine bıraktığında ona durmasını söylemek üzereydim. Sunak üst kısmı kayarak açıldı, sunuyu aldı ve tekrar kapandı.

Olamaz. Kalbim kontrolsüz bir şekilde atıyordu. Yanlış olanı mı seçmiştim ve şimdi sonsuza kadar burada mahsur kalacak mıydık?

Yoksa bu odadan çıkmak için savaşmak zorunda mı kalacaktık?

Uyumsuzluk tanrıçası bizi öldürmek için ne gönderecekti?

Ama kapı belirdi, geçtiklerimizi gösteriyordu.

Elimdeki mücevher toza dönüştü ve başımı kaldırıp baktığımda kız kardeşlerimin elindekilerde de aynı şeyin olduğunu gördüm.

"Çık dışarı," diye emretti Suri.

Elimdeki tozu silkeledim ve dediğini yaptım. Onun konuşması beni o kadar şaşırtmıştı ki, itaat etmekten başka bir şey yapamadım.

Hepimiz koridora çıktığımızda, Suri kapıyı kapattı ve kilitletiğini duyduk. Sırt çantasından tunikasını çıkardı ve onu kullanarak ellerimizdeki tozu sildi.

"Bütün bu zaman boyunca konuşabiliyordun?" diye sordu Ahyana.

Suri başını salladı.

Zalira hepimizin aklındaki soruyu sordu. "Neden daha önce konuşmadın?"

"Çünkü konuşursam çığlık atmaya başlayıp bir daha durmayacağımdan korktum."

O, ellerimizi silmeye devam ederken, geri kalanımız sessizliğe büründü. Onun sözleri kalbimi parçaladı. Bir gün, konuşmaktan bile korktuğu kadar korkunç olan şeyin ne olduğunu bize anlatabileceğini umuyordum.

Suri'nin ayrıntıları paylaşmak isteyeceği bir durumda olmadığını hisseden lo, ona daha önce sorduğu soruyu tekrarladi. "Neler olduğunu nasıl anladın?"

"Büyüdüğüm yetimhanenin sahipleri uyumsuzluk tanrıçasını tapıyorlardı. Neye bakmam gerektiğini biliyorum," dedi sessizce, sesi hâlâ kısık.

Başta, uzun süredir konuşmadığı için sesi öyle geldiğini düşünmüştüm, ama şimdi yetimhanede biri ona zarar verip sesini kalıcı olarak bozmuş olabileceğini merak ettim.

"Az önce birbirimize söylediğimiz şeylere inanamıyorum," dedim adelphia'ma. "Çok üzgünüm. Hiçbiri içten değildi."

Zalira başını salladı. "Ben de öyle. Mantıksız bir öfke hissettim. Herkese karşı savaşmaya hazırdım."

Hepimiz birbirimizden özür diledik. O odada olanlar, öfke ve intikam duygularının beni kontrol etmesine izin verdiğimde nasıl hissettiğimi hatırlattı. Tanımadığım bir şekilde davranmış, istemediğim şeyler söylemişim.

Uyumsuzluk odası, ileride hatırlamam gereken şeyi bana iyi bir şekilde hatırlatmıştı. Demaratus'un bana defalarca öğrettiği gibi, duygularımı kontrol etmeyi öğrenmem gerekiyordu.

Artık duygularımın beni kontrol etmesine izin veremezdim. Koridorun sonunda bir kapı belirdi.

İç geçirdim. "Umarım bu son odadır."

"Ya da beş test olabilir ve en büyük silah o odanın ötesindeki odada olabilir," diye işaret etti Ahyana.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var," dedi lo. Kapıya yürüdü ve son tabelayı okudu. "Liyakatli."

"Neredeyse açmak istemiyorum," diye itiraf etti Zalira ve ben onu tamamen anladım.

Ama başka seçenek yoktu. Geri dönemezdik. Ne olursa olsun, ilerlemeliydik.

İo kapıyı açtı ve biyolüminesansla aydınlatılmış bir odaya girdik. Kapı arkamızdan kapandı ve kilitlendi. Odanın ortasında, yaklaşık iki fit yüksekliğinde, koltuk gibi görünen bodur bir taş vardı. Oraya oturmamız mı gerekiyordu?

Odanın sol tarafında, yaklaşık bir buçuk metre yüksekliğinde yuvarlak bir kaya gördüm. Ve sağ köşede...

"Bir merdiven!" diye bağırdı Ahyana ve merdivene doğru koştu. Ona durmasını söylemek üzereydim, ama onun yerine onu takip ettim.

Merdivenler, mağaranın girişindeki basamaklar ile aynı mermerden yapılmıştı, ancak bu merdivenler düz bir çizgi halinde bir sahanlığa uzanıyor ve sonra sola dönüyordu. Ahyana en üste çıktı. Birkaç saniye sonra, duvara tutturulmuş uzun çelik korkuluğu kullanarak geri döndü.

"Çıkış yolu yok," dedi.

Zalira kız kardeşini sakinleştirmeye çalıştı. "Eminim bir sonraki görevi tamamladığımızda bir kapı açılacaktır."

"Görev nedir?" diye sordu İo.

"Odayı arayalım," diye önerdi Ahyana. "Belki gözden kaçırdığımız bir şey vardır. Bizi en büyük silaha götürecek gizli bir kapı gibi."

Herkes dağıldı ve mağara girişinde yaptığımız gibi duvarları ellerimizle yoklamaya başladık, bir sonraki adımda ne yapacağımızı bize gösterecek bir ipucu bulmayı umuyorduk.

Zalira mağara zemini boyunca eliyle yoklamaya başladı. Sağlam kaya gibi görünüyordu, ama duvardaki gibi gizli bir kapak da olabilirdi.

"Tabelada 'layık' yazıyordu ve burası son oda ise, en büyük silah burada demektir. 'Ateşin öptüğü kurtarıcı, tanrıçaların sınavlarını geçerek en büyük silahı hak etsin

...' diye yazıyordu." Aklımın bir köşesinde bir şey beni rahatsız ettiği için yüksek sesle düşünüyordum.

Bir şeyi atlıyordum.

"Layık" kelimesi kafamda yankılanıp duruyordu.

Büyük, dairesel kayanın yanına gittim ve elimi yüzeyi boyunca gezdirdim. Yoğun granitten yapılmıştı, yerinden kıpırdamıyordu. Ağırlığının ne kadar olduğunu tahmin bile edemedim. Ya da bunu yerinden yuvarlamak için bir insanın ne kadar güçlü olması gerektiğini...

"Demophon!" dedim, isim birdenbire aklıma geldi.

Io'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evet! Babam Xander'a ve bana sürekli bu hikayeyi anlatırdı!"

"Kim?" diye sordu Zalira ayağa kalkarken.

"Bir kral vardı, kılıcını kocaman bir kayanın altına gömmüş ve oğlu Demophon hazır ve gerçekten layık olduğunda kayayı hareket ettirip kılıcı alacağını ve yeni kral olacağını söylemiş," diye açıkladı Io.

Gerçekten layık.

"Burada Demophon yok," dedi Ahyana.

"Hayır, ben varım." Ve ne yapmam gerektiğini biliyordum. "Buraya gel ve bu korkuluğu duvardan sökmeme yardım et."

Adelphia merdivenlere çıktı ve dediğimi yaptı. Korkuluğu tutan vidalar paslanmıştı ve kılıçlarımızla kolayca kırılabilirdi.

Ama tırabzan... Parlaklığı ve sağlamlığı göz önüne alındığında, Chalcidian çeliğinden yapılmış olmalıydı. Yaklaşık sekiz fit uzunluğunda olduğunu tahmin ettim. İşe yarayacağı benziyordu.

"Lia, ne yapıyorsun?" diye sordu Io.

"Tanrıça bize ihtiyacımız olan her şeyi verdiğini ve bunu kendimiz çözmemiz gerektiğini söyleyen sensin. Korkuluğu büyük kayanın yanına götürebilir misin?"

Kız kardeşlerim onu taşıırken, ben odanın ortasına koştum ve daha küçük olan kayayı kolayca kaldırdım. Sağlam ve sert bir kayaydı, işimizi görecekti. Onu büyük kayanın yanına koydum ve sonra adelphia'mdan korkuluğu aldım.

"Teknik olarak bunu kendi başıma çözmedim," dedim onlara. "Arşimet çözdü. Babam onu sürekli alıntılar: 'Bana yeterince uzun bir kaldıraç ve onu yerleştirebileceğim bir dayanak noktası verin, ben de dünyayı hareket ettireyim.

Onlar da korkuluğu büyük kayanın ve küçük kayanın arasına sıkıştırarak doğru pozisyona yerleştirmeme yardım ettiler.

"Şimdi, kaldıraç etkisinden yararlanmak için burayı aşağı doğru çekerek kuvvet uygulayacağız." Onlara kayadan en uzak olan korkuluğun ucunu gösterdim. "Kaldıraç, kuvveti katlayıcı olarak işlev görecek. Gelin bana yardım edin!"

Beşimiz de çubuğun üst kısmını tuttuk ve tüm gücümüzle çektik.

"İşe yarıyor!" dedi Ahyana.

Kaya kesinlikle hareket etmeye başlamıştı. "Devam edin!"

Birkaç santim ilerledi ve ben onlara durmalarını söyledim, böylece daha küçük kayayı tekrar yaklaştırıp korkuluğu yeniden ayarlayabilecektim. Bunu birkaç kez daha yaptık, çok yavaş ve zahmetli bir şekilde, ama tüm gücümüzle inleyip ıkınarak, yavaş yavaş, başardık.

Kayayı kaldırdığımda, dairesel bir toprak parçası ortaya çıktı. Dizlerimin üzerine çöküp kazmaya başladım. Ellerimde titreşimler hissettim ve bu bana tapınaktaki ilk günümü hatırlattı. O gün lo bana çiçek dikmeyi öğretirken bahçede birlikte kazıyorduk.

Ulaşamayacağım kadar uzaklarda büyük bir güç hissetmiştim. Ve şimdi bunu daha da güçlü hissediyordum.

Parmaklarım sert bir şeye dokundu. Toprağı temizleyince, parlak altın renginde bir silahın kabzası göründü. Bir kılıç olduğunu düşündüm. Göğsüm çok hafifleşti, ağzım kurudu.

Dea'nın kılıcı. Bu, Dea'nın altın kılıcıydı. En büyük silah.

"Bu...?" lo cümlesini tamamlamadı, benim hissettiğim kadar heyecanlıydı.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, sanki yerinden fırlayacakmış gibi hissettim. Kılıcın kabzası tamamen görünene kadar etrafını kazdım. Kılıcı tutup topraktan çıkardım.

Kolayca çıktı, ama kılıç benden daha uzun olduğu için topraktan çıktığında beni yere devirdi. Yerde yatarken kılıcı tutmaya devam ettim.

Herkes bana bakıyordu.

"Bunu nasıl kullanacaksın?" diye sordu Ahyana. "Xander bile kullanamaz bence. Çok büyük."

Rüyalarımda tanrıça her zaman çok uzundu. Bunun onun gerçekte nasıl görüldüğünün bir tasviri olduğunu fark etmemiştim.

Yani bu kadar yolu gelip, kullanamadığım bir silah için tüm bu acıları çekmiş miydim?

Ağızımdaki acı tadı bastırıp ayağa kalktım.

Onu kullanmanın bir yolu olmalıydı. "Belki de bir yönü vardır ki..."

Kılıcı tuttuğumda aniden küçüldü ve bana uygun boyuta geldi. Xiphos'umdan çok da büyük değildi. Hatta xiphos'uma benziyordu: alt kısmında çapraz koruma ve yaprak şeklinde bir kılıç.

Sanki benim için yapılmış gibiydi.

"Diğerleri de bunu gördü mü?" diye fısıldadı Ahyana.

Zalira başını salladı. "Evet."

"İyi. Halüsinasyon gördüğümünden endişelenmiştim."

Ahyana'nın endişesini anlıyordum çünkü ben de aynı şeyi hissediyordum. Daha iyi bir tanım bulamadığım için, kılıç sanki şekil değiştirmiş gibiydi.

"Gerçek altın mı?" diye sordu lo. Dokunmak istiyor gibi görünüyordu ama korkuyordu.

Ağırlığını test etmek için birkaç kez salladım. Kolayca hareket ettirilebiliyordu. Bu altın değildi.

"Hayır. Altın yumuşak, şekillendirilebilir ve ağırdır. Altından yapılmış silahlar savaş sırasında bükülür veya deforme olur. Bu, daha önce hiç görmediğim başka bir metal türü." Bir alaşım mı? Sadece tanrılar arasında bulunan bir metal mi?

Bu her neyse, sağlamdı. Güçlüydü. Çok parlak bir şekilde parlıyordu. Kenarlarını inceledim ve binlerce yıldır toprakta gömülü olmasına rağmen o kadar keskindi ki, yanlışlıkla parmağımı kestim.

Sonunda toprakta hissettiğim şeyi anladım. Bu kılıç beni çağırıyordu.

"Kılıcın üzerinde bir yazı var," dedim diğerlerine. Daha iyi görebilmek için kılıcı kaldırdım. "Dea."

Diğer tarafındaki kelimeyi görmek için kılıcı ters çevirdim ve okudum. "Nikos."

Kılıç alevler içinde kaldı.

KONU 41

"Vay canına!" diye bağırdı lo. Suri onu hızla benden uzaklaştırdı.

Şoktan kılıcı neredeyse düşürüyordum ama tutmayı başardım. Alevler çok yoğundu ama acıtmıyordu. Elim yanmıyordu.

"Uh, sana onu tutabilir miyim diye soracaktım, ama fikrimi değiştirdim," dedi Ahyana yavaşça geri çekilirken.

"Büyüne nasıl erişebildin?" diye sordu Zalira.

"Bu benim öfke yönüm gibi değil. Daha çok gece yürüyüşü yönüm gibi. Bu beni yormuyor. Kapatmam gerekmiyor," dedim. "Peki, kapatabilir misin?" diye sordu Ahyana.

"Dea Nikos." Alevler söndü ve metal tekrar dokunulabilecek kadar soğudu. Kılıcın üzerine tanrıçanın adı ve zafer anlamına gelen eski bir kelime kazınmıştı.

Ilion'a geldiğim geminin adı *Nikos* olması, tanrıçanın benimle dalga geçtiği ironik bir şaka gibi görünüyordu.

Zalira kız kardeşinin yanına gitti. "Ateş tuttuğunu biliyor muyduk?"

"Hiçbir şey bilmiyoruz," dedi lo. "Bu yüzden alev öpücüğü almalısın Lia. Böylece silahı kullanabilir ve yanmazsın."

Ayaklarımızın altında toprak aniden gürledi. Hepimiz hareketsizce bekledik ve bu tekrar oldu. Bu sefer daha yüksek sesle. Arkamızdan geliyordu.

Odanın girişine yakın bir yerde, mağara zemininin bir parçası aniden kayboldu ve çöktü.

"Gitme zamanı," dedim.

Hepimiz merdivenlere koştuk, basamakları çıktık, sahanlığa geldik ve döndük... ama dışarı çıkabileceğimiz bir kapı yoktu. Ellerimi serbest bırakmak için tanrıçanın kılıcını çantama koydum.

"Ama kılıcı aldık!" dedi Ahyana. "Anlamıyorum." Kaya tavana bastırdım ama yerinden kıpırdamadı.

Suri dirsekleriyle ön tarafa doğru ilerledi. Gözlerini kapattı ve "Dea Chthonia" dedi.

Üzerimizdeki kayalar sallandı ve gıcırdayan bir ses çıkardı. Neden onun büyüğü şimdi işe yarıyordu, anlamadım ve umursamadım. Elimi Suri'nin koluna koydum. Diğer adelphia üyeleri de aynısını yaptı, böylece hepimiz ona güç vermiş olduk.

"Büyülü," dedi. "Açamıyorum." "Yapabilirsin," dedi lo. "Sana inanıyorum."

Suri başını salladı ve acı içinde inleyerek kayaları bir şekilde ayırmayı başardı ve kaçmamız için yeterince büyük bir delik açtı. Suri, gücünü kapatırken öne doğru düştü. Bu onu çok yormuştu.

"Dea Erinys," dedim. "lo! Git!"

Onu delikten güvenli bir yere doğru neredeyse fırlattım. Sırada Zalira vardı ve ben insanları ona doğru iterken o da onları yukarı çekmeye yardım etti. Suri o kadar yorgundu ki onu yukarıdaki çıkıntıya çıkarmak çok zor oldu.

"Lia!" Zalira bana elini uzattı ve ben atladım. Ahyana diğer kolumu tuttu ve ikisi birlikte beni yukarı çekti.

Tam kurtulmuşum ki merdivenler parçalandı ve o kadar aşağı düştü ki, dibini göremiyorduk.

Hepimiz yere uzanıp, zor nefes alıyorduk. Suri tamamen bayılmıştı.

"Güçlendirici iksir," dedim lo'ya. O da bana iksiri uzattı ve ben de gücümü korumak için içtim.

Tek iyi olan şey, kaybolmamış olmamızdı. Bir dağın yamacında duruyorduk ve bulunduğumuz noktadan, kayalığın kenarında duran adamları görebiliyorduk. Suri'yi kucağıma aldım ve omzuma attım. Hepimiz aşağı doğru yürümeye başladık, muhtemelen mağaranın tepesinde olduğumuzu düşündüğüm yoldan ilerledik.

Rokh başımızın üstünde uçarken bizi gördü ve diğerlerine geldiğimizi haber vermek için aşağıya uçtu.

Mağara girişine vardığımızda, insanları Xander'a uzatmaya başladım. Onları hızla aldı ve sonra bana uzandı.

Ben görünüşümü kapattım ve onun kollarına düştüm. Beni sıkıca tuttu ve boynuma fısıldadı. "Depremi hissettik ve ben düşündüm ki..."

En kötüsünü düşünmüştü.

"Saatlerce ortada yoktun," dedi.

Öyle miydik? Yarım saat gibi gelmişti, o kadar. "Geri döndüm."

Beni bir daha asla bırakmayacakmış gibi sarıldı. Ve ben bu hissi çok sevdim.

"Başardın mı?" diye sordu beni bırakırken.

Onun kollarını şimdiden özlemiştim. "Evet. Kılıcı aldık. Sana göstermek istiyorum ama burada değil. Yalnız kalana kadar bekleyeceğim. Ya da eve varana kadar."

"Eve mi?" Bu kelimeyi tekrarladı ve sesinde bir gerginlik vardı. Nedenini anladım.

Bunu söylediğime ben de şaşırdım. Ama bu doğrudu. Onunla sarayda olmak... Burası benim evim olmuştu.

"Kitabını aldın mı?" Stephanos'un Zalira'ya sorduğunu duydum. Bana bir bakış attı ve Xander ile adelphia'mdan gerçekte neyin peşinde olduğumuzu saklamalarını istediğim için bir an suçluluk duydum.

"İhtiyacımız olan her şeyi aldık," dedi ona.

Onu kucaklamak, onun iyi olduğunu görmek için ne kadar can attığını görebiliyordum.

Ve onun da bunu ne kadar istediğini.

Rokh, Ahyana ile konuşmaya çalıştı ama Ahyana henüz hazır olmadığını söyledi. Rokh'a yumruk attığı için özür diledi ve biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Rokh başını salladı ama çok mutsuz görünüyordu.

"Luna geri geldi mi?" diye sordum Xander'a.

"Kertenkelen ortalarda yok," dedi bana.

Neredeydi? Ne yapıyordu? Neden bu kadar uzun süre ortada yoktu?

Ya geri dönmezse? Ya sarayın içinde olmak yerine vahşi doğada olmayı sevdiğini keşfetmişse?

Ya da belki de onun tek amacı, bize eter vererek parşömeni çözmemize yardım etmektir ve şimdi en büyük silahı ele geçirdiğimize göre... belki de tanrıça artık Luna'ya ihtiyacım olmadığına karar vermişti.

Umarım öyle değildir. Onu gerçekten özleyeceğim.

"Mümkün olduğunca çabuk geri dönmeliyiz," dedi Rokh gruba. Akşam karanlığı yaklaşıyordu, yakında hava kararacaktı. Bu uçurumdan

Bu u urumdan uzaklaşmak istiyordum. Bir daha tuhaf bir fırtına  ıkmasından endişelenmemiz gerekmeyecek bir yerde kamp kurmamız gerekiyordu.

"Peki ya Suri?" diye sordu Ahyana.

"Onu uyandıracağım," dedi lo. "Yanımda biraz hartshorn ruhu var. Kokusu  ok k t , bu y zden işe yarayacağını d ş n yorum."

"Daha  nce esen r zg rda bazı halatlar koptu," dedi Xander. "Sen yokken k pr y  g  lendiriyorduk."

Sesindeki gerginlik belliydi. Tekrar karşıya ge memden endişeleniyordu.

"Bu sefer sonuncu sen olmayacaksın," diye emretti. "Hemen arkamdan geleceksin. Ek g venlik  nlemi olarak uzak ağa ta iki ip bağladık."

U urumu ge ip baktım ve onun dediği gibi olduğunu g rd m; karşı tarafta b y k bir ağaca iki ip bağlanmıştı. Xander iplere doğru y r d  ve onları aldı. "Ben  nce ge eceğim, sen ikinci olacaksın. Ve bu sefer d ğ mlerini Stephanos bağlayacak."

Onun emir veren ses tonunu, bunun korku ve endişeden kaynaklandığını anladığım i in artık  ok daha kolay kabul edebiliyordum.

"Ben iyiyim," diye onu temin ettim.

"Ge en sefer Lia'ya olanlardan sonra,  nce ben gideyim," dedi Dolion g l mseyerek Xander'a. "Ilion beni kaybetmeyi g ze alabilir. Sen benden daha değerlisin."

Xander başını salladı. "En ağır olan benim, bu y zden ilk ben gitmeliyim, denemek ve dayanıklı olduğundan emin olmak i in."

"Her şeyi her zaman kendin yapmak zorunda değilsin. Başkalarına da y k  taşımada yardım etmelerine izin verebilirsin," dedi Dolion.

Dolion'dan ne kadar hoşlanmasam da, haklıydı. Xander ger ekten de kendine  ok fazla y k bindiriyordu. Bu, onunla daha  nce konuştuğumuz bir konuydu.

B y k  l  de, benim de aynı şeyi yapma eğilimim olduğu i in.

"Peki," diye cevapladı kocam. "Gidebilirsin. Ama bundan hoşlanmadım."

"Hi bir şeyi sevmezsin," dedi Dolion neşeyle, Xander'ın omzuna elini koyarak. Dolion ipleri beline bağladı ve ben Suri'yi kontrol etmeye gittim.

"Hartshorn ruhu işe yaramadı," dedi lo endişeli bir sesle. "Hâlâ baygın."

Suri, mağaradan kaçmamıza yardım etmek için çok fazla büyü harcamıştı. "O güçlüdür. Yakında uyanacaktır. Uyanana kadar beklememiz gerekirse, bekleriz."

Lo başını salladı. "Onun konuşabilmesi gerçek dışı geliyor. Bizimle gerçekten konuşmuş olması. Sanki uyanırken gördüğüm bir rüya gibi, ama artık bitti."

Bana en çok dikkatimi çeken şey, Suri'nin kendi yönünü yüksek sesle söylemiş olmasıydı. Bu da bana, onun da bizim gibi konuşarak büyü yaptığını düşündürdü.

Ve geçmişte bunu yaptığında, biz onu duymayacak kadar uzakta olmalıyız.

"Sence bizimle konuşmaya devam edecek mi?" diye sordu lo. "Bilmiyorum."

Suri sessiz kalmayı seçse de şaşırmasdım. Bizi ölümcül bir hatadan alıkoymak için mecbur kaldığı için konuşmuştu.

Dolion köprüyü geçmişti ve Rokh, iki güvenlik halatını alıp Xander'a geri getirmek için uçtu.

Xander hızla ipleri beline bağladı ve bana dönerek baktı. "Sıra sende."
"Biliyorum."

O köprüye çıktığında, ben diğerlerinden uzaklaştım. Onu izlemeli ve güvende olduğundan emin olmalıydım.

O kadar yavaş geçiyordu ki, beni biraz çıldırtıyordu. Her tahtayı, her ipi test etmek istiyordu. Köprünün güvenli olduğundan emin olmak için kendi korkusunu görmezden geliyordu. Bana gereksiz geliyordu, ama onun iç huzuru için gerekli olan şey bu gibi görünüyordu.

Rüzgâr fırtınasının özellikle benim için bir hava sınavı olduğunu ve bir daha olmayacağını kendime inandırmaya çalıştım. Ve kocam kaplumbağadan daha yavaş geçiyorken bunun kesinlikle olmayacağını.

Sanki hala orada olduğumdan emin olmak istercesine sürekli arkasına bakıp bana bakması, ilerlemesine yardımcı olmuyordu.

Stephanos yanıma geldi. "Bu kadar sessiz olmak sana göre değil." "Onu izlemek stresli. Yüksekten korkuyor."

"Biliyorum," dedi başını sallayarak. "Belki de güzelliğınle onu tekrar kendine çekmeye çalışıyorsundur diye düşündüm."

"Ne?" diye gülerek sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Erkeklerin dikkatini çekmek için eski Sasani atasözü nedeniyle burada stoik ve sessizce duruyordun. 'Kadınlar sadece sessiz olduklarında güzeldir.'"

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bir an için ne duyabiliyordum ne de konuşabiliyordum. "Bunu nereden duydun?"

"Dolion'un hep söylediğı bir şey." Ne?

Bunu daha önce sadece bir kez duymuştum.

Hayır, hayır, hayır...

"Xander!" diye bağırdım.

Durdu ve bana doğru döndü. "Geri gel!"

Dolion geniş kılıcıyla koşarak ona en yakın ipi kesti ve tahta köprünün o tarafı çöktü.

Xander'ın bakışları, kardeşi ona ihanet etmesine rağmen, bir an olsun benimkinden ayrılmadı. Dolion diğer ipe koştu ve kılıcını kaldırdı.

"Lia."

Kocamın sakın yüzüne bakarken içimde panik yükseldi ve o yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Seni seviyorum," dedi köprü çökerken. Ve sonra düştü.

KONUŞMA

Görünmez bir bıçak Xander'ın adını kalbime kazıyormuşçasına, kör edici, yakıcı bir acı hissettim, onu sonsuza dek oraya kazımış gibi. Onu içimde hissedebiliyordum, bizi birbirimize bağlayan ve asla kopmayacağını bildiğim o ipi.

O düşerken adını haykırdım ve kayalığa çarptığını duydum. Stephanos Dolion'a bir mızrak attı, ama ıskaladı.

Rokh hareket etti, ama ağaçların ve kayaların arkasından iki düzine kişi çıktı. Hepsi yaylarını bize doğrultmuştu.

Ve sonra liderleri dışarı çıktı.

Artemisia.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sadece izleyebilirdim.

Xander hemen beline bağlı ipleri tırmanmaya başladı. Ya onları da keserlerse? Kesmezlerse, oraya çıkıp herkesi öldürecekti.

Kocamın ölümüne düşüşünü izlemek zorunda mı kalacaktım?

Dolion, üfleme borusu ile kenara gitti ve Xander'a oklar atmaya başladı. Her vuruşunu gördüm, vücuduna saplanıyorlardı ama onu yavaşlatmıyorlardı. O okların içinde ne varsa onunla savaştı ve tırmanmaya devam etti, bir elini diğerinin üzerine koyarak kendini yukarı çekmek için kaslarını gerdi.

Az önce uçurumun tepesine çıkmış ve kılıcını çekmişti. Bir adım öne çıktı ve sonra yere yığıldı.

Onun adını tekrar haykırdım.

"Senin değerli kocan ölmedi. Sadece uyuyor. Müzakerelerim için ona ihtiyacım var. Ilion, kralını geri almak için seve seve teslim olacak ve kapılarını açacaktır," dedi Artemisia.

Onu daha önce de nefret ettiğimi sanıyordum, ama şu anda ona karşı hissettiğim öfke dolu nefretle karşılaştıldığında bu hiçbir şeydi.

"Ama geri kalanlarınız için..." Elini kaldırırken sesi kesildi. "Ateş."
Korunacak hiçbir şeyimiz, kalkanımız yoktu. Onlarla savaşmanın hiçbir yolu yoktu.

Askerlerinin her biri bize bir ok attı, ama u urumdan bir r  zg  r esti ve t  m okları u urdu.

Artemisia ka  larını   attı ve adamlarına tekrar ate   etmelerini s  yledi. Ate   ettiler, ama sonu   aynıydı.

Sanki korunuyorduk.

"Bu g  zel bir numara," dedi Artemisia. "Sihir g  c  n  z   duymu  tum. Tek yapabildi  iniz bu mu? R  zgar esintileri yaratmak mı?"

Uzuvlarımın titremesini g  rmezden gelerek aya  a kalktım. Dolion ona bizim   zelliklerimizden bahsetmi   olmalıydı. O yılan. "Sana tam olarak ne yapabildi  imi g  sterebilirim."

"Oh, bunu yapmamanızı tavsiye ederim.     nk   siz veya kız karde  leriniz bize kar  şı b  y   kullanmaya kalkı  ırsanız, kocanızı   ld  r  r  m. Biz gidece  iz ve siz de bize izin vereceksiniz."

"Onu yakalayabiliriz," diye fısıldadı Ahyana. Kar  şı tarafta onu duyup duymadıklarını merak ettim. "Hepsini yok edebiliriz."

"Hayır," diye tela  la fısıldadım. "Yapamayız. Onu   ld  recek." Bundan hi       phem yoktu.

"  yi karar," dedi Artemisia adamlarına i  aret ederken.   kisi gidip Xander'ı kaldırdı ve onu bir sedyeye koydu. Sedyeyi omuzlarına kaldırıp uzakla  tılar.

Sanki kalbimi g    s  mden s  k  p almı  şlardı ve onları durdurmak i  in yapabilece  im hi  bir   ey yoktu.

"Bu i   burada bitmedi," dedim Artemisia'ya.

"Eminim tekrar kar  şıla  aca  ız," dedi acımasız bir sırıti  la.

Haklıydı. Kar  şıla  acaktık.

Kocamı geri aldı  ımda.

O ayrılmak i  in d  nd  , askerleri de onu takip etti.

"Dolion!" diye ba  ırdı Stephanos ve sesinde acı, kafa karı  ıklı  ı ve   fke duydum.

"Pe  imizden gelme, Stephanos. Sana zarar vermek istemiyorum. Rokh, e  er pe  imizden u  arsan, seni g  ky  z  nden vururum." Dolion, grup ayrılırken en arkada kaldı.

Sonra Karialılar g  zden kayboldular.

O sesin bana Dolion'dan ve beni öptüğünden Xander'a bahsetmem için nasıl ısrar ettiğini hatırladım. Eğer onu dinleseydım, bana söylediği şeyi yapsaydım, kocam şu anda güvende olurdu.

Şimdi bu bilgiyle yaşamak zorundaydım.

Onu hissedebiliyordum, benden gittikçe uzaklaştığını hissedebiliyordum. Zalira'nın dediği gibiydi, onu takip edebiliyordum. Bu bağlantı sayesinde onu bulabilecektim. Bu düşünce kısa bir süreliğine moralimi düzeltti.

Umut kaybolmamıştı.

Ahyana yanıma gelip bana sarıldı.

"Onun gelmesine izin vermemeliydim," dedim ona, gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "Troas'ta kalması için ısrar etmeliydim."

"Biz değerli rehineler değiliz," dedi Ahyana. "Bizi hemen öldürürdü. Şu anda hayatta olmamızın tek nedeni, onların sadece onu istemesi."

"Onu öldürecek," dedim.

Rokh, "Hayır, öldürmeyecek. Xander'ı öldürmeyi planlasaydı, hemen yapardı. Dediği gibi, ona canlı olarak ihtiyacı var. Onu pazarlık kozu olarak kullanacak," dedi.

Stephanos başını ellerinin arasına aldı. "Ne kadar aptalım. Dolion bana tüm okları ona vermemi söyledi. Hepsi tek bir yerde olursa daha kolay olurmuş."

Zalira yanına gitti. "Kandırıldın. Hepimiz kandırıldık."

Artemisia, kadınların sessiz olmasıyla ilgili bu ifadeyi kullandığını duyduğum tek kişiydi. Bir keresinde Xander'a bunun Ilionianca olup olmadığını sormuştum, ama o öyle olmadığını söylemişti.

Çünkü bu bir Karya deyimiydi. Dolion'un, yaptığı her şeyin kasıtlı ve hesaplı olmasına rağmen, bir an bir an dürtüsel davranıyormuş gibi davranarak kendini talihsiz bir aptal gibi gösterdiğini düşündüm. Lysimache'yi sorgularken Dolion'un odaya girmesi tesadüf değildi. Beni korumak istememişti. Onun bana çok fazla bilgi vermesini engellemek niyetindeydi. Onun ne yapacağını bilerek, kasten silahıyla odaya girmişti.

Xander ve onun kardeşliğini antrenman yaparken izlediğimde, diğer erkeklerin hepsi göğüsleri çıplaktı, ama Dolion'un asla öyle değildi.

Bunun nedeni, göğsünde o çekiç dövmesi olması olmalıydı.

Gerçek geçmişini gizlemek için, dikkatleri başka yöne çekmek amacıyla bileğine Sasani dövmesi yaptırmıştı. Stephanos'un bu ifadenin Sasani olduğunu varsaymasının nedeni buydu.

Bu sabah ağaçta gördüğüm kırmızı ip... Dolion, Kariyalılar bizi takip edebilsinler diye onları bırakmıştı.

"Onların peşinden gitmeliyiz," dedim. "Köprüyü bağlayıp geçmeliyiz."

Rokh elini omzuma koydu. "Yapamayız. Tuzaklar olacak. Pusu kuracaklar. Peşimizden geleceğimizi bekleyecekler."

"O zaman savaşırız!" dedim, öfkeli gözyaşlarımı silerek. "Onu kurtarmalıyız!"

"Kurtaracağız," dedi Zalira. "Ama tuzağa düşmemen gerektiğini sen de biliyorsun. Ona ulaşmanın başka bir yolu olacaktır."

Ben daha iyi biliyordum. Sorun, umursamamamdı. Onu geri almak için, gücümü kullanıp karşılaştığım her Carian'ı katlederdi.

"Bu konuyu tartışmayı bırakalım," dedi Ahyana akıllıca. "Görünmez bir yerde bizi dinliyor olabilirler."

Stephanos ona katıldı. "Haklı. Ama uçurumu geçmeyeceksek, buradan nasıl çıkacağız?"

"Ben biliyorum." Suri uyanmıştı ama sersem görünüyordu. "Güçlendirici iksirler. İki tane."

İo çantasına uzanıp iki şişe çıkardı ve Suri'ye uzattı. Suri ikisini de hızla içti ve uçurumun kenarına doğru yürüdü. "Yardımanız lazım," dedi.

Hepimiz yanına gidip ellerimizi ona koyduk.

"Dea Chthonia," dedi.

Kayalar gürledi ve inledi ve önümüzde bir basamak oluştuğunu gördüm. Sonra bir tane daha, sağda ve daha aşağıda. Ve bir tane daha, bir tane daha.

Dağın yamacında taştan merdivenler yaratıyordu. Durması gereken noktaya gelene kadar, adımları yaratmaya devam etti.

Suri görünüşünü kapattı. "Bu tür kayalar manipüle etmek çok daha kolay. En alt basamağa ulaştığımızda daha fazlasını yapacağım."

Gücümüzü geri kazanmak için yemek yedik ve içtik. Rokh'un dağıttığı pasteli ısırdığımda ağlamamak için kendimi zor tuttum. Io da herkese güçlendirici iksirler verdi.

Bu iksir enerjimi geri kazandırdı ama kendimi kendim gibi hissetmiyordum. Xander olmadan bir daha kendimi tam hissedebileceğimden emin değildim.

Stephanos ve Rokh bir ip bulup hepimizi birbirimize bağladılar. Rokh önde, Suri, Io, Zalira ve Ahyana arkasında yürüyordu. Ben Ahyana'nın arkasında, Stephanos da en arkada yürüyordu.

"Sana yakın durmam gerek," dedi bana. "Eğer düşüp ölürsen, Xander beni öldürür."

Başka bir zaman bu hafif bir şaka olurdu. Ama şimdi ciddi bir şekilde söyledi. Bu kesinlikle tehlikeli bir durumdu. Kayarsak veya adımlarımızı yanlış hesaplırsak kendimizi durduracak bir korkuluk ya da başka bir yol yoktu.

"Bir kişi düşerse, diğerleri kazıp onu geri çekmeye yardım edebilir," dedi Rokh, ipe tutunarak.

"Ya rüzgar tekrar esmeye başlarsa?" diye sordu Io.

"Tanrıçanın bizimle olması için dua etmeliyiz," dedi Zalira. "Ve güvenli bir şekilde aşağı inebilmemiz için."

Zalira'nın teselli edici bir yanı olmasına sevindim. Çünkü rüzgâr tekrar eserse, hepimiz ölecektik.

Ama Kariyalıları takip etmeye çalışırsak, Rokh haklıydı. Tuzaklar kurulmuş olacaktı. Artemisia muhtemelen beni bekliyor ve peşinden gelme fikriyle ağzının suyu akıyordu. Yalnız olsaydım, muhtemelen bunu yapardım. Ama adelphia'larımın ve Xander'ın kardeşlerinin hayatlarını tehlikeye atmak istemiyordum.

Artemisia'nın peşine düşecektim, ama benim şartlarımla. Onun şartlarıyla değil.

Rokh ve Stephanos herkesin taşınması için meşaleler yaptılar. Henüz karanlık olmamıştı, ama yakında olacaktı. Karanlıkta bu merdivenlerden aşağı inmek muhtemelen en iyi fikir değildi, ama Kariyalıların çok fazla avantaj elde etmesini istemiyordum.

Stephanos, eğer olduğumuz yerde kalırsak, Kariyalıların geri dönüp gecenin karanlığında saldırı düzenleyebileceğini belirten kişiydi.

Harekete geçmeli ve Zalira'nın önerdiği gibi davranmalıydık. Tanrıçanın bizimle olmasını dua etmeliydik.

Rokh ilk basamağa çıktı ve basamak dayandı. Bir sonraki basamağa geçti ve hepimiz onu takip etmeye başladık. Tüm dikkatimi yaptığım işe vermem gerekiyordu. Xander'a, nerede olduğuna ve ona ne yapabileceklerine odaklanmamalıydım. Düştüğünde ne kadar korkmuş olabileceğini düşünmemeliydim. Bu düşünce umutsuzluğa ve çılgınlığa yol açardı. Onu geri getirecektim.

Etrafımızı yoğun bir karanlık sardı ve meşalelerimizi yaktık. Artık dağdan yeterince aşağı inmiştik, Karyalılar bizi görseler bile bize ulaşamazlardı.

Dolion hariç. O, hepimizi dağ yamacından kolayca indirebilirdi. Umarım bizi görmezdi.

Her şey bir adım, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha oldu, bir elim kayalık uçurumun kenarında duruyordu. Tüm konsantrasyonumu gerektiriyordu.

Son basamağa ulaştığımızda, Suri kimse ona yardım etmeden kendi başına daha fazla adım atmak zorunda kaldı. On adım daha attı, görünüşünü geri çağırdı ve sonra hepsini tekrar yaptı.

Saatler sürdü ama sonunda dibe ulaştık. O ana kadar hiç bu kadar sağlam zeminde durduğum için bu kadar minnettar olmamıştım.

Stephanos yere iner inmez, Suri yönünü açtı ve yukarı çıkan merdivenlerin yaklaşık otuzunu yok etti. Ona neden bunu yaptığını sormak üzereydim, ama sonra bunun Karyalıların bizi o yoldan takip edememesi için olduğunu anladım.

Suri işini bitirip yönünü kapattıktan sonra Rokh, "Burada kal," dedi. "Atları bıraktığımız yeri arayacağım."

"Dikkatli ol," dedi Ahyana ve onun açıkça şaşkınlığına rağmen, onu nazikçe öptü.

Rokh, şekil değiştirip uçmadan önce gülümsemekten kendini alamadı.

Stephanos ipi sarıyordu ve ne kadar umutsuz görüldüğünü fark ettim.

"İyi misin?" diye sordum. Hiçbirimizin iyi olmadığı düşünülürse, bu muhtemelen aptalca bir soruydu.

"Dolion en iyi arkadaşımdı," dedi. "Onunla çok şey paylaştım. Zalira hakkında konuştuğum kişi oydu. Nasıl bilmezdim ki

bilemedim?"

"Çünkü o, senin yapmamayı sağladı."

Xander dahil herkes kandırılmıştı. Ve şimdi, hak etmeyen birine güvendiği için bedelini ödüyordu.

"Sana karşı hislerini bana anlattı," diye itiraf etti Stephanos ve bunun onun için kolay olmadığını anlayabiliyordum. Dolion'un yaptıklarından sonra bile, hala bir arkadaşını ihanet ediyor gibi hissediyordu. "Xander'a söylemeliydim. Ama en iyi arkadaşımın sırrını sakladığımı düşünüyordum."

"Dolion beni öptü," dedim, onun kendini bu kadar yalnız hissetmesini istemediğimden. "Ve Xander'a da söylemedim. Onların ilişkisinde sorun yaratmak istemedim. Çünkü onun sana karşı hissettiklerinin, benim adelphia'ma karşı hissettiklerim gibi olduğunu düşündüm ve bunu ondan almak istemedim."

"Sanırım Dolion bunu kendi başına halletti."

Bu, Dolion'un bana söylediklerinin gerçek olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Ya da bunların sadece planının bir parçası olup olmadığını. Xander ile aramızı bozmaya mı çalışıyordu?

Eğer öyleyse, neden? Nihai hedefi neydi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Ahyana yönünü çağırdı ve ben de ne yaptığını görmek için yanına gittim.

"Artemisia'yı bulacağım," dedi, ben sormadan önce. "Onlar kuzgunları aramayı biliyorlar, ama ben bir şahin buldum. Çok hızlı uçuyor ve çok iyi görüyor."

Sessizleşti. Sanırım yarasalarla yaptığı gibi şahinin gözlerinden izliyordu.

Rokh kampa uçu ve şekil değiştirdi. "Atları buldum. Buradan çok uzak değiller."

"Ahyana işini bitirir bitirmez gideceğiz," dedi Zalira.

Rokh'un yüzündeki endişeyi gördüm ve o da gidip onun yanına oturdu. O da elini uzattı ve Rokh'un ona güç vermesi için elini tuttu.

İo yanıma yaklaşp, "Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu.

Konuşmaya hazır hissetmiyordum, özellikle de kardeşi hakkında. Onun benden gittikçe uzaklaştığını hissedebiliyordum, her geçen an daha da sönükleşen küçük bir ışık gibi.

"Üzgünüm, ama şu anda bir nutuk dinlemek istemiyorum." Muhtemelen kaba bir davranıştı, ama kendimi çok gergin hissediyordum — biraz daha baskı yaparsa kopabileceğimi hissediyordum.

"Hayır, Lia. Senden özür dilemek istiyorum. Xander'dan uzak durmanı istememeliydim. Ya da ona zarar vermeyeceğine dair söz vermemeliydim. Bu benim hatamdı."

O kadar şaşırdım ki, ilk başta bir cevap veremedim. Ama onun istediğini yapamadığım için kendimi kötü hissediyordum. "Ondan uzak duramadığım için üzgünüm."

"Özür dileme. Bu, bir şelalenin akışını durdurmaya çalışmak gibiydi," dedi ve elimi tuttu. "Senin ve Xander'ın birbirinizi sevmenizi engellemenin bir yolu yoktu. Acıdan korunamayacağımızı herkesten daha iyi biliyorum. İnsanlığın, sevginin bedeli keder ve acıdır. Birini diğerinden ayrı düşünemeyiz."

Konuşmadan önce boğazımdaki düğümü çözmem gerekti. "Endişelendiğin için yaptığını biliyorum. Kardeşini seviyorsun."

"Sen de seviyorsun," dedi. Ve ben onu düzeltmedim.

"Karyalıları buldum!" diye bağırdı Ahyana. Görünüşünü kapattı ve titreyerek ayağa kalktı. "Ama güneyden gelmiyorlar. Dağ sırasını dolaşıyorlar. Kuzeyden saldıracaklar!"

Ilion'un tüm savunma sistemleri Troas'ın güneyinde kurulmuştu. Bu da şehrin hazır olmayacağı anlamına geliyordu.

KONUŞMA

"Geri dönüp Thrax'a söylemelisin," dedim Stephanos'a. "Troas uyarılmalı ve olacaklara hazırlıklı olmalı." Thrax ve Xander ordunun başında idi. Thrax, onların dinleyeceği tek kişiydi. Olanlardan haberdar edilmesi gerekiyordu.

"Sen olmadan gitmem," dedi Stephanos başını sallayarak. Bunun öncelikle Zalira'ya yönelik olduğunu biliyordum, ama Dolion'un yaptıklarından kendini sorumlu tutuyordu ve şimdi hepimizden sorumlu hissediyordu.

Bu da bana, kendimizi korumak için fazlasıyla yetenekli olduğumuzu tam olarak anlamadığını düşündürdü. "Sihir gücümüz var ve güçlüyüz. Güvende olacağız ve Xander'ı geri getireceğiz."

"Onu bırakamam," dedi bana sessizce, gözleri benden anlamamı rica ediyordu.

Ve ben de bunu çok iyi yaptım. "Biliyorum. Ama bunu yapmak zorundasın. Onu sana geri getireceğime söz veriyorum. Troas'ta çok sayıda masum insan tehlike altında. Onları korumak için kuzey savunması güçlendirilmeli."

Atlara doğru yürürken, Stephanos ve Rokh'u Troas'a geri dönmeleri gerektiğine ikna etmeye devam ettim.

"İkimizin de dönmesine gerek yok," dedi Rokh. "Ben burada seninle kalabilirim."

Stephanos, "Xander, yakınlardaki müttefiklere mesaj götürerek onların yardımını almanı istiyor. Bu görev için geciktik, ama bu öncelikli olmalı. Bunu yapabilecek tek kişi sensin," dedi.

Stephanos'un artık benim işimi yapmasını iyiye işaret olarak gördüm — umarım bu, Troas'a gideceği anlamına gelir. İkiisi birlikte seyahat edeceklerini düşünmek beni rahatlattı. Kendilerini koruyabileceklerini biliyordum, ama birbirlerinin arkasını kollamaları iyi olurdu.

"Dolion'un özellikle seni arayacağını söylemeye gerek bile yok," dedim Rokh'a. O da zaten bunu söylemişti. Rokh, Karyalılar arasında

Atlar tam bıraktığımız yerde duruyorlardı. Karyalıların neden onları dağıtmadıklarını veya almadıklarını merak ettim. Onları çözdük, dizginlerini tuttuk ve güneye doğru yola çıktık.

Stephanos, Kariyalıların atların yerini biliyor olabileceklerini ve bizim geri dönmemizi umarak onları başka bir tuzak olarak bıraktıklarını söyledi.

Eğer planları buysa, atlara önce ulaşarak onların planını bozmuştuk.

Rokh, kazara keşfedilme tehlikesinden kurtulduğumuzu düşündüğünde, bizi büyük bir mağaraya götürdü. Bu, tek bir giriş noktasını kontrol etmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Rokh ve Stephanos kamp kurmamıza yardım etti.

"Ateş yakmayın," dedi Rokh. "Bu sizi kolayca fark edilmenize neden olur. Ve nöbeti sırayla tutun."

"Biliyoruz," dedim ona.

"Ahyana," dedi, duygularını açıkça belli ederek. "Kızgın bir şekilde ayrılmayalım. Beni affedebilir misin?"

Ona doğru yürüdü ve onu tatlı bir şekilde öptü. Vücudunun rahatlamayla gevşediğini gördüm. Sonra ona, "Lia haklıymış. Bana bir sürü güzel şey alman gerekecek" dedi.

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ne istersen."

Onu tekrar öptü ve seyircileri olduğu için kendilerini tuttuğunu anlayabiliyordum. Alnını onun alnına dayadı ve ona fısıldadı. Onları izlemek kalbimi sızlattı.

Ahyana yüzündeki gözyaşlarını sildi ve başını salladı.

Sonra Rokh ve Stephanos'un yapabileceği tek şey ayrılmaktı. Geri kalanlara veda ettiler ve üç atla mağaranın ağzına doğru yola çıktılar.

"Mutluluk gözyaşları mı?" diye

sordum Ahyana'ya. "Çok mutlu

gözyaşları."

"Bekle!" diye bağırdı Zalira ve Stephanos'a doğru koştu.

Kollarını onun boynuna doladı ve ona sarıldı. O da boş koluyla ona sarıldı.

Geri çekildiğinde, "Bunu sana daha önce söylemeliydim. Stephanos, seni seviyorum" dedi.

Adam elini kalbinin üzerine koydu ve ben onun ne hissettiğini tam olarak anladım, kadının onu içinden yakıp kül ettiği gibi.

Kız, ellerini onun yüzüne koydu. "Artık her zaman bana geri döneceksin."

"Bunu söylemenin tek nedeni bu mu?" Adam şakacıydı, mutluydu, ama endişesini de duyabiliyordum.

"Aptal adam, bunu seni sevdiğim için söyledim. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim

—

Onu öperek sözünü kesti, o kadar derin ve tutkuyla öptü ki, son derece özel bir anı ihlal ettiğimi hissettiğim için başımı eğmek zorunda kaldım.

Eski Lia, Xander'ın beni aynı sebepten dolayı sevdiğini söylediğini düşünerek endişelenirdi — böylece onu takip edebilecektim. Daha önce bana hiç aşk sözleri söylemediğini düşünebilirdim.

Ama bu doğru değildi. Onun tüm sözleri aşk sözleriydi, sadece ben bunu görememiştim.

Ve o, benim başka birine aşık olduğumu düşündüğü ve anne babasıninki gibi bir ilişkiye sahip olmak istemediği için bunu açıkça söylememişti.

Beni sevdiğini söylemişti çünkü gerçekten öyle hissediyordu.

Eğer yalan söyleseydi, tanrıça onu cezalandırırdı.

Onu düşündükçe kalbim keskin bir acı ile çarpıyordu, bana sevdiğini söylediği anı tekrar tekrar yaşıyordum. Onu çaresizce özlüyordum.

Onu geri kazanmalıyım.

Stephanos, Zalira'ya gülümseyerek, "Beni buradan ayrılmamı imkansız hale getirdiğini biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Yakında yeniden bir araya geleceğiz. Git ve yapman gerekeni yap," dedi.

O, onu son bir kez öptü ve sonra Rokh ile birlikte nihayet mağaradan çıktılar.

Zalira onu izlerken yanına gidip kolumu omzuna attım. O da şöyle dedi: "Eğer bu son ise, ona söylemek zorundaydım. Öbür dünyaya geçip bunu söylemeden ölseydim pişman olurum. Çünkü onu gerçekten seviyorum."

"Umutlu olmalısın," dedim. "Her şeyin yoluna gireceğine inan."

Ahyana da bize katıldı. "Eğer hayatta kalırsak, ne yapacaksın?"

Zalira omuz silktili. "Tüm bunlar bittiğinde hala ayakta kalırsak, o zaman bir yolunu buluruz."

"Rokh'un gerçek duygularını itiraf eden son kişi olacağını hiç tahmin etmezdim," dedim Ahyana'ya, onu biraz takılmak için.

Birkaç kez gözlerini kırptı ve sonra sinsi bir gülümsemeyle, "Haklısın. İlk itiraf eden o olmalıydı. Benim gözümde yeniden itibar kazanmak için düzeltmesi gereken başka bir şey daha var," dedi.

"Biraz dinlenmeliyiz," dedi Zalira.

"İlk nöbeti ben alırım," dedim. Uyuyabileceğimi sanmıyordum. Xander için bu kadar endişeli olduğum sürece uyuyamazdım.

Ayrıca uykuya dalarsam, aramızdaki bağı kaybedebileceğimden korkuyordum. Bu mantıksız bir korkuydu ama onun ışığından gelen sürekli, küçük titreşimlere ihtiyacım vardı.

Diğerleri uykuya daldı, ben ise uyanık kalarak mağara girişini gözetledim. Zihnim, duygular ve düşüncelerle karışık bir karmaşa içindeydi. Tanrıçanın mağarasında aradığımız şeyin gerçeğini herkesten saklamalarını istediğim için mutluydum. Çünkü bu, Dolion'un bunu bilmediği ve Artemisia'ya söyleyemeyeceği anlamına geliyordu.

Ona ne söylemişti? Bizim sihir yapabildiğimizi biliyordu. Ayrıntıları da biliyor muydu?

Onu düşünmek beni Xander'a götürdü ve ona ne yapabileceğini merak ettim. Ona iyi davranacağını sanmıyordum. Muhtemelen ona işkence etmekten zevk alacaktı.

Bu düşünce midemi bulandırdı. Sakin kalmalıydım. Her şeyi pratik bir bakış açısıyla ele almalıydım. Xander düşerken çok korkmuş olmalıydı ama bunu göstermedi. Paniklemesine izin vermedi. Hemen harekete geçti ve kendini kurtarmak için savaşmaya hazırıldı.

Ben de aynısını yapmalıydım.

Saatler geçmişti ki, aniden ayaklarımın yanında bir ışık parladı ve Luna ortaya çıktı. Bizi nasıl bulmuştu? Onun bizi bıraktığı yerde değildik.

"İşte buradasın!" diye yüksek sesle fısıldayarak onu kucağıma aldım. "Neredeydin?"

Bana baktı.

"Seni aramaya gittim. Sonra bir çukura dtm ve neredeyse tahta bir köprüden aşağı atılacaktım ve Xander'ı aldılar..." Ağlamak istememe rağmen, ağlamaya başladım. Sessizce. Diğerlerini uyandırmak istemedim.

Arka ayakları üzerinde durarak kucağıma oturdu ve n ayaklarını boynuma doladı. Sanki bana sarılır gibi.

Bu beni daha da ağlattı.

Yüzümü temizlemeye çalışır gibi, gözyaşlarımı silmek için sert, hafif yapışkan dilini yüzüme değıdirdiğini hissettim.

"Teşekkür ederim," dedim. Gzyaşlarımı sildim ve kendime sakinleşmemi söyledim. Gözlerim bulanıkken nöbet tutamazdım.

Tekrar kucağıma oturdu ve bana baktı. "Luna, seni bana tanrıça mı gönderdi?"

Evet.

Onu nasıl kazandığımı düşündüm; evlilik trenim sırasında o yaşlı kadına yardım ettiğim için olmuştı. Belki de tanrıça kılık değıştirmiş ve bana bir sınav vermişti. Ben de bu sınavı gemiştım.

"Sen benim için bir ödül müsün?"

Hayır

"O zaman tanrıça seni bana neden verdi?"

Ama o bu soruya cevap veremedi. Kucağımdan yere atladı. Bir daire çizdi, sonra uzandı ve bir kedi gibi kıvrıldı, başını kuyruğına dayadı.

Arkamda bir hareket duydum ve hafifçe dönüp Suri'nin geldiğini gördüm.

"Bugün yaşadıklarından sonra uyumalısın," dedim, o yanıma yerleşirken.

"ok fazla acıya dayanmaya alışkınım," dedi. "İo bu kadar zgnken uyuyamıyorum. Kardeşi için çok endişeleniyor."

Suri bunu söylediğinde, ses tonunu duyduğumda, sanki parşömen gözlerimin önünde canlanıyor gibiydi, tüm satırlar birbirine bağlanarak sonunda bütün resmi görebildim. Ve bunu daha önce fark edemediğim için kendimi tam bir aptal gibi hissettim.

"Ona aşıksın, değil mi?" diye sordum dikkatlice, nasıl tepki vereceğini bilemeden.

Gözlerinde acıyı gördüm. O da başını salladı.

"Ah, Suri. Sana sarılmak isterdim ama bana yumruk atarsın diye korkuyorum." Bu sözler onu hafifçe gülümsetti.

Bu konuyu daha fazla tartışmak istemediğini hissettim. Bir an tereddüt ettim, başka bir konu bulmaya çalıştım ve sonunda sordum: "Bizimle konuşmayı kesecek misin? Eğer keseceksen, sorun değil. Konuş, konuşma, bizim için fark etmez. Ne olursa olsun, sen bizim kardeşimizsin."

Omuz silkti. "Henüz bağırmaya başlamadım." Tanrıçanın mağarasında Suri'nin, bağırmaya başlayıp duramayacağından korktuğu için konuşmadığını söylediğini hatırladım.

"Ne oldu?"

"Anlaşmazlık tanrıçasını tapan insanlar... iyi insanlar değiller."

"Sana zarar verdiler," dedim.

"Birçok farklı şekilde. Bu, çoğu erkeğe karşı temkinli olmamı sağladı. Bu yüzden tapınağı çok sevdim. Kendimi ilk kez evimde hissettiğim yer orasıydı. İlk kez sevildiğimi hissettiğim yer orasıydı. İlk kez ait olduğumu hissettiğim yer orasıydı."

Ona, kendisine zarar veren herkesin adını vermesi için rica etmek istedim, böylece onları bulup cezalandırmak için. Acı çekmeyi hak ediyorlardı.

Ama şu anda ikimiz de geçmişte takılıp kalmamalıyız. Troas kurtarıldıktan sonra bu konuyu daha ayrıntılı konuşabiliriz. Suri isterse tabii. Bunun yerine şöyle dedim: "Sihir yaparken konuşuyordun."

"Evet. Bu, işe yaramasının tek yolu."

Maia öyle düşünmemişti. Suri'nin zihninde söylemesinin tanrıça için yeterli olacağını varsaymıştı. "Yani yeminlerini ettin?"

"Kelimeleri fısıldadım. Kimse beni duymadı. İnsanlar senin konuşmanı beklemediklerinde, konuştuğunda fark etmezler." Bakışları tekrar lo'ya döndü.

"Senin ışığının bizimkinden daha parlak olduğunu söyledi. Ben de Xander'ı öyle görüyorum. Zalira ve Ahyana da Stephanos ve Rokh'u öyle görüyor. Belki onunla konuşmalısın. Ona hislerini anlat."

Suri başını salladı, bunun kesin bir hayır mı yoksa sadece hazır olmadığı için mi olduğunu anlayamadım.

"Sevdiğin insanlara onları sevdiğini söylemek önemlidir," dedim.

"Seni seviyorum. Farklı bir şekilde."

Bu beni gülümsetti ve gülümseyebildiğim için minnettardım. Tüm bu karanlığın içinde hala biraz ışık ve mutluluk olabileceğine minnettardım.

"Ben de seni seviyorum, farklı bir şekilde."

"Kendi tavsiyeni dinlemelisin," dedi birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra. "Ona hislerini söyle."

Xander'a aşık olduğumu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyordum, ama onu seviyordum. Tüm kalbimle.

Ve duygularımı düşünürken, korkunç bir şeyin olduğunu fark ettim.

Xander'ın ışığı sönmüştü.

KONUŞMA

Ağır bir taş mideye düşmüş gibi hissettim, beni aşağıya doğru bastırıyordu.

"Yapamıyorum... Onu hissedemiyorum," dedim Suri'ye panik içinde.

"Bir ışık vardı ama artık yok."

"Belki çok uzaktadır," dedi.

Neden sönmüştü? Gözlerimi kapattım ve konsantre olmaya çalıştım. Bağlantımızı yeniden kurmak için.

İşe yaramadı.

Ama açıklayamadığım nedenlerden dolayı, onun ölmediğini biliyordum. Ölmüş olsaydı bunu hissederdim.

Ya da belki de kardeşim hayatta olduğunu ve Locris'teki evine döneceğini ısrarla savunan Doria kadar hayalperesttim.

"Onu ara," dedi Suri. "Ben de

öyle yapmayı planlıyorum."

"Hayır, gece yürüyüşünden bahsediyordum. Onu bul."

Bu işe yarayabilirdi. Xander'ı rüyama çekebilirdim. "Ya uyumuyorsa?"

"Ailen uyuyor muydu?"

Haklıydı. Uyanıklılar ve ben yine de onları görebiliyordum.

"Nöbeti devralır mısın?" diye sordum ve o başını salladı.

Yatağıma gidip uzandım, gözlerimi kapattım ve Xander'ın yüzüne odaklandım. "Dea Nyctipolus."

O bir çadırdıydı. Yere çakılmış bir kazığa zincirlenmişti. Onu gördüğümde midem öfke ve endişeyle doldu. Dövülmüştü. Vücudu kesik ve morluklarla kaplıydı.

Io'nun aramızdaki bağı koparmamış olmasını diledim. Artemisia bunu bana zarar vermek için yapmıştı. Onun aldığı her yarayı ben de hak etmiştim.

Ama onu kırmış gibi görünmüyordu. İfadesi meydan okuyan, güçlüydü.

"Xander," dedim, ona dokunmak için öne eğildim. Beni duymadı ve elim içinden geçti.

Çadırın içinde ne yapabileceğime bakmak için etrafa bakınmaya başladım.

Anahtarlar neredeydi? Onu bulduğumda onlara ihtiyacım olacaktı.

Kapak açıldı ve Artemisia içeri girdi. Elinde büyük bir savaş çekici vardı ve onu tahta masanın üzerine attı. Arion'un çekici. Onu olduğu yerde bıçaklayabilmeyi çaresizce diledim. Hatta denedim, ama bıçak ona değmedi.

"Kral Alexandros, konaklamanızdan memnun musunuz?" diye sordu, katlanabilir bir tabureye otururken.

"Hizmet biraz yetersiz," dedi.

"Adamlarımın gidermek istedikleri çok fazla saldırganlık var. Görünüşe göre bunu yapmak için en iyi seçenek sizmişsiniz." Ayak bileklerini çaprazladı. "Dolion, sizin ve eşinizin fiziksel olarak bağlı olduğunuzu söyledi. Umarım size yaptığımız her şeyden zevk alıyordur."

Görünüşe göre Dolion, Io'nun fiziksel bağı kopardığını bilmiyordu. Xander sıırttı ve bunun Artemisia'yı rahatsız ettiğini anlayabiliyordum. Onu kızdırmayı ummuştı. "Peki ya zehir? Hoşuna gitti mi?"

"O olmadan da yapabilirim."

"Bunun ne eğlencesi var ki?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Zehir korkakça bir yöntemdir." Bir keresinde ona böyle demiştim. "Beni öldürmeyi planlıyorsan, bir an önce halletmelisin. Bu çok sıkıcı."

Panik boğazımı sıktı. Onu, hayatını sonlandırması için kışkırtacaktı.

"Dolion bana özel yeteneklerinden bahsetti. Seni zayıflatmam lazım ve bunu yapmanın en iyi yolu zehir. Ama hemen ölmeni istemiyorum. Önce senden zevk alacağım."

Öfke içimi kapladı. Ona elini sürerse, ilk fırsatta elini kesecektim.

Bakışlarını masaya çevirdi. "Gördüğüm şey tanrıçanın gözü mü?"

Artemisia, gözü bir şekilde savaş çekicinin tepesine yerleştirmişti. Şaşırmış görünüyordu ama çabucak toparlandı. "Öyleyse ne olmuş?"

"Onu arayan birini tanıyorum. Ve o senden alacak." "Karın mı?" diye sordu, sesi alaycı bir tonla. "Onun için endişelenmiyorum." endişelenmiyorum."

"Endişelenmelisin. Onun ne kadar güçlü olduğunu ve seni bulduğunda ne kadar çabuk öleceğini bilmiyorsun."

"Bunu denemesini isterim." "Denemesi için fırsatın olacak," diye söz verdi.

"Kavgayı bekliyorum. Bir dahaki sefere karşılaştığımızda işler çok farklı olacak."

Evet, öyle olacaktı. Çünkü o karşılaşmadan sağ çıkamayacaktı. Ben bunu sağlayacaktım.

Xander gülümsedi.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordu kadın. "Karını öldüreceğim."

Gülümsemesi yüzünden kayboldu. "Eğer değer verdiğim birine, halkımdan birine zarar verirsen, seni öldüreceğime söz veriyorum." Bunu, omurgamdan aşağı ürperten soğuk, sakın sesiyle söyledi.

Bu, Artemisia üzerinde aynı etkiyi yaratmadı. "Kral Alexandros, halkının her birine zarar vereceğim. Ve seni hayatta bırakıp izleyeceğim, sonra da en son seni öldüreceğim."

Öne doğru eğildi. "Karya gemileri yolda. Bizimle aynı anda varacaklar. Ilion'u her yönden vuracak, yok edecek ve geride tuzlu toprak bırakacağız. Sonra okyanusu geçip Locris'e de aynısını yapacağız. Ölüler için ağlayacak kimse kalmayacak."

Artemisia yüz binlerce insanı öldürecekti. Onu durdurmam gerekiyordu.

"Anlaşılan, Kral Alexandros, sizi ve halkınızı yok etmeye ne kadar kararlı olduğumuzu anlamıyorsunuz." Kafasını yana eğdi, sanki onu ölçüyormuş gibi. "Büyük Savaş'tan sonra, korkaklarınızı Karya'ya gönderdiniz. En zayıf adamlarınız oraya kaçtı. En zalim olanlarınız. Kendileri acı çekmek istemeyen, ama başkalarına acı çektirmekten zevk alanlar. Adamları öldürüp ailelerini çalanlar. O eşler karşı koyamadılar, ama yeni kocalarıyla konuşmayı reddettiler. Onlarla yemek yemeyi reddettiler. Oğullarına ve kızlarına Ilionluları nefret etmeyi öğrettiler. İntikamımızı alana kadar zamanımızı bekledik."

"Sen de o zayıf, zalim adamların soyundan gelmiyor musun?" diye sordu Xander, onu alaycı bir şekilde.

Gözlerinde öfke parladı. "Sanırım ikimiz de öyleyiz. Bu da bizi ne yapar, aile mi?"

"Eğer biz bir aileysek, o zaman Ilion o ataların borcunu ödesin. Yapılanların bedelini ödemeye çalışabiliriz."

"Lokris, bir kadına karşı işlenen bir suç için bin yıl ödedi. Ilion, binlerce kadına karşı işlenen bir suç için ne kadar süre ödemeli?" diye sordu sakın bir sesle. "Tanrıçan Lokrisli bakirelerin kurban edilmesini mi istedi? Benim tanrım ölüm ve yıkım istiyor ve annesinin inşa ettiği her şeyi yıkmak istiyor. Kabul edeceğim tek ödeme, halkının kanıdır."

"İyi niyetle pazarlık yapmak istemiyorsan neden beni esir aldın?" Xander, zayıf bir nokta arıyormuş gibi zincirlerini hafifçe çekti. Artemisia'nın bunu fark edip etmediğini merak ettim.

"Çünkü sevgili şehrinle 'güvenli dönüşün' için pazarlık yapacağım. Ve onlar kabul edip kapılarını açar açmaz, içerideki herkesi katledeceğim."

Bir parçam Rokh'u göndermediğime pişman oldu. Bu, Troas'ın bilmesi gereken bir bilgiydi.

Ama sanırım bunun pek önemi yoktu, çünkü Artemisia planını uygulamaya koyma şansı bulamayacaktı. O gelmeden önce kocamı kurtaracak ve şehre dönecektim.

Ordular yavaş hareket ediyordu.

"Bana öyle geliyor ki, sen müzakere edecek durumda değilsin," dedi Xander. "Komutanın kim? Neden gidip onu buraya getirmiyorsun?"

Artemisia'nın yüzünde saf nefret dolu bir ifade belirdi, sonra muhafızlardan birini çağırarak generali bulmasını istedi.

Bu, savaşın kurallarından biriydi. Bir savaş esiri, ordunun lideriyle görüşme talep etme hakkına sahipti.

Onun gelene kadar sessizce oturdular. Tam zırhlı olarak içeri girdi. Miğferini çıkardığında, saçlarında ve sakalında gri teller olan orta yaşlı bir adam olduğunu gördüm. Ciddi ve kendinden emin ifadesiyle bir askeri komutan gibi görünüyordu.

"Özür dilerim, Kral Alexandros," dedi. "Bu, birbirimizle tanışmak için pek medeni bir yol değil."

"Sizinle aynı fikirdeyim, General..."

"Enyalios," dedi adam. "Beni buraya neden çağırdınız?"

"Sizinle müzakere etmek istiyorum," dedi Xander.

"Sen hiçbir şey için müzakere edecek durumda değilsin," diye Artemisia hırlayarak araya girdi.

General, sanki konuşmamış gibi onu görmezden geldi. "Ne teklif ediyorsun?"

"Ilion'a yürüyüşünüze son verin. Geri dönün ve adamlarınızı evlerine götürün. Bunun için ne kadar altın gerektiğini konuşabiliriz."

"Neden onu dinliyorsun?" diye sordu Artemisia ayağa kalkarak. "O yalancıların ve istismarcıların çocuğu."

Enyalios sonunda onu dikkate almaya tenezzül etti. "Çünkü herkes senin cinai hevesini paylaşmıyor. Kralı savaş ilan etmeye ikna eden sendin ve buradaki birçok adam savaş istemiyor, eve dönmeyi tercih ediyorlar. İki ulusumuz arasında bir antlaşma müzakere etmenin bir yolu varsa, o zaman..."

"Anlaşma mı?" diye bağırdı. "Bin yıldır bir anlaşma için beklemedik! Arion'un istediği bu değil."

"Onun adına mı konuşuyorsun?" diye karşılık verdi

general. "Ben onun çekicisiyim."

"Çünkü tüm kardeşlerini öldürdün. Çekiç sadece ailenin erkekleri tarafından kullanılabilirdi."

"Hiçbiri kalmadı," dedi dişlerini sıkarak. "Sadece ben varım. Ve Caria'yı zafere ben götüreceğim."

"Planın kusurlu ve işe yaramayacak. Liderlik etmek için gerekli deneyim ve bilgidен yoksunsun," dedi Enyalios. "Troas'ın surları bin yıldır ayakta duruyor, bunun bir nedeni var. Onlar aşılmaz."

"Troas'ta yaşadım. Şehri ve savunmasını çok iyi tanıyorum," dedi.

"Tapınakta yaşadın ve sadece birkaç kez dışarı çıktın. Sen neredeyse hiç işe yaramazsın. Bize yardımcı olabilecek değerli hiçbir şey öğrenmedin."

"Onların kralını yakaladım!" diye karşılık verdi, Xander'ı işaret ederek.

"Dolion onu almanı mümkün kıldı. Ve Dolion, gerçek sonuçları olan bilgileri paylaşan kişidir. Gidebilirsin,

Artemisia. ık."

Enyalios Xander'e döndü. "Şimdi, dediğimiz gibi, ne teklif etmeye hazırsın?"

"Beni görmezden gelemezsiniz!" diye haykırdı Artemisia.

Bu, generalin sonunda öfkesini kaybetmesine neden oldu. "Evet, görmezden gelineceksin! Burada hiçbir yetkin ve söz hakkın yok! Sen oyuncaklarıyla oynayan, savaş oyunu oynayan küçük bir kızsın..."

Artemisia, Arion'un çekicini aldı ve Enyalios'un kafatasını onunla ezdi. O yere düştüğünde ben de nefesimi tuttum.

"Bu sana oyuncak gibi mi görünüyor?" diye cesedine alaycı bir şekilde sordu. "Artık yetkili olan benim. Bizi zafere ben götüreceğim!"

Xander bir ses çıkardı ve Artemisia, çekici sıkıca elinde tutarak ona doğru döndü. "Bir şey mi söylemek istedin, Kral Alexandros?"

Sanki kız onun önünde bir adamı öldürmemiş gibi, yüzünde kayıtsız bir ifade vardı. "Generalini öldürdüğün halde ordunun seni takip etmesini nasıl bekliyorsun? Bunun hoşlarına gideceğini sanmıyorum."

Cevap vermeden önce göğsü birkaç saniye boyunca hızla inip kalktı. "Ilion'dan ayrılırken büyük miktarda altın almayı başardım. Tanrınızın heykelinden. Onlara sadakatleri karşılığında ödeme yapacağım."

"Parayla satın alınan sadakat gerçek sadakat değildir."

"Yeterince yakındır," diye tersledi. "Ve hepsi de benim kadar Ilion'un yok edilmesini istiyor."

Bu, generalin ölmeden önce bana söylediği şey değildi ve Xander'ın yüzünden onun da aynı sonuca vardığını anlayabiliyordum.

"Aslanın önderlik ettiği geyik ordusu, geyiğin önderlik ettiği aslan ordusundan daha korkutucudur," dedi ve generalin cesedine tekme attı. "Onlar beni takip edecekler. İntikam ve nefret ateşini körükleyen ve bu günü bekleyenler Karya kadınlarıdır. Benden önceki nesillerin erkekleri harekete geçmek için çok korkaktı. Bizim daha güçlü olana kadar beklemek istediler. Ordu daha büyük, silahlarımız ve paramız daha fazla olana kadar. Artık zafer benim olacak ve bunu elde edip edemeyeceğime bir erkeğin karar vermesini beklemeyeceğim."

Birisi çadırın dışından generali arayarak onun adını seslendi.

"Bence, adamların yaptıklarını kendi başlarına öğrenmeden önce dışarı çıkıp hasarı azaltmaya çalışmalısın," dedi Xander.

Artemisia'nın gözlerinde kısa bir an için tedirginlik belirdi. Çadırın girişini kaldırdı, sanki çıkmak niyetindeymiş gibi. Ama sonra dönüp ona şöyle dedi: "Hâlâ sana ihtiyacım olduğu için tanrıma şükretmelisin."

KONUŞMA

Bütün gece Xander'ın yanında kaldım. Ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve o beni duyamıyordu, ama en azından yanında olabilirdim. Artemisia, muhafızlara generalin cesedini kaldırmalarını söyledi ve Xander'a daha fazla zehir vermek için bizzat çadırın içine geldi.

Xander sesini çıkarmadı ama zehirin onu etkilediğini görebiliyordum. Zehirin aramızdaki bağı bozduğunu ve bu yüzden onu hissedemediğimi düşündüm.

"Lia?"

Zalira beni sallayarak uyandırdı. "Çok derin uyuyordun. Endişelendim."

"Çünkü gece yürüyüşü yapıyordum. Xander'ı buldum." Kız kardeşlerime gördüğüm ve duyduğum her şeyi anlattım.

İo'ya döndüm. "Yanında zehir panzehiri var mı?"

"Evet. Fazla eşya aldım. Gerekirse ona güçlendirici iksirler de vereceğiz." Çok endişeli ama kararlı görünüyordu.

"Artemisia ordusunun generalini mi öldürdü?" diye sordu Ahyana, kollarını kendine dolayarak.

Terreddüt etmeden. Nefes almak kadar kolay. Düşündüğü bir şey gibi bile görünmüyordu, sadece harekete geçti ve bir adamın ölümüyle sonuçlandı.

Xander ile anlaşmaya varmaya ve bu savaş başlamadan önce durdurmaya çalışan bir adam. Başımı salladım.

"Hazırlanalım," dedi Zalira ve hepimiz gömleklerimizi ve pantolonlarımızı çıkarıp tuniklerimizi giydik, çantalarımızı topladık.

Tanrıçanın kılıcını aldım ve bacağıma bağladığım kınına koydum. Xiphos'umu belime taktım. İhtiyacım olduğunda her iki silaha da ulaşabileceğimden emin olmak istedim.

Herkes giyinince, Suri'nin kollarındaki bandajları çıkardığını gördüm. Hepimiz,

Terawolf saldırısı sırasında ısırıldığında oluşan yara izlerini biliyorduk, ama o yine de her gün kollarını sarmayı tercih ediyordu.

Bu sabah durum değişmişti. Ve ben de buna sevindim.

Ona gülümsedim, o da başını sallayarak gülümsedi.

Luna hala uyuyordu ve ben atıma tırmandığımda lo onu bana uzattı. Küçük ejderhamı önüme koydum ve kaymaması için bir elimi üzerinde tuttum. Ahyana, şahin sayesinde kampın yerini bildiğı için öncü oldu.

lo arkada kalmıştı. En deneyimli binici olarak, Xander'ı bulduğumuzda onun atını getirmekle görevliydi. Troas'a geri dönmek için bir araca ihtiyacı olacaktı.

At sürerek geçirdiğimiz saatler bana düşünme fırsatı verdi. Plan yapma konusunda pek iyi değildim, ama kafamda gerçek bir plan oluşmaya başlamıştı. Kimseyi tehlikeye atmadan ve muhafızları uyandırmadan kampa gizlice girip Xander'ı geri getirmek için bir yol bulmuştum.

Savaşarak yolumuzu açmak istemiyordum. Bunu başarabileceğimizi sanmıyordum. Benim gücüm ve onun yeteneğı olsa bile, çok fazla asker vardı.

Öğleden sonra geç saatlerde küçük bir köye vardık. Kız kardeşlerim atlar için ekstra yem alırken, bana kıyafetlerinden birini, bir sepeti ve iki çarşafı satmaya razı olan bir kadın buldum.

Çarşafı sepete koydum ve üzerine Luna'yı yerleştirdim. Luna'nın kazara düşmesinden endişelenmemek için sepeti atıma bağladım.

Çünkü daha hızlı gitmek istedim. Atları sınırlarına kadar zorlamak istedim.

Karyalıların kampına bir an önce ulaşmak için.

Ama lo buna karşı çıktı. Haklı olduğunu biliyordum ama bu kadar uzun sürmesinden nefret ediyordum.

Tüm o saatleri planımı sağlamlaştırmak için harcadım. Quynh'in mutfak hizmetçisi olmayı seçme nedenini açıklarken bana söylediklerini düşündüm.

Kadınlar çoğu zaman göz ardı edilir. Erkekler bizim onlardan daha zeki olabileceğimize veya onları yenebileceğimize inanmazlar, bu yüzden de bizi hiçbir zaman bir tehdit olarak görmezler.

Ve bana orduların seferleri hakkında bilgi veren Demaratus'tu. Orduların arkasında her zaman askerler ve hayvanları için yiyecek, herkes için su, cephane, savaş ganimetlerini taşımak için arabalar, zırh ve silahları onarmak için gerekli malzemeler içeren bir ikmal konvoyu bulunurdu; bu konvoy aslında hareketli bir köydü.

Bana bunu anlatırken tamamen sarhoştı ve kollarını sallıyordu. "Eğer ikmal trenini yok edersen, tüm orduyu yok edebilirsin!"

Beni ilgilendiren kısım bu değildi. Ordu bu konvoylara çok fazla güveniyordu, bu yüzden genellikle iyi korunuyorlardı. Hayır, benim yararlanmayı planladığım kısım, konvoyda neredeyse tamamen kadınların bulunmasıydı.

Elbette hetaerae de vardı, ama aynı zamanda aşçılar, çamaşırcı kadınlar, şifacılar, terziler, dokumacılar, toplayıcılar da vardı. Savaşmazlardı ve sadece orduya hizmet etmek için oradaydılar.

Quynh'in deyimiyle, "fark edilmeyen, görülmeyen, unutulan" hizmetçiler. Bu benim içeri girme yolum olacaktı.

Ayrıca arazi de bizi yavaşlatıyordu. Troas yakınlarındaki ormanlar ve çayırların aksine, Syrrilline Dağları'nın kuzeyindeki bölge tepeler ve vadilerle doluydu ve bazıları tek bir geçit vardı. Ahyana, doğru yolları bulmak için farklı kuşları keşif görevine çağırarak zorunda kaldı.

Akşam yemeği için mola verdik. Ben yolumuza devam etmek istiyordum ama lo, atların yaralanma riskini göze alamayacağımız için onların su içip dinlenmelerinin şart olduğunu söyledi.

"Sanırım o kılıcı görmeye hazırım," dedi Ahyana. "Eğer izin verirsen."

Buna engel olacak bir neden görmedim. Kınından çıkardım ve ona uzattım. Sanki elinde patlayacakmış gibi dikkatlice aldı.

Ahyana kılıcı bir yandan diğer yana salladı. "Eğer sözleri söylersem ne olur sence?"

"Üçüncü derece yanıklar," dedi lo.

"Denemek istiyorum. Merak ediyorum." Ahyana kılıcı vücudundan uzak tuttu. "Dea Nikos."

Hiçbir şey olmadı.

Gözlerini kısarak kapattı ve hayal kırıklığıyla açtı.

"Belki bozulmuştur. Ya da belki sadece mağarada işe yarıyordu. Sen dene," dedi ve kılıcı bana geri verdi.

"Dea Nikos." Hemen alev aldı. Artemisia'nın bölgede casusları varsa onu fark edeceklerinden endişelenerek aceleyle kapattım.

"Bunu yapmanın haksızlık olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ahyana gülümseyerek ve başını sallayarak sordu. "Bütün bu yetenekler."

Onun sözleri üzerine gözlerim fal taşı gibi açıldı. Belki de sfenks bunu kastetmişti. "Çok" yeteneğin olduğunu söylemişti.

İo da aynı sonuca vardı. "Lia, senin birçok gücün var. Birçok yönün var."

Şimdiye kadar en az üç tane vardı. Başkaları da var mıydı? Keşke önümde bir liste olsaydı da her birini söyleyip ne olacağını görebilseydim.

"Nasıl? Neden?" diye sordum.

"Yine 'çünkü sen kurtarıcısın' demek zorunda mıyım?" diye sordu İo. Başka ne yapabilirdim ki?

Yolculuğumuza devam ettiğimizde, hatırlayabildiğim yönleri gözden geçirdim. Bunları hatırlamak zordu çünkü beynim Xander'a ve onu kurtarmaya odaklanmak istiyordu.

Ama söylediğim şeylerin hiçbirinde bir şey olmadı.

Ahyana bize dönüp "Geldik. Bu sırtın hemen ötesindeler" dediğinde saat neredeyse gece yarısı olmuştu.

Atları tepenin eteğine bağladık ve orduyu görmek için tırmandık. Sırt çizgisini görmek için karın üstü sürünerek ilerledik.

Ay dolunaydı ama ona ihtiyacımız yoktu. Altımızda çok sayıda kamp ateşi vardı; bir insan ve ateş denizi, manzarayı gökyüzündeki yıldızlar gibi aydınlatıyordu. Nerede bittiğini bile göremiyorduk; ordunun arka kısmı bazı tepelerin arkasında gizlenmişti.

"Tanrıça adına," diye fısıldadı Zalira.

Hiçbirimiz bu ordunun ne kadar büyük olduğunu bilmiyorduk.

"Bu ne..." lo eğilip ayak bileğinin altından bir şey çıkardı.

Üzerine ok saplanmış siyah bir kuştı. Ahyana onu elinden aldı ve öfkeden sesi titriyordu. "Bir kuzgun. Dolion söylediği gibi onları öldürüyor. Aralarında Rokh olanlar varsa diye."

Neden Xander'ı hissedemiyordum? Belki zehir onu etkiliyordu, ama artık ona yeterince yakındık, onu tekrar hissedebilmeliydim.

Onun öldüğü ihtimalini düşünmememe izin vermeyecektim.

"Tepeden aşağı inelim," dedim. Duyulmayacak kadar uzak olduğumuzdan emindim ama birinin bizi fark etme riskini göze almak istemedim.

Aşağıya vardığımızda, Zalira "Planın ne?" diye sordu.

"Sence Lia'nın bir planı var mı?" diye yanıtladı Ahyana, kız kardeşine hafifçe dirsek attı.

"Bir planım var. Ve bu plan, benim tek başıma içeri girmemi içeriyor."

Hepsi aynı anda konuşmaya başladı, Suri bile, ama ben ellerimi kaldırdım. "Bu, benim tek başıma yapmam ya da sizi geride bırakmak istememle ilgili değil. Birlikte daha güçlü olduğumuzu biliyorum. Bu, bir kişinin girip çıkmasının beş kişiden çok daha kolay olacağıyla ilgili. Çok fazla dikkat çekeceğiz."

"O haklı," dedi lo üzgün bir şekilde yere otururken.

"Ve bir şey olursa, kendimi kurtarmak için en iyi konumda olan benim," diye ekledim, argümanlarımın hiçbirini atlamak istemiyordum.

Zalira kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ya bizim yardımımıza ihtiyacın olursa?"

"O zaman kılıcı kullanırım. Hızlıca yakıp sonra söndürürüm. Dikkatli olun. Görürseniz koşarak gelin." Onları yatıştırmak için böyle söyledim. Elimden gelirse hiçbirini tehlikeye atmak gibi bir niyetim yoktu.

"Nasıl gizlice girip yakalanmayacağını planlıyorsun?" lo bana baktı ve ben cevap vermeden önce yanına oturdum.

"Ordunun peşindeki kadınlardan biri gibi giyineceğim. Zalira'dan şiddetli bir yağmur yağdırmasını isteyeceğim ve içeri gireceğim. Onu ele geçirdiğimde, dışarı çıkarken dikkatleri başka yöne çekmem gerekecek, bu yüzden

beni kaçırmak için bana yardım etmen gerekecek. Bunu yapabileceğini düşündüm, Ahyana. Yağmurda ne uçabilir?"

"Yağmurda her şey uçabilir," dedi. "Ama uçmayı sevmezler. Çok daha zordur; su onları ağırlaştırır ve buna karşı mücadele etmek zorundadırlar. Muhtemelen eşek arıları çağıracağım. Yağmurda uçmak onları çileden çıkarır."

Kulağa mükemmel geliyordu.

İo çantasına uzandı, bir güçlendirme iksiri çıkardı ve bana uzattı. "Neden yağmur istiyorsun?"

"Bu, çadırlarından çıkanların sayısının azalacağı ve çıkanların da mutsuz olacağı anlamına gelir. Bana meydan okumaktan çok kendi rahatsızlıklarıyla ilgilenecekler."

Ahyana da İo'dan bir iksir aldı. "Şimdi mi gidiyorsun? Gecenin karanlığında mı?"

"Hayır. Şu anda kampta dolaşan tek insanlar muhafızlar. Dikkat çekerim. Kadınlar sabah erken kalkıp güne hazırlanacaklar. O zaman gizlice gireceğim."

"Nereye gideceğini nasıl bileceksin?" diye sordu Zalira, güçlendirici iksiri çantasına koyarken.

"Eski savaş ustam bana, generallerin kampta yer alacakları yerlerin farklı olduğunu söylemişti. Bazıları en iyi korunacakları için ortada olmayı isterken, diğerleri saldırıya uğradıklarında hareketin olacağı ön tarafta olmak isterdi. Bence Artemisia ön tarafta olacak. Ama bunu doğrulamak için Ahyana'ya ihtiyacım var."

O başını salladı, iksirini içti ve yönünü çağırdı. "Dea Karpophoroi." Uzakta bir yarasanın çığlığını duydum ve o bunu keşif için kullanırken bekledim.

Büyüyü kapattığında, "Önde, diğerlerinden çok daha büyük bir çadır var. Üzerinde terawolf resmi olan kırmızı bir bayrağı var." dedi.

Arion'un diğer sembolü. "Onlar orada olacaklar."

Muhtemelen uyumalıydık, ama hiçbirimiz uyuyamadı. Bunun yerine, planımı binlerce kez gözden geçirdik, her şeyin ters gitme olasılığını ve bunları önlemek için neler yapabileceğimi düşündük.

Yedek planım çoğunlukla "kendi yolumu savaşarak açmak"tan ibaretti.

Şafak yaklaşmaya başladığında, köylüden satın aldığım kıyafeti giydim ve başımı bir eşarp ile örttüm. İo hala uyuyan Luna'yı aldı ve ben de sepeti ve çarşafı birer aksesuar olarak kullandım, böylece insanlar beni gördüklerinde gözlerini üzerimden hemen geçireceklerini umuyordum.

Kampa daha yakın bir konuma geçtik. Giriş noktam aynı zamanda çıkış noktam olacaktı, böylece kız kardeşlerim beni kolayca görebilecekti.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Zalira başını salladı ve yönünü çağırdı. Yağmur hemen, şiddetli bir şekilde yağmaya başladı. Ben zaten sırlıklam olmuşum.

"Geri döneceğim," diye söz verdim onlara.

Yaklaşmamı gizlemek için ağaçların arasında kaldım. Muhafızların beni görebileceği açık alana çıkmadan önce derin bir nefes aldım. Yağmurda yakalanmış biri gibi kampın yönüne doğru koştum.

Demaratus bir keresinde bana, düşman hatlarının arkasına sızmanın sırrının, oraya aitmişim gibi davranırsam insanların da buna inanacağı olduğunu söylemişti.

İlk çadıra ulaştığımda bir sesin "Sen, oradaki! Nereden geliyorsun?" diye bağırdığını duydum.

Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. "Tuvalet ihtiyacımı gideriyordum," diye yanıma gelen muhafızlara söyledim. Kılıcıyla sepetimi dürttü.

"Görevine dön" diyerek beni gönderdi.

İşe yaramıştı! Heyecanla çadırların arasından geçerek hedefime doğru yürüdüm. Ayaklarımın altındaki kırmızı toprak çamura dönüşmüştü ve sandaletlerimi kaplamıştı. Tahmin ettiğim gibi, bu korkunç koşullar nedeniyle dışarıda neredeyse kimse yoktu. Hepsi çadırlarında kuru kalmaya çalışıyordu.

Ama... üç kişi bana doğru geliyordu.

Ve ortadaki kişinin Artemisia olduğunu, iki subayın da onun yanında olduğunu fark ettim.

İntikam duyğum bana bunun benim şansım olduğunu söyledi. Üçünü de kolayca öldürüp, gözü alıp gidebileceğimi söyledi.

Ama yapmamaya karar verdim.

Ben Xander'ın güvenliğini tercih ettim.

Aptal kız, seni tanıyacak! Saklan!

Demaratus'un sesi tapınaktaki gibiydi, o kadar netti ki sanki hemen yanımda duruyormuş gibi geliyordu.

En yakın çadıra koştum, boş olmasını umuyordum. Kimseyi görmedim ve tanrıçanın beni korumasını diledim. Çadırın ağzından Artemisia ve adamlarının geçmesini izledim.

Arkamdan zayıf, yumuşak bir ses yükseldi.

"Lokrisli Euthalia, seni bekliyordum."

KONUŞMA

Bir kadın ana çadır direğinin yanında kıvrılmış, zayıf ve titriyordu. Onu neden ilk başta görmediğimi anladım — onu bir çanta ya da battaniye sanmıştım. Zararsız görünüyordu, ama en son bir şeyin beni beklediğini hissettiğimde, beni yemek isteyen dev bir kaya canavarı kız kardeşi vardı.

"Kimsin sen?" diye sordum, ona yavaşça yaklaşırken. Elim, hazırlıklı olarak kılıcımın üzerine gitti.

"Ona ihtiyacın olmayacak."

Gözleri bandajla sarılmıştı. Beni göremiyordu. Ne yaptığımı nasıl biliyordu?

"Ben Phocis'ten bir kahinim. Kahin bir aileden geliyorum, ama en güçlüsü bendim. Kariyalılar tarafından esir alındım ve ailemi kullanarak bana onlar için kehanetlerde bulunmamı zorladılar."

Çömeldiğimde, onun ana direğe bağlandığını fark ettim. Bağlarını çözmek için uzandım, ama o "Hayır" dedi.

"Seni serbest bırakayım," dedim. Onu buradan çıkaracaktım.

"Benden nefret etmelisin. Onlara Ilion'un kurtarıcısının bir Lokrisli bakire olacağını söyledim. Bu yüzden Troas'a ulaşmadan önce seni geminden almaya çalıştılar."

"Ama az önce, seni itaat etmeye zorlamak için aileni kullandıklarını söyledin." Onu bunun için suçlayamazdım. Onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım.

Başını eğdi. "En küçük kız kardeşim hastalanana ve onu şifacıya götürmediklerine kadar onlara uydu. Sonra istediklerini yapmayı bıraktım. Onlara daha fazla şey vermeyecektim. O sırada Artemisia kampa katıldı. Bütün ailemi gözümün önünde öldürdü, annemi en sona bıraktı. Sonra beni kör etti, böylece son gördüğüm şey annemin ölümü oldu."

Bu o kadar korkunçtu ki, bir an için ne söyleyeceğimi bile bilemedim. "Çok üzgünüm. Benimle gel. Kız kardeşim sana yardım edebilir."

Tunikasının köşesini aşağı çekti ve cildinin benekli, parlak kırmızı olduğunu gördüm. Sanki korkunç bir kızarıklık varmış gibi. "Enfekte olmuş bir yaram var. Kanım zehirlenmiş. Seni beklediğim için ölümle mücadele ediyordum. Sesini duyduğumda, kısa süre sonra öleceğimi biliyordum."

"Neden beni bekliyordun?"

"Kehanet tanrısı, kehanetlerinin engellenemeyeceğini sana söylememi istiyor."

Kalbim boğazıma kadar çıktı, o kadar genişledi ki nefes almakta zorlandım. İşlerin nasıl olması gerektiğini biliyordum, ama bunu böyle duymak...

... "Ilion bu savaşı kazanacak mı?"

"Gelecek her zaman değişir, her an bir öncekinden farklıdır. Ama Ilion ve Locris'i kurtarmak istiyorsan, senin fedakarlığın gerekli olacak."

Başımı salladım ve yanaklarımdan akan gözyaşlarını sildim. Ölecektim.

Kendime söylediğim tüm umutlar, bizi çevreleyen kasvetli havaya karışıp yok olmuştu.

"Locris'li Euthalia, sevginin ateş olduğunu unutma. Yaratılış ve yıkım. Her iki şekilde de kullanılabilir: bir araç olarak ya da bir silah olarak."

Bunun ne anlama geldiğini sormak üzereydim, ama o tekrar konuştu. "Zamanın azalıyor. Git."

"Seni kurtarmamı istemediğinden emin misin?" diye sordum ayağa kalkarken.

"Eminim. Birkaç dakika sonra ailemin yanına, öbür dünyaya gideceğim." Bir süre sonra ekledi: "İhtiyacın olan çadır, aradığın çadır değil. Onun güneyindeki daha küçük çadıra bak."

Onu bırakmak istemiyordum. Ölecekse, yalnız kalmasını istemiyordum. "Kahinler gizemli olması gerekmez mi?"

"Öyleyiz. Yorgunum," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Git, geç olmadan."

Yağmurun altına geri döndüm ve Artemisia'nın çadırına doğru yola çıktım. Kırmızı bayrağı gördüm ve onu takip ettim. Hâlâ Xander'ı hissetmiyordum, ama bunu aklımdan çıkarmalı ve yaptığım işe konsantre olmalıydım.

O buradaydı, hayattaydı ve onu bulacaktım.

Kahinin bana söylediği adırdı buldum ve içeri girdim. Xander orada değildi.

Bana sırtını dönmüş başka bir adamdı. Ağzında bir tıkala yere zincirlenmişti.

Kahin yanılmıştı.

Ben ayrılmak üzereydim ki adam dönüp bana baktı.

Tüm dünya bir anda durdu. Kulaklarımda beyaz gürültü patladı ve ciğerlerim çalışmadı. Nefes alamıyordum.

Tek yapabildiğim bakmak oldu.

"Haemon?" diye sordum

inanamadan. Kardeşim başını

salladı.

Gözlerim yaşlarla dolarken dizlerimin üzerine çöktüm ve ağzındaki tıkaçları çıkardım. "Tanrıça adına, bu nasıl olabilir... Sen nasılsın... Neler oluyor?" diye sordum.

"Lia." Sesi çok zayıf geliyordu. Zayıflamıştı. Gözleri ökmüştü. Onu düzgün beslememişlerdi. Üzerinde açık yaralar, yeni morluklar ve zamanla solmuş eski morluklar gördüm. Derisinde yaralanmamış bir yer yok gibiydi.

Ona sarılmak istedim, ama acısını daha da artıracağımdan korktum. "Sana ne yaptılar?"

"Şu haline bak. Ne kadar büyümüşsün." Sesi. Gülümsemesi. Onları unutmuştum. "Saın neden kırmızı?"

Ayak bileklerindeki kalın ipleri keserken, tüm ailemin Doria'ya bir özür borçlu olduğunu fark ettim. Haemon tüm bu zaman boyunca hayattaydı ve biz ona inanmamıştık.

"Bu bir rüya gibi gelmiyor," dedi.

"Değil. Ben buradayım." Ellerimi bacaklarına koydum, böylece benim gerçek olduğumu görebilsin.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Kocamı kurtarmaya geldim ama onun yerine seni buldum," dedim. "Kiminle evlisin?"

"Ilion kralıyla." Dişlerimi sıkarak kesmeye devam ettim. Bu ip neden bu kadar zordu?

"Alexandros mu? Az önce buradaydı ama şimdi yok."

Bu sözler kalbimin durmasına neden oldu ve hareketlerim kesildi. "Ne demek gitti?"

"Saatler önce kaçtı."

İçimi rahatlatan bir nefes aldım... Kardeşim bana Xander'ın öldüğünü söylüyor sandım. "Kaçtığını nereden biliyorsun?"

"Burada dinlemekten başka yapacak pek bir şey yok. Zincirlerinden kurtulup bir at çalmış. Muhafızlar ne yapacaklarını bilemedikleri için panik halindeler. Artemisia henüz haberi yok çünkü bütün gece savaş konseyindeydi ve ona söylemeye korkuyorlar."

En değerli varlığının kaçtığı haberini pek iyi karşılamayacaktı. Birinin kafası ezilebilirdi.

Ama birkaç dakika önce onu dolaşırken görmüştüm. Bu, savaş konseyinin bittiği anlamına mı geliyordu? Xander'ı aramaya gelecek miydi?

Onun gittiğini fark eder etmez alarmı çalacaktı. Bu da Haemon'u gizlice dışarı çıkarmamı engelleyecekti.

"Senin burada olduğunu biliyor muydu?" Xander Haemon'u kurtarırdı, bundan emindim.

"Hayır. Ayrı çadırlarda tutulduk. Artemisia çoğu zaman ağzımı tıkıyor."

Öfke içimi kapladı, vücudumdaki her hücreyi ateşledi... Daha iyi olmak için aldığım tüm kararlar umurumda değildi. Daha iyisini yapmak için.

Artemisia'nın bağırsaklarını deşip yavaş yavaş ölmesini izleyecektim. Ve bundan zevk alacaktım.

Sonra da karşılaştığım her Carian'ı öldürecektim. Çünkü bu, kardeşime uzun vadeli bir zarar vermişti. O, halkına katılmadan çok önce başka biri ona işkence ediyordu.

"Neden seni öldürmediler?" İpi neredeyse bitirmiştım. Biraz daha vardı.

"Çünkü ben Aianteioi'yim. Kariyalılar bile bu kuralı çiğnemek istemezler."

Küçük Ajax'ın torunlarının nasıl muamele göreceğini belirleyen yasalara hiç bu kadar minnettar olmamıştım. "Seni fidyeye karşılığında serbest bırakmaları gerekirdi, hapsedmeleri değil."

"Kralı, kanunun fidye talebinin ne zaman yapılması gerektiğini belirtmediğini söyledi," dedi.

"Yani seni sonsuza kadar esir olarak tutmayı mı planlıyorlardı?"

"Hayır," dedi başını sallayarak, ki bunun

"Onların asıl planının ne olduğunu bilmiyorum, ama Artemisia kralı beni ona teslim etmesini sağladı. Beni babamızla yapılacak müzakerelerde kullanacağını söyledi. Locris'i teslim ederse beni geri alabileceğini söyledi."

Babamız tereddüt etmeden bunu yapardı.

Locris'i Haemon'un serbest bırakılması için fidye olarak kullanmayı planlamıştı.

Ve sonra, herhangi bir savunma yapılmadan, Kariyalılar karşılaştıkları her Locriyalıyı öldürmekte özgür olacaklardı. Tıpkı Artemisia'nın Ilion'da yapmayı planladığı gibi.

Planının işe yarayacağından o kadar emindi ki, bunu iki kez yapmayı planlıyordu.

Sonunda ipi kestim ve bacaklarından çözdüm. Vücudunda çok sayıda yara ve çürük vardı. Bu beni yeniden öfkeliendirdi.

"Anahtar yukarıda," dedi, çadır direğine doğru başını sallayarak. "Artemisia onu benim ulaşamayacağım bir yerde tutmayı severdi."

Anahtarı aldım ve onun bileklerindeki zincirleri açmak için kullandım.

"Beni kilitlemesi gereksizdi. Kaçacak kadar güçsüzüm."

"Seni zehirliyor muydu?" Io'nun onunla ilgilenmesi için bunu bilmem gerekiyordu.

"Hayır. Buna gerek yoktu. Sadece sürekli yoksunluk."

Öfkeme kapılmamaya karar verdim. Kaçabilmemiz için aklımı başımda tutmam gerekiyordu. Sakin. Mantıklı.

Planımı ilk yaptığımda, Artemisia'nın çadırında muhafızlar olacağını varsaymışım. Teslimatım olduğunu söyleyerek onları geçmeyi, içeri girmeyi, Xander'ı kurtarmayı ve sonra ikimiz birlikte muhafızları alt etmeyi planlamışım.

Xander'ın muhafızların üniforması ve zırhını giymesini planlamışım.

Ama yakınlarda hiçbir muhafız yoktu ve bir tane bulsam bile, kardeşimin üzerinde hiçbir şeyin kalacağını hayal edemiyordum. Zırh

hepsi kayıp düşerdi.

Onu ayağa kaldırdım. Kendini boş ve kırılgan hissediyordu. Onu taşımam gerekirse, gücümü kullanmama bile gerek kalmayacakmış gibi. Ayağa kalktığında yana doğru sallandı.

"Hadi," dedim ve kolunu omzuma doladım. Yürümesi için ona yardım etmem gerekecekti.

Yağmurun altına çıktık ve Haemon titremeye başladı. Kendimi çok kötü hissettim; benim planım yüzünden acı çekiyordu ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onu buradan uzaklaştırmam gerekiyordu.

Diğerlerine katıldığımızda, onun ısınmasına veya dinlenmesine izin veremeyecektim. Hemen hareket etmemiz gerekecekti, çünkü bir noktada Kariyalılar, Xander ve Haemon'un kaçtığını fark edecek ve onları aramaya başlayacaktı.

Adelphia'mla birlikte düşündüğüm tüm olası senaryolarda, kardeşimi bulmak hiçbiri dahil değildi.

Ve bir kez bile kocamın kendini kurtarmış olabileceğini düşünmemiştim.

Geldiğim yeri görebiliyordum ve oraya doğru ilerledim. Çok yakındık. Ahyana'nın beni fark edip öfkeli eşek arılarını yakında salacağını umuyordum.

Ama uzun boylu bir adam önümüze çıktı, kılıcını çekip bana doğrulttu. Dolion.

KONUŞMA

Konuşmadı.

Kaslarım gerildi ve göğsüm ağrıdı. Sanki kalbim patlayacakmış gibi.

"Dolion, lütfen," dedim, yüzümden kan çekildi ve midemde toplandı.

"Bu benim kardeşim Haemon. O hasta. Onu kurtarmam lazım."

Hâlâ konuşmuyordu, sadece kılıcını bana doğrultmuş duruyordu.

"Lütfen, gitmemize izin verin," diye yalvardım. Onu ikna edebileceğimi düşünseydim dizlerimin üzerine çökerdim. Haemon'u güvenli bir yere götürmek için çaresizdim.

Çığlıklar güneyden gelmeye başladı. Ahyana arılarını salmış olmalıydı.

Üçümüz orada durup birbirimize baktık. Uzuvarımın titremesini kontrol etmeye çalıştım.

Çünkü Dolion'la dövüşüp kazansam bile, o istediği zaman muhafızları çağırırdı ve Haemon ile ben işimiz biterdi.

Kılıcını yavaşça indirdi.

Sonra şöyle dedi: "Sana çok iyi davranırdım." Bu bir uyarı mıydı? Yoksa bizi bırakacak mıydı?

Dolion, sanki arı sorununa yardım etmek istermiş gibi çığlıkların geldiği yöne doğru yürüdü. Ben Haemon'u oradan uzaklaştırdım, olabildiğince hızlı bir şekilde. Ciğerlerim donmuş gibiydi; her adımda birinin bizi çağırıldığını veya geri dönmemizi emrettiğini duymayı bekliyordum.

Ağaçlara ulaşp muhafızların görüş alanından çıktığımızda, adrenalinim boşaldıkça titremem daha da şiddetlendi.

Adelphia'm oradaydı, yardım etmeye hazırdı.

"O Xander değil," dedi lo, çantasından şişeleri çıkarmaya başlamıştı bile.

"Xander kaçtı. Bu benim kardeşim Haemon."

Ahyana omuzlarına bir battaniye örttü. "Kardeşinin öldüğünü sanıyordum!"

Haemon gülümseyerek, "Lia da öyle sanıyordu," dedi.

"Harekete geçmeliyiz," dedim. "Kaçakları aramaya gelecekler. Ve muhtemelen bir hendekte yatıp zehirden ölmek üzere olan Xander'ı bulmalıyız. Orada kalıp benim onu kurtarmamı beklemek yerine."

İo, Haemon'un boğazına birkaç iksir döktü. "Dürüst olmak gerekirse, Xander muhtemelen senin onu kurtaracağını beklemiyordu."

Bana beni sevdiğini söyledikten sonra mı? Nasıl bunu beklemezdi ki? Derin bir nefes aldım. Endişemi ve kaygımı sinirlenerek örtbas ettiğimi biliyordum.

Zalira görünüşünü kapattı ve Ahyana ona ayağa kalkmasına yardım etmek zorunda kaldı.

O fırtınayı uzun süre içinde tutmuştu.

Ve... hala devam ediyordu.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi, nefesi kesilmiş gibi. "Sanki o kadar çok yağmur yağdırdım ki, fırtına kendi kendine devam etmeye karar verdi."

"Sihir yapabiliyorsun?" Kardeşim şaşkın bir sesle sordu.

Onu atlara doğru yürümesi için yardım ettim. "Hepimiz yapabiliriz. Yolda anlatırım."

"Doria nasıl?" diye sordu.

Bu ona söylemem gereken ilk şey olmalıydı ve söylemediğim için kendimi kötü hissettim. "O bizimle sarayda yaşıyor. Senden hiç vazgeçmedi. Bütün bu zaman boyunca senin hayatta olduğunu ısrarla savundu ve haklı çıktı. Seni çok özlüyor."

O zayıf bir şekilde başını salladı ve ben onu atıma bindirdim. Tek başına binerse düşeceğinden emin olduğum için onu benimle paylaşmak zorundaydık. Çantamdan biraz yiyecek çıkardım ve ona verdim. "Ye."

İo bir taş kullanarak atına tırmandı. "Xander'ı nasıl bulacağız?"

Parşömene göre, kuzeyimizde büyük bir su kütlesi, güneyimizde dağlar ve doğumuzda Kariyalılar olduğunu biliyordum. Doğrudan batıya, Troas'a geri dönecek miydi? Düz bir çizgi halinde ilerleyip

ordudan olabildiğince uzaklaşmaya çalışacak mıydı? Yoksa izlerini gizlemeye mi çalışacaktı?

Ya da kuzeye, Cyzicus'a gidersen? Bir gemi kiralayıp Troas'a o yoldan dönebilirdi.

Ne olursa olsun, hemen karar vermem gerekiyordu. Karyalıların ordugahlarını terk edip bu tarafa geleceğini biliyordum. Onlardan önce ona ulaşmalıydık.

Çünkü ordunun kendisi yavaş hareket etse de, onu aramak için avcı grupları gönderebilirlerdi.

"Batiya gidelim ve ne olacağını görelim," dedim. Bunu seçtim çünkü ben de öyle yapardım.

Suri, pek memnun görünmese de Luna'yı benim için aldı. Bir yanımla gülmek istiyordu. İle bir hayat kurmayı umuyorsa, küçük hayvanlara alışması gerekecekti.

"O nedir?" diye sordu Haemon.

"Luna. O bir eter ejderhası."

"Ne?"

"Bilmediğin çok şey var." Ona ailemizin durumunu, Quynh'in aşık olduğunu ve hamile olduğunu, Xander'ın Kallisto'nun nişanını bozduğunu anlattım.

Haemon'un hayatta olması her şeyi değiştirdiğini birden fark ettim. "Locris'in kralı olacaksın," dedim.

"Artemisia istediğini yaparsa, hiçbir şeyin kralı olmayacağım." Pasteli'den bir ısırik daha aldı. "Sen ne yapıyordun?"

Yaşadığım her şeyi anlatmak için elimden geleni yaptım. Xander ile olan ilişkimle ilgili detayların çoğunu atladım. Ağabeyimin anlayacağını sanmıyordum.

Anlatmam bittiğinde bir dakikadan fazla sessiz kaldı. Sonra şöyle dedi: "Bana kendinin bir kurtarıcı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Öyle," dedi İle.

"Seni yeni geri aldım. Ölmeni istemiyorum," dedi Haemon ve ben boğazımdaki yanıcı yumruyu yutmak zorunda kaldım.

Çünkü ona bunun olmayacağına dair söz veremezdim. Kahin az önce bana bunun olacağını söylemişti.

Ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Xander'ın ışığı bana geri döndüğü anda neredeyse attan düşüyordum. Elimi göğsüme koydum, onun hala hayatta olduğunu bildiğim için çok minnettardım.

"Bu taraftan," dedim ve öncü olmaya başladım. "Onu hissediyorum!"

Adelphia'm saatlerce beni takip etti. Xander'ın ışığı gittikçe güçleniyordu. Yaklaşıyorduk.

Kendimi tutamadım. Atımı daha hızlı gitmesi için teşvik ettim. Ona ulaşmam gerekiyordu. Zalira arkamdan seslendi, ama hepsi beni takip etti.

Işık beni tozlu, asfaltsız bir patıkaya götürdü ve bu patika doğrudan

. . .

Bir hana.

Xander içerideydi.

Katiller, hırsızlar ve canilerle birlikte.

Orada kendi isteğiyle bulunması imkansızdı. Biri onu kaçırmış olmalıydı.

Atımdan inerken inledim. Haemon da aynı şeyi yapmak için harekete geçti ama onu durdurdum. "Atlarla burada kalacak mısınız?"

"Seni bensiz oraya girmenize izin vermem," dedi. Yiyecekler ve lo'nun hazırladığı iksirler sayesinde durumu daha iyiydi, ama henüz iyileşmemişti. Savaşması imkansızdı. Ayakta durabilseydi şaşıırırdım.

"Senin için endişelenmek zorunda kalırsam, savaşmam daha zor olacak. Kendime bakabileceğime söz veriyorum. On dakika içinde kocamla birlikte dışarı çıkacağım. Eğer çıkmazsam, sen de peşimden gelebilirsin."

Ona kılıcımı uzattım ve bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu. Kısa bir baş hareketiyle onayladı. Haemon'un beni korumaya alışkın olduğunu biliyordum, ama artık buna ihtiyacım yoktu.

Kız kardeşlerim geldi ve attan indi, atlarının dizginlerini Haemon'a uzattılar.

Tanrıçanın altın kılıcını çıkardım ve önden gittim.

Ana salona girdiğimde, uzak duvardaki şöminede ateş yanıyordu ve odada tahta sandalyeler ve masalar dağınık bir şekilde duruyordu. Yorgun, yaşlı bir kadın barın arkasında durmuş, kokusundan anladığım kadarıyla müşterilerine bira gibi bir şey ikram ediyordu.

Biz girmeden önce bu odada konuşan, gülen ve oyun oynayan iki düzine kadar erkek vardı.

Ve her biri bizi görünce silahlarını çekip ayağa kalktı.

"Burada sorumlu kim?" diye sordum.

"Benim." Konuşan adam şöminenin yanında durmuş, bir hetaera ile flört ediyordu. Onu bırakıp bize doğru yürüdü. "Ben Autolycus, hırsızların kralı. Evime hoş geldiniz."

Uzun boyluydu, koyu saçlı, koyu gözlü ve altın kahverengi tenliydi. Tuniği parlak kırmızıydı. Her iki kulağında da birkaç küpe vardı ve parmaklarının her birinde bir yüzük takıyordu.

"Genellikle güzel kadınları aramak zorundayız. Onlar kendi istekleriyle bizim ağıma girmezler."

Adamlar tehditkar bir şekilde güldüler ve bu ses tüylerimi diken diken etti.

"Örümceklerden nefret ederim," dedim.

O tsk diye ses çıkardı. "Ne yazık."

"Kafanı seviyor musun?" diye sordum.

Sorum onu şaşırttı ve bu yeni durumdan çok hoşnut görünüyordu. Eğer o hırsızların kralıysa, insanların genellikle ona bu şekilde konuşmadığından emindim. "Çok. Neden sordun?"

"Çünkü onun boynunda kalmasını istiyorsan, bana ait olanı bana geri vereceksin."

"Peki, senin olan ve benim çaldığımı düşündüğün şey nedir?" diye sordu Autolycus ve adamlar yine güldüler.

"Kocam. Ilion kralı."

"Özür dilerim, kraliçem. Bu hanın tek kralı benim." Kılıcı kaldırdım. "Dea Nikos."

Kılıç alev aldı ve hanın içindeki herkes bir adım geri attı. Autolycus'un tüm tavırları değişti. "Oh, sen demek Kral . Bu taraftan. Beni takip et."

Kılıcı aydınlatmaya devam ettim ve adelphia'mla birlikte onu takip ettik. Bizi merdivenlerden yukarı çıkardı ve koridorun sonundaki bir odaya götürdü.

"O içeride," dedi.

"Sen veya adamlarından herhangi biri bir şey yapmaya kalkışırsa, bu hanın içindeki herkesi seve seve katlederim. Anladın mı?" diye sordum.

Autolycus, biraz endişeli görünse de, yine de kibar tavrını koruyarak başını salladı. "Elbette, kraliçem. Bu kadar sinirlenmenize gerek yok."

"Sırf bu berbat şaka için onu öldürmelisin," dedi Ahyana, hırsızların kralı ayrılırken.

Kapıyı açtım ve yatakta... Xander vardı.

Onu görünce kalbim küt küt attı. Io hemen arkamdan koşarak yanına gittim.

Göz kapaklarını araladı. "Senin elinde yanan bir ölüm kılıcı olması konusunda ne hissedeceğimi bilmiyorum."

Unutmuştum. Kapatmıştım. "Bu, kavgada beni yenmeni çok daha zor hale getirecek."

Gülümsedi. "Seni nasıl etkisiz hale getireceğimi hala biliyorum."

Sadece kocam ölüm döşeğinde yatarken bana flörtöz sözler söyleyebilirdi.

Bunu gizlice seviyordum.

Io araya girerek ağzını açmasını söyledi. Ona en az altı farklı iksir verdi.

İçmeyi bitirdikten sonra başını bana doğru çevirdi. "Kraliçe olarak ilk yaptığın şey bir kurtarma operasyonu başlatmak mıydı?"

Beni endişelendirdiği için onu boğazlamak ve onu çok özlediğim için ona sarılmak istedim. "Yerinde kalsaydın işe yarardı. Kurtarma operasyonu sürerken kendini kurtarabilecek tek kişi sensin."

Bu, gülümsemesini daha da genişletti.

"Panzehir işe yarıyor mu?" diye sordum. "Çünkü ölürsen seni öldüreceğim."

"İşe yarıyor," dedi. "Şimdiden daha iyi hissediyorum. Zehirlendiğimi nasıl anladın?"

"Gece yürüyüşümde. Seni ve Artemisia'yı gördüm. Ve onun eski generalini." Sadece onun duyabileceği şekilde ona yaklaştım. "Bütün gece seninle kaldım. Seni bırakmaya dayanamadım."

"Karım, benim için endişelendiğini mi söylüyorsun?" diye alay etti ve ben yine ona yumruk atma isteği duydum.

"Şu haline bak. Nasıl endişelenmem?"

"Son zamanlarda aynaya bakmadım ama eminim berbat görünüyorum." "Şimdi kibirli olmanın sırası değil. Hayır, zavallı yakışıklı adam

normalde olduğu kadar yakışıklı değil. Ne yapacaksın şimdi?"

"Beni yakışıklı mı buluyorsun?" diye flörtöz bir şekilde sordu ve içimden bir sıcaklık dalgası geçti.

Bana ne olmuştu böyle? Adam neredeyse ölmüştü ve ben tek istediğim onun üzerine atlamaktı.

"Yürüyebilir misin?" diye

sordum. "Yürüyebilirim."

Yavaşça ayağa kalktı.

Ayağa kalktığında ona sarıldım. Kendimi tutamadım. O kadar gerçek ve sağlamdı ki.

Saçımın üst kısmını öptü. "Ben iyi olacağım."

"Beni terk etmeyeceğine söz vermiştin."

"Bu konuda fazla seçeneğim yoktu." Sesi yorgun geliyordu, ama sesinde bir gülümseme de duyuyordum.

Antidotu ona ulaştırmadan önce ölseydi ne yapardım? "Seni neredeyse kaybediyordum."

"Bunun olmasına asla izin vermezdim. Hırsızları yenmek üzereydim."

Bu beni gülümsetti. "Biliyorum."

Parmağını çenemin altına koyarak yüzümü kendininkine doğru

kaldırdı. "Yalancı." "Sen başlattın."

Bana öpüşmek için eğildi ve dudakları benimkilerle birleştiğinde hissettiğim tamamlanma, doğruluk hissi... beni alt üst etti.

Zalira boğazını temizledi ve ben ondan uzaklaştım.

Odadaki diğer insanları tamamen unutmuştum.

"Aşağıda bekleyen tüm suçlular varken, muhtemelen gitmeliyiz," dedi Ahyana, gözleri parıldayarak. Daha sonra benimle dalga geçecekti.

Ve ben de ona izin verecektim.

Hatta bundan zevk bile alabilirdim.

Çıkarken elimi tuttu. Odadan çıktık, koridordan geçtik, merdivenlerden indik, hırsızların bulunduğu ana odaya vardık.

"Onu güvende tuttuğunuz için teşekkür ederim," dedim. Onu geri aldığım için artık iyilik yapabilirdim.

Autolycus eğildi. "Bizim için bir zevkti. Kafamı korumama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedim.

"Kraliçem, bana ihtiyacınız olursa lütfen haber verin."

"Sana ihtiyacım olduğunu düşünürsem, o duygu geçene kadar kafamı duvara vururum," dedim olabildiğince tatlı bir sesle.

Autolycus ve adamları güldüler.

Sonra kendimi kötü hissettim. O, kendi yöntemleriyle Xander'ı güvende tutmuştu, bu yüzden ekledim: "Yakında buradan geçecek bir Karyalı ordusu var. Burayı boşaltmak isteyebilirsin."

"Onların beni Troas'taki konseye fidye için satmayı planladıklarını biliyorsun," dedi Xander, büyük odadan geçerken. "Ona nazik davranmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Cömert olmayı denemek istedim."

Dışarı çıkarken o güldü ve Haemon'un attan inmek üzere olduğunu gördüm.

Xander kılıcımı aldı ve kardeşime doğrulttu.

"Dur," dedim, kolunu aşağı iterek. "O Haemon. Kariyalılar onu ele geçirmişti. Seni aramaya gittiğimde onu buldum."

"Ölmüş kardeşin mi?"

"Ölmedi," dedi Haemon neşeyle. "Kız kardeşin sayesinde, tamamen iyileşebilirim bile."

"Evet, Haemon normal miktarda ilaç alıp iyileşebilir.

Bazı insanlar gibi değil," dedi lo alaycı bir şekilde.

Tanıştırdım ve kardeşim şakayla karışık şöyle dedi: "Bir grup hırsız tarafından yakalanman bana oldukça acınası geldi. Tanrıça tarafından kutsanmış olman gerekmiyor mu?"

Xander sırttı. "Kariyalılar seni ne kadar süre esir tuttular?"

Dünyada en çok sevdiğim iki adamın birbirlerini güldürdüğünü izlerken kalbim sızladı.

Bütün bunları elde etmişken, şimdi hepsinin elimden alınacak olması çok adaletsiz geliyordu.

KONUŞMA

Han ile aramıza mesafe koyduk. Autolycus'un bizim hakkımızdaki bilgileri Carian arama ekiplerine seve seve satacağını tahmin edebiliyordum ve bunu yapsa bile sorun olmayacak kadar uzak olmak istedim.

Xander yanımda at sürüyordu ve tüm yol boyunca Haemon ile sohbet ediyordu. Hayat hikayelerini paylaşırken, bu kadar iyi anlaşmalarına ve birbirlerini bu kadar sevmelerine sevindim.

Ben gittikten sonra da arkadaşlıkları devam edecekti.

Xander'ın kardeşim söylediği bir şeye gülmesini izlerken göğsüm sızladı.

Seni seviyorum.

Bir an için bu sözleri yüksek sesle söylediğim için, asla geri alamayacağım bir şey yaptığım için çok korktum.

Çünkü onunla ilgili konularda bencil olmamalıydım. Onun duygularını paylaştığımı itiraf edip sonra onu bensiz bir ömür boyu yalnız bırakmak ona haksızlık olurdu. Aşk bağının nasıl işlediğini bilmiyordum. Belki tek taraflı, tam olarak bağlanmamış bir bağsa, o hayatına devam edebilirdi. Yeni birini bulup yeniden aşık olabilirdi.

Ve onun için bunu istediğimi fark ettim. İçimdeki dişli, kıskanç canavar haykırarak canlansa da, onu susturdum. Onun mutlu olmasını istedim.

Hayatı boyunca mutlu olmasını istedim.

Benim ona asla veremeyeceğim bir şey.

Son birkaç gün içinde olanlardan sonra, her şeyi geride bırakıp gerçek duygularımı itiraf etsem bile, kötü bir şey olacağından korkuyordum. Bunun bir şekilde onun ölümüne neden olacağından korkuyordum.

Bunun mantıklı olmadığını biliyordum, ama onunla ilgili konularda asla mantıklı olamazdım.

Aptal kız, onu mu koruyorsun yoksa kendini mi?

Cevabım yoktu. Birincisi olmasını istiyordum ama ikincisi olmasından endişeleniyordum.

Birkaç saat sonra Xander durup dinlenmemizi söyledi. Haemon kendi başına attan indi, birkaç adım yürüyüp oturabildi. Ben de attan indim ve Luna'yı kontrol etmeye gittim.

Hâlâ uyuyordu.

Herkes çeşitli görevleri yerine getirmek için harekete geçti. Kendimi gruptan uzaklaşırken buldum. Bir an yalnız kalmak, olan biten her şeyi sindirmek için bir fırsat yakalamak istedim.

Yakın gelecekte gerçekleşmesi kaçınılmaz olan her şey.

Düşmüş bir kütüğün üzerine oturdum ve derin bir nefes aldım. "Sana katılabilir miyim?" diye sordu Xander.

"Çok naziktin," dedim hayranlıkla. "Tek eklemen gereken 'lütfen' kelimesiydi. Ve evet."

Başka biri olsaydı, gitmesini isteyebilirdim. Ama o farklıydı.

Yanımda oturdu. "Zehirlenmekten çok yoruldum." "Seni zehirlenmekten kurtarmaktan yoruldum."

Bu sözlerim ona bir gülümseme kazandırdı. "Anlıyorum. Seni sürekli tehlikeden kurtarmak çok yorucu."

Sol kolundaki yara izini ovuşturdu; benim tuvalette saldırıya uğradığımda beni kurtardığında ikimizin de paylaştığı yara izi. Benimki gitmişti ama onunkisi kalmıştı.

"Neden şifacılar yaranı iyileştirmelerine izin vermedin?" diye sordum. Elimi uzatıp yaranın uzunluğunu okşamak istedim ama vazgeçtim. Sonuna kadar öğrenmek istediğim şeyler olduğu için onunla konuşmam gerektiğini fark ettim. Ona dokunsaydım, tatilimizi nasıl geçireceğimizi biliyordum.

Koluna baktı. "Sevdiğim kadının yanında olamadığım anı hatırlatması için onu saklamak istedim. Böylece onu bir daha asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Kendi nefesimle boğulmak üzereydim. Beni sevdiğini söylediğinde, bunun daha yeni bir gelişme olduğunu düşünmüştüm. Ama o, uzun zamandır böyle hissettiğini söylüyordu.

"Bu yüzden bunu saklıyorum." Parmağıyla boğazında bıraktığım yara izini okşadı. "Seni ne kadar sevdiğimin ve sana ne kadar

sana yakın olmak için ne kadar çaresiz olduğumun kanıtı."

O zamanlar beni seviyor muydu? Onun gerçekte kim olduğunu bile bilmiyordum. Sonra rüyalarımızdan birinde bana söylediği şeyi hatırladım.

Sana kılıcımı, bedenimi, kanımı adıyorum. Seni koruyup güvende tutacağım.

Sonra ona benim için canını feda eder mi diye sormuştum ve o da "Tereddüt etmeden" demişti.

Onun gerçek kimliğini öğrendikten sonra, bu sözleri beni manipüle etmek için söylediğini düşünmüştüm, çünkü bu sözler beni çok etkilemişti. Beni kandırarak önce onu sevdiğimi söylememi ve böylece ona bağlanıp onunla evlenmek zorunda kalmamı istediğine ikna olmuşum.

Olaydan sonra, onun beni kandırmaya çalışmadığını anladığımda, söylediği tüm o harika sözlere rağmen, bana hiç gerçek anlamda aşk sözleri söylemediğini fark ettim.

Orada otururken, gerçek kimliğimi bilmiyor olsaydı, belki de bunu söylememesinin nedeni başka biriyle evlenmesi gerektiğini bilmesi olduğunu fark ettim. Ve gelecekteki karısı yerine bana bu sözleri söylemesi yanlış olurdu.

O kadın da benim.

"Neden Locris'e geldin?" diye sordum. Beni bulmak ve kalbimi kazanmak için gelmediğini biliyordum, ama neden bu yolculuğu yaptığını hiç sormamıştım.

"Seni görmeye geldim. Kiminle evleneceğimi bilmek istedim."

Bu yüzden Kallisto'yu gördüğünde, diğer prensesin nerede olduğunu biliyor musun diye bana sormuştu. Beni arıyordu. "Biri beni mi gösterdi?"

"Hayır, halkın korkunç derecede sadık. Ve şüphe çekmeye başlamadan önce sadece birkaç kez sorabilirdim."

"Kim olduğumu ne zaman anladın?"

"İo hasat festivali gecesi bana söylediğinde. Bu yüzden ertesi gün Thrax'ı seni almaya gönderdim. Ama senin gibi biri olduğun için, gelip seni kendim almam gerektiğini bilmeliydim."

"Ve beni evliliğe zorlamak için."

"Birazcık."

Jason olarak onunla ilgili anılarımın saf ve gerçek, hesaplı olmadığını bilmek beni mutlu etti.

"Sana söylemem gereken bir şey var," dedim. Nabzım hızlandı. Bunun hakkında ne hissedeceğinden emin değildim.

"Bana her şeyi anlatabilirsin." Sesindeki cesaret verici tondan, onu sevdiğimi itiraf edeceğimi düşündüğünü merak ettim.

Ama bunu söyleyemezdim. "Dolion beni öptü." Bunu beklemiyordu. "Ne?"

"Onu hemen ittim ve bir daha bana dokunmaması için tehdit ettim. Bana karşı hisleri olduğunu, benimle kaçmak istediğini söyledi. Seni aldattığında, o sözleri aramızı bozmak için söylediğini düşündüm. Ama beni Carian kampında serbest bıraktıktan sonra..." Bu, onun hislerinin gerçek olduğunu düşündürdü bana. Ilion'u mahvetmek için Xander'la ilişkiyi bozmaya çalışmadığını, bunu sadece kendisi için yaptığını düşündüm.

"Neden bana söylemedin?" Sakin ama ölümcül sesi iyiye işaret değildi.

"Çünkü ilişkinize zarar vermek istemedim. Kardeşlerinizi ne kadar önemseydiğinizi biliyorum ve bunun bozulmasına neden olmak istemedim. Size söyleseydim..."

"Bana söyleseydin, onu öldürürdüm," diye bitirdi.

"Evet. Dahası da var." Dolion'un bana anlattığı tüm yalanları onunla paylaştım: Xander'ın Locris'e gitme nedeni, benim kim olduğumu başından beri bildiği, beni manipüle etmek için yola çıktığı.

"Şimdi neden beni kandırdığımı bu kadar ısrarla söylediğini anlıyorum."

"Ayrıca bana Chryseis'e karşı hislerin olduğunu ve onunla bir ilişkin olduğunu da söyledi."

"Sonra gidip senin önünde kasten onu öptüm." Başını salladı.

"Bu durumun düzelmesine yardımcı olmadı. Ama sana ondan bahsetmememin bir hata olduğunu biliyorum. Özür dilerim. Sana söylemeliydim. Söyleseydim... belki tüm bunlar yaşanmazdı. Ama onun benim arkadaşım olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Birkaç dakika sessizce oturdu. Az önce söylediklerimi sindirmeye çalışıyor gibiydi.

"Onu öptüğüm için üzgünüm," dedi. "Sana bunu söylediğimi hatırlamıyorum."

Neden yaptığını anlasam da, bu benim kafamda sürekli dolaşan bir görüntü değildi. "Bir daha bu konuyu konuşmasak olur mu?"

"Tamam. Başka sorunun var mı?"

Beni çok iyi tanıyordu. "Benden ne saklıyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

"Sana karşı hep açık davrandım."

"Hatırlamıyor musun? Geçen gece senden benden bir şeyler saklayıp saklamadığını sordum ve sen sakladığını söyledin. Bilmeye gerek olmayan şeyler."

"Ah. Sana aşık olduğum içindi."

Bunu bilmem gerektiğini söylemek istedim. Bu her şeyi değiştirmişti. Ama neden söylemediğini de anlıyordum.

Sol elimi tutup ağzına götürdü ve üzerine yumuşak bir öpücük kondurdu. Parmaklarımdaki alyansımı çevirdi. "Yüzüğün için neden Chalcidian çeliği seçtiğimi biliyor musun?"

Bunun bir tür hakaret olduğunu, altın veya gümüş gibi değerli bir metale layık olmadığını düşünmüştüm. Kafamı salladım.

"Çünkü bana seni hatırlattı. En sevdiğin silahla aynı malzemeden yapılmış. Güçlü, dayanıklı, kalıcı. Baskı altında parçalanmazsın. Dayanırsın. En sevdiğim savaşçı için başka ne tür bir yüzük seçebilirdim ki?"

Ağlamamaya karar verdim, ama yine de boğazımda bir yumru hissettim, bu da yakında ağlayacağımı gösteriyordu.

"Ve üzerine anahtar deseni kazınmış çünkü sana olan aşkım sonsuz."

Yüzüğü reddettiğim için kendimi çok küçük hissettim. Onun gerçek değerini anlamadığımı için.

Beni bu kadar uzun süredir sevdiğini fark etmediğim için. "Söyleyecek bir şeyin yok mu, karıcığım?" diye sordu.

"Bana rahatsız olduğunu söylediğim halde neden bana öyle sesleniyorsun?" Bu güvenli bir konuydu. Bunu tartışabilirdik ve ben gözyaşlarına boğulmazdım.

"Sana bunu söyleyemedim, ama sana 'eşim' dediğim her seferinde, seni ne kadar sevdiğimi sana gizli bir şekilde söyleme şeklimdi."

Gözlerimden akan gözyaşları yüzünden görüşüm bulanıklaştı. "Ama bana kızgın olduğunda da 'karım' diyordun."

Elimi tekrar öptü. "Sana çok kızgın olduğumda bile, tamamen aptalca bir şey yapmaman için seni yatağımıza bağlamaya kararlı olduğumda bile, seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Sana ne kadar kızgın olursam olayım, ve eminim ki gelecekte de tekrar tekrar kızacağım, o zaman, şimdi, seni her zaman seviyorum."

Buna söylenecek tek bir şey vardı, ama ben söyleyemedim. Bunun yerine, gözyaşlarımın yanaklarımdan sıcak izler bırakmasına izin verdim.

Elini uzatıp gözyaşlarını sildi. "Kaçmayı düşünmediğim zamanlarda, tek düşündüğüm şey sendin ve sana olan özlemimdi. Gülüşünü özlüyorum. Gülümsemeni... Bana o kadar nadir verdiğin ki, benim için altından daha değerli. Düşüncelerini özlüyorum. Tavsiyelerini. Fikirlerini. Dokunuşunu özlüyorum. Cildime değen yumuşak dudaklarını, sana dokunduğumda çıkardığın iç çekişlerini. Seni öptüğümde ve daha fazlasını istediğinde boğazının derinliklerinden çıkan çaresiz sesleri."

Şimdi gözyaşlarım arzu acısıyla karışmıştı ve bu garip ama baş döndürücü bir karışımdı.

"Lia, senin acı ve öfkeni, intikam arzunu gördüm. Ve sevincini, nezaketinizi ve sevdiklerine nasıl değer verdiğini gördüm. Senin hakkında bilmediğim, yakından tanımadığım hiçbir şey yok. Ve hepsini seviyorum, her bir parçasını. Karanlığı ve aydınlığı."

Elini yüzümün yanına koydu ve ben ona yaslandım. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi ve ben titredim.

Gözleri altın alevler gibiydi ve ben bakışlarımı ondan ayıramıyordum. "Sen benim için soluduğum hava, içtiğim su, yediğim yemek kadar hayati önem taşıyorsun. Sensiz var olamam. Bir gün benim duygularımı karşılayacağın en ufak bir umut için kalbimi feda eder, sahip olduğum her şeyi bırakırım. Ve eğer olmazsa, ikimiz için de seni yeterince sevdiğime söz veriyorum."

Benden bu sözleri söylememi istemiyordu, ama onun istediğinin bu olduğunu biliyordum. Bu konuda yalnız olmadığını, benim üzerinde

benim üzerinde benim üzerinde olduğu kadar gücü olduğunu bilmek istiyordu.

Bir parçam az önce verdiğim kararları unutmak istiyordu. Onun için bu fedakarlığı yapmak istiyordum, böylece o da hayatına devam edebilirdi. Sessiz kalmalıydım.

Ama sessiz kalmak... sanki önemli bir şeyi kaybedecekmişim gibi hissettiriyordu.

"Xander, ben..."

"Lia!"

Ahyana nefes nefese koşarak geldi.

"Ejderhalar," dedi nefes nefese. "Artemisia'nın toprak ejderhaları var."

KONUŞMA

"Artemisia'nın toprak ejderhaları var da ne demek?" diye sordum, Xander ayağa kalkarken.

"Hangi yöne gitmemiz gerektiğini görmek için bir sıradan kırlangıçla bağlantı kurdum ve sonra onu Carian ordusuna geri gönderdim. Hareket halindeler. Önde, atlarına kırmızı toprak dökülen çantalar takılı süvariler var."

"Ejderhalar!" diye hatırlattım ona.

"Evet, ordunun arkasında toprak ejderhaları var. Çok büyükler." Büyükanne'nin kitabındaki çizimleri hatırladım. Toprak ejderhaları, taşlara benzeyen, delinmez pullarla kaplıydı.

Ve yüzlerce yıldır görülmemişlerdi. "Kaç tane?" diye sordu Xander.

"İki düzine? Belki daha fazla?"

Tanrıça adına. "Troas'ta ejderhalarla savaşmak için bir şeyiniz var mı?"

"Hayır," dedi, dudaklarını ince bir çizgi halinde sıkıştırarak. "Biz insan ordusuna hazırlanıyorduk, toprak ejderhalarına değil."

Ahyana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "O zaman ne yapacağız?"

"Troas'a geri dönüp onları uyarmam lazım. Surların bizi koruyup korumayacağını bilmiyorum. Herkesi güvenli olması için sarayın alt mağaralarına taşınmalıyız. Ama bunu yapmak için yeterli zaman yok."

"Ne kadar zamana ihtiyacın var?" diye sordum.

"İki gün mü? Belki üç?"

"Sana o kadar zamanı sağlayacağım," dedim. "Nasıl?"

"Onları geciktirmek için büyümüzü kullanacağız."

Xander'ın gözlerinde binlerce farklı duygu belirdi. Hayır demek istiyordu. Beni geride bırakmak istemiyordu.

Ama endişelenmesi gereken tek kişi ben değildim. O bir kraldı. Koruması gereken bütün bir ulusu vardı.

"Ben iyi olacağım," diye söz verdim ona. "Seni hırsızların elinden kurtardım, değil mi? Karian kampından kardeşimi kurtardım. Bunu yapabileceğimi biliyorsun."

Beni yakaladı ve kendine çekti. Şakağıma öptü. "Yapabileceğini biliyorum. Sadece yapmanı istemiyorum."

"Gitmelisin," dedim boynuna. "Onların dinleyeceği tek kişi sensin. Orduya komuta etme yetkisine sahipsin. Bırak bunu senin için ben yapayım."

Xander geri çekildi, bakışları yoğundu. "Bana geri döneceğine söz ver."

"Söz veriyorum." Sesime olabildiğince ikna edici bir ton kattım. "Ve Locrialılar bir şeyle tanınıyorlarsa, o da sözümüzü tutmamızdır."

Şakama gülmedi. "Senden nasıl ayrılabilirim ki?"

"Yüzbinlerce masum insanın hayatı tehlikede ve onları güvenli bir yere götürebilecek tek kişi sensin." Yüzünün hatlarını ve açılarını inceledim, hafızama kazımaya çalıştım.

O da aynısını yapıyordu.

"Hadi," dedim sonunda, elinden tutup. Bir an önce gitmesi gerekiyordu. Diğerlerine ulaştığımızda, onlara olanları anlattık.

"Haemon, Xander'la birlikte geri dönmen gerekiyor," dedim.

"Gitmeyeceğim," dedi başını sallayarak.

"Gideceksin. Savaşacak kadar iyi değilsin. Ve kocamın yalnız seyahat etmesini istemiyorum." İkincisi gerçek bir neden değildi, çünkü Xander muhtemelen tüm Carian ordusunu tek başına alt edebilirdi, ama kardeşimin gitmesi gerektiğini hissetmesini istedim.

"Kız kardeşin kendi başının çaresine bakabilir," dedi Xander, yanına alacak çantasını hazırlamaya başlarken. "Kalsan onun dikkatini dağıtırsın. Senin için endişelenir. Yapması gerekeni yapabilmesi için senin güvende olduğunu bilmesi gerekiyor."

Kocamın bana olan inancı... Sözleri, uzuvlarıma yayılan sıcak bal gibiydi. Bana güç ve güven aşıladı.

Haemon başını salladı, ama onun da gitmek istemediği belliydi. Xander lo'ya özel olarak veda ederken o da bir çanta hazırladı. lo ona sıkıca sarıldı.

Luna uyanmıştı, ben de yanına gittim.

"Güvenli olan Troas'a geri dönmelisin. Xander ve kardeşim şimdi gidiyorlar."

Hayır.

İnatçı hayvan.

Kardeşim eşyalarını toplamayı bitirmişti ve ben veda etmeye gittim. "Gerçekten iyi olacağım."

Kafasını salladı. "Seni yeni geri kazandım. Seni tekrar kaybetmek istemiyorum. Seni seviyorum."

"Biliyorum, ben de seni seviyorum," dedim. Beni kollarına aldı ve sıkıca sarıldı. Hâlâ çok kırılgan görünüyordu, sanki uçup gidecekmiş gibi.

"Ve kocanı koruyacağıma söz veriyorum. Onu ne kadar sevdiğini görebiliyorum."

Bu kadar belli miydi? Haemon'un gülümsemesini görmek için ondan uzaklaştım, ama ona karşılık veremedim.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ona söylemedim," diye fısıldadım.

"Neden?"

"Çünkü şu anda bağ tek yönlü. Ona söylersem, bu bağ daha da güçlenir, değil mi? Bana bir şey olursa, bu onu daha çok incitir."

"Lia, bu işler öyle yürümüyor. Onu sevmeseydin, sana o sözleri söylediğinde aranızda bir bağ oluşmazdı. Bu bağın yürümesi için her iki tarafın da aynı şeyi hissetmesi gerekir. Bence ona söylememek onu daha çok incitir."

Ağzım hafifçe açık kaldı. Hiç bilmiyordum.

"Haemon! Gidelim."

Kimin nereye gideceğine karar vermek için zamanımın azaldığını fark edince kız kardeşlerime yaklaştım ve Zalira, "Bir şey söylemeden önce

, biz tabii ki seninle kalacağız."

Herkes başını salladı ve ben yine gözyaşlarımı tutmak zorunda kaldım. "Varsayımda bulunmak istemedim."

"Varsaymalısın," dedi Ahyana. "Her zaman bizim seninle olduğumuzu varsay."

Ordunun ilerlemesini geciktirdikten sonra, Suri ve Io'nun bir atı paylaşmasına karar verdik, böylece Haemon ve Xander'ın her birinin kendi atı olacaktı.

Atlarına bindiler ve ben de onları uğurlamaya gittim.

"Io'ya ben bakarım," dedim Xander'a.

"Biliyorum."

"Dikkatli ol," dedim.

Sözleri söyle. Ona söyle.

Ama ben böyle istememiştim. Ona söyleyecektim. Yalnız kalabildiğimizde ve bu sözler sadece ona ait olabileceği zaman.

Bana öpücük vermek için eğildi. "Ölme," diye emretti.

"Ölmeyeceğim."

"Seni seviyorum," dedi, bağımızı kalbimde yankılandırarak, sonra bir ses çıkardı ve atı ileri atıldı, Haemon da peşinden.

Xander'ın ışığı her geçen an daha da sönüyordu.

Seni seviyorum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Ahyana.

Kız kardeşlerime dönerek, "Şimdi gidip Carian ordusuna ne tür bir zarar verebileceğimize bakalım," dedim.

"Neden o ağaçları çekmek için toprak ejderhalarını kullanıyorlar?" diye sordum.

"Çünkü zeytin ağacını öldürmenin tek yolu bu," dedi Io üzüntüyle. "Kökünden sökmek. Yeni bir zeytin ağacının olgunlaşması çok uzun zaman alıyor. Bu bölgedeki tüm Ilionlu çiftçilerin geçim kaynaklarını mahvediyorlar."

Biz, aşağıdaki vadide Karyalı ordusunu kolayca görebileceğimiz bir sırta bulunuyorduk. Ejderhaları izlemekten kendimi alamıyordum. Beklediğimden çok daha büyüktüler. Pulları kayalara benziyordu ve yürüyen tepeler gibi görünüyordardı. Uzun kuyruklarının ucunda dikenli bir top vardı ve bunların ne kadar zarar verebileceğini sadece hayal edebiliyordum.

Anlayamadığım şey, Karyalıların ejderhaları nasıl kontrol ettikleri idi. Onları istediklerini yapmaya nasıl zorluyorlardı?

Xander haklıydı. O ejderhalar Troas'ın surlarını oyuncak gibi yıkacaktı. Artemisia'nın eski generalinin surları yıkmaktan neden endişe duyduğunu anlamıyordum.

Tabii savaş sırasında ejderhaları kontrol etmelerini zorlaştıracak bir şey yoksa.

"Bir ejderhayı nasıl durdurursun?" diye sordu Ahyana. "Başka bir ejderha ile," diye yanıtladı Zalira.

Ama elimizde kalan tek ejderha, omzuma tünemiş olan Luna'ydı, ancak o da zar zor sığıyordu. Birkaç kez alaycı bir şekilde burnunu çektikten sonra, onun yer ejderhalarını sevmediğini düşündüm. "Onları durdurmak için ne yapabileceğimize bir bakalım," dedi lo. Hepimiz güçlendirici iksir içmiştik ve gücümüzü korumak için birbirimize güç vermemeye karar vermiştik. Sırayla ordunun ilerlemesini yavaşlatmaya çalışacaktık.

lo yere diz çöktü ve ellerini önüne uzattı. "Dea Khloe."

Vadiye kökler çıkıp ejderhaların bacaklarına dolandığını izledim. Başlangıçta korkmuş gibi göründüler, ama sonra ileri adım attılar ve kökleri kopardılar.

"İşe yaramıyor," dedi Ahyana

lo'ya. "Biliyorum," dedi lo.

Sonra kökleri piyadelerin peşine gönderdi ve bu, lo'nun yaptığı sürece devam eden yaygın bir paniğe neden oldu. Dayanmaya çalışıyordu, ama bu çok büyük bir güç gerektiriyordu.

Gücü kapattı ve yere yığıldı. Hâlâ uyanıktı, ama zar zor.

Bu bize birkaç saat kazandırdı, çünkü ordu tüm açıkta kalan kökleri keserek, onların ayağa kalkıp onlara zarar vermeyeceklerinden emin oldu.

Yeniden ilerlemeye başladıklarında, Ahyana onları bekliyordu. "Dea Karpophoroi."

Yer bizim etrafımızda uğuldadı ve sallandı. "O da ne?" diye sordu Zalira.

"Ağustosböcekleri," dedi Ahyana gülümseyerek.

Milyonlarca büyük siyah böcek yerden yükseldi. Askerlerin üzerine üşüşerek gökyüzünü kararttılar ve kulakları sağır eden bir ses çıkardılar. Ellerimi kulaklarımın üzerine koydum ama bu yüksek sesleri bastırmaya yetmedi.

"Şuna bak!" Tedarik treninin arkasını işaret ettim. Büyük bir asker grubu, geldikleri yoldan doğuya doğru ilerliyordu.

Firar ediyorlardı.

"Batıl inançları olabilir. Belki de bunu kötü bir alamet olarak görüyorlardır," dedi Zalira.

Karialılar ağustosböcekleriyle savaşıyordu. Böcekler çok gürültülüydü ve her yerdelerdi, sonsuz bir şekilde sürü halinde dolaşıyorlardı.

Ağustosböcekleri ejderhalardan birini rahatsız ediyordu ve ejderha sinirlenerek kuyruğunu sallamaya başladı, ya da belki de onları uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ejderha yanlışıyla birkaç arabaya çarptı ve içlerini yere döktü.

Ahyana, lo'nun iki katı kadar dayandı. Vücudu titremeye başladı ve birkaç kez acı içinde inledi.

"Yeterince uğraştın," dedi Zalira. "Dinlen."

Kız kardeşi başını salladı ve gücünü kapattı. Ağustos böcekleri kaldı. Seslerini çıkarmaya ve etrafta uçmaya devam ettiler, ama yavaş yavaş sakinleşmeye başladılar. İniş yapabilecekleri ağaçlar ve bitkiler aramaya başladılar.

Ancak yarattıkları kaos çok büyüktü.

Alacakaranlık çökmüştü ve ordu durmak zorunda kaldı. Cırcır böceklerinin sürekli çıkardığı tiz sesler ve vızıltılarla iyi uyuyabileceklerini hayal edemiyordum.

"Bir sonraki konumumuza geçme zamanı," dedim. "Sabahleyin onlara bir tur daha vuracağız."

Yarın için planladığımız şeyin, daha fazla askerin geri dönüp evlerine kaçmasına yeteceğini umuyordum.

BÖLÜM ELLİ

Benim için uykusuz bir geceydi, pek uyuyamamıştım. Xander ve Haemon'un Troas'a sağ salim dönüp dönemeyeceği ve yaklaşan Karya ordusu konusunda çok endişeliydim.

Sonunda yatak örtüsünden çıktığımda, Zalira'nın bizim gözetleme noktamızdan orduyu izlediğini gördüm. Kullanmayı umduğumuz bir darboğazın ötesine, çok daha batıya ilerlemiştik.

O, yoğun bir sis tabakası ve yağmurla vadiyi kaplamıştı. Ordu meşaleler yakıyordu ama yağmur onları söndürüyordu. Göremiyorlardı ve ayaklarının altındaki zemin çamura dönüşmüştü, bu da ejderhaların hareket etmesini neredeyse imkansız hale getiriyordu ve arabalarının ve kuşatma makinelerinin çoğu sıkışmıştı.

"Bunu yapabileceğini bilmiyordum," dedim ona.

O, görünüşünü kapattı ve gülümseyerek topuklarının üzerine oturdu. "Ben de bilmiyordum. Ama bu beni çok yordu. Tekrar yapabilmem için birkaç saate ihtiyacım olacak."

Diğerleri uyandı, yemek yedik ve gözlemledik. Bu ordu bizi yok etmeye bu kadar kararlı olmasaydı, çamurdan çıkmaya çalışmalarını izlemek eğlenceli olabilirdi.

Tüm orduya karşı kullanabileceğim bir yeteneğim olmasa da, bir şey olursa diye gücümü korumak istedim. Mesela bir pusuya düşürülürsek ya da bir süvari grubu tarafından avlanırsak gibi. Çünkü Artemisia artık bizim sorumlu olduğumuzu biliyor olmalıydı ve onun yerinde olsaydım, bizi bulmak için keşif erleri gönderirdim.

Hazırlıklı olmam gerekiyordu.

Ahyana su tulumundan bir yudum aldı ve bana sordu: "Kılıcın alevini kontrol etmenin bir yolu var mı sence?"

"Bilmiyorum. Ve burada denemek istediğimden de emin değilim." Fark edilmeye çalışmıyorduk.

"Dea'nın kılıcının sende olduğunu düşünmeden edemiyorum," dedi lo. "Ve bunun, kehanete bir adım daha yaklaştığımız anlamına geldiğini."

Kız kardeşlerim lo'nun sözleri üzerine yüzlerini çevirdiler. Xander gibi, onlar da benim ölümümün kesin olmadığını varsaymayı tercih ediyorlardı. Neden böyle hissettiklerini anlıyordum. Ben de olabilecekleri görmezden gelmeyi dilerdim.

Ama bu konuyu fazla düşünmek istemedim. "O zaman burada su ya da eter olmadığına şükrederim."

Tabii benim şansıyla, yer açılıp beni dev bir girdaba çekecek ve gökyüzündeki yıldızlar üstüme düşecekti.

Sonunda, başımızın üzerindeki güneş Zalira'nın yarattığı sisi yakıp yok etti ve ordu tekrar batıya doğru ilerlemeye başladı.

Devam etmenin tek yolu, her iki yanında yüksek, dik duvarları olan bir geçitten geçmekti.

Ve bu geçit tam da Suri'nin gitmelerini istediği yerdı.

İlk toprak yayıcılar geçide girdiğinde, "Dea Chthonia" dedi.

Geçidin uzak ucunda devasa bir delik yarattı. Delik, bir duvardan diğerine uzanıyordu ve derin görünüyordu.

Sonra... deliği ileriye, orduya doğru itmeye başladı.

Suri böyle devam ederse, tüm geçidi devasa bir çukura çevirecekti.

Ona baktım ve titrediğini gördüm. Yüzü ne kadar acı çektiğini gösteriyordu.

"Yeter," dedim ona.

"Henüz değil," dedi titrek bir sesle.

"Acı çekmiyor musun?"

Yüzünü bana doğru kaldırdı. "Lia, ben her zaman acı çekiyorum."

Suri devam etti, çukuru ileri doğru iterek, tüm vücudu titremeyele sarsılıyordu.

lo yanına gelip kolunu onun omzuna attı. "Bırak gitsin, Suri."

Bir iniltiyle sonunda bıraktı ve lo'nun kollarına yığıldı. lo, Suri'nin saçlarını yüzünden çekip okşadı.

Suri, büyü kullanırken hepimizden daha uzun süre dayanabilirdi. Tarif edilemez acılara katlanabiliyordu ve bu benim kalbimi kırıyordu.

Ordunun bir kısmı geçidi dolaşmaya çalıştı. Onların ana gruptan ayrıldığını gördük. Ancak yüksek tepeler kuzey ve güney yönünde

ve geçit Troas'a giden en kısa yoldu. Etrafindan dolaşmak yürüyüşlerine zaman kaybettirecekti.

Suri'nin tepeleri parçalamasını ve geçidi kayalarla doldurmasını tartişmıştık, ama o, bu mesafeden bu tür kayaları manipüle etmenin zor olacağı için çukur kazmanın daha iyi olacağını söyledi.

Ne yazık ki, birkaç saat sonra Kariyalılar bir çözüm buldular. İki toprak ejderhasını getirdiler ve kuyruklarıyla duvarları vurmalarını sağladılar. Devasa kaya parçaları düşmeye başladı ve çukuru doldurdu.

Ve bir şekilde bunu, tüm yamacın çökmesini önleyecek şekilde kontrollü bir şekilde yapmayı başardılar.

Yine ejderhaları nasıl yönlendirdiklerini merak ettim.

ukuru nihayet doldurdıkları zaman neredeyse gece olmuştu. Tedarik trenini kuzeye, tepeleri dolaşmak için göndermek zorunda kaldılar. Tekerlekli arabaları ve kuşatma makinelerini geçidin engebeli arazisinden veya tepelerin üzerinden geiremezlerdi. Süvariler de onlarla birlikte gitti.

Ancak tüm biniciler ayrılmadı. Bazıları kaldı ve atlarını çukurun üzerinden geçirdi.

Yolculuğa devam etmek için hava çok karardığı için yine kamp kurmak zorunda kaldılar.

Troas'a bir gün daha kazandırmıştık.

Ertesi sabah, Karya ordusunu gözlemlemeye devam ettik. Artık ikmal trenleri olmadığı için adırsız kalmışlardı. Zalira, gece boyu süren şiddetli bir yağmur fırtınası göndermişti.

Ancak bu saatte kalkıp yola çıkmalarını bekliyorduk, ama ıkmadılar.

Grubun kenarından yalnız bir figür ıktı. "Lokrisli Lia!"

O Artemisia'ydı ve elinde sesini yükseltmek için kullandığı metal bir koni vardı. Diğer elinde ise

beyaz ketenle süslenmiş bir zeytin dalı tutuyordu.

Bir toplantı düzenlemek istiyordu.

"Beni duyabildiğini biliyorum," dedi. "Ve adamlarımı taciz ettiğini de biliyorum. Konuşmamız gerek."

Io kolumdan tuttu. "Bunu düşünemezsin. Bu bir tuzak!"

Demaratus bana konklav yasasını öğretmişti. Daemonlular bunu korkaklığın işareti olarak gördükleri için hor görüyorlardı. Ama yasa kutsaldı; onu çiğnerse tanrıların öfkesini üzerine çekecekti. Konuşabilmemiz için bana tarlaya güvenli bir şekilde gidip gelmemi garanti etmesi gerekiyordu. "Artemisia bile konklavı çiğnemez."

"Bütün bir tapınağı rahibelerle birlikte katleden Artemisia mı?" Io biraz histerik geliyordu ve nedenini anlıyordum.

"Ya Xander'ın şartlarını kabul etmeye razı olursa?" diye sordum. "Bu savaşı burada ve şimdi sona erdirebilecek olsam, bunu yapardım."

"O savaşı durdurmayacak," dedi Zalira.

"Hâlâ ne istediğini bilmek istiyorum. Gidip öğreneceğim."

Beni bu kararımdan vazgeçiremeyeceklerini anlamış görünüyorlardı. Belki de bu aptalca bir karardı. Benim kişiliğimden dolayı işe yarayacağını bildiği bir tuzak olabilirdi. Ama Artemisia beni, merakımın ne kadar yoğun olduğunu anlayacak kadar iyi tanı mıyordu.

İçimde, bunun yapmam gereken şey olduğunu söyleyen bir his vardı. O tarlaya gitmem gerektiğini.

Sanki kaderimde varmış gibi.

"Eğer bir şey yaparsa, yere bir çukur açıp onu içine atacağım," dedi Suri. "O bayrağı kaldırmasaydı, bunu çoktan yapardım."

"Eminim o da bunun farkındadır," dedim. "Bize zarar verebileceğimizi bildiği için bana zarar vermeyecektir."

Atımın yanına yürüdüm ve üzerine çıktım. Luna sağ bacağımın üzerine geldi. Onu kucağıma aldım.

"Sen gelemezsin. Güvenli değil. Burada kal. Geri döneceğim."

O, hoşnutsuz bir ses çıkardı ve sonra ellerimden kayboldu, ancak lo'nun yanında yeniden ortaya çıktı.

Atımı bulduğumuz yerden kuzeye doğru yönlendirdim, böylece tarlaya girdiğim aç, adelpia'mın saklandığı yeri ortaya çıkarmayacaktı. At sürerken, güçlendirici iksir içtim ve öfke yönümü açtım. Biri bana ateş ederse, onu kaçınacak kadar hızlı olacaktım.

Artemisia, hala elindeki geçici bayrağı tutarak beni bekliyordu. Kendimi güvende tutacak kadar uzak bir mesafede durdum, ama onunla konuşabilecek kadar da yakındım.

Atımın üzerinde kalarak, gerekirse hızlıca kaçmayı planladım. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

Birkaç saniye bana baktıktan sonra, "Fırsatım varken seni öldürmeliydim," dedi.

"Ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum."

"Gerçekten mi? Artık insanları öldürmemeye çalıştığını duydum. İntikam ve öfkeyle ilgili bir şeydi."

"Senin için bir istisna yapabilirim," dedim. Dolion ona söylemiş olmalıydı. "Çocukları öldürenlere karşı pek sabrım yok."

"Ben İlionluları öldürdüm."

"Tapınaktaki kız kardeşlerin, korumaya yemin ettiğin kız kardeşlerin. Maia." Sesim kısıldı ve konuşmayı bırakmak zorunda kaldım. Ona zayıflığımı göstermek istemedim.

"Onlar benim kız kardeşlerim değildi. Ve ben, inanmadığım bir tanrıçaya verdiğim yeminlere uymam." Kısa bir kahkaha attı, sesi soğuk ve boştu. "Geçmişini tekrar gündeme getirmekle ilgilenmiyorum. Seni buraya, seninle eski çağlarda olduğu gibi bu meseleyi çözmek için davet ettim. Teke tek dövüşerek."

Bu, Demaratus'un son zamanlarda gördüğüm rüyada bahsettiği şeydi. Bu, kabul etmem gerektiğinin bir işareti miydi? "Sen ve ben savaşırsak savaş biter mi?"

"Evet. Sen kazanırsan, ordum Karya'ya dönecek. Ben kazanırsam, Troas kapılarını açacak ve bizi içeri alacak."

Bu benim vereceğim bir karar gibi gelmiyordu. Troas adına konuşma yetkisi bende yoktu.

Ama belki de buna gerek yoktu. Çünkü tanrı silahım ve görünüşümle Artemisia'ya karşı kaybetmem imkansızdı.

"Ölümüne bir savaş mı?" diye sordum.

O başını salladı. "Senin tanrıçan benim tanrıyla karşı karşıya. O zaman kimin haklı kimin ölü olduğunu göreceğiz."

"Kız kardeşlerimle konuşmam gerek."

"Bir saat sonra burada buluşalım. Eğer gelmeye cesaretin varsa tabii."

Atımı döndürdüm ve hızla uzaklaştım, böylece daha zor bir hedef olacağımı umuyordum.

Ama bana hiçbir ok ya da mızrak atılmadı. Kız kardeşlerimin yanına dönmek için yine dolambaçlı bir yol izledim.

"Ne istiyordu?" diye sordu lo, ben attan inerken.

"O benimle teke tek dövüşmek istiyor. Ölümüne. Ben kazandığımda, ordu gidecek. Ve ben onun silahından tanrıçanın gözünü alacağım."

Ahyana, endişeliymiş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды. "Ya kazanamazsan?"

"O zaman Troas'ın kapılarını ona açacağımızı düşünüyor. Ama ben bu kararı verecek yetkiye sahip değilim, bu yüzden bu yemini etmenin bir sorun olacağını sanmıyorum." Ben Ilion'u, Artemisia'nın şu anda Kariyalıları yönettiği gibi yönetmedim.

"Bana bu çok kötü bir fikir gibi geliyor," dedi Zalira.

"Onunla savaşıp onu yenersem, ordu burayı terk edecek ve gözü ben alacağım." Bu yüzden Ilion'a gelmişim.

Zalira bunun doğru olacağını düşünmüyor gibiydi. "Ya o öldükten sonra onun yerini alan kişi anlaşmasına uymazsa?"

"Evet," dedi Ahyana. "Ya o kişi Dolion olursa?"

Bu korkunç olurdu. "Öyle bir şey olursa, o zaman hallederiz."

lo, Luna'yı kucağına almış okşuyordu. Luna, lo'nun "İnsanları öldürmemeye çalıştığını sanıyordum. Tanrıçanın istediği gibi hayatı onurlandırmaya çalıştığını." sorusunu sorarken bana bakıyordu.

Bu, Artemisia'nın az önce yüzüme çarptığı şeyin aynısıydı. Ve son zamanlarda oldukça kana susamış bir dönüş yapan lo'dan gelmesi biraz ironikti.

"Yüzbinlerce kişiyi kurtarmak için bir kişiyi öldürmek kabul edilebilir bir bedel bence. Ayrıca, intikam için öldürmeye çalışmıyordum."

"Bu kesinlikle öyle olurdu," diye işaret etti Zalira. "Artemisia ile ilk tanıştığın andan beri onu ortadan kaldırmak istiyordun."

Bu haklı bir noktaydı, ama yine de bunu yapacaktım. Ve ona olan kişisel nefretimden dolayı değil. Locris ve Ilion'u kurtarmak için. Gözü ele geçirmek için. Bu orduyu geri çevirebilirim...

Bu kaderimdi. Onunla savaşmam gerekiyordu. Bunu diğer her şeyi bildiğim kadar iyi biliyordum.

Artemisia bana bir saat süre vermişti, bu yüzden geri dönmem gerekiyordu. Seçtiğim yol uzundu.

Atımın yanına yürüdüm ve Suri'yi çağırdım. Onu onaylamayan bir bakışla geldi, ama ben bunu görmezden geldim. "Bir sorun çıkarsa, onları buradan uzaklaştırman gerek. Doğruca Troas'a dön."

O da başını salladı. "Tamam."

"Teşekkür ederim." Bunu yapacağına güvenebileceğim tek kişi oydu. Diğerleri beni kurtarmaya çalışırdı, ama ben ölürsem, olabildiğince çabuk kaçmak zorunda kalırlardı.

Atıma bindim ve kız kardeşlerim yanıma geldi. Ahyana, "Lütfen ölme. Hiçbirimiz bu bilgiyi kocana vermek istemiyoruz" dedi.

"Elimden geleni yapacağım," dedim.

İo yanaklarından gözyaşlarını sildi. "Birinin bir şey söylemesi gerektiğini hissediyorum. Önemli bir şey."

Demaratus'un eski sözü aklıma geldi. "Kahvaltı burada, akşam yemeği yeraltında."

Bu sözüm birkaç gülümsemeyi hak etti. Onlara son bir kez uzun uzun baktım ve yola çıktım. Adelfia'nın yerini belli etmemek için atımı bir kez daha kuzeye doğru sürdüm.

At sürerken hızlıca bir dua ettim.

Benimle ol. Lütfen kız kardeşlerimin layık olmadığını kanıtlamama izin verme.

Artemisia kırmızı toprakla çevrili bir yerde beni bekliyordu. Elinde savaş çekici vardı ve savaşmaya hevesli görünüyordu.

Ne kadar istekli olsam da, attan indim. "Yüksek sesle yemin et. Tanrın üzerine yemin et ki, seni öldürürsem ordun burayı terk edecek."

"Arion adına yemin ederim ki, beni öldürürsen, Karyalı ordusu gidecek." "Ve Dea adına yemin ederim ki, beni öldürürsen, Troas kapılarını sana açacak

sana açılacağına yemin ederim."

Memnuniyetle çekicini kaldırdı. "Bu kısa bir savaş olacak."

Onun yanına yaklaşana kadar yönümü çağırmayı geciktirmek niyetindeydim. Ondan mümkün olduğunca fazla yararlanmak istiyordum.

"Öyle olacak," diye onayladım ve ona doğru yürümeye başladım.

"Tanrı silahına sahip tek kişi sen değilsin."

Koşmaya başladım, o da aynısını yaptı. Heyecan ve beklenti içimi kapladı. O, ne olacağını hiç bilmiyordu.

"Dea Erinys," dedim.

O anda her şey ters gitti.

BÖLÜM ELLİ BİR

Durdum. Sanki yüzeye çıkmaya çalışıyormuş gibi, içimdeki büyü çırpınıyordu. Kılıcı denedim. "Dea Nikos."

Hiçbir şey olmadı.

Artemisia bana doğru ilerlemeye devam etti. "Gerçekten tanrımın topraklarında durup tanrıçanın güçlerini kullanabileceğini mi sandın?"

Her yer kirle kaplıydı. Vadinin tamamını kirle kaplamışlardı. O bana ulaşmadan atıma geri dönmem imkansızdı. Savaşmak zorundaydım.

Görünüşüm oradaydı, ama zar zor.

Güçlendirme iksiri işe yaramıyordu ve büyü beni hemen tüketmeye başladı.

Dayanamayacaktım.

Onu yenemezdim.

Bu alanda ölecektim.

Beynimin histerik bir kısmı, Xander'a verdiğim sözü tutamayacağımı hatırlattı.

Artemisia çekicini yere vurdu ve şok dalgası beni ayaklarımdan süpürdü.

Sırt üstü yatıp nefes almaya çalıştım, ama nefesim kesilmişti. Sanki toprak beni daha da tüketiyormuş gibi tüm vücudum ağrıyordu.

Savaş çekicini elinde bana doğru büyük adımlarla yürüdü.

Öfkem hızla azalıyordu ve onu durdurmaya çalıştım ama nefesimi toplayıp sözleri söyleyemedim. Gözlerimi açık tutmak için çabaladım. Bayılmak üzereydim.

Bunların hepsi tanıdıktı, bu anı daha önce görmüştüm. Eğer böyle bitecekti, neden bu sahaya çıkmamın kaderimde olduğunu hissetmiştim? Son iki element denememi bile yapmamıştım.

Artemisia bana yaklaştıkça kalbim daha hızlı atmaya başladı. Elimde tanrıçanın kılıcını hissettim ama onu kaldıracak kadar güçsüzdüm.

"Şimdi öleceksin, Locrian."

Çekicini başının üzerine kaldırdı, bana vurmak niyetindeydi.

Luna göğsümde belirdi.

Bu, Artemisia'nın durmasına ve bir adım geri çekilmesine neden oldu.

"Bu da ne..."

Küçük eter ejderham kükredi ve düşmanıma gümüş alevler püskürttü, ben de bunun yoğun ısınısını hissettim.

Onun kükremesi, toprak ejderhalarını harekete geçirdi ve hepsi de kükreyerek karşılık verdiler, bu da altımda zeminin şiddetli bir şekilde sallanmasına neden oldu.

Sonra kız kardeşlerimin beni çağırdığını duyduğum bir ses geldi ve oklar başımın üstünden uçarak adelphia'ya doğru uçmaya başladı.

Beş yıldırım doğrudan Karya kampına düştü ve askerlerin çığlıklarını duydum.

Suri toprağı parçalamaya başladı ve orduyu yutmak için başka bir delik açtı.

"Bu şimdi sona erecek," dedi Artemisia. Yine çekicini kaldırıp bana indirmek için hazırlandı.

Ama Luna göğsümün üzerinde vücuduyla bir daire oluşturdu.

Dayan.

Sanki göbek deliğimin hemen arkasına dev bir kanca takılmış ve ben aniden parıldayan yıldızlarla dolu kara bir boşluğa doğru geriye doğru çekiliyormuşum gibiydim. Sanki parçalanıp yeniden bir araya getiriliyormuşum gibi hissettim, rüzgar etrafımda esiyordu.

Sonra yerde yatıyordum ve adelphia'ya bakıyordum. Luna beni buraya getirmişti.

"O da neydi? Ve benimle konuştun mu?" diye sordum, o kanatlarını çırparak benden uzaklaşırken.

Seni naklettim. Ve evet.

"Lia!"

Oturdum ve işlerin çok kötü gittiğini gördüm.

Ahyana kaburgalarını tutuyordu, yüzü acıdan buruşmuştu. Suri hala ordunun içine düşmesi için delikler açıyordu.

İo ise Zalira'nın omzundan çıkan bir okun bir parçasını kırıyordu.

Yardım etmek için koştum. "Neye ihtiyacın var?"

"Diğer omzunu destekle," diye talimat verdi İo. "En iyi yerden geçip çıkmış. Kalıcı bir hasarı olmayacak, ama

onu hemen çıkarmamız gerekiyor."

En iyi noktadan mı? Bu, okun Dolion tarafından atıldığını düşündürdü bana. Sadece o mesafeyi aşabilecek tek kişi olduğu için değil, aynı zamanda Stephanos'u hala önemseydiği için. Zalira'yı kolayca öldürebilecekken, onu yaraladı.

İyileşip kurtulabileceği bir yaraydı.

Zalira'ya sarıldım. Io oku çıkardığında çığlık attı. Io, yarayı temizlemek ve kapatmak için üzerine merhem sürdü ve bana bir iksir verdi. "Bunu içir."

Zalira ağzını açtı ve ben de iyileştirici iksiri içine döktüm. "Ahyana'ya ne oldu?"

"Ejderhaların kükremesi atları korkuttu. Onları kaçırmaktan alıkoymak için yanlarına gitti ve atlardan biri dönüp üzerine düştü. Sanırım kaburgaları kırılmış," dedi Io, Zalira'nın omzuna bandaj sararken.

Dönüp baktım. "Atlar nerede?" "Gitmişler."

Bu çok, çok kötüydü. Ordudan yaklaşık yarım saat önde olmalıydık, ama atlar olmadan...

Suri sonunda görünüşünü kaldırdı ve ben de ona bakmaya gittim. "İşler ters gittiğinde, gitmen gerekiyordu."

Yerde yatarken nefes nefeseydi. "Gerçekten seni bırakacağımızı mı sandın?"

Io, Ahyana ile konuşuyordu. "İyileştirici iksir kemiklerde işe yaramıyor. Akciğerlerin delinmemiş, bu iyi bir şey. Ama senin için yapabileceğim başka bir şey yok. İyileşmesi birkaç hafta sürecek."

Birkaç haftamız yoktu. Hemen gitmemiz gerekiyordu.

"Luna! Hepimizi o taşıma şeyiyle götürebilir misin? Bizi Troas'a geri götürür müsün?"

Hayır. Çok kalabalık. Çok uzak.

Herkesin içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, sadece yürüyerek çok uzağa gidemezdik. Gözlerimi kapattım. "Dea, benden fazlasını istediğimi biliyorum, ama şimdi kız kardeşlerim için bir iyiliğe ihtiyacım var. Lütfen onları kurtarmama yardım et."

Bir güç dalgası hissettim ve bir an için Luna'nın beni yine hareket ettirdiğini sandım.

Ama bunun yerine, bize doğru koşan beş beyaz at gördüm. Yeleleri ipeksi ve gümüşü, güneşin altında parıltıyordu. "Ne oluyor..." diye başladı Zalira.

"Asteria'nın kutsal atları," diye fısıldadı lo. "Tanrıçanın kızı bize atlarını göndermiş."

"Herkes atlarına binsin," dedim. Herkesi atlarına bindirmek zor oldu ama başka seçeneğimiz yoktu. Harekete geçmeliydik.

Hemen.

Luna yanıma oturdu ve tek kelime etmeden atlar birden ileri fırladılar. Dizginlere uzandım ama onlar sadece tutunmama yardım ettiler. Atlar nereye gideceklerini biliyorlardı ve yönlendirme girişimlerimizi umursamadılar.

Çevremizdeki manzara bulanıklaşmıştı. Atlar o kadar hızlı koşuyorlardı ki, koşmak yerine uçuyorlarmış gibi görünüyordu.

Ve yolculuk, şimdiye kadar hissettiğim en rahat yolculuktu.

Dinlenmek, yemek yemek veya su içmek için durmaları gerekmedi. Bütün gün boyunca koşarak Troas'a doğru ilerlediler.

Yüksek duvarları ilk gördüğümde neredeyse gece olmuştu ve ağlamak istedim. Başarmıştık.

Hayatta.

"Kapılar kapalı!" diye bağırdı Zalira.

Arkamda lo'nun "Atlar durmuyor!" dediğini duydum. Bizi doğrudan taş duvara doğru sürmek niyetindeydiler.

Tam çarpışmaya hazırlamak için kollarımı kaldırmak üzereydim ki, atlar duvarın üzerinden atladılar.

Sanki yüksekliği birkaç santimetreden fazla değilmiş gibi.

Saraya doğru koştular, adımları hiç yavaşlamadı. Labirenti sanki binlerce kez yapmışlar gibi koştular.

Atlar bizi sarayın önüne götürmek yerine, arkasına dolaştılar. Orada daha önce hiç görmediğim bir giriş vardı —büyük ve aşağıya inen bir girişi vardı.

Orada görevli asker bizi gördü. "Acele edin! Burayı kapatm a k üzereyiz!"

Hepimiz atlarımızdan indik. Ben hızla atımın burnunu okşadım ve ona "Teşekkür ederim" dedim.

Atım cevap olarak kişnedi ve hepsi birden dönüp koştular. Luna'yı yakaladım ve adelphia'mla birlikte girişe doğru ilerledik. Ayaklarımızın altındaki zemin aşağı doğru eğimliydi.

"Siz sonuncularsınız!" dedi asker. Elinde bir balta vardı. "Geri çekilin!"

Onun dediğini yaptık ve o bir tarafta bir ipi kesti ve sonra yolun karşısına geçti. İkinci ipe ulaştığında, dönüp bize doğru koştu.

Bir an sonra bir kaya heyelanı girişi kapattı. Kimse oradan geçemezdi.

"Diğer vatandaşlar en alt mağarada," dedi. "Güvenlik için orada toplanmışlar. Siz de onlara katılmalısınız."

"Yolu biliyorum," dedi lo ve öne geçti.

Xander buralarda bir yerdeydi. Onu hissedebiliyordum. Beni aramaya gelecek miydi, yoksa ben mi onu bulmalıydım?

Aşağı, aşağı, aşağı indik. Hava belirgin şekilde soğudu ve birkaç metre aralıklarla yolumuzu aydınlatan meşaleler olduğu için minnettardım.

lo bizi muhafızın bahsettiği mağaraya götürdü. Burası, sayılamayacak kadar çok insanla dolu devasa bir odaydı. Xander başarmıştı. Herkesi buraya, güvenli bir yere getirmişti. Çoğunlukla kadınlar, çocuklar ve yaşlılardı. Savaşacak yaştaki tüm erkeklerin şehri korumak için çağrıldığını tahmin ettim.

Ayaklarımın altında su biriktiğini fark ettim. Ahyana "Bu su nereden geliyor?" diye sorduğunda sandalımı kaldırdım.

lo aşağıya baktı ve yüzü bembeyaz oldu. "Hayır. Bu olamaz. Hayır."

Bir meşale kapıp odadan fırladı. Onu takip ettik ve bizi birkaç farklı tünelden geçirdi. Ben hemen kaybolurdum ama lo nereye gittiğini biliyordu.

"Ne oluyor?" diye sormaya çalıştım ama o koşmaya devam etti.

Ortasında büyük bir delik olan küçük bir odaya geldik. Delikten su fışkırıyordu.

"Mağara deniz seviyesinin altında. Gizli tünelleri kullanan işgalci orduları püskürtmek için burayı hızla su basabileceğini söylemiştim. Büyük Savaş'ta Akhalılar tünelleri kullanarak surların içinden saldırdıkları gibi." lo'nun sesi çok soğuktu ve ona hiç yakışmıyordu, nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

"Burasının su basması biraz zaman alır," dedi Ahyana.

"Hayır. Bu ilki. Önümüzdeki on beş dakika içinde, yüz tane daha buradan su pompalamaya başlayacak. Mühendisler, mekanizmayı çalıştıran Ilionluların su tamamen dolmadan kaçabilmelerini sağlamak istediler. Bu yüzden bir kapı var." lo, deliğin üstüne oturtulmuş dairesel kafesli kapıyı işaret etti, ama kapı paslanmış görünüyordu. "Kapatmak, kilitlemek ve suyun akmaya devam etmesini sağlamak için."

Zalira, lo'nun dikkatini çekmek için kolunu çekti. "O zaman herkesi dışarı çıkarmalıyız. Sadece kraliyet ailesinin bildiği çıkışlar olduğunu söylemiştin."

"Ve onlar da az önce girdiğimiz girişe bağlı. Muhafızlar kaya kaymasını başlattığı için, diğer tüm girişlerde de aynı şey olacak. Bu da bir başka savunma. İnsanları kurtarmanın tek yolu onları sarayın içinden yukarı çıkarmak, ama yol dar olduğu için sadece birkaçını kurtarabiliriz. Geri kalanlar ölecek."

"Bize söylemediğin ne var?" diye sordu Suri sakın bir şekilde. "Bunu nasıl durdurabiliriz?"

lo'nun bir şey sakladığını doğru bir şekilde sezmişti. "Deliğin dibinde bir emniyet mekanizması var.

ters yönde itilmelidir. Bu kol, bir kapıyı kapatarak suyun içeri girmesini engeller. Ancak, kolu çeken kişinin öleceği şekilde tasarlanmıştır. Oksijen bitmeden oraya inip geri çıkmanın bir yolu yoktur."

Adelphia'larım lo'ya soru sorarken, başka bir çözüm bulmaya çalışırken onlara baktım.

İçimde tam bir sükunet, huzur hissi uyandı. Ne olması gerektiğini biliyordum.

Onlarla ilk tanıştığımda, onların hayatları için kendi hayatımı feda edeceğime yemin etmiştim. O zamanlar bunu garip bulmuştum, ama şimdi... onlar benim için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar değerliydi.

Quynh ve bebeği o mağaradaydı. Haemon.

Xander.

Onları çok seviyordum, onlara bir Şey olmasına izin veremezdim.

Dea beni bunun için yaratmıştı. Ben bu an için, bu amaç için yaratılmıştım. Bu insanları ve dolayısıyla kendimi kurtarmak için.

Ne kadar direnmeye çalışsam da, ben Ilion'un kurtarıcısıydım.

Ve bunun, ölmem gerektiği anlamına geldiğini biliyordum.

BÖLÜM ELLİ İKİ

Sevdiklerimin hayatta kalması için bu fedakarlığı seve seve yapardım. Onların varlığını sürdürmeleri için hayatımdan çok daha fazlasını verirdim.

Bir kişi, birçokları için.

Luna'yı yere bıraktım ve o hemen ortadan kayboldu. Xander'ı bulmaya gittiğini tahmin ediyordum ve onun beni durdurmaya gelene kadar ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum.

Tanrıçanın kılıcını kınından çıkardım ve Zalira'nın eline verdim. Hemen konuşmayı kesti ve bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Benim yapmam gerek. Aşağı inip kolu çevireceğim."

Sessizlik.

Sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı.

"Bu delilik! Bunu yapamazsın!"

"Ne diyorsun sen?" "Ciddi olamazsın!"

İo bana yalvardı. "Bekle. Bunu konuşalım. Başka bir yol olmalı. Henüz aklıma gelmedi."

"Zaman yok," dedim.

"Ben giderim." Suri silahlarını çıkarmaya başladı.

"Sen yüzemezsin. İo yeterince güçlü değil. Zalira ve Ahyana da yaralı. Her an bizi buraya getirdi. Bu benim görevim. Yapmam gereken bu. Tapınakta, senin hayatını kurtarmak için kendi hayatımı feda edeceğime yemin ettim ve bunu yapacağım. Bu hayatta ve sonraki hayatta, kan ve sevgiyle birbirimize bağlıyız. Bu bağ asla kopmayacak. Tekrar görüşeceğiz."

"Hayır!" diye itiraz etti İo.

"Kehanet," diye hatırlattım ona.

"Sen kehanete bile inanmıyorsun!"

Onun ellerini tutup, elimden geldiğince onu teselli etmeye çalıştım. "Sen inanıyorsun. Ve ben sana inanıyorum. Şimdi senin de bana inanmana ihtiyacım var."

O başını salladı, gözyaşları akıyordu. "Sözümü geri alıyorum. Sen kurtarıcı değilsin."

"Olması gereken bu." Onu kucakladım ve diğer kız kardeşlerim de gelip hepimiz birbirimizi kucakladık, gözyaşları içinde titriyorlardı.

Io başını kaldırıp şöyle dedi: "Sol tarafta bir merdiven var, onu kullanarak aşağıya inebilirsin. Oraya vardığında, klik sesi duyana kadar kolu çekmelisin. Bu, kapıyı kapatacak ve diğerlerinin açılmasını engelleyecektir. Sonra yüzeye çıkmak için olabildiğince hızlı yüzmelisin."

Başımı salladım. "Lütfen aileme onları ne kadar sevdiğimi söyleyin." "Söyleriz." Ahyana'nın sesi titriyordu.

"Ve hepinizin ne kadar çok sevdiğimi unutmayın." Söylemek istediğim her şeyi söyleyecek zaman yoktu. Xander'ın içimdeki ışığı daha da parlaklaştı. Yaklaşıyordu.

Kapıya gittim ve çekmeye çalıştım, ama sıkışmıştı. "Neden kapıyı kapatıyorsun?" diye sordu Zalira.

"Çünkü Xander geliyor ve bana bunu yapmama izin vermeyecek. Böyle olması gerekiyor. Açıklayamam. Lütfen bana yardım edin."

Hepsi bir an tereddüt ettiler, sonra yanıma gelip benimle birlikte çekmeye başladılar. Henüz yeteneğimi kullanmak istemiyordum. Suyun içinde ona ihtiyacım olacaktı. Kapı gıcırdadı ve direndi, ama hareket etmeye başladı. Tüm gücümüzle sert metali çekip çektik.

Deliğe baktım ve aklıma gelen tek şey, kaderimin suda olduğu söylendiği rüyamdı. Merdiveni buldum ve aşağı inerken soğuk su cildime şok etkisi yaptı. Kız kardeşlerim, kapıyı doğru pozisyona oturtana kadar üzerime doğru itmeye devam ettiler.

"Su sınavı," dedi Io üzgün bir şekilde.

"Kapatın," dedim, kapının parmaklıklarından birine tutunurken dişlerim takır takır titriyordu.

Suri bunu benim için yaptı ve kilit yerine oturduğunda Io yüksek sesle ağlamaya başladı.

Ahyana parmaklıkların arasından kolunu uzattı ve ben de ona doğru gidip elini tuttum. Kız kardeşlerim de beni tuttular, böylece hepimiz

birbirimize dokunuyorduk.

"Birimiz hepimiz için," dedi Ahyana gözyaşları içinde.

"Bir için birçok kişi," dedim ona. Burada oldukları için mutluydum. Yalnız ölmek istemiyordum.

"Lia?"

Xander odaya girdi ve ben hemen kız kardeşlerimi bıraktım ve geri çekildim. Onları kenara itti ve bana uzanarak kapıya doğru itti.

"Ne yapıyorsun? Elini ver!" "Bunu yapamam."

"Bu kapıyı açacağız ve ben senin yerine gireceğim," dedi.

"Hayır, ben gitmeliyim." Xander yaşamalıydı. Tanrıça onu savaşçısı olarak kutsamıştı. Artemisia ile savaşacak ve benim başaramadığım şeyi başaracaktı. Herkesi kurtaracaktı.

Bu benim görevimdi: onu kurtarmak. "Bunu senin için yapıyorum."

"Bunu benim için yapmıyorsun! Hiç de bunu yapmıyorsun!" Parmaklıklara asıldı, tüm gücüyle çekti. Gıcırta sesi duydum. Eğer açmayı başarırorsa...

"Xander." Adını sakın ve sessizce söyledim. Bu onu durdurdu.

"Her şey yoluna girecek. Sen iyi olacaksın ve benim için önemli olan tek şey bu."

Çılgına dönmüştü, parmaklıkların arasından kolunu uzatıp bana uzanıyordu. "Lia, bunu yapma. Bana tutun! Elimi tut!"

"Xander, bana bak."

Gözleri çaresiz, ifadesi çılgındı. Onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum, tıpkı Quynh'in elimden alındığı zamanki gibi. Onun neden bu seçimi yaptığını anlıyordum. Beni kurtarmak için yapmıştı ve ben de onu kurtarmak için bunu yapıyordum.

Çünkü öyle hissediyordum. O benim için çok önemliydi.

Ve onun bunu bilmesini istiyordum.

"Seni seviyorum," dedim.

Ve ruhlarımızın birbirine bağlandığı anı hissettim, adım kalıcı olarak onun kalbine kazınmıştı. Bu asla geri alınamazdı. Ona bu sözleri daha önce söylemeliydim. Saatler, günler, haftalar boyunca ona gerçeği söylemeliydim.

Onu çok uzun zamandır seviyordum.

Ve onun neden şimdi ona söylediğimi anladığı anı gördüm, yüzünde gördüğüm çaresizlik ve dehşet neredeyse dayanamayacağım kadar fazlaydı.

Kapının parmaklıklarına elinden geldiğince uzandı. Her şeyden çok ona gidip elini tutup, elimden geldiğince onu teselli etmek istedim.

Ama yapamadım. Ne yapacağını biliyordum. Beni sıkıca tutup bırakmayacaktı. Durum tersine olsaydı ben de öyle yapardım.

"Buraya yüz ve elimi tut," dedi, hala bana uzanmaya çalışarak.

"Xander, beni bırakmalısın."

"*Lütfen.*" Bu kelime çaresiz ve kırık bir tondaydı, sanki içinden koparılmış gibi, çılgınca beni onu terk etmemem için yalvarıyordu.

O tek kelime, onu söyleme şekli... Neredeyse kararlılığımı bozacaktı.

"Seni her zaman seveceğim," dedim. "Öbür dünyada beni bul."

Thrax'a kapıyı açmak için bir şey getirmesini bağırmaya başladı ve ben dalmaya hazırlandım.

Xander, "Hayır!" diye bağırdı.

"Dea Erinys," dedim. Ve sonra daldım.

Ben dibe doğru yüzmeye başladığımda, onun benim adımı haykırışının boğuk sesini duydum. Yanımdan geçen suyun basıncı o kadar yoğun ki, benim gücümle bile merdiveni kullanarak kendimi aşağı çekmek zorunda kaldım.

Bir parçam geri dönmem için yalvarıyordu. Boğulmak en büyük korkumdu ve ben başım önde ona doğru koşuyordum. Demaratus'un sözlerini düşündüm: sadece yaşamak isteyenler onurlu bir şekilde ölecekti.

Onurlu bir şekilde ölecektim. Ve onun da dediği gibi, isteyebileceğim tek şey buydu.

Olması gereken buydu. Düşmanlarım için canımı vermem gerekiyordu. Ilion'u korumak için. Küçük Ajax'ın işlediği günahı telafi etmek için. Ben Aianteioi'ydim — işlenen kutsal suçun bedelini ödeyecektim.

Ve bunu kalbimdeki sevgi nedeniyle yapıyordum. Kahin bana sevginin bir araç ya da silah olacağını söylemişti ve ben onun bir araç olmasını seçmiştim. Sevgi, imkansız şeyleri mümkün kılıyor, yapamayacağımı düşündüğüm şeyleri yapabilmemi sağlıyordu.

Yanımda gümüş rengi bir ışık belirdi. Luna'ydı.

Korkunç bir an için beni kurtarmak, sudan çıkarmak için geldiğini sandım, ama o benimle birlikte yüzüyordu. Bir şekilde gümüş pullarını parlatıyordu ve bu sayede ne yaptığımı görebiliyordum.

Ciğerlerim hava için çığlık atmaya başladığında kulaklarım patladı. Bana bir nefes almam için yalvarıyordu, sadece bir nefes.

Su içmek yapabileceğim en kötü şey olurdu.

Aşağı, aşağı, aşağı indim. Nefes almamaya çalışırken yanaklarım şişmeye başladı. Ciğerlerim yanıyordu ve uzuvlarım ağırlaşmaya başladı. Başım zonkluyordu ve kulaklarım çınlıyordu.

Görüş alanımın kenarlarında küçük siyah noktalar belirdi ve sonra... işte! Altımda parlak bir şey gördüm.

Kolu.

Onu yakaladım ve merdiveni kaldıraç olarak kullanarak kolu ters yönde itebildim. Yeteneğimi kullanmama rağmen, gücüm neredeyse tükenmişti. Bu görevi tamamlayabilmek için nefes alma, yüzeye çıkma içgüdülerime karşı mücadele ettim.

Lütfen yardım edin.

Sonra lo'nun söz verdiği tıklamayı hissettim ve su bana çarpmayı bıraktı.

Ama yüzmeye çalışırken hala ağırdı. Luna'ya uzanmaya çalıştım. O beni kurtarabilir ve buradan çıkarabilirdi.

Hava kararmıştı. Onu göremiyordum, suda onu hissedemiyordum.

Yukarı doğru yüzdüm, ciğerlerim patlayacakmış gibi hissediyordum, su bana ağır bir yük gibi geliyordu. Sanki içimden dışıma doğru canlı canlı yanıyormuşum gibiydim. Her yerim acıyordu.

Kollarım ve bacaklarım yavaş ve hantal hissediyordu. Görüşümdeki siyah noktalar gittikçe büyüdü, ta ki hiçbir şey göremez hale gelene kadar. Başım çok dönüyordu.

Boğulmak dışında herhangi bir şey olmasını dilerdim.

Eğer yapabilseydim çok daha iyi olurdu...

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Bir dakika...

BÖLÜM 54

İki dakika...

BÖLÜM ELLİ BEŞ

XANDER

Yükseklik korkum olmasına rağmen kendimi saray duvarlarının üzerine çıkmaya zorlamıştım. Annemi intihar ettikten sonra bulmuştum. Öleceğime emin olduğum savaşlarda bulunmuştum. Sayıca az olduğum ve başarı şansımın olmadığı görünen savaşlarda.

Ama bunların hiçbiri, sevdiğim kadının o deliğe atladığını izlemek kadar beni korkutmamıştı.

O dibe daldığında hiç bu kadar çaresiz, çılgınca, dehşete kapılmış hissetmemiştim.

Beni sevdiğini söylemişti. Sevdiğini biliyordum. Söylemesi gereken bir şey değildi.

Ama o bana o sözleri söylemişti.

Aynı sebepten dolayı ben de ona vermiştim.

Çünkü öleceğini düşünüyordu.

Bana nasıl hissettiğini anlatmıştı... Şimdi her şeyin bitmesine izin veremezdim. Hayatımızın geri kalanını ona ne kadar çok sevdiğimi göstererek geçirecektim.

İçimdeki sinsi bir ses fısıldadı: *Ya o çoktan ölmüşse?*

Bunun sorumlusu Erisa'ydı. Alt katları su basması için kolu çekmişti. Ilion'u yönetemiyorsa, kimsenin yönetemeyeceğine karar vermişti.

Erisa'nın benden alabileceği her şeyi aldığını sanıyordum, ama şimdi karımı da almıştı.

Lia'mı.

Thrax bana metal bir çubuk getirdi ve ben de onu kullanarak kilidi açtım. Kilit çok sağlamdı ama yeterince eski ve paslanmıştı, tüm gücümü kullanarak çevirdiğimde sonunda kırıldı.

Kapıyı, suya atlayabileceğim kadar yukarı ittim. Su buz gibiydi ama ben pek fark etmedim. Tek önemli olan şey

ona ulaşmaktı.

Bunu yapmama izin vermesi gerekirdi.

Hayır. Kendimi öyle düşünmeye izin veremezdim. Karımı bulup onu kurtaracaktım ve her şey yoluna girecekti, tıpkı onun söz verdiği gibi.

Önümde gümüş rengi bir ışık vardı ve ben ona doğru yüzdüm.

Kertenkelesi parlıyordu ve ilk gördüğüm şey, o ışıktaki süzülen Lia'nın kızıl saçlarıydı. Yarı yola gelmişti. Tanrıçaya onun hayatta kalması için yalvararak, elimden geldiğince hızlı bir şekilde onlara doğru yüzdüm. Lia'ya ulaşır ulaşmaz onu yakaladım ve kendime doğru çektim. Kolumu onun omzuna attım ve hızla yüzeye çıkmaya başladım.

Su yüzüne çıktığımda, Thrax ve Stephanos onu sudan çıkarmama yardım etmek için oradaydılar. Onu yere yatırdılar.

"Nefes almıyor," dedi Thrax.

Deliğin içinden çıktım ve ona doğru gittim. Bu olasılığı kabul etmeyi reddettim. Kulağımı dudaklarına, elimi göğsüne koydum.

Kardeşim haklıydı. Nefes almıyordu. Kalp atışı yoktu.

Panik göğsümü doldurdu. Bu nasıl olabilirdi? Onun kalbi artık atmıyorken, nasıl onun kalbinin benim kalbimde attığını hissedebilirdim?

Ona hayat verecektim. Bir keresinde yaşlı bir denizcinin bunu yaptığını görmüştüm. İhtiyacı olan havayı ciğerlerine üfleyecektim. Ağzımı onun ağzına kapatıp, ona nefesimi üfledim. Bir, iki, üç kez.

Hâlâ kıpırdamıyordu.

"Xander." Stephanos elini omzuma koydu ama ben onu ittim.

Hayır. Lia yaşayacaktı.

"Ölmeni yasaklıyorum," dedim ona. "Ve bana itaat etmek zorundasın."

Bir parçam, bu sözlerin onu öfkeliendirip, sadece benimle tartışmak için geri gelmesini umuyordu.

"Ya ciğerlerinde su varsa?" diye sordu kız kardeşlerinden biri arkamdan. Lia'yı yan çevirdim ve boğuluyormuş gibi sırtına vurdum.

Ağzından su çıkmadı.

Çılgına dönmüş bir halde onu kucağıma aldım. Çok soğuktu. Çok, çok soğuktu.

"Geri dön bana. Lütfen." Lia o kelimeyi kullanmamam konusunda benimle alay etmişti, ama onu geri getirebilecekse, hayatımın geri kalanında her gün "lütfen" derdim.

Onu ısıtmak için kollarını, bacaklarını, gövdesini ovuşturdum.

Thrax ona uzanmaya çalıştı. "Xander, çok uzun zaman oldu. O öldü."

Acı dolu bir çığlık ciğerlerimden çıktı ve ona bağırdım, "Hayır! Bırak beni!"

Io'nun ağladığını duydum ve güzel karımı göğsüme sarıp ona sıcaklığımı vermeye çalışırken kendi gözlerimde de yaşlar hissettim.

"Lia, seni ne kadar çok sevdiğimi bilmiyor musun? Senin için her şeyi yapacağımı? Hayatım boyunca seni beklediğimi? Birlikte inanılmaz bir gelecek yaşayacağız. Sen benim kraliçem olacaksın ve Ilion'u birlikte yöneteceğiz. Çocuklarımız olacak. İstedğin kadar. Io ve Quynh bizi ziyarete gelecekler. Locris'e gidip ailenizi göreceğiz. Güleceğiz, dans edeceğiz ve mutluluktan başka bir şey bilmeyeceğiz."

Arkamda ağlamanın giderek şiddetlendiğinin farkındaydım.

Soğuk dudaklarını, soğuk yanağını öperek, onu bana geri getirmeye çalışıyordum. "Sana her gün pasteli yiyeceğim ve her gece seni kollarımda tutacağım. Seni güvende tutacağım."

Son kelimedede sesim kırıldı. Ona söz vermiştim. Ona hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğime söz vermiştim. Onun için hayatımı feda edeceğime söz vermiştim.

Ve hepsi yok olmuştu.

Geleceğimizle ilgili
hayallerim. Aşkımız.

Onun

ışığı.

Gitmişti.

Acı dayanılmazdı. Bundan kurtulmanın bir yolu yoktu.

"Beni onun yerine al," dedim kimseye. "Onu yaşat, ben onun yerini alacağım."

Tanrıçanın var olduğunu bilerek büyümüştüm. Ama o daha belirsiz bir kavramdı. Benim için önemli olmayan bir şeydi çünkü, bildiğim kadarıyla, günlük hayatımı etkilemiyordu.

Ama eğer o oradaysa, Lia'yı bana geri verebilecek tek varlık oydu.

"Dea," dedim. "Lütfen. Bana bu kadar değerli, bu kadar harika, bu kadar muhteşem bir şeyi verip sonra onu benden alamazsın. Ona ihtiyacım var. O olmadan ben tam değilim."

Boğazım düğümlenip göğsüm sıkıştığı için titreyerek nefes aldım. "Aşk bağımız ölümü aşar. Düğün törenimizde yeminlerini kabul ettim ve Lia'yı kendiminkim olarak ilan ettim. Ona bakıp koruyacağıma söz verdim. Lütfen bana bunu yapmama izin ver. Bana bir şans daha ver."

Sadece sessizlik vardı, sadece kollarımda ölen karım vardı.

"Dea, onu bana geri verirsen istediğin her şeyi sana vereceğim. Krallığımı, tacımı, hayatımı. İstediyin her şeyi sana vereceğim. Onsuz yapamam. O benim ışığım, kalbim. Lia'dan başka hiçbir şeyin önemi yok benim için. Lütfen."

Karıma kollarımda ileri geri sallarken, yalvararak, yakararak, "lütfen" kelimesini tekrar tekrar mırıldanmaktan kendimi alamadım.

Bir mucize bekliyordum.

BÖLÜM ELLİ ALTI

"Lia?"

Gözlerimi yavaşça açtım. İlk fark ettiğim şey, artık üşümediğimdi. İkincisi ise, kurumuş olduğumdu.

Üçüncüsü? Dışarıda, çiçeklerle dolu bir tarlada yatıyordum. Oturup sağ tarafıma baktım. "Maia?"

Bana parlak bir gülümsemeyle baktı. "Hoş geldin." "Bu... öldüğüm anlamına mı geliyor?"

"Evet."

Bu, umduğum cevap değildi. Yaralanmış olabileceğimi düşünerek yavaşça kalktım, ama hiçbir yerim acımıyordu.

Kendimi... iyi hissediyordum.

Maia bana doğru yürüdü ve kollarını uzattı. Ona sarıldım. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Sana her zaman yanında olacağımı söylememiş miydim? Sonuçta sen benim en sevdiğim yardımcısın." Bu söz beni gülümsetti.

Beni bıraktı ve ben de "Neredeyiz?" diye sordum.

"Bunu bizim dünyamızın ötesinde bir dünya olarak düşün."

"Bu benim sorumu tam olarak cevaplamadı."

"Her zamanki gibi meraklısın," dedi, eğlenerek başını eğdi ve ben de bana daha fazla ayrıntı vermeyeceğini anladım.

"Bu merakın faydası oldu. Pek çok şeyi kendi başımıza çözmek zorunda kaldık."

"Biliyorum," dedi başını sallayarak. "Şu anda ne kadar aptal hissettiğimi anlatamam. Tapınakta sihir kullanabileceğimizi öğrenmek. Kadınlar hayatın tohumlarını içimizde taşır, besleme ve yaratma yeteneğine sahiptir. Elbette tanrıçanın gücü her zaman bizim olmalıydı."

Onaylamasına gerek yoktu, ama bunu duymak güzeldi. Maia'nın hayattayken yaşadıklarını anlatması, bende bazı suçluluk duyguları uyandırdı.

"Seni ve yeğenini kurtaramadığım için üzgünüm," dedim, sözler boğazımda düğümlendi. Tapınağın kadınlarına yardım edemediğim için her zaman suçluluk duyacaktım.

"Her şey olması gerektiği gibi oldu," dedi. "İkimiz de burada çok mutluyuz. Acıdan, ölümden, hastalıktan kurtulduk. Sevdiklerimizle sonsuza kadar birlikte yaşıyoruz."

"Şimdi bana da bu mu olacak? Beni ailemin yanına götürmek için mi buradasın?"

"Büyükkannen burada, seni ona götürebilirim. Ya da ..." Sağa döndü ve aniden bir kapı belirdi. "Kapıdan geçip orada seni neyin beklediğini görebilirsin."

Kapının ardında ne olduğunu sormak üzereydim ama ifadesinden bunu söylemeye niyetli olmadığını anladım. Eğer kararımı verirsem, inançla devam etmem gerekecekti.

"Hangisini seçiyorsun?" diye sordu.

"Kapıyı." Kapının arkasında ne olduğunu bilmeden sonsuza kadar yaşayamazdım. Bu beni içten içe yiyip bitirirdi.

"Hiç şaşırmadım."

O olduğu yerde kaldı ve ben başka bir şey olup olmadığını ya da kapıdan geçip geçemeyeceğimi bilmiyordum. "O zaman ben..."

"Evet. Kapıdan geç."

Bu son kez olup olmayacağını bilmeden ona tekrar sarıldım. "Her şey için teşekkür ederim."

"Seninle gurur duyuyorum, Lia. Sana büyük işler başarabileceğini söylemiştim. Sana olan inancım haklı çıktı. Kim olduğunu ve kime hizmet ettiğini unutma."

"Denedim," dedim.

Bir adım geri çekildi ve kapıyı işaret etti. Tüm gücümü toplayarak, kapının önüne gelene kadar çayırdaki yürüdüm. Elimi kapı koluna koydum ve çevirdim.

"Antiope'ye sevgilerimi ilet!" Maia, ben kapıdan geçmeden hemen önce seslendi. Neden böyle dediğini sormak üzereydim, ama sanki görünmez, dev bir el tarafından kapıdan içeri çekildim.

Bu beni şaşırttı ve bir an kendimi toparlamak için zaman harcadım. Hâlâ çayırdıydım.

Ama Maia'nın yerine, tanrıça bizzat karşımda duruyordu.

"Euthalia," dedi, o kadar güzel bir gülümsemeye ki, ağlamak istedim. O kadar uzundu ki, uzun altın sarısı saçları ayaklarına kadar uzanıyordu. Parlak yeşil gözleri ışıltıyor, cildi ışıltıyordu.

Onu rüyalarımda gördüğümde ağzı hiç hareket etmemişti. Tüm sözleri zihnimdeydi. Ama şimdi bir insanla konuşur gibi benimle konuşuyordu.

"Evet, zihninde seninle konuştum. Duyduğun neredeyse tüm iç sesler benim sesimdi. Demaratus sana en kolay ulaşan kişiydi, bu yüzden onu en sık kullandım."

Az önce zihnimi okumuştı. Bunun beni şaşırtmaması gerekirdi, ama yine de şaşırmıştım.

Ama o bir tanrıçaydı. Onun ihtişamı çok etkileyiciydi. O kadar güzel, o kadar parlak, o kadar sevgi doluydu ki. Onun ayaklarına kapanıp ona tapınmak ile, onun şimdiye kadar düşündüğüm ve yaptığım tüm karanlık şeyleri görmemesi için başka yöne koşmak arasında kalmıştım.

"Neden bana kendin olarak konuşmadın?" diye sordum, tanrıçaya doğrudan hitap etme düşüncesinden titreyerek. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle?"

"Çünkü ölümlüler özgür iradeye sahiptir. Ben sana asla bir şey yapmaya zorlamam. Seçim her zaman senin. İçinde, izin verirsen sana yol gösterebilecek ilahi bir kıvılcım var. Ama tanrılar ölümlülerin hayatlarına doğrudan müdahale edemezler."

Bana anlatılan hikayelere göre, tanrıça kesinlikle müdahale etmişti. "Ajax'ı toprağın içine çekip öldürdün."

"Evet, öfkeyle onu öldürdüm ve bunun için cezalandırıldım. Tanrıların konseyi beni bin yıl boyunca kısıtladı. Ve ben kısıtlıyken, oğlum saldıramadı. Kurallarımız var."

Bu, Caria'nın neden şimdi saldırdığını açıklıyordu. Oğlu beklemek zorunda kalmıştı. "İstedikini yapamıyorsan tanrıça olmanın ne faydası var?"

O güldü ve bu, ruhumu sevindiren melodik bir sesiydi.

Sonra Lysimache'nin bu kadar çok korkunç şey yapabilmesinin sebebinin bu olduğunu anladım. Locris'i lanetlediğinde tanrıçayı artık hissedemediğini söylemişti.

"Evet," dedi Dea. "Onun yaptığı şeyden takipçilerimi koruyamadım. Ölümlüler, yaptıkları seçimler başkalarına zarar verse bile, kendi seçimlerini yapma hakkına sahiptir."

bu seçimler başkalarına zarar verse bile. Acıyı tattığında tatlıyı anlayabilirsin."

"Onu da yeryüzüne yutmalıydın."

"Belki. Ya da belki de bu ana gelmek için olayların kendi akışına bırakmam gerekiyordu." Bir an durakladıktan sonra ekledi: "Ve Ajax'ın kendi suçlarının bedelini hayatıyla ödediğini bilmelisin. Hiçbir Locrisli bakirenin zarar görmesini istemedim."

Bunu biliyordum. Lysimache bunu itiraf etmişti. Ayrıca, telafi etmem gereken bir nesil günahım olmadığı için de mutluydum. Tanrıça, hak eden kişiye cezasını çoktan vermişti.

Lysimache ve onun suçları hakkında düşünmek, göz ve Artemisia ile savaşmaya çalıştığımda olanlar hakkında düşünmeme neden oldu.

"Artemisia ile karşılaştığımda, neden yeteneğimi kullanamadım? Ne oldu?"

"Oğlumun demir toprağı benim büyümü etkisiz hale getiriyor. Benimki de aynı şeyi yapıyor. Artemisia gözümü aldı, ama oğlumun onun üzerinde hiçbir hakimiyeti yok. Ondan güç alamıyor, takipçileri de alamıyor, özellikle de toprağın üzerinde duruyorlarsa."

Onlara güç veren şey, daha büyük bir güce erişmelerini engelliyordu. En azından Artemisia'nın gözü asla kullanamayacağını bilerek öbür dünyada huzur bulabilirdim.

"Neden bana en çok sormak istediğin soruyu sormuyorsun?" diye sordu.

Ne demek istediğini anlamadım. "Hangi soru?"

"Bana bekar kalacağına dair verdiğin söz. Bunun takipçilerimden de beklediğim bir şey olup olmadığını bilmek istiyorsun."

"Evet. Öyle mi?"

"Hiçbir kızımın sevme ve kendi ailesini kurma fırsatını asla reddetmem. Rahibeler ve rahibe yardımcıları istedikleri takdirde evlenmelerine her zaman izin verilmiştir. Lysimache, kimsenin hamile kalmaması için bunu değiştirdi."

Lysimache'ye sorduğumda bana söylediği sözleri hatırladım. "Çünkü onları riske atamazdı..."

Hamile kalmalarını göze alamazdı. Bunun ne önemi vardı ki?

Tanrıça soruma cevap verdi. "Lysimache, Locris'i lanetlediğinde hamileydi. Bebeğinin ona verdiği gücü kullandı. Kısa süre sonra düşük yaptı ve bu iki olayı birbirine bağladı. İkisinin birbiriyle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece üzücü bir tesadüftü. Ama Locris'i eski haline getirmenin tek yolunun hamile birisi olduğunu düşünüyordu. Bu, işi biraz kolaylaştırabilirdi, ama doğru kişi için gereksizdi. Seçilmiş kurtarıcı, ülkeyi tek başına geri getirecek güce sahip. Sadece doğru sözleri söylemen gerekecek."

"Hangileri?" diye umutla sordum.

"Onları zaten biliyorsun ve bu konuda müdahale edemem."

Tanrıça beni tanrılardan ve onların kurallarından korusun.

O güldü ve "Duydum" dedi.

Yüzümün kızardığını hissettim. "Yani yeminimi bozmuş olabilirdim... ve yine de layık kalabilirdim."

"Senden istemediğim bir yemine seni bağlı tutmazdım. Bu benim istediğim bir şey değildi ve sen bunu kendi isteğin dışında verdin. Kızlarımın, eğer isterlerse, ilişkilerinde aşk ve mutluluk bulmalarını isterim."

Bu da demek oluyordu ki, ben sebepsiz yere kendimi geri çekmiştim. Ne büyük bir israf.

"Senin değerini sadece kalbine dayanıyordu. Kararlılığın, cesaretin, azmin, nezaketin," diye ekledi, o yaraya tuz basarak.

"Bu, Locris'teki tapınağı yeniden açma sözümü tutmam gerekmeceği anlamına mı geliyor?"

"O farklı. Kendi isteğinle verdiğin sözler ciddi şeylerdir," dedi. "Sen benim sana verdiğim sözleri tutmamı isterdin, ben de senden aynısını beklerdim. Ama her şeye sahip olabileceğin bir yol vardı. Sözünü tutmanın başka bir yolu."

"Ve bana bunun ne olduğunu söylemeyeceksin."

Dudakları seğirdi. "Doğru."

Artık önemi yoktu. Ben ölmüştüm. Xander'ı sevmeme rağmen, o söz yüzünden onunla bir hayat sürmeme izin verilmeyebilirdi. Bu, paylaştığımız aşkı neredeyse anlamsız kılıyordu.

Tanrıçanın ağzı hafifçe aşağı doğru kıvrıldı. "Aşk asla anlamsız değildir. Aşk her zaman cevaptır. Her şeyi iyileştirir, her şeyi onarır, her şeyi birleştirir. Aşk en büyük armağandır ve onu kazanmak için hiçbir şey yapmana gerek yoktur. Sana onu bedelsiz veriyorum çünkü sen benimsin. Ve sen de aşkını pek çok kişiye verdin."

"Yeterince erken değil. Ona daha önce söylemeliydim."

"Onu ne kadar sevdiğini biliyor. Ve bu sevgiyi en anlamlı şekilde gösterdin: onun için hayatını feda ettin."

"Yine yapardım," dedim ona. "Binlerce kez."

Tatlı gülümsemesi geri döndü. "Biliyorum. Senin nasıl bir kadın olduğunu biliyorum ve benim için çok değerlisin."

Kalbim aniden sızlamaya başladı. Ruhum sanki çekiliyor, çekiliyor gibi hissettim.

"Bu senin kocan, seni geri çağırıyor. Seni bırakmam için bana yalvarıyor. Sürekli 'lütfen' diyor."

"Bu Xander'a benzemiyor."

"Eğer geri dönmezsen, beni birkaç kez tehdit etti." "Oh. Bu kesinlikle o," dedim ve o tekrar güldü.

Göğsümü ovuşturdum. Her zaman böyle mi hissedecektim? Xander hayatına son verip bana katılana kadar mutlu olamayacak mıydım? Onu her zaman özleyecek miydim?

"Euthalia, onu senin için yarattığımı biliyor muydun? Sen kurtarıcısın ve seni koruyabilecek bir eş yaratmam gerekiyordu. Seni tehlikeden uzak tutacak. Senin yükünü kendi yükü gibi üstlenecek, senin yaralarını kendi vücudunda taşıyacak biri. Kocan o kişi. Bu yüzden tanrıça tarafından kutsanmış."

Oh. Bu, kalbimi daha da acıttı. "Beni de sen mi yarattın?"

"Bir kurtarıcıya ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ilion'u koruyabilecek birine. Bu yüzden seni benim suretimde yarattım. Benim gibi olman için. Bu, benim güçlü yanlarımı da aldığın anlamına geliyor, ama aynı zamanda zayıf yanlarımı da aldığın anlamına geliyor."

"Senin zayıf yönlerin mi var?"

"Mücadele ettiğim şeyler var."

"Ajax'a yaptığın gibi mi?" dedim.

"Evet. Ben de senin gibi öğrenmek ve büyümek zorundayım." Kafasını hafifçe sağa çevirdi. "Alexandros beni adımla çağırıyor. Seni geri almak için bir koca olarak haklarını savunuyor,

seni ne kadar sevdiğini söylüyor. Seninle birlikte olmak istediği hayatı anlatıyor. Bize olan aşk bağımızı hatırlatıyor. Sana ihtiyacı olduğunu söylüyor."

Göğsümdeki ağrı daha da şiddetlendi.

"Bu kadar saf ve güçlü bir dua hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu."

Göz yaşları yanaklarımdan süzüldü. "Onu son bir kez görebilmeyi dilerdim." Tanrıça beni düşünceli bir şekilde inceledi. "Eğer arzu edersen, ona geri dönmenin bir yolu var. Sen kurtarıcısın. Kendini kurtarabilirsin

kurtarabilirsin."

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Kalbim umutla çarptı. Kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Tanrıça sol omzumu işaret etti ve oradaki iz hafifçe ısınmaya başladı.

"Sen benim işaretimi taşıyorsun, yaprağın simgelediği her şeyle birlikte. Bereket, umut, büyüme, yaşam, bolluk, barış. Ve senin için en önemlisi, yeniden doğuş."

Nabzım hızlandı. "Nasıl?"

"Hala bir element denemesi kaldı."

"Anlamıyorum. Tekrar hayata dönebileceğimi mi söylüyorsun? Ilion ve Locris'i kurtarmak için ölmem gerektiğini sanıyordum."

Tanrıça yine hoşgörölü bir gülümsemeyle cevap verdi. "Kehanet öyle diyordu, evet. Ve yeğenim kehanet tanrısıdır ve onun sözleri yerine gelmelidir. Ama olayların sırasını değiştirmek ya da öldükten sonra geri dönmekle ilgili bir şey söylemiyordu."

Bir patlama sesi duyuldu ve Luna ortaya çıktı.

Lia!

Kanatlarını çırpı ve tanrıçanın omzuna kondu. "Luna? Buraya nasıl geldin? Ve nasıl oluyor da benimle konuşabiliyor konuşabiliyor?"

"Eter ejderhan, konuşabilecek ve diğer yeteneklerine erişebilecek kadar büyümeliydi. Uyku, büyümesini hızlandırır. Bu önemliydi çünkü eter ejderhaları başka yerlere geçebilirler. Alemlere geçiş de dahil. Bu alem ve senin geldiğin alem gibi."

"Luna beni geri götürebilir mi?"

Tabii ki.

"Luna'yı bana getiren sendin, değil mi?" diye sordum.

"Doğrudan müdahale etmemize izin verilmiyor, ancak zaman zaman kılık değiştirerek ölümlüleri test etmemize izin veriliyor. Ve layık görülenlere yardım edilebiliyor."

Ya o yaşı kadına yardım etmek için durmasaydım ne olurdu? Şimdi Xander'a geri dönemezdim. Bütün bunları tanrıça ayarlamıştı. Bir şeyden diğerine giden ve burada sona eren her karmaşık adım.

"Ama Luna'yı yönlendirmek sana kalmış,"

dedi. "Bunu nasıl yapacağım?"

Dea elini göğsüne koydu. "Bağlantıyı kullan. Şu anda bile, Alexandros'la seni birbirine bağlayan şeyi hissediyor musun?"

"Evet."

"Bu sonsuzdur. Ne olursa olsun, ikiniz birbirinize bağlısınız. Ruh eşlerisiniz. Tek bir ruh, iki bedene bölünmüş. Birbirinizi her zaman bulacaksınız. Eğer istersen, bu bağı takip ederek ona geri dön. Ama burada kalmayı da seçebileceğini bil."

Nereye geri döneceğimi biliyordum. Savaş. Ölüm. Acı. Yıkım.

Ama bunların hepsi Xander'a kıyasla önemsiz kalıyordu.

"Endişeliydin," dedi tanrıça. "Kurtarıcı rolünde yapman gerekenler konusunda. Can almaktan."

Başımı salladım.

"Benim için tüm yaşamlar değerlidir. Kurtarılamayacak gibi görünen insanlar bile. Ama kızlarıma yaşam gücü verdim ve onları yaşamın koruyucuları yaptım. Yaşamı yaratmak ve yok etmek için, eğer onların seçimi buysa. Eğer gerekliyse."

Luna bana doğru uçtu ve ben onu kollarımın arasına aldım.

Gitmeye hazır mısın?

"Bekle." Xander'ın yanına geri dönüyordum. Birlikte bir hayat kurabilirdik, ama tanrıça bana ona verdiğim sözü yerine getirmem gerektiğini söylemişti. "İo, Locris'teki tapınağı yönetebilir mi?"

Belki geri döndüğüm için o kadar mutlu olur ki, bunu yapmaya razı olur.

Tanrıça bana doğru yürüdü. Ellerini uzattı ve parmakları hafifçe alnımı okşadı. Dokunuşu beni o kadar güçlü, o kadar sevgiyle doldurdu ki, neredeyse dayanamayacak kadar.

"İo, Ilion'daki tapınağı devralacak. Bir erkekle evlenmek istemiyor, kendi çocuğu da istemiyor. Her canlı,

onun çocuğu. Ama senin için Locris'e gidemez."

Tanrıça benim geleceğimi de görebiliyor muydu? Bunu sorabilir miydim, bilmiyordum.

"İstediğin kadar çocuğun olacak. Kocan böyle olacağına söz verdi. İo kendi yolunda görevini yerine getirecek, sen de öyle. İkinizin önünde çok farklı yollar var."

Diğerleri hakkında da sormalı mıyım? Xander'ın geleceği hakkında? Gözü nasıl geri alabilirdim? Artemisia'yı durdurmak ve İlion'u kurtarmak için ne yapabilirdim?

Elini çekti. "Hiçbir ölümlü, gelecekte olacakları çok fazla bilmemelidir. Söylediklerim yeterli olacaktır."

"Teşekkür ederim." Benim için yaptığı onca şey, bana verdiği onca sevgi için bu sözler yetersiz kalıyordu.

Bana yardım ettiği onca şey için.

"Kim olduğunu unutma, Locrisli Euthalia. Sen benim kıızımsın." Luna'yı göğsüme sarıp gözlerimi kapattım. Xander'ı düşündüm. Xander'ı düşündüm.

Sonra, parıldayan yıldızların olduğu aynı kara boşlukta geriye doğru uçuyordum, rüzgar etrafımda esiyordu. Orada geçen seferkinden çok daha uzun süre kaldık, muhtemelen çok daha uzak bir yolculuk olduğu içindi.

Ama karanlık üzerime çökmeye başladı. Boğuluyormuşum gibi hissettim.

Ta ki bunun nedenini anlayana kadar. Kocam beni göğsüne sıkıca bastırıyordu ve nefes alamıyordum.

"Xander?" diye mırıldandım boynuna.

Beni sallıyordu ama birdenbire hareketsiz kaldı. "Lia?" "Beni çok sıkı sarıyorsun."

"Nasıl hayattasın? Bu nasıl oldu?" Sert sesinde hayranlık ve korkunun kalıntılarını duydum. Kafasını salladı. "Önemli değil. Nasıl olduğu umurumda değil. Tek umurumda olan şey senin burada olman. Seni bir daha asla bırakmayacağım. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum ve hala nefes almam gerekiyor."

Kollarını sonunda gevşetti ve ben de yüzüne bakabilmek için geriye doğru yuvarlandım. Yanaklarında gözyaşı izleri vardı. Bu manzara karşısında kalbim eridi — benim için ağlamıştı. O izleri takip etmek için elimi uzattım

onun için ne kadar değerli olduğumun kanıtı olan gözyaşı izlerini izlemek için uzandım. Gözlerinde çok fazla sevgi, çok fazla neşe vardı.

Ve onun da benim gözlerimde aynısını göreceğini biliyordum.

Adelphia'mız etrafımızda toplandı, hepsi sorular soruyordu. Beni gördüklerine ne kadar mutlu olduklarını söylüyorlardı.

Ahyana, "Bizi tekrar göreceğini söylediğinde, birkaç dakika sonra olacağını bilmiyordum!" dedi.

"Ben de bilmiyordum," dedim ve o güldü.

Xander, sanki benim gerçekten orada olduğuma kendini ikna etmek istercesine bana dokunmaya devam etti. Bu bir süre böyle devam etti. İkimiz de etrafımızdaki diğer insanların konuşmalarını görmezden gelip birbirimize odaklandık.

"Ölmekle ilgili sana ne demiştim?" diye sordu.

"Ölme."

"Hiç dinlemiyorsun. Bir daha ölmene izin yok. Anladın mı?"

"Ölmeyeceğime yemin ederim."

"Benim tatlı yemin bozanım," dedi o kadar şefkatle ki kalbim sızladı. İkimiz de ona bunu söz veremeyeceğimi biliyorduk. "Bu, kehanetin gerçekleştiği anlamına mı geliyor?"

"Sınavlara katlanıp öldüğüm kısım mı? Evet, o bitti." Geri kalanı hala gerçekleşmesi gerekiyordu. Ilion'u kurtarmalıydım.

Sonra şöyle dedi: "Dinlenmen gerek. Seni odamıza götüreceğim."

Kalkmaya çalıştım ama o izin vermedi. Beni kollarında tutarak ayakta durdu.

"Beni odamıza kadar taşıyamazsın." "Erkekliğimi sorgulama, karıcığım."

"Beni bir dakika yere indir," dedim. "Yukarı çıkmadan önce kız kardeşlerime veda etmeme izin ver."

İsteksizce öyle yaptı ve uzuvlarımın iyi çalıştığını görünce şaşırdım. Yorgun hissediyordum ama iyiydim. Ablalarımın sarılmak için yanlarına gittim.

"Hayatta olduğuna çok sevindim,"

dedi lo. "Ben de."

Zalira bana tanrıçanın kılıcını geri verdi. "Bu sana ait."

"Teşekkür ederim." Kılıcı alıp kınıma koydum. Omzumun üzerinden baktığımda Xander'ın Thrax ve Stephanos tarafından tebrik edildiğini gördüm, bu fırsatı değerlendirip eğilip "Tanrıçayı gördüm. Onunla konuştum. Daha sonra sana daha fazla anlatacağım, ama Lysimache bekarlık yemini uydurdu. Sevmemize izin var." dedim.

"İşte bir iyileştirici iksir," dedi lo küçük bir gülümsemeyle, elime bir şişe sıkıştırarak. "Sanırım buna ihtiyacın olacak."

İçtim ve boş şişeyi geri verdim.

"Ve bu gece sarayın başka bir kanadında uyumalıyız," diye alay etti Ahyana.

Zalira bana sıırttı. "Ya da buradaki mağarada."

"Ya da sevdiğin insanları bulup, sana az önce söylediğim şeyi onlara anlatabilirsin," dedim.

Xander geri gelip beni kollarına aldığıında, gözlerinin olasılıklarla parladığını gördüm.

"Beni gerçekten tüm yolu taşıyacak mısın?" diye sordum. "Evet.

Şimdi sus. Konsantrasyonumu bozuyorsun."

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi taşıyarak tünellerde kolayca ilerledi. Elimi uzatıp yüzünü okşadım. "Ağlıyordun."

"Sen öldün."

"Bunu tavsiye etmem," dedim ve onu gülümsettim. "Tanrıçayı gördüm. Senin benim geri dönmem için yalvardığını söyledi. Ve aslında 'lütfen' kelimesini nasıl kullanacağını bildiğini. Tek gereken benim ölmemmiş."

Gülümsedi ve sesi her zamankinden daha zayıf geliyordu, sanki duyguları hâlâ çok tazeymiş gibi. "Tanrıça başka ne dedi?"

"Seni özellikle benim için yarattığını söyledi."

"Öyle mi? Ben senden daha yaşlıyım, bu yüzden seni benim için yaratmış olması mantıklı."

Kafamı salladım. "Ayrıca kaderimizde birbirimize ait olduğumuzu da söyledi. Bir bütünün iki yarısı, yeniden bir araya gelmeyi arzulayan. Birbirimizi her zaman bulacağımızı."

"Haklıydı. Ruhlarımız birbirine bağlı."

"Ve sana, istediğim kadar çocuk sahibi olabileceğimi söylediğini de belirtti."

Yine güldü, ama bu sefer sesi daha çok kendine benziyordu. "Nasıl geri döndün? Tanrıça mı gönderdi seni?"

"Hayır, Luna gönderdi. Eter ejderhası olmanın bir parçası da, alemler arasında seyahat edebilmesi ve seyahat etmek için kullandığı portallar yaratabilmesidir. Onu kollarımda tuttum, seni düşündüm ve o beni geri getirdi. Şimdi onu pencereden dışarı atmadığın için mutlu değil misin?"

"Bu, benim zemine daha fazla parıltı bırakıp bırakmayacağına bağlı."

"O eter," dedim ona.

"Yine de dağınık."

Başımı omzuna yasladım. "Alt katları su basmaya çalışan kimdi, biliyor musun?"

"Erisa." Kollarını bana daha sıkı doladı.

"Nereden biliyorsun?"

"Odasının dışındaki muhafızları öldürdü. Zehirle." Bu beni şaşırtmadı. Acınası bir durum.

Devam etti. "Kyros'u da zehirledi. O öldü."

"Ne?" Bu korkunçtu. Hangi anne kendi çocuğunu öldürür ki? "Hayatta kalmayı beklemediğini düşünüyorum, bu yüzden Oğlunu acı çekmesin diye öldürdüğünü tahmin ediyorum." "Şu anda nerede?"

Kollarını tekrar bana doladı. "Bilmiyorum. Ortadan kayboldu. Adamlarım onu arıyor. Ama su basma mekanizmasını biliyordu ve bence Troas'ı yönetemeyeceksem yok olmasını tercih eder."

Onu sadece güç düşkünü sanmıştım. Bu kadar kötü olduğunu hiç düşünmemiştim. "Çaresizdi ve kazanmanın bir yolunu göremiyordu, bu yüzden diğer herkesin kaybetmesini sağlamak istedi."

"Ve neredeyse başardı. Seni benden almaya çok yaklaştı." Şimdi benim kollarımı onun boynuna daha sıkı doladım.

"Beni gerçekten indirebilirsin.

Yürüeyebilirim." "Dayanıklılığım hakkında sana ne demiştim?"

Çok dayanıklı olduğunu. Yakında bunu test etme fırsatı bulabileceğim düşüncesi midemi kıpır kıpır etti.

Ve ilk baştan çıkarma girişimim geçmişte başarılı olmuş olsa da, ikincisi başarısız olmuştu ve her şey değişmiş gibi hissediyordum.

Artık aşkımızı itiraf ettiğimize göre, durum farklıydı ve ben biraz kendimi kaybetmişim.

O merdivenleri çıkmaya devam ederken biz sessiz kaldık.

Her adımda kalbim daha hızlı atmaya başladı. Tanrıçanın bana söylediklerini bilmiyordu ve ben bu iyi haberi ona en iyi şekilde nasıl verebileceğimi düşünmeye çalışıyordum.

Odamıza vardığımızda, beni içeri aldı ve sonunda yere indirdi. Yatak odamızın kapısını kilitledi. "Banyo yapmalısın," dedi.

Gönüllü olarak başka bir su kaynağına girme fikri... içimi bir ürperti kapladı. "Yalnız başına suya girmek istemiyorum. Gelip bana yardım eder misin?"

Biraz şaşkın görünüyordu ama başını salladı. "Evet."

El ele tutuşarak tuvalete girdik. Önümde durdu ve kemerimi çözerek düşmesine izin verdi. Sonra tunikamı çıkarıp vücudumdan uzaklaştırdı.

Sonra bakışlarını başka yöne çevirdi.

Bu hem tatlı hem de aptalcaydı. Daha önce görmediği bir şey değildi. Ben de öyle söylemek üzereydim, ama sonra çenesindeki kasların seğirdiğini, kollarındaki gerginliği gördüm. Kendini tutmaya çalışıyordu.

Ne yapacağımı bilemedim, kılıç kınımı ve iç çamaşırlarımı çıkardım, sonra havuza girip kenarına oturdum ve derin bir nefes aldım.

"Sırtını ovmamı mı umuyordun?" diye sordu.

Öne eğildim ve omzumun üzerinden ona baktım. "Senin için yaptığım için bu adil görünüyor."

Havuzun kenarına oturdu, bacakları arkamda sudaydı. Sünger sırtıma değdi ve yavaşça dairesel hareketlerle ovuşturdu. Tekrar iç geçirdim, rahatlamış hissediyordum.

İşini bitirip elini çekti. Sonra bir sürahiyi suyla doldurduğunu duydum ve suyu başımın üzerine döktü. Saçlarıma sabun sürdü, parmakları refleks olarak kafa derimi okşadı ve bu, hayatımda hissettiğim en lüks şeydi. Çok şefkatli, çok nazik ve çok sevgi doluydu.

Sonra beni duruladı ve ayağa kalktığını hissettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Senin de benimle birlikte suda olmanı istedim."

O tam da istediğim gibi yaptı ve giyinik halde bana katıldı.

Ben de hafifçe güldüm. "Tunik giymişsin."

Xander bana hak verdi. "Evet, giydim."

"Neden?"

"Daha güvenli." Tek kelimeyle açıkladı.

Benim aklımdaki bu değildi. Kollarımı boynuna dolamak için yanına yaklaştım. Parmaklarının tenimde olmasını istiyordum.

Ama bana dokunmadı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Büyük Savaş, bir kadına olan aşk için yapıldı, bu seninle tanışana kadar hiç anlamadığım bir şeydi. Eğer bu senin güvende olman ve benimle birlikte olman anlamına geliyorsa, bu şehirdeki herkesin ölmesine izin verirdim."

O kadar onurlu ve iyi bir kral olduğu için bunu yapmazdı, ama bunu söylemesi benim için çok anlamlıydı.

Gözleri yana kayd. "Bir parçam senin sevgini hak etmediğimi düşünüyor. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Beni hayal kırıklığına uğratmadın. Ben bir seçim yaptım. Ve kimse sevgiyi *hak etmez*," dedim ve yanağına nazikçe öptüm. "Hepimiz kusurlu, kırık yaratıklarız. Hak ettiğimiz şeye rağmen seviyoruz. Ve ben seni, senin beni gördüğün gibi görüyorum. Senin her yanını biliyorum ve seviyorum, Ilionlu Alexandros. İyi ve kötü yanlarını. Karanlık ve aydınlık yanlarını. Ve ne olursa olsun, senin her yanını, her yönünü, her parçasını seveceğim."

Boğazındaki düğüm hareket etti ve "Çıkmalıyız. Hemen dönerim."

Hızla ayağa kalktı ve havuzdan çıktı, fayansların üzerine su damlatarak. Yatak odamıza gitti.

Birkaç dakika sonra kuru giysilerle geri döndü ve ben çok hayal kırıklığına uğradım. Kurulanmam için bana bir keten bez uzattı. Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Gözlerini yüzümden ayırmadı.

Sonra havluyu bana sardı ve başka bir havluyla saçlarımı kuruladı.

İşini bitirdiğinde beni odamıza götürdü ve yatağa yatırdı. Alnıma bir öpücük kondurdu ve "Hemen dışarıda olacağım" dedi.

O kapıya yaklaşmışken, ben nihayet onun söylediklerini anladım.
"Beni terk mi ediyorsun?"

"Uzaklara gitmiyorum."

"Hayır. Kalmanı
istiyorum." "Lia..."

"Xander, kalmanı ve beni sadece isim olarak değil, gerçekten karın
yapmanı istiyorum."

BÖLÜM ELLİ SEKİZ

"Sen az önce öldün," dedi kocam.

"O zaman günü yaşamak için daha da fazla neden var. Çünkü şimdi hayattayım ve kendimi iyi hissediyorum." İyi olmaktan da öte.

Kocası tereddütle bana doğru yürümeye başladı, sanki bunu yapmak istemiyormuş gibi. "Yeminini."

"Tanrıça bana böyle bir yemin olmadığını söyledi. Lysimache, rahibelerin hamile kalmasını önlemek için bunu yaptı. Bunun onlara daha fazla güç vereceğini düşündü."

Bu bilgiyi duyunca gözleri karardı. Nefes alış hızlanıp göğsünün daha hızlı hareket etmeye başladığını gördüm.

"Senin için geri döndüm. Çünkü o zaman da, şimdi de, seni her zaman sevdim," dedim ona. Tek elimle çarşafı tutarak ayağa kalktım. "Ve sen bana sahipsin. Bütün bana. Kalbime, zihnime, ruhuma. Ve şimdi bedenime de sahip olmanı istiyorum."

Elleri istem dışı omuzlarıma gitti ve boğazının derinliklerinden çıkan boğuk iniltiyi duydum. Serbest elimle uzanıp parmaklarımı yüzünün hatlarını takip ettim. "Bana teslim ol, Xander."

Parmaklarının derime batışını hissettim ve bu baskı çok hoştu. Davetime hiçbir şey söylemedi, kıpırdamadı.

"Seni en son suskun gördüğümde, sana sihir yapabildiğimi söylediğim zamandı," dedim.

"*Sen* sihir gibisin." Bu sözler göğsünden çıkıp, gürültülü ve derin bir sesle yankılandı. "Seninle tanıştığım günden beri senin büyüünün altındayım."

"Xander..."

Onun titrediğini gördüm. "Adımı her söylediğinde içim parçalanıyor."

Eğilip çenesinin altına bir öpücük kondurdum ve "Bana bunu defalarca söyleyeceğimi söylediğini hatırlıyorum." dedim.

Gözlerinde altın rengi alevler parlıyordu. "Sanırım sözümü tutmalıyım."

Şimdi titreyen bendim. "Ben de öyle düşünüyorum. Yeminini bozmanı istemem."

"Hiçbir şekilde etkilenmedin mi? Tanrıça sana bal şarabı vermedi mi?"
Gülümsedim. "Hayır."

Sesi kısıldı. "Sana gerçekten dokunursam, ortadan kaybolacağından korkuyorum. Bunun ateşli bir rüya olduğunu ve senin aslında burada olmadığını."

Sol elini tutup omzumdan çekerek, doğrudan kalbimin üzerine koydum. "Ben çok hayattayım."

Elini benim koyduğum yerde bıraktı. "Bu çok önemli bir an gibi görünüyor, sanki bir konuşma yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum."

"Yeterince konuştuk," dedim ona.

Kocam bana öyle bir şefkatle, öyle bir sıcaklıkla, öyle bir sevgiyle baktı ki, kalbim taşıtı. Bana öpüşmek için eğildi. Dudaklarıma yumuşakça, tatlıca dokundu. Kelebek kanatları kadar hafif öpücükler. Yıkıcı derecede şehvetli. Beni bir hediyeymişim gibi öptü. Sevgiyle.

Sevgiyle.

Dudaklarının her dokunuşu, her tatlı ve narin dokunuşu, bana onun ne hissettiğini anlatıyordu. Hepsi beni ne kadar sevdiğinin ifadesiydi.

Ama o, uzun zaman önce içimde bir ateş yakmıştı, her zaman yüzeyin altında kaynayan, bekleyen, beslenmek isteyen bir ateş. Daha fazlasını istiyordu.

Ağzını benimkinden ayırdı ve ben onu takip etmeye çalıştım. Ama dudaklarını çenem boyunca gezdirdi, ara sıra durup öpücükler kondurdu. Kulak mememe doğru ilerledi ve onu ağzına aldı, beni titremeye ve titremeye neden olan bir zevkle doldurdu. Sonra dişlerini derime sürttü ve bu yeni his beni ona doğru eritmeye başladı.

"Konuşmamdan hoşlanıyorsun. Ne kadar güzel olduğunu ve seni ne kadar istediğimi söyledim." Islak kulak mememe ateşli sözler fısıldadı ve titremem daha da şiddetlendi.

Sonra boynumu ısırdı ve köprücük kemiğimin yanındaki nabız noktasına doğru indi, onu ağzına aldı ve

beni kendimden geçirdi.

"Seni ne kadar istediğimi söylediğimde hoşuna gidiyor," dedi. "Ve şu anda çıkardığın nefes nefese, erotik inlemelerden ne kadar zevk aldığımı söylediğimde."

Bunun farkında bile değildim.

Sonra beni bırakıp bir adım geri attı. Ne yaptığını anlamadan nefes nefese kalmıştım. "Neden..."

"Çarşafı bırak," diye emretti.

Bu, omurgamdan aşağı bir arzu okunun geçmesine neden oldu. Tereddüt etmeden çarşafı bıraktım ve ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim.

Kendimi saklamaya çalışmadım. Utanmadım, çekinmedim. Onun bakışlarını memnuniyetle karşıladım. Bana bakmasını istedim. Kaslarının gerilip sıkışmasını, ifadesinin ne kadar aç olduğunu, arzunun gözlerini nasıl aydınlattığını izlemek istedim.

Bu bana güç verdi.

"Ilion'daki en mükemmel göğüslere sahip olduğunu biliyor musun?" Sesi boşuktu, arzuyla doluydu.

"Biraz önyargılı olabilirsin," dedim, bakışlarının sanki bana dokunuyormuş gibi cildimi ısıttığını keyifle izleyerek. "Seninle aynı fikirde olmayan birçok insan olduğundan eminim."

"Böyle bir yalan söylemeye cüret eden herkesi deşerim." Sonra büyük bir sevinçle, elleri kemerine gitti ve kemerini hızla çıkardı. Sırada tuniği vardı ve onun soyunmasını, bana kendini açmasını izlemeyi ne kadar sevdiğimi fark ettim.

Sonra iç çamaşırını çıkarmaya başladı ve ciğerlerimdeki hava dondu. Bitirdiğinde, ağızım kurudu ve zihnim çalışmayı bıraktı. Muhteşemdi. Onu tanımlayacak başka bir kelime yoktu.

Uzun zamandır birbirimizden saklanıyor, sırlarımızı saklıyor, birbirimize yalanlar söylüyorduk, ama şimdi ikimiz de tamamen savunmasızdık. Açık.

Aramızda hiçbir şey yoktu.

İçimde bir şeyin... bir şeye ihtiyacı vardı. "Ne yapayım?" diye sordum.

"Ne yapmak istiyorsun?" Sesi ipeksi ve baştan çıkarıcıydı.

"Seni öpmek istiyorum. Sana dokunmak istiyorum... her yerine. Gözlerini devirecek şeyler yapmak istiyorum."

"Bunu başarmak için ne kadar az çaba sarf etmen gerektiğini bilseydin, bir daha asla huzur bulamazdım," dedi zoraki bir gülümsemeyle.

"Sakıncası var mı?"

"Hiç de değil."

Ona doğru bir adım attığımda, elini kaldırdı. "Orada kal. Henüz değil. Bana biraz daha zaman ver. Bunu o kadar çok hayal ettim ki, tadını çıkarmak istiyorum. Ve senin ilk seferini, bizim ilk seferimizi, çok çabuk bitirmek istemiyorum. Beni aceleyle getirmeyeceksin."

"Kendini gördün mü?" diye sabırsızca sordum.

"Sadece aynada."

"Cansız bir nesneye kıskançlık duyabileceğimi hiç düşünmemiştim."

Yine güldü. "Bana istediğin kadar ve istediğin kadar bakmana kraliyet izni veriyorum."

"Bu teklifinden yararlanacağım."

"Görünüşümün seni memnun etmesine sevindim."

"Bu beni delirtiyor," itiraf ettim.

"İyi. Bu, ikimizin de aynı dertten muzdarip olduğumuz anlamına geliyor. Çünkü seni ilk gördüğüm andan beri kendimi tam olarak kendim gibi hissetmiyorum. Beni yeni bir şeye dönüştürdün. Daha iyi bir şeye. Her zaman olmak istediğim adam haline."

Sözleri beni eritti, kalbim göğsümde genişledi. Onu o kadar çok seviyordum ki...

Sonra bana uzandı ve beni kendine çekti, ben de düşünme yeteneğimi kaybettim. Sıcak bedenlerimiz birbirine yapıştı... Bu, hayatımda istediğim her şeydi.

"Tanrıça adına," diye mırıldandım ve parmaklarımın altında kaslarının seğirip kasılmasını hissetmek için elimi uzattım. Yapmam gerekenin bu olduğunu söylemişti — ona dokunmam gerektiğini. Parmak uçlarımı aşağı doğru kaydırdım, karnındaki çıkıntıları geçerek, doğruca...

Bileğimi tuttu. "O değil."

"Neden?" Bu, onun en ilginç ve farklı yanıydı.

"Çünkü yaparsan çok çabuk bitecek." "Ama neden..."

"Lia, tüm sorularını daha sonra cevaplayacağıma söz veriyorum. Şimdilik, nefes almamdan daha çok öpmem gereken, kollarımdaki sıcak, çıplak kadının tadını çıkarmama izin ver."

Ağzı sonunda benimkine geri döndü ve giysilerimizin engel olmadığı bu öpücüğün yakıcı şehveti başımı döndürdü. Bir öpücük diğerine geçti, ta ki zihnim zevkle kaplanana kadar.

Öpücüğü derinleştirdi, eli başımın arkasına kayarak beni istediği pozisyona getirdi. Dilini benimkine dokundurdu, sıcak ve ıslaktı, okşuyordu ve onun çaresiz arzusunu tadabiliyordum. Yavaş gitmeyi planladığına dair tüm iddialarına rağmen, hızla çözülüyordu.

Ben de ondan farksızdım — ağzının tadı, vücudunun dokunuşu, düzensiz nefesinin sesi içinde tamamen kaybolmuştum. Beni ateşledi, alevler içinde boğdu.

Beni yönlendirmeye başladı, beni yatağımıza götürdü. Dizlerim yatağın arkasına çarptığında, beni belimden kaldırdı ve yatırdı. Ardından o da geldi ve beni vücuduyla kapattı.

"Gergin misin? Korkuyor musun?" diye sordu.

Elimi uzatıp omzuna dokundum. "Hayır. Seninleyim. Her şeyden çok heyecanlıyım."

"Ben gerginim ve korkuyorum," diye itiraf etti.

"Öyle mi? Neden?" diye sordum, gülümsememi saklamaya çalışarak.

O yine de fark etti ve eğilip beni hızlıca öptü. "Çünkü bunun senin için mükemmel olmasını istiyorum."

Her kelime düşen köz gibi derime işledi. "Ben sizinleyim. Zaten mükemmel."

Gülümsedi. "Eğer herhangi bir anda durmamı istersen, söyle, dururum."

"Kralım, o emir asla gelmeyecek," diye söz verdim.

O, nefesimin kesilmesine ve kalbimin kontrolsüz bir şekilde atmasına neden olan, ham ve aç bir ses çıkardı. Sonra ağzı tekrar ağzıma değdi, beni akılsızca öptü, başımı döndürdü ve sersemletti. Sadece yaptığı şeyden değil, durmamız gerekmediğini bilmekten de büyük bir zevk alıyordum.

Birbirimize tamamen ve hayal edilebilecek her şekilde sahip olabileceğimizi bilmek.

Ellerim onu dokunmak, ona sarılmak, onun her santimini keşfetmek için durmadan can atıyordu. Vücudumuz birbirine yapışmış, itip çekiyor, gelip gidiyordu ve ona her dokunduğumda sinir uçlarım binlerce ateşböceği gibi parlıyordu.

Sonra dudaklarını benimkilerden uzaklaştırdı ve ben protesto etmek için inledim.

"Tanrıça haklıydı," dedi, her kelimeyi vücudumun farklı bir yerine öpücüklerle vurgulayarak. "Ben senin için yaratıldım. Seni korumak için. Sana hizmet etmek için. Seni sevmek için. Sana tapmak için. Seni memnun etmek için. Seni tatmak için."

Zihnim çok bulanıktı ve onun yaptıkları beni onun altında kıvrandırılıyordu. "Sen... sen beni tattın."

"Her yerimi değil," dedi, gözlerinde şeytani bir parıltıyla. Göğüslerimi avuçlayarak, gövdemde öpüp ısırp yalamaya devam etti. Karnımı öptü ve kaslarım onun altında gerildi.

"Ne yapıyorsun..."

Sonra ellerini kalçalarımın koyarak beni sabit tuttu ve yüzünü aşağı doğru indirdi. Dilinin bana dokunduğunu hissettim ve buna karşılık olarak kendimi yukarı doğru kaldırdım. Ne yapıyordu? Yapamazdı!

Onu uzaklaştırmak için ona uzanmak istedim ama sonra tekrar yaptı ve ben onun durmasını istemedim çünkü bu muhteşemdi. Bir keresinde bana ağzını kullanabileceğini söylemişti ve eğer bilseydim ... tanrıça adına, bilseydim!

Ateşin öpücüğü, yanmayacağım anlamına geliyordu, ama bu adam beni içimden yakmayı biliyordu.

Gerginlik içimde giderek artarken midem düğümlenip çözülüyordu. İçimi kaplayan zevk dalgalarını daha iyi tatmak için gözlerimi kapattım. Sıvı bir sıcaklık içimde birikerek tüm vücudumu sıcak ve gergin hissettirdi.

"Xander, Xander..." Sırtımı kavisleyip, vücudumu lir teli gibi gergin bir şekilde eğerek, onun adını tekrar tekrar söylemeye başladım. Zevk çok fazlaydı. Eziciydi. Daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Ama o sürekli beni yanılttı. Beni içimde dönen ve kıvrılan kayan yıldızlar ve ışıltılı eterle doldurdu. Vücudum zevkle, ateşli bir şekilde, özlemle şarkı söyledi. Sihir yaparken hissettiğim aynı buz gibi sıcaklığı ve ateş gibi soğuğu hissettim. İçime doldu, beni gittikçe daha yükseğe çıkardı.

Sonra aniden, şok edici bir şekilde, içimdeki gerilim birdenbire koptu. Şiddetle titredim, ağlayarak sarsıldım - düşüyordum, düşüyordum, zevk dalgalarının ve ezici hislerin içime yayıldığı bir uçuruma düşüyordum, ruhumu yok eden zevk kaskadları beni soyut hale getiriyordu, sanki uçup gidecekmişim gibi hissediyordum.

Bir bacağıma, sonra diğerine öptü ve ben nefesimi toparlamaya çalışırken vücudumda yukarı doğru öpmeye devam etti.

"Çok duyarlısın." Sesi arzuyla boğuklaşmıştı. "Çok tutkulusun." "Ne... neydi o?" Nefes nefese sordum.

"Sana söz verdiğim şey. Birçok şeyin ilki."

Güçsüz kollarımı ona doğru uzattım. "Sana ihtiyacım var."

"O zaman bana sahip olacaksın," dedi. "Her şekilde."

BÖLÜM ELLİ DOKUZ

Xander'ın dudakları benimkilere çarptı. Beni çaresizce ve ateşli bir şekilde öptü. Şiddetle, çılgınca, dizginlenemeyen bir açlıkla. Ben de çok açgözlüydüm, daha fazlasını arzuluyordum. Dudaklarımız ve vücutlarımız birlikte dans ediyordu, sanki daha önce olan her şeyi yıkıp, kendimizi yeni bir şeye dönüştürmek için.

Birlikte.

Ağızma karşı derin bir inilti duyduğumu hissettim. Zevk içimde kıvrıldı, kırmızı ve yakıcı, beni gerginliğin sonsuza dek artacağı uzun bir heyecan halinde bıraktı.

"Hazır mısın?" diye sordu, nefesi sertleşmişti.

"Evet." Onun her şeyini istiyordum.

Kendini kaldırdı. "Bu muhtemelen acıtacak. Keşke acıtmasa. Ama sadece ilk seferinde olur."

Titrek ellerimi yüzüne uzattım. "Biliyorum. Sana güveniyorum. Seni seviyorum."

Sözlerim üzerine tüm vücudu gerildi ve zorlukla yutkundü. "Bu sözleri bana söylemeni o kadar uzun zamandır hayal ediyordum ki, gerçek gibi gelmiyor."

"Gerçek. Seni seviyorum."

Gözlerindeki bakış nefesimi kesti.

"Seni seviyorum," dedi. Bana doğru eğildi ve ilk başta garip geldi. Çok yavaş hareket etti ve bu sırada beni öptü. Sanki dikkatimi dağıtmak istercesine.

Ve nedenini hemen anladım, çünkü aniden keskin bir acı hissettim. Dudaklarına doğru derin bir nefes verdim.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Devam et." Bundan daha kötüsünü de yaşamıştım.

"Bunu yavaşça yapmaya çalışıyorum," diye inledi, sözleri kesik kesikti. Alnındaki teri, kaslarındaki titremeyi, boğazındaki gerginliği gördüm. Kendini tutarken sert nefes alışını duydum.

İşleri kendi ellerime alarak kalçalarımı kaldırdım ve o tamamen içime girene kadar ona doğru ittim, acıdan kıvranarak. "Çok sıkı, çok ıslak, çok sıcak" diye inledi ve başını omzuma bıraktı.

İçim yanıyordu ama umursamadım. Bu, kılıca kınını takmak gibiydi. Tamamlanmış hissettim. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde doluydu.

Biz bir olmuştuk.

Rahatlamak, düzenli nefes almak için elimden geleni yaptım. Vücudumun alışması için.

Omzumu öptü ve sonra içimdeki ateşi yeniden alevlendirmeye başlarken, tenime karşı arzu ve aşk dolu ateşli sözler fısıldamaya başladı. Ne kadar iyi hissettiğimi, ona ne yaptığımı, beni ne kadar çok istediğini söyledi. Söylediği şeyler beni heyecanlandırdı ve vücudumdaki her damar zonklamaya başladı. Kocam öpüşmek kadar memnun etmek için de birçok yol biliyordu ve çok geçmeden kanım kaynamaya, kalbim çarpmaya, nefesim kesilmeye başladı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Yüzünde çok fazla özen ve endişe vardı.

"Geçen sefer kazığa oturtulduğum kadar acıtmıyor."

O gülmeye başladı, ben de ona katıldım. Bu hissi çok sevdim — tüm bu olanların ortasında gülüp, şakalaşıp, bu neşeyi yaşayabilmemiz. Böyle olabileceğini bilmiyordum.

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," dedim ona.

Yine, gözlerindeki sevgi beni çok etkiledi. "Ben de."

Ağrı o kadar azalmıştı ki, daha fazlasına hazırdım. "Bana, bunun bir tür hareket içermesi gerektiği söylendi."

O sıırttı. "İstersen var." "Hareket et, kocacığım."

Yavaşça hareket etti. İlk başta acı ve zevk birbirine karıştı, ta ki zevk her şeyi bastırana kadar.

"Senin benim sonum olacağını söylemiştim," diye fısıldadı dudaklarıma. "Ama yanılmışım. Sen benim başlangıcımsın. Sen beni sen yapan sensin."

Onun kalın, ağır hareketleri, sanki yeniden hayata dönüyormuşum, yeniden doğuyormuşum gibi hissettirdi. Ona dokunmak, onu öpmek, onunla birlikte hareket etmek,

aramızdaki aşk bağı her şeyi yoğunlaştırdı. Her öpücük ve dokunuş sadece arzu ile değil, sevgi, bağ ve samimiyetle de doluydu.

Neden sadece bedenimden fazlasını istediğini anladım. Kalplerimiz, zihinlerimiz, ruhlarımızla... bu aşk, olağanüstüydü. Bu dünyadan değildi.

"Böyle çok güzelsin," dedi sertçe. "Seni çok seviyorum."

Bu, vücudumun her yerine yayılan bir ısı patlamasına neden oldu, sanki alev alacağım gibi hissettim. Tüm duygularım - fiziksel, duygusal - beni boğmak üzereydi.

Ve hayatım boyunca boğulmaktan korkmuştum. Aslında boğulmuştum. Ama bu, onun öpücüklerinde, dokunuşlarında, aşkının sözlerinde boğulmak... bu, şimdiye kadar yaşadığım en güzel şeydi. Dalgalar bana ne kadar sert çarparsa çarpsın, akıntı beni ne kadar aşağı çekerse çeksın, o oradaydı. O benim güvenli limanımdı.

Ellerimi tutup başımın yanına koydu. Sonra parmaklarını benimkilerle birleştirdi, kalplerimiz aynı ritimde atıyor, nefeslerimiz alçak, sıcak ve nemliydi. Ve her itişinde, her hareketimizde, gözlerimin arkasında arzusun kıvılcımları parlıyordu.

Sinirlerim gergindi, cildim ateşliydi ve vücudumdaki tüm kan düşük ve sıvı bir şekilde atıyordu. Her şey yoğunlaşmıştı ve neredeyse dayanılmazdı. Bir sınır olmalıydı. Zevkin sona ereceği bir sınır. Duyguların azalacağı bir sınır. Ama biz o sınıra ulaşmamıştık ve tek yapabildiğim onun altında hareket etmek ve inlemek, kurtulmak için çaresizce çırpınmaktı.

O ellerimi bıraktı ve ben ona sarıldım. Sonra elini aramıza kaydırıldı ve "Bir kez daha, karıcığım" dedi.

Sanki ateşe benzin dökmüş gibiydi. İçimde bir ateş yandı ve ben kıvranan bir enkaz haline geldim, sırtını tırmalıyordum, inlemelerim onun sıcak ve çılgın öpücükleriyle boğuluyordu.

"Ben... yapamıyorum..." diye ısrar ettim. Bu çok fazlaydı.

"Yapabilirsin. Ben yanımdayım. Benim için kendini bırak, Lia."

Şok dalgaları, karıncalanmalar ve dayanılmaz, yoğun bir zevk içimde patladı ve boğazımdan boğuk bir ses çıkardı. Ruhumu parçaladı ve beynim boşaldı. Başımı geriye attım,

ve kalçalarımı yukarı kaldırdım. Tamamen parçalanmış bir halde, hayal bile edemeyeceğim bir ecstasy dalgasına kapıldım.

Hızını artırdı, üç kez daha çılgınca itti, sonra kalçaları sarsıldı ve sertleşti, kendi boşalmasını bulurken benim adımı haykırdı.

Bu an bizimdi, sadece bizim. Kalplerimiz, bedenlerimiz, ruhlarımız, zihinlerimiz. Her şeydi.

Yüzü boynuma gömülmüştü ve ikimiz de zor nefes alıyorduk. Bir zamanlar söz verdiği gibi, beni tamamlamıştı.

Çünkü onunla birlikte tamamlanmıştım.

Onun ağırlığı üzerime baskı yaparken, başka hiçbir insana hissetmediğim bir şekilde onunla bağlantılı hissettim. Her şey doğru geliyordu. Her ne kadar ölüm ve yıkım şehir surlarının ötesinde bizi bekliyor olsa da.

"Bunu başından beri yapabileceğimizi mi söylüyorsun?" tekrar konuşabildiğimde sordum. Çok aldatılmıştım.

Ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Evet, güzel karım."

"Ben... Böyle hissedeceğimi bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum." Başını kaldırdı ve hala benimle birleşik haldeyken dirseklerine dayanarak bana baktı.

Onun yan tarafına vurdum. "Sen acemi değilsin."

Beni nazikçe, şefkatle öptü. "Benim için daha önce hiç böyle olmamıştı. Sen de benim için ilk seferim gibi hissettirdin."

Bu muhtemelen beni bu kadar memnun etmemeliydi. "Tekrar yapalım."

Yumuşak bir inilti çıkararak içimden çıktı ve sırt üstü yuvarlandı. "Erkekler bir sonraki tura hazır olmak için dinlenme süresine ihtiyaç duyarlar. Birkaç dakikaya ihtiyacım olacak."

Sol dirseğimle kendimi destekledim. "Buna ihtiyacım yoktu."

"Kadınların ihtiyacı yoktur."

"Oh. Sanırım bu, tanrıçanın kızlarını tercih ettiğinin kanıtı."

O sıırttı. "Ben de onun kızını seviyorum."

Ondan ayrılmak istemediğim için üzerine çıktım, ellerimi göğsüne koydum ve yüzümü oraya dayadım. İkimiz de terli ve sıcaktık ama ben farkına bile varmadım. Benim yerim burasıydı.

Saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına koyarken uzun bir nefes verdi. "Biliyorsun, kral olduğumda beni öldüreceğine söz vermiştin. Bunu yatakta yapmayı planladığını hiç tahmin etmemiştim."

Gülerek cevap verdim.

Kocam saçlarımla oynamaya devam etti, kalbi yavaşladı ve nefesi düzeldi. Sanki uykuya dalmak istiyormuş gibi.

Bunu istemediğim için sordum, "Beni sevdiğini ne zaman anladın?"

"Kütüphanede o kazı yumrukladığını gördüğümde. O gece kalbimi çaldın ve ne yapacağımı bilemedim. Bir prens, tapınağın bekâr rahibesini nasıl sevebilirdi ki? Bizim için bir gelecek yoktu ama umurumda değildi. Seni aramaya devam ettim."

Bu inanılmaz derecede tatlı bir şeydi, ama aynı zamanda tanrıça için hala yapmam gereken bir şey olduğunu, tüm bunları mahvedebilecek bir şey olduğunu da hatırlattı. Bir geleceğimiz olmayabileceğini.

Bunun başka bir günün sorunu olduğuna karar verdim. Bu geceyi onunla geçirecektim ve hiçbir şeyin buna engel olmasına izin vermeyecektim.

"Beni sevdiğini ne zaman anladın?" diye sordu.

"Benim anlamam daha uzun sürdü."

"Fark ettim," dedi bilmiş bir gülümsemeyle.

"Dürüst olmak gerekirse, tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum. Birdenbire oldu. Ama sanırım o gece sana karşı hisler beslemeye başladım. Beni ve Quynh'i koruduğunu, beni kurtardığını öğrendiğimde, uzun zamandır saklamaya çalıştığım bir şey içimde açığa çıktı. Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu tekrar saklayamadım."

Başımı yana eğip ona baktım. Onu nasıl nefret ettiğimi düşünebilirdim ki? Şimdi bu bana hayal bile edilemez geliyordu.

"Bunu yeni almışken Artemisia yüzünden kaybedersem çok kızacağım," dedim.

"Sen ve ben onu durduracağız. Bu kaderimizde var."

Parmakları yüzüme doğru kayd, çenemi, boynumun çizgisini, köprücük kemiğimi izledi. "Senin her santimini keşfedeceğim. Her kıvrımını, her çukurunu, her çilini, her yara izini bilmek istiyorum."

"Sonuncusu uzun zaman alacak," diye uyardım ve o güldü.

"Senin yaralarını incelerken, bana her birinin hikâyesini anlatacaksın."

Kendimi kaldırdım ve parmaklarımı göğsündeki kılların arasında gezdirmeye başladım. "Ben de aynısını yapabilir miyim?"

"Vücudumu istediğin kadar keşfedebilirsin. Ama belki de şimdi uyumalıyız. Yarın yapacak çok işimiz var."

"Uyumak mı istiyorsun?" diye sordum

inanamadan. Ciddiyetle başını salladı. "Çok, çok yorgunum."

"O inanılmaz dayanıklılık da buraya kadarmış."

O benim belimi dürttüğünde kıkırdadım ve sonra hoş bir his fark ettim. "Yalan söyleyemeyen tarafın mı? Yorgun olmadığını söylüyor. Ben de birkaç dakikaya ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ona böyle bir etki yapmam beni çok mutlu etti. "İyi. Çünkü bana birçok gecenin bedeli ödenmeli."

Beni dudaklarına çaktı. "Bu gecenin geri kalanını sana telafi etmek için geçireceğime söz veriyorum."

ALTINCI BÖLÜM

Sonunda uykuya dalmadan önce iki kez daha seviştik, sonra sabah erkenden onu uyandırıp bir tur daha yaptık. Ve her seferinde tatmin olduğumda, sanki ölüyormuşum gibi hissettim, ama en iyi şekilde, sanki bedenimden geçici olarak ayrılmışım gibi. Tamamen mutluluktu.

"Neden insanlar tüm zamanlarını bunu yaparak geçirmiyorlar?" diye sordum ona. Yine göğsüne uzanmıştım, o da sırtımı yatıştırıcı, dönen hareketlerle okşuyordu.

"Çünkü yemek yemek ve çalışmak gibi aptalca şeyler yapmak zorundalar," diye cevapladı.

O anda ikisi de tamamen anlamsız görünüyordu. "Bir canavar yarattığından korkuyorum. Doyumsuz olacağımdan korkuyorum."

Göğsünde kahkahaların yankılandığını hissettim. "Ne zaman istersen, ihtiyaçlarını karşılamak için her zaman buradayım. Sen gerçekten hayallerimin kadınısın."

"Daha doğrusu, sen benim hayallerime soktuğum erkeksin."

Yine güldü. Ona bakabilmek için başımı kaldırdım ve "Eskiden bundan korktuğuma inanmak zor. Birinin benim üzerimde bu kadar güç sahibi olmasına izin vermek." dedim.

"Eğer yardımcı olacaksa, benim üzerimde daha da fazla gücün var." "Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

Gözleri bana doğru parladı. "Sana söz veriyorum, mümkün."

Ona hala paylaşmam gereken bilgiler olduğunu hatırlayınca hissettiğim sevgi ve mutluluk biraz azaldı. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Başka bir kehanet mi var?" diye alay etti.

"Tanrıçaya Locris'teki tapınağını yeniden açmak için söz verdiğimi söylemiştim. Orada tapınak ibadetini yeniden başlatmak için. Tanrıça, bu sözümü tutmam gerektiğini ama bunu başarmanın başka bir yolu olabileceğini söyledi. Ancak bunun ne olduğunu bana söylemedi."

Bunu ona söylemeyi hayal ettiğimde, üzüleceğini düşünmüştüm. Ama o tamamen sakin görünüyordu. "O zaman

birlikte buluruz. Bir kralın halkını öncelikli tutması gerektiğini biliyorum, ama sen olmadan onlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Adını ruhuma kazıdın ve sen yanımda olmazsan bir daha asla tam olamayacağım."

"Seni bu yüzden seviyorum. Çünkü çok romantiksin."

"Ben de yetenekli dilim yüzünden olduğunu sanıyordum."

Şimdi gülme sırası bendeydi ve o da benimle birlikte güldü. "Yani endişelenmiyor musun?" diye sordum.

"Tanrıça sana çocukların olacağını söylediğini söyleyen sendin. Ben Ilion'da, sen Locris'te olsaydın bu nasıl mümkün olabilirdi?"

Oh. Haklıydı. Bunu düşünmemiştim.

"Biliyorsun, Thrax bana ne istediğini söyledi," dedi.

Onun böyle bir şey söylemesi o kadar garipti ki, nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Bir prenses gibi davranılmak, asla mutsuz olmamak, hayatının her günü sevildiğini ve hayranlık duyulduğunu hissetmek."

Sonra hatırladım. "Quynh'den bahsediyordum."

"Ben senden ve bizim için işlerin nasıl gideceğinden bahsediyorum. Her zaman birlikte olacağız ve sana istediğin ve ihtiyacın olan her şeyi vereceğim."

"Seni seviyorum," dedim ona.

"Benim seni sevdiğim kadar değil."

Gülümsedim. Her şeyi bir rekabete mi çevirecekti? Bundan hoşnut olacağımı düşündüm.

"Maalesef bugün yapmam gereken işler var," dedi. "Sabah askerlerle eğitim, öğleden sonra savaş konseyi ve ardından savunma sistemlerinin gözden geçirilmesi. Son ikisine katılmak ister misin?"

"Evet."

"Ama önce banyo yapıp temizlenmeliyiz."

Bu mükemmel bir öneriydi ve birlikte banyoya koştuk. Pek temizlik yapmadık çünkü havuza girer girmez, suda ona sürtünmek hayal ettiğim kadar zevkliydi.

Sonunda banyo yapıp giyinmeyi başardık, ama onun tekrar giyinmesi hayal kırıklığı yarattı.

O da aynı duyguyu paylaşıyordu. Beni kollarına çekip veda öpücüğü verdi ve "Bunu daha sonra senden çıkarmak için sabırsızlanıyorum" dedi.

Titredim. "Ben de."

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Kız kardeşlerim tanrıçanın bana söylediklerini bilmeliler."

"Ve son zamanlarda keşfettiğin hayal edilemez, enfes zevk hakkında da," diye ekledi.

Onunla yaşadığımız onca şeyden sonra nasıl hala onun yanında kızarabiliyordum? O da bunu fark etti ve güldü, beni hızlıca öptü ve sonunda gitti.

Hala mutluluk bulutlarının içindeydim, yan odaya gidip adelphia'mı bulmaya çalıştım. Kapı hafifçe aralıktı. İçeri girdim, ama orada sadece Zalira ve Ahyana vardı.

"Io ve Suri nerede?" diye sordum.

"Io aşağı inip alt mağaradaki şifacılar yardım etmek istedi ve Suri de ona göz kulak olmak için gitti," dedi Zalira.

Io'nun zamanını bu şekilde geçirmek istemesine sevindim — en başından beri en çok sevdiği şeye geri dönmek. Başkalarına yardım etmek.

"Peki..." dedi Ahyana, gözlerini kocaman açarak. "Son zamanlarda ilginç bir şey oldu mu?"

O benimle dalga geçiyordu, ama ben bunu görmezden geldim. Bunun yerine, bu dünyanın ötesinde gördüğüm ve duyduğum her şeyi, Maia ve tanrıçanın söylediklerini anlattım. Ayrıca, kırmızı toprağın üzerinde durduğumuzda yeteneklerimizi nasıl engellediğini de anlattım.

"Ama Suri'nin açtığı delikler, benim ağustosböceklerim, Zalira'nın şimşekleri... Bunların hepsi düşmana ve onların toprağına karşı işe yaradı," diye işaret etti Ahyana.

"Doğru. Çünkü sen toprağın üzerinde durmuyordun. Toprakla temas ettiğimizde, yeteneklerimiz doğru çalışmaz." Xander'ı ararken Artemisia'nın kampına saldırmayı düşündüğümü hatırladım. Kamp o kirle kaplıydı, bu yüzden benim için çok, çok kötü sonuçlanabilirdi.

"Artemisia'nın gözü kullanamamasına sevindim," dedi Zalira ve ben de başımı salladım.

"Korkarım ki bunu fark edip yok edecek."

Ahyana başını salladı. "Bence saldırısına odaklanmakla çok meşgul olacak, bunu fark edemeyecek."

Umarım bu doğrudur. Sonra onlara Luna'dan bahsettim, zihnimde onun sesini duyabildiğimden, onunla birlikte geri dönmenin benim için bir eter sınavı olduğundan, yani tüm elementlerin sınavlarını tamamladığımdan bahsettim. Ayrıca ona ait yeteneklerden de bahsettim.

Zalira düşünceli bir şekilde parmağını çenesine dokundurdu. "Yani kanatları var ve uçabiliyor, suda zahmetsizce yüzebiliyor ve ateş püskürüyor mu? Buna büyük pulları da eklersen, diğer tüm ejderhaların yeteneklerine sahip oluyor."

Haklıydı. Ben bunun farkında bile değildim. "Ama Luna o kadar küçük ki, savaşta bize ne faydası olur bilmiyorum." Tamamen büyümüş olsaydı, durdurulamaz olurdu.

Ahyana kalktı ve yatağın kenarına, yanıma oturdu. "Şimdi en iyi kısmı konuşabilir miyiz lütfen? Dün gece Xander'la ne oldu?"

Onunla olan ilişkimin çoğunu kendime saklamıştım. Bunun bir kısmı utanç verici olduğu için, diğer kısmı ise çok kişisel olduğu içindi. Birlikte geçirdiğimiz gece ikinci kategoriye girmeliydi, ama kendimi kız kardeşlerimle planladığımdan daha fazlasını paylaşıırken buldum.

İkisi de o kadar heyecanlı ve coşkuluydular ki, bu bana da bulaştı ve paylaştığım her yeni şey onların heyecanını daha da artırdı.

"Rokh'un dönmesini sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Ahyana iç çekerek.

Kız kardeşi utangaç bir şekilde başını eğdi ve "Stephanos'a yemini anlattım. Bu çatışma biter bitmez evleneceğiz" dedi.

"Zalira! Tebrikler!" diye bağırdım ve Ahyana ile ikimiz de ona sarılmak için koştuk. O gülüyordu, hepimiz gülüyorduk, ama onun için çok mutluydum. Daha önce çok mutsuzdu ve her zaman istediği hayatı yaşayabileceği için çok heyecanlandım.

Ahyana da öyle.

Dışarıya baktım ve o kadar uzun süre burada kaldığımı fark ettim ki, savaş konseyi toplantısının zamanı gelmişti. "Gitmem gerek," dedim ve ayağa kalktım.

"Aşağı inip lo'nun yardıma ihtiyacı var mı diye bakacağız. Ona ve Suri'ye senin bize söylediklerini anlatacağız," diye söz verdi Ahyana.

Kaşlarım çatıldığında, hemen ekledi: "Xander ile ilgili kısımları değil tabii ki. Ama diğer her şeyi."

"Kulağa hoş geliyor. Sonra görüşürüz."

Hızla konsey odasına gittim ve hemen Xander'ın yanına oturdum. O beni şakağıma öptü ama bir subayla tartışıyordu, ben de sessizce oturup dinledim. Daha önce hiç bir şehri savunmamıştım. Savaşlar ve kuşatmalar hakkında okumuştum ama pratik bilgi edinmemiştim, oysa savaş Xander'ın temel eğitiminin bir parçasıydı.

Savaş konseyi tamamen kaos içindeydi. İnsanlar ne olacağı ve kendimizi savunmak için ne yapmamız gerektiği konusunda tartışıyor ve kavga ediyorlardı. Bu beni endişelendirdi. Net bir plan olmasını ummuştum. Bu beni çok daha güvende hissettirirdi.

Toplantı bittikten sonra bunu kocama söylediğimde, endişelenmememi söyledi. "İnsanlar dinlenilmek ve fikirlerinin dikkate alındığını hissetmek isterler. Ama burası benim ülkem ve ben orduyu ve şehrin savunmasını en iyi olduğunu düşündüğüm şekilde yöneteceğim."

Beni kuzey kapısının dış duvarına götürüyordu.

"Daha önce söylemeyi unuttum," dedi, "ama kardeşin selamlarını gönderdi."

Suçluluk duygusu kalbimi parçalıyordu. Onu aramalı, durumunu kontrol etmeli, iyi olduğundan emin olmalıydım. Etrafımda ve başıma gelen her şeye o kadar kapılmıştım ki. "Onu nerede gördün?"

"Bu sabah askerlerle antrenman yapıyordu."

Durup kolunu çektim. "Haemon antrenman yapmamalı. Dinlenmeli."

"Durumu çok daha iyi," dedi ve elimden tutup yürümeye devam etmemi sağladı. "lo'nun iksirleri mucizevi bir etki yaptı ve durmadan yemek yiyor. Uzun bir kuşatma için yeterli erzakımız olduğunu düşünüyordum ama kardeşin beni yeniden düşünmeye zorluyor."

Daha iyi olsa bile, Haemon'un eğitim alması ve orduda olması beni rahatsız ediyordu. Onun diğerleriyle birlikte mağarada olmasını istiyordum, böylece güvende olduğunu bilebilirdim.

Xander tam olarak ne düşündüğümü anlamış gibiydi. Durdu ve ellerini omuzlarıma koyarak gözlerimin içine baktı. "Bence uzun süre esir kaldıktan sonra askerlerle birlikte olmaktan, onu sevdiklerinden çalanlara karşı savaşmak için bir şeyler yapmaktan keyif alıyor. Bir şeyler başardığını hissediyor."

"Anlıyorum," dedim isteksizce. "Sadece onu korumak istiyorum."

"Lia, sen herkesi korumak istiyorsun ve bu senin en sevdiğim özelliklerinden biri
senin en sevdiğim özelliklerinden biri. Hadi, sana savunma sistemlerini göstereyim."

Duvara inşa edilmiş çok yüksek bir merdivenden çıktık. En üste ulaştığımızda, her şeyi görebildiğimi fark ettim. Şehir surlarını çevreleyen tarlalar, rıhtımlar, liman, güneydeki orman.

Xander bana dış duvarın aslında iki paralel duvardan oluştuğunu ve aradaki boşluğun ekstra güç sağlamak için kayalar ve taşlarla doldurulduğunu, ardından askerlerin üzerinde yürüebilmesi için üstüne beton döküldüğünü gösterdi. Bu güçlendirilmiş duvarın toprak ejderhalarına karşı nasıl dayanacağını merak ettim.

Bana büyük yarıklar bulunan bir çıkıntı gösterdi. "Böylece aşağıdaki işgalcilerin üzerine kayalar ve kaynar yağ atabiliriz."

Sonra okçuların ve cirit atıcıların bulunduğu topçu kulelerine geçtik. Bana pencere yarıklarına dizilmiş balistaları gösterdi. Bunlar taş ve ok atıyordu. Topçuları ateşlemek için at tendonundan yapılmış bir yayın burulmasını nasıl kullandığını açıkladı. Daha önce böyle bir şey görmemiştim.

"Demirciler, ejderha derisini delebilecek kadar büyük cıvatalar üzerinde çalışıyorlar. Sorun şu ki, onu ateşlemek için uygun boyutta balista yok ve o da şu anda yapılıyor." Sesindeki endişeyi duydum, Karyalılar gelmeden önce bunların tamamlanmayacağından endişeleniyordu.

Duvar boyunca uzanan mancınıkları ve arkasında yer alan, daha da büyük olan mancınıkları gösterdi. Adamlar atları kullanarak mancınıklara devasa kayalar ve taşlar taşıyorlardı.

Xander, kuşatma ordusunun amacının surları yıkmak olduğunu açıkladı. Önce

kapılara odaklanacaklardı, bu yüzden şu anda devasa ahşap kirişlerle güçlendiriliyorlardı.

Kapıyı açamazlarsa veya duvarı yıkamazlarsa, merdivenleri kullanarak duvarları tırmanmaya çalışacaklardı. Askerlerin atlayıp savaşmaya başlayabilmeleri için, duvarlarla aynı yükseklikte rampaları olan kuşatma kuleleri getireceklerdi.

"Onları yağ ve yanan oklarla vurmaya çalışacağız," dedi. "Aynı şey mancınık ve balistalar için de geçerli. Tahtadan yapılmış her şeyi ateşe vermeye çalışacağız."

Karyalılar sayıca bizden çok üstündü. Diğer ulusların yardımı olsa bile, bu surları aşmayı başarırlarsa...

İronik olarak, bir zamanlar nefret ettiğim duvarlar, şimdi sevdiklerimi güvende tutacak tek şeydi. "Peki ya yiyecek ve su? Yeterli olduğundan emin misin?"

"Büyük Savaş on yıl sürdü. Troas dersini aldı. Mağaralarda yıllarca yetecek kadar yiyecek ve malzeme var. Ayrıca yeraltı sarnıçları ve su depolarımız da var. Bir sorun olmayacak."

Karyalıların tapınağa akan suyu nasıl engellediklerini düşündüm. Bu bana hiç mantıklı gelmemişti — neden böyle bir şey yapsınlar ki?

Belki Artemisia, adelpia'mın bu sorunu çözmek için gönderileceğini tahmin etmişti. Kahin ona bir Locrian bakiresinin kurtarıcı olacağını söylemişti ve onlar bunu bir tuzak olarak kullanmışlardı. Böylece terawolfları üzerimize salabileceklerdi.

Ya daha fazlası varsa? Bildiğim kadarıyla Karyalılar onları yetiştiriyordu ve savaşta kullanmayı planlıyorlardı. Bunu Xander'a söyledim ve ağzı sıkılaştı.

"Duvarları çevreleyen hendeklere ihtiyacımız var, ama onları kazacak kadar zamanımız yok."

"Suri bunu birkaç dakikada yapabilir."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Her birinizin savaşta yardımcı olabilecek yeteneklerini ayrıntılı olarak anlatın."

Bunu yaptım ve birbirimize nasıl güç verebileceğimizi, ama bunun bizi tüketeceğini anlattım.

"Ama sen benim ışığımı aldığında öyle hissetmedim," dedi.

"Çünkü sen bir tanrıça tarafından süper güçlerle donatılmışsın." "Kız kardeşlerin benden güç alabilir mi?"

"İo, senin kardeşi olduğu için alabilir, ama biz sadece sevdiğimiz insanların etrafındaki ışığı görebiliyoruz."

Bir an için kendini beğenmiş bir ifadeyle baktı, muhtemelen ben onu sevdiğimi itiraf etmeden çok önce onun üzerindeki ışığı gördüğümü düşünüyordu. "Ama Quynh'in bebeğinde hissettin."

"Bunu açıklayamam." Bu olduğunda benim yönümde değildim. Tanrıçanın kadınların hayatın koruyucuları olduğunu ve içimizde sihir taşıdığımızı söylediğini düşündüm, belki bununla bir ilgisi vardı. "Ve bunu tanrıçaya sorma şansımı kaybettim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet, kaybettin, çünkü bir daha ölmeyeceksin. Anladın mı?"

"Evet, kralım," dedim, alaycı bir ses tonu kullanmamaya çalışarak.

O homurdandı ve sonra beni kendine çekti. "Neden bana öyle dediğinde hoşuma gidiyor?"

"Çünkü sen gücünden zevk alan, kibirli, otoriter bir canavarsın," diye masumca cevap verdim.

Bu, onun beni gıdıklamasına neden oldu ve ben kıkırdarak kurtulmaya çalıştım. Ama o beni kollarında tuttu. "Bir kraliçeye yakışmayacak bir şey söylediğin için seni daha sonra cezalandırmam gerekebilir."

Kalbim hemen hızlandı. "Cezayı ben seçebilir miyim?" Gözlerinde arzu alevlendi. "Aklında ne var?" "Düşündüğüm bir şey var. Taht odasında yaptığımız şey...

etrafıma baktım. Yalnız değildik, her yerde askerler vardı. Bu yüzden bir euphemism kullanmaya karar verdim. "Bunu tekrar yapsak nasıl olur diye düşünüyordum, ama bu sefer ben... senin hançerine kendimi saplayacağım."

Yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. "Karşılaştırma yapabileceğin bir şey olmadığını biliyorum, ama seni temin ederim ki, aşkım, bu bir kılıç. Bu arada, ağrın yok mu?"

Kendimi ona yasladım. "Ben bir savaşçıyım. Ağrılar beni rahatsız etmez. Ya da caydırmaz."

"Evet, bunu ilk elden deneyimledim," dedi, elleri sırtımda aşağı doğru kayarken. Etrafımızdaki insanlardan habersiz gibiydi. "Demek taht odasına geri dönmek istedin?"

"Hayır. Birinin içeri girmesini istemem."

"Aynı şeyi odamızda da kolayca yapabiliriz. Sandalyeyi ya da yatağımızı kullanabiliriz." Bir şekilde beni daha da kendine yaklaştırmayı başardı. "Eskiden senin doyumsuz merakını lanetlerdim, ama şimdi en sevdiğim şey haline geldi. Lütfen bil ki, yapmak istediğin her türlü deney için her zaman hazırım."

Arkamızda bir adam boğazını temizledi. "Kral Alexandros?" Xander isteksizce başını çevirdi. "Evet?"

"Kaptan Thrax, sizin ve kraliçenin limana gelmenizi özellikle istedi."

Kocam başını salladı ve asker ayrıldı.

"Thrax ne istiyor olabilir?" diye sordum.

"Emin değilim. Sanırım gidip öğrenmeliyiz. Ama henüz değil. Kılıcımı kaldırmam için biraz zamana ihtiyacım var."

Şimdi gülümseyen bendim. Ona böyle bir etki yapmam hoşuma gidiyordu.

Yirmi dakika sonra limana vardık. Uzakta birkaç büyük gemi vardı, bu beni şaşırttı. Artemisia denizden saldırı planladıklarını söylediği için tüm tüccarları ve tacirleri uyarmışlardı.

Bize gülümseyerek bakan Thrax'ı bulduk.

"Ne oldu?" diye sordu Xander.

"Kraliçeyi tanıdığını iddia eden biri var." Thrax kenara çekildi ve arkasında duran adamı görünce nefesim kesildi.

"Demaratus mu?"

ALTINCI BÖLÜM

Eski savaş ustamı görünce o kadar şaşırdım ki konuşamadım.

"Aptal kız," dedi sevgiyle. Sonra Demaratus'un yapmayacağı en son şey olan tek koluyla beni kucakladı. Ben de bunun bir parçası olmasaydım, onun bunu yapabileceğine asla inanmazdım.

"Ölmemekle iyi iş çıkardın," dedi beni bıraktığında sert bir sesle. "Saçların kızıl. Ne yaptın?"

Onun burada olmasına hala şaşkın bir şekilde ona baktım. "Ağlıyor musun, Demaratus?"

"Daemonlular ağlamaz. Gözüme toz kaçtı," dedi yüzünü silerek. "Diğerlerini çağırayım."

Döndü ve rıhtıma en yakın tekneye doğru bağırdı. Thrax, Demaratus'un arkasına geçti, kayıp elini işaret etti ve sevinçle bana "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu. Ben sadece başımı sallayıp gülümsedim.

"Bir adamın elini kesersin ve birdenbire tek bilinen şey bu olur," diye Xander'a fısıldadım.

"Adil olmak gerekirse, bu durumda bir tane bile çok fazla."

Demaratus'u şahsen görünce şaşkınlığım terbiyemi bozdu. Onu Xander'a tanıtmam gerekirdi, ama kocam bunu kendi başına yaptı. Demaratus'a elini uzattı ve ikisi el sıkıştı.

"Ben Kral Alexandros, Lia'nın kocası. Onu kendi hayatımdan daha çok seviyorum. Sana hayal edebileceğinden çok daha büyük bir borcum var. Ona hayatta kalmayı öğrettiğin için teşekkür ederim."

Demaratus'un yüzü buruştu ve Ilion'daki tozun ne kadar kötü olduğunu mırıldanarak bize sırtını döndü.

Beni gördüğüne bu kadar sevindiğini görmek kalbimi çok etkiledi, ama ona bunu söyleyemeyeceğimi biliyordum, yoksa gemisine koşup Locris'e geri dönebilirdi.

O tekrar karşımıza çıktığında, "Buraya nasıl geldin?" diye sordum.

"Rüyamda seninle konuşuyordum ve sen savaşa gideceğini ve yardıma ihtiyacın olduğunu söyledin. Adamları ve malzemeleri toplamak biraz zaman aldı. Ve gece yarısı Ilionian abluka gemilerini ele geçirmek de."

Olamaz. "Sen..."

"Kayıplar minimum düzeyde," dedi. "Teslim olan herkesi ailelerine kavuşturmak için geri getirdik. Gemi savaşları çok acınası."

Askerler bize doğru yürüdüler ve onları tanıdığımı fark ettim. "Andronicus! Telamon! Linus! Polymedes!"

O benim alayımdı. Onlara sarılmak için koştum ve hepsi aynı anda konuşmaya başladı, gülümseyerek beni selamladılar. Sonra, neredeyse hep birlikte, benden bir adım geri çekildiler.

"Arkanızda somurtan o iri adam kim?" diye sordu Linus, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Oh, o benim kocam. Xander. Ona alışırsın."

Bu sefer tanıştırmayı ben yaptım ve Xander'a, bu alayın bana tribut yarışına hazırlanmamda yardım ettiğini söyledim. Bu, onun kıskanç bakışını hemen yumuşattı ve benimle antrenman yaptıkları için hepsine teşekkür etti.

"Quynh burada mı?" diye sordu Andronicus, sesinde umut duyuyordum.

"Evet, burada. Şuradaki adam, Thrax. Nişanlısı."

Andronicus'un yüzünün düştüğünü gördüm ama onun için hemen öğrenmesinin daha iyi olacağını düşündüm. Ve bu iyi bir şey oldu, çünkü Andronicus gidip Thrax'a kendini tanıttı ve çok hoş bir sohbet ettiler.

"Ablukayı kaldırman gerekiyordu," diye Xander'a hatırlattım.

"Biraz meşguldüm," dedi. "Listedeydi. Ama kapatmamış olmam iyi oldu, çünkü kapatmış olsaydım, Lokriler buraya gelemezdi."

Lokrisli askerlerin ve Ilionlu denizcilerin arkasında, Demaratus'unkine benzer zırhlar giyen büyük bir grup adam geldi.

"Daemonianlar mı?" diye sordum.

O da başını salladı. "Olyer'de durduk ve onları davamıza katmak için işe aldık."

"Onlarla iletişime geçmeye çalıştık ama cevap vermediler."

"Bu adama hayat borcum var," dedi Demaratus'un yanında duran bir Daemonian subayı. "Savaşta elini ve gözünü kaybederek beni kurtardı."

"Aristodemus, Olyer'deki karakolun komutanıdır," diye açıkladı Demaratus.

Arkadaşını kurtarmak Demaratus'a her şeyine mal olmuştu. Demaratus'un isteği üzerine Aristodemus'un savaşa katılmaya razı olması beni hiç şaşırtmadı.

Bir Daemonian lejyonumuz vardı.

Artemisia neyle karşı karşıya kalacağını hiç bilmiyordu.

Thrax yanımıza geldi. "Onları kışlaya götürüp yatak bulmalıyız."

"Katılıyorum," dedi Xander.

"Ben de onlarla gideceğim," dedim ona. Demaratus ile konuşmaya devam etmek istiyordum. Kocam bana veda öpücüğü verdi ve ben Demaratus ile bizim davamıza katılmak için topladığı adamlarla birlikte yürüdüm.

"Evli olman garip," dedi Demaratus.

"Benim için de garipti. Aynı zamanda harikaydı da." Benim yeni bulduğum mutluluğu umursamayacaktı. "Ve ilişkilerden bahsetmişken, senin hoşuna gideceğini düşündüğüm biriyle tanıştım."

"Öyle mi?"

"Adı Antiope. Şu anda komada, ama ikiniz aslında aynı kişisiniz. Bence onunla evlenmelisin. Tabii o da seni kabul ederse."

"Neden kabul etmesin ki?" Ses tonu öfkeliydi ve bu beni güldürdü. Onu çok özlemiştim.

"Ailem nasıl?" diye sordum.

"Beklenebileceği kadar iyi," dedi. "Seni özlüyorlar." "Oh!" diye bağırdım, ona iyi haberi vermemişim fark ettim.

haberleri söylemediğimi fark ettim. "Haemon'u buldum! O yaşıyor!"

O homurdandı. "Bu, anne babanı mutlu edecek. Ve her zaman akşam yemeğinde olan o somurtkan kadını da."

"Doria." Hepsi çok sevineceklerdi. "Quynh da burada. Evlenecek."

"Onu hayatta tutacağını söylemiştin ve tuttun. Senden şüphe etmemeliydim."

Bu, bana söylediği en güzel sözlerden biriydi. Göğsümde derin bir gurur hissettim.

Kapıdan geçtik ve o mırıldandı, "Duvarlar. Duvarların arkasında oturamam. Bu aşağılayıcı."

"Güvende olduğunu bilmem için bunu benim için yapabilir misin?" O, sıkıntılı bir nefes verdi. "Peki."

Genellikle, onu böyle iç çekmeye zorladığımda, bir içki içerdi. "Şarap tulumun nerede?"

"Geride bıraktım. Bunun için kafamın açık olması lazım."

O kadar konuşkandı ki, zaten sarhoş olduğunu düşünmüştüm. "Sen de duvarları sevmemelisin," dedi bana.

"Neden?"

"Çünkü sana söylediğim gibi, doğum hariç her şeyde sen bir Daemonian'sın."

Gülümsedim. "Duvarlar çok işimize yarayacak çünkü toprak ejderhaları geliyor."

"Ee?"

"Ne demek 'yani'?" diye sordum.

"Kanlar mı?"

Aslında bilmiyordum. "Öyle olduğunu varsayıyorum."

"Kanıyorlarsa, ölebilirler." Ejderhaları önemsizmiş gibi bir kenara attı.

Kışlaya vardık ve sorumlu subayla konuştuk, o da Locrialılara ve Daemonianlara nerede uyuyacaklarını gösterdi.

Xander o sırada atıyla geldi ve onu görünce kalbim küt küt attı. Yüzümden aptalca bir gülümseme silemedim.

"Beni özledin mi?" diye sordum.

"Her zaman." Beni öptü. "Thrax, Trakya birliğinin bu sabah geldiğini söyledi, ben de onları karşılamaya geldim. Onlar olmalı."

Bir grup gülünç derecede uzun boylu erkek ve kadın vardı, hepsi sarı veya kızıl saçlıydı ve Thrax ile aynı mavi dövmelere sahipti, yüksek sesle şarkı söylüyor, sarhoş kavgalara giriyor ve kendi dillerinde birbirlerine küfrediyorlardı.

Ama bir kadının ılığı dikkatimi dağıttı. Ve kim olduğunu gördüğümde, sanki karnıma yumruk yemiş gibi oldum.

Antiope.

"Burada sorumlu kim?" diye sordu. Elinde, kışlaya inerken bir muhafızdan aldığı bir kılıç vardı. Maia bu yüzden ona sevgilerini iletmemi söylemişti. Antiope'nin uyanmak üzere olduğunu biliyordu.

Ona doğru koştum. "Ben de tam bundan bahsediyordum..."

"Nerede o?" diye sordu Antiope. "Artemisia nerede?"

"O geliyor. Troas'a saldırmayı planlıyor." Komada olduğu sırada kaçırdığı olayları, Lysimache'nin ihanetini ve bize ettirdiği sahte yeminleri de dahil olmak üzere, ona hızlıca anlattım. Antiope'ye çok yakında savaşma şansı bulacağını söyledim.

Bu onu yatıştırmış gibiydi. "Bütün bu insanlar kim?"

"Ilionian, Locrian, Thracian ve Daemonian askerleri. Hepsi savaşmak için buradalar. Eski savaş ustam Demaratus da dahil." Onu ona gösterdim.

Gözleri kısıldı. "Tapınağa ilk katıldığında bazı kötü alışkanlıklarını fark ettim. Onunla konuşmamız gerek."

İşlerin böyle gelişmesini istememiştim. Fırsat verilirse birbirlerinden hoşlanacaklarını düşünmüştüm, ama Antiope biriyle kavga etmek ister gibi görünüyordu.

Onun peşinden koştum ama kocam oradaydı ve beni yanına çekti. "Ne oluyor?" diye sordu.

"Antiope şeye gidiyor..." Cmlemi bitiremedim çünkü o çoktan Demaratus'a bağırmaya başlamıştı. O, onun kötü eğitim teknikleri hakkında bağırırken, o sakın bir şekilde cevap vermeye devam ediyordu.

Ne dediğini duyamadım, ama ne olursa olsun, Antiope ona kılıcını çekmesini emretti. O da yüzünde eğlenceli bir gülümsemeyle bunu yaptı. Onu daha önce hiç gülümserken görmemiştim. Garipti.

Kılıcını kaldırdı ve saldırdı. Daha önce onun dövüşünü görmüştüm, bu yüzden ağzımı elimle kapattım, çünkü tanrıça adına, onun diğer elini de kesecekti.

Ama şok edici bir şekilde, Demaratus tanrıça tarafından kutsanmış olmasına rağmen kendini savunuyordu. Antiope de benim kadar şaşkın görünüyordu. Belki de komadan yeni uyandığı içindi?

İkisi birbirlerine üstünlük sağlayamadan gidip geldiler ve sarhoş Trakyalılar bile tartışmayı bırakıp onları izlemeye başladılar. Xander ve Thrax'ın antrenman sırasında dövüştüğünü gördüğüm zamanki gibiydi. Sanki iki ölümsüz tanrı sonsuz bir savaşa girmiş gibiydi.

Antiope ve Demaratus'un dövüşünü izlemek de aynen böyleydi. Demaratus'un iyi olduğunu biliyordum. Bu kadar iyi olduğunu hiç fark etmemiştim.

Bütün Daemonianlar onun gibi dövüşür müydü? Eğer öyleyse, bu savaş çabuk bitebilirdi. Karyalıların kırmızı toprağı bile bu seviyedeki bir beceriye karşı avantaj sağlayamazdı.

Antiope nefes nefese kalmıştı, bu onu daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Geri adım attı ve kılıcını yere bıraktı.

Ve iki saniye sonra Demaratus'a atladı ve onu öptü.

Trakya halkı yüksek sesle tezahürat yaparken ağzım açık kaldı.

"Bu, gördüğüm en tuhaf ve en hızlı kur yapma şekli," dedim.

"Aslanlar da aynı şekilde çiftleşir," diye cevapladı Xander. "Sen de bunu

istediğin şey değil mi?"

Başımı salladım. Sadece böyle olacağını beklemiyordum. Demaratus'un heyecanla kollarını onun beline doladığını izledim ve sonra yüzümü çevirdim.

Çünkü bunu görmek istemiyordum. Sanki anne babamın öpüşmesini izlemek gibiydi.

Ve dünyanın bu farklı parçalarının çarpışması garipti. Demaratus'un bana Daemonian dediğini düşündüm.

Artık pek çok şey olmuşum. Bir kraliçe. Bir rahibe, bir kız kardeş, bir kız evlat, bir arkadaş. Bir eş.

Bir kurtarıcı.

Lokri, Ilion, Daemon. Bir zamanlar bunlardan birini seçmem gerektiğini düşünmüştüm. Bunlardan sadece birini önemli kılmak için, ama bu doğru değildi. Ben hepsinin bir parçasıydım ve artık kendimin ayrı parçalarını bir araya getirip, farklı yönlere çekiliyormuşum gibi hissetmemek için harekete geçme zamanı gelmişti.

Birçok farklı şey olabilirdim ve hepsi de bendim. Ve onlar sayesinde daha güçlüydüm.

Xander odamıza döndüğünde saat geç olmuştu.

"Karyalılar görüldü," dedi. "Henüz surlara ulaşmadılar, ama yakında burada olacaklar."

Akşamımı adelphia'mla geçirmiştim. Ahyana, o zamanın büyük bir kısmında Rokh'tan şikayet etmişti.

"Kırık kaburgalarım yüzünden beklememizi istiyor. Ona iyi olduğumu söyledim, ama hayır, o düşünceli ve şefkatli olmak istiyor."

"Ne canavar ama. Onu öldürmemi ister misin?" diye şakacı bir şekilde sordum, ama o şakama cevap vermedi. Sinirli olduğunu biliyordum. Ben de aynı durumu yaşamıştım.

Suri bizi çağırdı ve ona güç verebilmek için pozisyonumuzu aldık. Troas'ın etrafına büyük hendekler kazdı, bu da çok fazla enerji harcadı. Büyüyü bu kadar açıkça kullandığımızı söyledim.

"Tapınağı yeniden açtığımda işler değişecek," dedi Io. "Büyü bizim için yaratılmıştı ve bundan sonra da öyle olacak. Tüm Ilion bunu bilecek."

Askerler dışarı çıkıp hendeklerin içine tahta palisadeler koymuşlardı. Uçları keskindi ve atların veya ejderhaların duvara yaklaşmasını engellemeyi umuyorlardı.

Xander'ın ordunun yakında geleceğini söylemesi, hem onun hem de benim ölebileceğimizi hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı. Hayatımı kaybettikten sonra, varlığımızın ne kadar kırılgan olduğu bana çok net bir şekilde anlaşılmıştı.

Ve artık bununla ilgilenmek istemiyordum. Zihnimi boşaltmak istiyordum.

"Karyalılar yakında buraya gelecekse, elimizdeki zamanı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz," dedim ona. "Soyun."

ALTINCI BÖLÜM

Xander'ın yüzünde yaramaz bir ifade belirdi. "Bir erkeğin asla hayır demeyeceği bir şey daha."

Onu izledim, her bir giysisini çıkardıkça vücut ısıım yükseliyordu. Çıplak kaldığında, "Şimdi ne yapacağız, kraliçem?" diye sordu.

"Şuraya," dedim. "Otur."

Odamızın ortasına bir sandalye koymuştum. Benim söylediğim gibi oturdu ve ben yatak odamızın kapısını kilitlemek için yanına gittim.

Ona doğru yürürken, gözlerinde arzu ve eğlenceyle beni izledi. "Bu, cezana hazır olduğun anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Benim sorumlu olduğum ve ona ne yapması gerektiğini söylediğim, karşılıklı zevk aradığımız zamanlar mı? "Bana vereceğin ceza buysa, istediğin sıklıkta beni cezalandırmana izin veriyorum."

Gözleri karardı ve çenesindeki bir kasın seğirdiğini gördüm. "Karım, sana tapıyorum. Ayaklarının altında büyüyen çimleri sulayan yağmuru bile tapardım."

Heyecanlandığında şiirsel bir tavır sergileme eğilimindeydi. Ki kesinlikle heyecanlanmıştı.

Onu izlemekten ne kadar keyif alsam da, onun beni izlemekten daha fazla keyif aldığını hissediyordum. Yavaşça kemerimi çözdüm ve yere düşmesine izin verdim, nefesinin hızlandığını izledim. Tunikamı başımdan çıkardım ve o küfürlü bir kelime mırıldandı.

"Bütün gün iç çamaşırı giymeden mi dolaştın?" diye sordu.

Sorusunu geçiştirdim. "Bunun işleri kolaylaştıracağını düşündüm."

"Bu kesinlikle onları daha iyi hale getiriyor," dedi sert bir sesle.

O beni, sadece daha fazlasını dilemekten başka bir şey yapamayan, anlamsız bir karmaşaya dönüştürebilirken, ben de ona aynısını yapabilirdim. Ve onu titretmek, küfür ettirmek ve inlettirmek için

onu titretmenin, küfür ettirmenin ve inlettirmenin tüm farklı yollarını keşfetmeyi sevmiştim.

"Buraya gel," diye emretti.

Başımı bir yana eğdim ve kaşlarımı kaldırdım. "Lütfen."

Bu kelimeyi zorla çıkardı.

Bu kelimeyi söylemesi beni her zaman tahrik ediyordu. O da bunu çabucak fark etmişti.

Ve ona o kadar hevesliydim ki, geciktirmek istemedim. Gidip kucağına çıktım ve vücutlarımız birbirine değdiğinde ikimiz de inledik. Birbirimize bu kadar mükemmel uyum sağlamamız beni çılgına çevirdi — benim yumuşaklığım onun sertliğiyle birleşiyordu. "Böyle olmamalıydı," diye nefes nefese ona söyledim.

"Sana olan duygularımdan o kadar etkilenmiş durumdayım ki, aklım başımdan gitmiş durumda," dedi. "Sadece sana dokunmak, seni öpmek ve sana yakın olmak istiyorum, başka hiçbir şey düşünemiyorum."

"Ben de öyle hissediyorum."

"Biliyorum," dedi ve beni öptü. Öpüşmemiz yavaş ve telaşsız başladı, ama çok geçmeden ateşli, aç ve derin bir öpüşmeye dönüştü. Elleri vücudumda durmadan hareket ediyor, hafifçe okşuyor, okşuyor, ovuyor ve kanımda ateşli bir akıntı yaratıyordu. Titriyordum.

Sonra ağzı üzerimdeydi, nazıkçe emiyordu ve yumuşak, ıslak sıcaklık beni inlemeye başladı.

"Senin için hep bu kadar çaresiz kalacak mıyım?" diye sordum, parmaklarımı saçlarına geçirip onu kendime yakın tutarak.

Bana bakmak için geri çekildi. "Evet, her zaman. Ben de senin için öyle olacağım." Gözlerindeki niyet heyecan vericiydi. İlkel ve sahipleniciydi ve ben bunu memnuniyetle karşıladım.

Artık bekleyemeyecek hale gelmiştim, doğru pozisyona geçtim ve o ellerini kalçalarımın altına koyarak beni sıkıca kavradı. Yavaşça aşağı kayarken o beni yönlendirdi, gözleri hiç benimkilerden ayrılmadı. Kekelemiş inlemesi, çıkarabildiği tek ses gibiydi.

Onu tamamen içine aldığımda, ikimiz de hareketsiz kaldık. Bu hissin tadını çıkarıyorduk. Sonra elleri beni harekete geçmeye teşvik etti. Ben de öyle yaptım.

Gözleri hızla cam gibi parladı, göz bebekleri büyüdü, omuzlarında ve kollarında kasları gerildi. Kalçaları birkaç kez yukarı doğru kıvrıldı, beni kovalıyordu. Birbirimize verdiğimiz hisleri kovalıyordu.

Sürtünme muhteşemdi. Birbirimize karşı sallanırken, hızla çılgınca ve şehvetli bir hale geldi. Yıldırımlar içimden geçti, vücudumdaki her hücre elektrikli, canlı hissetti.

Bunu uzatmak, onunla sonsuza kadar bu anda kalmak istedim, ama hızla çözüldüğümü hissettim.

"Xander, ben..." Konuşma yeteneğimi kaybettim. Dayanılmaz hissettiren şiddetli bir mutluluğa doğru fırladım ve dalga vurduğunda, kendimi ona bıraktım ve onu takip ettim, binlerce parlak parçaya ayrılırken haykırdım.

Kocam sadece bir an arkamdaydı, sanki boşalması onu ikiye bölecekmiş gibi sırtı eğilmiş, vücudu kaskatı ve inlemesi o kadar yüksekti ki, tüm saray onu duyabileceğinden emindim.

Ama umurumda değildi.

Yorgun bir şekilde ona yaslandım, kemiklerim sıcak, sıvı bal gibi olmuştu.

"Bu..." diye başladım, ama o cümlemi benim için tamamladı.

"İnanılmazdı. Her zaman
öyledir." "Seni
seviyorum."

Ellerini yüzümün iki yanına koydu ve yüzümü kaldırdı. "Bu hayatta başardığım tek şey seni sevmekse, o zaman iyi bir hayat yaşamış olurum."

Göğsüm sıcaklıkla doldu. Öpüştük ve bu öpücük şefkatli, tatlı ve güzeldi.

Ayağa kalktı ve ikimiz de uzanabilmemiz için beni yatağımıza taşıdı. Sırt üstü uzandığımda garip bir şey oldu.

İçimde küçük bir ışık atışı hissettim. Sadece hayal gördüğümü düşünerek elimle karnımı kapattım.

Ama hayır, oradaydı. Bu dün gecedен mi kalmıştı? Biz...

"Sanırım tanrıça bana çok özel bir şey verdi," dedim ona hayranlıkla.

"O bendim, karıcığım."

Onun huysuz ses tonuna güldüm. "Öyle değil. Ben sadece..."
Henüz çok erkendi. Bunu biliyordum. Belki de sadece aptalca
davranıyordum.

Ya da hayalperest.

Eğer gerçek olsaydı, emin olduğumda ona söyledim.
Şu anda uyumam gerekiyordu.

"Kazlar!" diye bağırdım ve yataktan atladım.

Xander hemen uyandı. "Ne?"

"Kazlar gaga gaga diye bağıırıyor. Bir sorun var. Alarmı çalmalısın."

"Emin misin?"

Emin miydim? "O sesi yanlış anlamış olma ihtimalim var mı sence?"

Ses zayıftı ama bana çok net geliyordu.

Balkon kapılarına koştu ve kapıları açtı. "Alarm!" diye bağırdı.

Kazların sesi giderek güçlendi. Bir şeyden dolayı heyecanlanmışlardı. Ben de o da aceleyle giyindik ve çeşitli muhafızlar arasında "alarm" kelimesinin dolaştığını duydum, ardından kornalar çalmaya başladı.

Silahlarımızı aldık, ahırlara koştuk ve atlarımıza bindik.

"Kuzey kapısında bir şey var gibi görünüyor," dedi Xander. Hızla at sürdük ve olabildiğince çabuk oraya vardık.

Kazlar saldırganlara saldırıyordu. Bazı Kariyalılar duvarın üzerinden gizlice geçmeyi başarmıştı. Onlarca vardı. Belki de yüzlerce. Ilionlu muhafızlar neredeydi?

Muhafız köpekleri?

Görünüşe göre Karyalıları pisliklerini yaymaya başlamadan önce onları yakalamıştık.

"Bana, bana!" diye bağırdı Xander ve askerler her yönden koşarak geldiler.

Kornalar alarm vermeye devam etti ve ben de yardım etmek için kavgaya atıldım.

"Dea Nikos!" Kılıcım parladı ve görmeyi çok daha kolaylaştırdı.

Bu adamlar bizi öldürmek için buradaydılar. Her şeyimizi almak için. Masum insanlara zarar vermek için.

Buna izin veremezdim.

Bağırarak kılıcımı salladım ve bir kazı tekmelemeye çalışan adamın karnını bıçakladım.

Kesip biçtim, vurdum ve savuşturdum. Gerek yoktu ama yine de kocama göz kulak oldum. O, sanki papirüsten yapılmışlar gibi saldırganları kesti ve onlar hızla yere düştüler. Öfke yönümü bile ortaya çıkarmadım. Buna gerek yoktu.

Birkaç dakika içinde her şey bitti. Tüm Karialılar ölmüştü.

Kazlar zafer çiğlikleri atıldılar.

Xander beni kontrol etmek için yanıma geldi, iyi olduğumdan emin olmak için. "Sadece birkaç kesik var. İyiyim."

Beni öptü ve sonra, "Kapıyı açmaya çalışıyorlardı." dedi. "Ilion'lu Alexandros!"

Bu Artemisia'ydı. Sesi duvarın ötesinden bize doğru haykırıyordu.

Kocam elimi tuttu ve merdivenlerden koşarak dış duvarın tepesine çıktık.

Görüşümüzü engellememesi için kılıcımı açık tuttum. Artemisia tarlada tek başına duruyordu, ok veya mızrağın ulaşamayacağı kadar uzaktaydı. Karialılar, Suri'nin kazdığı hendeğin üzerine uzun tahtalar yerleştirmişlerdi. İşgalciler bu şekilde geçmişti.

Artemisia bir elinde meşale, diğer elinde sesini yükselten metal koni tutuyordu.

"Size kapıları açıp teslim olmanız için tek bir fırsat veriyorum. Eğer yapmazsanız, bu şehirdeki her erkek, kadın ve çocuk öldürülecek. Silahlarınızı bırakın, hayatlarınız bağışlanacak." Bir an durakladıktan sonra ekledi: "Tabii adamlarım savaş ganimetlerinin tadını çıkardıktan sonra, ki bu onların hakkı."

O kadar iğrenç ve sapkıncı ki. Ben de bağırdım: "Silahlarımızı mı istiyorsun? Gel de al!"

Xander elimi sıktı, onun da aynı cevabı vereceğini belli etmek için.

Solumuzda, altımızda bir gürültü duyuldu ve ben görebilmek için kılıcımı duvarın üzerine tuttum.

Bir kadın, işgalcilerin duvarı aşmak için kullandıkları kuşatma merdivenlerinden birinden aşağı inmişti. Artemisia'ya doğru koşuyordu.

"Sığınak! Sığınak istiyorum!"

"Bu Erisa," diye fısıldadı

Xander. Ne yapıyordu?

Erisa Artemisia'ya neredeyse ulaşmıştı ki, vücudu aniden sarsıldı ve geriye düştü. Biri onu boynundan vurmuştu. Artemisia'nın arkasında, bizim göremediğimiz biri.

"Yere yatın!" Xander duvardaki herkese

seslendi. "Çok uzaklar, değil mi?" diye sordum,

çömelerek. "Dolion o mesafeye ulaşabilir."

Bu, Erisa'yı öldürenin eski kardeşliği üyesi olduğunu düşündürdü bana.

Ve bunu, onun Ilionlu olduğu için mi yaptığını, yoksa hala kocama karşı hissettiği küçük bir sadakat duygusundan mı yaptığını merak ettim.

Xander beni merdivenlerden aşağı indirdi ve merdivenlerin altında Demaratus ve Antiope bizi bekliyordu.

Kavgayı kaçırdıkları için sinirli görünüyorlardı.

"Muhafızlarınız oklarla öldürüldü, sonra biri köpekler için duvarın üzerinden et parçaları attı ve bu onların dikkatini dağıttı," dedi Demaratus.

"Kazları kullanmayı düşünen kişiyi ödüllendirmeliyiz," dedi Xander.

Kazlar bizi uyarmamış olsaydı ve Kariyalılar o kapıyı açabilselerdi... tamamen hazırlıksız yakalanırdık. Bu şehri azgın bir nehir gibi geçip giderlerdi.

Hayatımızı, hala zaferlerini kutlayan kazlara borçluyduk.

Duvarın tepesine tekrar baktım. Bir yanımda Artemisia ile yüzleşmek istiyordu, ama Erisa gibi sonumun geleceğini biliyordum.

Artemisia, bin yıldır süren halkının nefretinin kendisini çarpıtmasına izin vermişti. Ben de onun gibi olabilirdim. Hayatımdaki iyi insanlar olmasaydı, öyle olabilirdim. Kendi halkıma yardım etmek yerine düşmanımı yok etmeye takıntılı kalsaydım

kendi halkıma yardım etmek yerine düşmanımı yok etmeye takıntılı kalsaydım, öfke ve intikamın beni ele geçirmesinin ne kadar kolay olacağını biliyordum.

Artemisia'nın durdurulması gerektiğini anlasam da, Karya ordusundaki her asker onun gibi değildi. Eski generali makul birine benziyordu. Antlaşma yapıp barışı sağlamak isteyenler de olmalıydı.

Çünkü alternatif olan, ordularını son savaşçıya kadar yok etmek zorunda kalmamız, düşünülemezdi.

"Düşman kapılarımıza dayandı," dedi Demaratus. "Yarın başlıyor."

ALTINCI BÖLÜM

Xander, adamlara surlardan uzak durmalarını emretmişti; sadece dar yarıklar dışında kapalı olan kulelerden nöbet tutacaklardı.

Sabahın erken saatlerinde, adelphia'm, kocam ve onun askeri liderleriyle birlikte kuzey kapısının yanındaki kuledeydim. Karya ordusu Troas'ın önünde yayılmıştı. Uzakta, bize doğru ilerleyen ikmal trenini ve toprak ejderhalarını görebiliyorduk.

Bu bir güç gösterisiydi. Bizi sindirmek, yok oluşumuzun bir saat kadar uzaklıkta olduğunu bize bildirmek içindi.

Io sessizce şöyle dedi: "Biz zeytin ağacı gibiyiz. Yanabilir, kesilebilir, donabilir, tamamen tahrip edilebiliriz, ama yine de yeniden diriliriz."

Zeytin ağacının Ilion'un sembolü olmasının sebebinin bu olduğunu biliyordum, ama umarım tüm bunlarla yüzleşmek zorunda kalmayız.

Karialılar güney ormanındaki ağaçları kesmekle meşguldüler ve bunları Suri'nin açtığı hendeği geçmek için köprü olarak kullanıyorlardı.

Ve ne zaman geçmek için odunları yere koysalar, Suri hendeği köprünün çökmesine yetecek kadar genişletiyordu.

Bunu birkaç kez yaptı ve hepimiz yorulmaya başlamıştık. Antiope bizimle birlikteydi ve bize yardım ediyordu. Birkaç farklı yönünü denemişti ve kimseyi şaşırtmayan bir şekilde, onun yönü de öfkeydi. Onu çağırdıktan sonra bayılmış ve uyandığında buna kızmıştı.

"Yeterince uyudum!"

Artık kemerinde Io'nun iksirleri vardı ve savaşa hazırды. Suri yönünü kapattı ve hepimiz rahat bir nefes aldık.

Atların yanlarına büyük çantalar bağlanmış Karyalı biniciler vardı. Biniciler çantaları bıçakla deldiler ve kırmızı toprak etrafa saçıldı. Duvarın dışındaki tüm alanı toprakla kapladılar ve çoğu, okçulara yaklaştıklarında onlardan kaçmayı başardılar.

"Hareketli bir hedefi vurmak bazı insanlar için zordur," dedi Antiope, sanki bir yay ve ok olsaydı iskalamayacağını düşündüren bir tonla.

Xander, Zalira'ya döndü. "Yeri çamurlaştırmak için yağmur lazım. Ama kuleler ve kuşatma makineleri geldiğinde yağmur durmuş olmalı. O odunların ıslanmasını istemiyorum, yoksa onları ateşe vermek imkansız hale gelir." Daha önce bana kulelerin yangına dayanıklı olması için ham deri ile kaplanacağını söylemişti. Odunlar da ıslak olursa...

Demaratus bana dirsek attı, bu da yine ona hiç yakışmayan bir davranıştı, ne yapacağımı bilemedim.

"Haklıydın. Ondan hoşlanıyorum," dedi bana alçak sesle.

"Evet, dün onu öperken fark ettim," diye alay ettim, onun hafif utangaçlığından zevk alarak. Birlikte Karia ordusunu izledik ve Demaratus'un savaşmak için sabırsızlandığını biliyordum. "Hala yılanın başını kesmenin burada etkili olacağını düşünüyor musun? Artemisia'yı yakalarsam veya öldürürsem, saldırıyı durdurmak için bu yeterli olur mu?"

"Olabilir. Karyalıların ne kadar batıl inançlı olduğuna bağlı." "Ne demek istiyorsun?"

"Şurayı görüyor musun?" Ordunun arkasını işaret etti ve bir grubun güneşe doğru ayrıldığını gördük.

Firariler mi? Yoksa saldırı için farklı bir pozisyona mı geçiyorlardı?

"Arkadaşının yağmuru bazılarını korkutuyor. Gidiyorlar. Liderlerini ortadan kaldırırsan, bunu bir tür uğursuzluk. Bir Daemonian bunu yapmazdı, ama bunlar Daemonian değiller." "Artemisia ve ben tanrılarımıza yemin ettik, eğer onu öldürürsem

ordunun ayrılacağına dair tanrılarımıza yemin ettik." Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum ve tüm umutlarımı buna bağlamak saçma geliyordu. Özellikle de Artemisia'yı öldürebileceğimden emin olmadığım için.

Bunu kesinlikle hak etmişti. Ve bu, diğerlerini kurtarmaya ve korumaya yardımcı olacaktı.

Ama ona o kadar öfkelenmişim ki, bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim. Hâlâ kolayca aşabileceğim ince bir çizgi gibi geliyordu. Tekrar karanlık bir yola girmek istemiyordum.

Stephanos, Zalira'ya güç veriyordu ve Zalira yorgun bile görünmüyordu. Yağmur sürekli ve sabitti ve toprağı çamura çevirmişti.

Tekerlekli savaş araçlarını çamurda sürüklemek onlar için çok zor olacaktı.

"Senin... neyin var?" Demaratus sağ elini Zalira'ya doğru salladı. "Yapabileceğin şey?"

"Antiope ile aynı özellik. Öfke. Bu da benim çok iyi savaşabileceğim anlamına geliyor."

Bunu duyunca memnun olmuş gibi bana onaylayan bir bakış attı, ama sonra ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. "Kehanetteki kurtarıcı olması gereken biri için bu pek uygun görünmüyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni yoran ve enerjini tüketen bir yönün var. Askeri açıdan bakıldığında, bu kötü bir şey. Ben tanrıça olsaydım, sana sürdürülebilir bir yetenek verirdim."

Sözleri beni düşündürdü. Beni yormayan iki gücüm zaten vardı.

Ya bir tane daha olsaydı?

Rokh nefes nefese kuleye girdi. Dolion'un tehdidi nedeniyle cezalandırılmıştı ve sadece şehir içinde mesajlar iletiyordu. "Suri'ye ihtiyacımız var. Mağarada bir şeyler oluyor."

İo, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Şehrin bazı mühendisleri, Erisa'nın suyu serbest bırakmasının ana mağaraya zarar verdiğini düşünüyor. Çatlaklar oluşuyor ve bazı kayalar düşüyor."

O mağara çökerse, Troas'taki tüm masum insanlar ölecekti. Bu öncelikli bir meseleydi.

Xander benim düşündüğümü tekrarladı. "Mağaranın yapısal bütünlüğü son derece önemlidir."

"Suri ile gidiyorum," dedi İo.

"Emin misin?" diye sordum. Onu burada kullanabiliriz.

"Suri'ye güç verebilir ve onu tamir etmesine yardım edebilirim. Oraya gidersem şifacılar katılabilirim. Bu savaşta insanlara zarar vermektense onları kurtarmayı tercih ederim."

Yine eski haline dönmüştü. Bu beni mutlu etti. Onu sıkıca kucakladım. "Dikkatli ol."

"Sen de. Her şey bittiğinde görüşürüz." "Evet, görüşürüz," diye söz verdim.

Suri ve Io, Rokh ile birlikte ayrıldılar. Ahyana görünüşünü değiştirdi ve birkaç dakika sessiz kaldı. Görünüşünü geri değiştirdi ve "Kuzey kapısının hemen dışındaki hendekte bir tünel inşa ediyorlar. Ben hallettim." dedi.

"Nasıl?" diye
sordum. "Kızgın
arılar."

Zaman bir şekilde hem yavaş hem de hızlı geçiyor gibiydi. Demaratus, zamanı öldürene kadar zaman öldürdüğümüzü söylemişti. Yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. Askerler hazırdu. Mancınıklar ve balistalar hazırdu. Mühimmat yığılmıştı. Yağı kaynatmak için ateşler yakılmıştı ve yanıcı okları yakmak için meşaleler hazırdu.

Daha önce surlara giderken, Xander bana labirentin de hazır olduğunu söylemişti.

"Ne demek istiyorsun?"

"İstilacıları savuşturmak için kullanmak istemiyorsan neden labirent inşa edesin ki?"

"Onları şaşırtmak için yapılmış bir labirent olduğunu sanıyordum. Böylece nereye gideceklerini bilemeyeceklerdi," dedim.

"Hayır. İçinde tetiklenebilecek her türlü tuzak var. Dikenler, çukurlar, ateş. Saldırganları durdurmak için kapıların aniden düşebileceği girişler. Okçular ve kalkan taşıyıcılar duvarların tepesine dizilecek ve altlarında bulunan herkese yıkım yağdıracaklar."

Labirent bir başka güvenlik önlemiydi: Kariyalılar bir kapıyı veya duvarı yıkmayı başarırda, İlionlular geri çekilip onları ölüm tuzaklarına yönlendirebilirdi.

"Bunların hiçbirisi bana karşı kullanılmadığına sevindim," dedim. "Buna izin vermezdim," diye yanıtladı.

Tedarik konvoyu gittikçe yaklaşıyordu.

"Bu kadar yağmur yeter," dedi Xander ve Zalira görünüşünü kapattı ve Stephanos'un kollarına yığıldı.

Neyse ki fırtına, daha önceki fırtınalar gibi uzun sürmedi ve ortadan kayboldu. Ancak zemin inanılmaz derecede çamurluydu. Bu çamurda hareket etmek çok zor olacaktı.

Ama ejderhalar çok büyüktü. Çamur onları etkiler miydi? Sanmıyordum. Duvarlara ulaşırlarsa, onları yıkarlardı

yıkarlardı.

"Bir şehri yapan savaşçılardır. Duvarlar değil," dedi Demaratus, endişemi yüksek sesle dile getirdiğimi fark etmemi sağladı.

Tedarik konvoyu çamurun içinden geçebildi çünkü çok sayıda Kariyalı, eşyaları yerine taşımak için itip çekmeye yardım etti.

Kulelerini ve mancınıklarını inşa etmeye başladılar ve Xander okçulara alev oklarını hazırlamalarını söyledi.

Ama bunu yapar yapmaz, şiddetli bir yağmur fırtınası başladı.

Ve sadece Kariyalı ordusunun üzerinde.

"Zalira?" diye sordum.

"Ben değilim," dedi, ağzı açık.

"Arion bir toprak tanrısı," dedi Ahyana. "Annesine benzer yönleri var gibi görünüyor."

Kariyalılar da fırtınaları kontrol edebilen birine sahiptiler. Bu anı bekledikleri için bunu önceden açıklamamışlardı. Zalira'nın yağmur yağdırmasına izin vermişlerdi, çünkü bunun ona bir faydası olmayacağını biliyorlardı.

Yağmur, kulelerin ve kuşatma makinelerinin ahşaplarını tamamen ıslattı.

Onları yakmak imkansızdı.

Onları ateşle yok etmek tek seçeneğimizdi. Aksi takdirde, onları duvarlarımızı yıkmak ve askerlerini Troas'ın içine sokmak için kullanacaklardı.

"Bunu durdurabilir misin?" diye sordum ona.

"Dea Maimaktes," dedi, gözlerini kapatarak. Ellerini önüne uzattı ama sonra indirdi ve yeteneğini kapattı. "Hayır. Bu konuda hiçbir şey yapamam. Hatta hissedemiyorum bile. Sanki tamamen farklı bir kaynaktan geliyor gibi."

İnşaat devam ediyordu ve her şey çok hızlı bir şekilde bir araya geliyordu.

Ahyana pencereye gitti ve bana dönüp gülümsedi. "Kuzgun sürüsüne ne dediklerini biliyor musun?"

"Ne?"

"Kötülük."

O, kendi yönünü çağırdı ve ben onları görmeden önce kuzgunların sesini duydum. Onlardan oluşan bütün bir lejyon vardı ve onlar dalış

ve Carian askerlerini taciz ediyorlardı. Askerler onlara karşı koymaya ya da onlardan kaçmaya çalışırken, onlar inşaatı durdurmayı başardılar.

Ahyana sonunda gücünü kapattığında, kuzgunlar uçup gitti. Başka bir küçük grubun Karyalıların ana grubundan ayrılıp güneye doğru gittiğini gördüm. Ve yine, ayrılıyorlar mı yoksa başka bir pozisyona mı geçiyorlar diye merak etmeye başladım.

"Onları sadece taciz edip geciktirebilmekten nefret ediyorum. Keşke Zalira gibi yıldırım çağırabilseydim," dedi Ahyana.

Kız kardeşi başını salladı. "Ben de bunu ancak bir süre yapabiliyorum ve bu da aslında tacize dönüşüyor. Onları durdurmak için yeterli değil."

Karyalılar, çamurlu havaya rağmen inşaatı bitirip eşyaları yerlerine taşımaya başladılar. Yağmur aniden durdu ve güneş parlak bir şekilde tepemizde parlıyordu.

Sonra toprak ejderhalarından biri kükremeye başladı ve diğerleri de ona eşlik etti. Ayaklarımın altındaki taşlar sesin etkisiyle titredi.

"Ne yapıyorlar?" diye sordu Zalira.

"Bu bir sinyal," dedi Demaratus. "Bak!"

Güneyi, rıhtımın yakınına işaret etti ve tüm okyanus Karyalı gemileriyle kaplı gibiydi. Ejderhanın kükremesine kadar görünmez kalmışlardı ve doğrudan Ilionian donanmasına doğru ilerliyorlardı.

"Katledilecekler," dedim dehşet içinde. Sayıca çok azdılar.

Ve Karyalı donanması tek kaçış yolumuzu kesiyordu. İşler kötüye giderse, Xander insanları gemilere bindirip kaçarak kurtarmayı denemeyi düşünmüştü.

Bu artık mümkün değildi.

Batı kapısında, metal bir çatı ile korunan bir koçbaşı ortaya çıkardılar, böylece alev almaz ve onu tutan adamların üzerine hiçbir şey düşmezdi.

Sonra ejderhalar bizim bulunduğumuz kuzey kapısına doğru ilerlemeye başladı.

"Okları ateşleyin!" diye bağırdı Xander.

Okçular hemen yanıt verdi ve binlerce ok ejderhalara ve kulelere isabet etti.

Hiçbiri alevlerden etkilenmedi. Sanki hiçbir şey ejderhaların pullarını delemiyordu.

Toprak ejderhaları pozisyonlarını aldılar ve kapıyı umursamadan duvarı vurmaya başladılar. Her şeyi yıkacaklardı.

"Sırılsıklam kuleleri nasıl ateşe vereceğiz?" diye sordu Stephanos, kuleyi yaklaştıran adamlara mızrak üstüne mızrak atarak.

Ejderha ateşi.

Luna aniden ayaklarımın dibinde belirdi. Beni Xander'a geri getirdiğinden beri onu görmemiştim. "Neredeydin?" diye sordum. "Ve az önce ne dedin?"

Dinleniyordum. Ejderha ateşi dedim. Ejderhaları çağır.

"Ne?"

Ejderhaları çağır.

Tanrıçanın ejderha yönünü kullanmamı istiyordu. Tapınakta bunu öğrendiğimi ve ne kadar inanılmaz geldiğini hatırladım. Bu mümkün müydü? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

"Dea Drakones," dedim, gücün içime dolduğunu hissederek, ama bu benim öfke yönüm gibi değildi. Bu benden hiçbir şey almadı.

Luna bana gülümsedi ve sonra ortadan kayboldu.

ALTINCI BÖLÜM

Xander hemen harekete geçti. "O toprak ejderhalarının sırtında onları kontrol eden biniciler var, onlara ateş edin!"

Sonra Thrax'a döndü. "Trakya birliğini al ve batı kapısını aç. Onları labirente götür. Bu askerlerin bir kısmını ayırmamız gerekiyor."

Basileia kardeşinin yanında durdu. "Ben de seninle geliyorum." Thrax başını salladı ve ikisi birlikte koşarak uzaklaştılar.

"Demaratus ve Haemon?" dedi Xander. "Senin, Daemonianlar ve Locrianların limana gitmenize ihtiyacım var. Surların dışında mahsur kalan Ilionlu denizciler ve deniz piyadeleri olacak. Onlara güvenli geçiş sağlayın."

"Sonunda!" Demaratus homurdandı.

Kardeşimin güvenliği için endişeleniyordum. Kolunu tuttum. "Sana bir şey olmasını istemiyorum."

"Lia, kral olacaksam, askerlerimle birlikte savaşmam gerekir. Bunu anlıyorsun, değil mi?" diye sordu. Fiziksel olarak çok daha iyi görünüyordu, ama çok kısa bir süre önce zar zor ayakta durabiliyordu.

Ama bunun gerekli olduğunu anlıyordum. Başımı salladım ve "Geri dönmeyi unutma" dedim.

Alnıma hızlıca bir öpücük kondurdu ve "Geri döneceğim" dedi. Sonra Demaratus ve Antiope'nin yanına gitti.

Xander, ben biriyle savaşmaya gittiğimde böyle mi hissediyordu acaba? Kocam bu sabah bana bugün savaşmamam konusunda hiçbir şey söylememişti. Bunu daha iyi bildiği için miydi, yoksa bana daha çok güvendiği için mi?

Bir Karya mancınığı büyük bir kaya fırlattı ama hedef duvar değildi.

Saraya yöneltilmişti. Ilionlu vatandaşların orada olduğunu biliyorlardı. Onları öldürmeye çalışıyorlardı.

"O mancınıkları durdurmalıyız!" diye bağırdı Xander. "Ateş!"

Hiçbir şey işe yaramadı. Ne kadar çok ateşli ok ve cirit atılırsa atılsın, onlar alev almıyordu. Ve biri operatörlerden birini vurduğunda, başka bir asker onun yerine koşarak geldi.

Zalira Stephanos'a tutundu ve gücünü çağırdı. Yıldırım kullandı ve yere çarptığında daha fazla hasar verebilmesi için büyük dalgalar halinde çatallandırdı. Kulelere ve mancınıklara defalarca vurdu, ama hiçbir şey olmadı. Hâlâ yanmıyorlardı.

out, desperately help.

Stephanos ona tutundu.

Hiçbir şey yer ejderhalarına dokunamıyor gibiydi. Duvara vurmaya devam ettiler ve çevremizdeki her şeyi sürekli salladılar. Okçular bazı binicileri vurmayı başardılar ve o ejderhalar işlerini bıraktılar. İçlerinden biri çıldırması gibi görünüyordu ve Karya ordusunun içinden koşarak geçip insanları ezdi.

"Binicileri hedef almaya devam edin!" diye bağırdı Xander.

Yine her şey aynı anda hem çok yavaş hem de çok hızlı geliyor gibi geliyordu. Zamanımız azalıyordu. Karyalı donanması Ilionluları kuşatmış ve onlara taş ve oklarla defalarca ateş açmıştı.

Thrax batı kapısını açmıştı ve Kariyalılar içeri akın etti. Labirentteki tuzaklara rağmen, sayıca üstünlükleri sonunda bizi ezip geçecekti.

Ve bu ejderhalar altımızdaki zemini sarsacaktı.

Bir Karyalı mancınık tekrar ateşlendi ve bu sefer sarayı neredeyse vuruyordu.

"Tırmananlar!" diye birisi bağırdı ve ben kulenin kapısına koştum. Karyalıların kuşatma merdivenlerinde olduğunu gördüm. Koşarak birini tekmeledim ve üzerinde bulunan tüm adamlar aşağıya düştü.

Kuleye girmiş olan herkes, işgalcileri püskürtmek ve merdivenlerini kullanamaz hale getirmek için dışarı çıktı. Okçular da bize katılarak, duvarın dibinde bulunan herkese deli gibi ok attılar.

Bu... bu çok fazlaydı. Bizi yok edeceklerdi. Ele geçirilecektik.

Sonra Luna yeniden ortaya çıktı.

Dea'nın ejderhalarından ne yapmalarını istiyorsun?

Ne demek istediğini anlamadım. Bu bir tür pazarlık mıydı? "Kuleleri, mancınıkları ve kuşatma makinelerini yakmalarını istiyorum. Ayrıca Karyalı gemilerini de yok etmelerini istiyorum. Ve Arion'un toprak ejderhalarını da ortadan kaldırmalarını. Ne..."

Ejderhanın kükremesi sesiyle sözüm kesildi.

Ses, başımın üstünden geliyordu.

Bu bir hava ejderhasıydı. Savaşa uçuyordu ve bir ateş ejderhası taşıyordu. Ateş ejderhasından alevler fışkırdı ve en yakın mancınığı ateşe verdi. Kariyalılar telaşlanmaya başladı ve kaçmaya başladılar.

Sonra bir hava ejderhası daha geldi. Ve bir tane daha. Ve bir tane daha. Onlarca.

Bazıları, Karianların inşa ettikleri her şeyi yakmak için silah olarak kullandıkları ateş ejderhalarını taşıyordu. Diğer hava ejderhaları ise aşağıya süzülerek pençeleriyle toprak ejderhalarını yakaladı ve onları okyanusa taşıdı.

O yöne baktım ve şok içinde, Ilion'a seyahat ettiğimde *Nikos*'ta gördüğüm su ejderhasının bir yavru olduğunu fark ettim. Bu ejderhalar yüz kat daha büyüktü.

Onlarca tane okyanustan çıktılar ve çok büyüktüler. Karyalı gemilerini yok etmeye başladılar, onları kolayca parçaladılar. İlk hava ejderhası bir toprak ejderhasını düşürdüğünde, bir su ejderhası onu yakalamak için kocaman çenesini açtı ve onu denize çekti.

Arkamı döndüğümde bir hava ejderhasının bir mancınık kaldırıp yüksek bir yere uçtuğunu ve ardından onu Karyalı ordusunun üzerine bıraktığını gördüm.

Karyalıların çoğu dönüp kaçtı. Bu düzenli bir geri çekilme değildi —ejderhaların yarattığı yıkımdan tamamen korkmuşlardı. Toprak ejderhaları ya ele geçirilip okyanusa atılmıştı ya da kendi başlarına kaçmışlardı.

Dea'nın ejderhalarıyla savaşacak, yaptıklarını durduracak hiçbir yolları yoktu.

Artemisia hariç. Bir ateş ejderhası yerde koşarken alevler saçıyordu. Artemisia atına bindi ve ejderhaya çekicini kullanarak onu yere düşürdü.

Ejderha yere düştüğünde, atından atladı ve ateş ejderhasının kafatasını ezmek için koştu. Deşsetle nefesimi tuttum, içimde öfke ve intikam arzusu yükseldi.

Onu durdurmak zorundaydım. Ve içimden bir ses bunu yapmam gerektiğini söylüyordu. Onun peşine bir ejderha gönderemezdim, çünkü ejderhalar tanrıça için kutsalđ. Onlara daha fazla zarar vermesini göze alamazdım.

Sadece bu da değil, bir hava ejderhası onu alıp okyanusun bir yerine bıraksaydı, hala çekicinde bulunan tanrıçanın gözünü kaybetme riskini göze alamazdım.

Artemisia, üzerinde terawolf bulunan kırmızı bayrağını kullanarak askerlerini topluyordu. Ateş ejderhasını öldürmesi onları cesaretlendirmiş gibiydi ve ona akın ettiler. Atına tekrar bindi ve büyük bir süvari grubunu batı girişine doğru yönlendirdi. Şehre girerse ne yapacağını kim bilebilirdi?

"O çekiciyle çok fazla hasar veriyor," dedim Xander'a. "Onunla yüzleşeceğim."

"Senin kafana da aynı hasarı vereceğinden endişeleniyorum."

"O yapmayacak. Onu durduracağım." Aklımda bir plan vardı ve bunun işe yarayacağını ummak zorundaydım. Başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

"O zaman ben de seninle geliyorum," dedi.

Başımı salladım. Başka türlü olmasını istemezdim. Luna'yı kucağıma aldım ve onun elini tuttum. Gözlerimi kapattım ve Luna'nın bizi batı kapısının yanındaki duvara götürmesini istedim.

"Artemisia!" diye bağırdım. "Gel de benimle dövüş, korkak! Kuzey kapısında olacağım!"

Beni görünce durdu. Süvarilerine bize mızrak atmalarını emretti, ama ben Luna'yı kullanarak bizi kuzey kapısının dışına çıkardım. Zavallı kocam iki kez taşınmaktan dolayı hasta görünüyordu, ama kendini toparladı.

Daha önce orada olmayan bir grup asker doğumuzda duruyordu.

Dolion'u onların arasında gördüm.

Tanrıçanın kılıcını çevirip, onların saldırısını bekledim.

Ama saldırı gelmedi. Dolion sadece bize doğru başını salladı ve adamlarını şehirden uzaklaştırdı.

Xander yerden bir mızrak kapmış ve sağ elinde tutuyordu.

"Onu ona fırlatmayacaksın, değil mi?" diye sordum.

"Karyalıların kampından ayrılmana izin vererek hayatını kurtardı. Karşılığında onun hayatını bağışlıyorum. Ama artık ödeştik."

O geliyor.

Luna'nın uyarısı gereksizdi. Atların bize doğru hızla geldiğini görebiliyordum.

Ve kendimi Maia'yı düşünürken buldum. Hayattayken bana söylediği son sözlerden birini.

Karanlığın derinliklerine itilmesi, doğa şartlarına maruz kalması gereken meşe palamudu hakkında, kök salıp yeni bir şey olmaya çalışmak için patlaması gerektiği hakkında. Daha iyi bir şey.

Karanlıktan kurtulmuştum. Doğal afetlere maruz kalmıştım. Düşmanımın ülkesinin derinliklerine kök salmıştım.

Şimdi hepsini kurtarmak için yeni bir şey olmalıyım. "Çok fazla asker var," dedim Xander'a.

Omuz silkti ve çeşme suyunun bulunduğu su tulumundan içti. "Sen Artemisia'yı al. Gerisini ben hallederim."

"Hepsini tek başına yenemezsin!"

"Seni kurtarmak için mi? Evet, yapabilirim. Seni bir kez kaybettim zaten. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim. Sana dokunan herkesi öldüreceğim."

"Biliyorum." Bir parçam, en kötüsü olursa diye onunla ilgili o anıyı saklamak için gözlerine bakmak istedi, ama kendimi o noktaya götürmeyi reddettim.

Hayatta kalmak zorundaydık. Başka bir olasılık düşünmüyordum.

"Hayatta kal," dedi bana. "Seni bana geri getirmek için tanrıçayla savaşmakla tehdit ettiğim sözümü yerine getirmek zorunda kalmak istemiyorum."

Ona gülümsedim, kalbim hızla atıyordu. "Sen de hayatta kal. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Beni uzun ve şiddetli bir şekilde öptü, sonra düşmanlarımıza döndük.

Artemisia ve adamları gittikçe yaklaşıyordu.

Kalbim hızla atıyor, nefesim hızlanıyordu. Io'nun güçlendirici iksirlerinden ikisini içtim, Xander da aynısını yaptı. Kendime

sakinleşmemi emrettim. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Neye sarılmam gerektiğini biliyordum.

Doğduğumdan beri yapmam gereken şeyi yapma zamanı gelmişti.

ALTINCI BÖLÜM

Artemisia bizi ezmeye çalışacak gibi görünüyordu. Böyle bir şey yapacağını tahmin etmişim, bu yüzden planımın bir sonraki kısmını uygulamaya koydum.

Bir hava ejderhası çağırdım. Ejderha hemen yanıt verdi ve doğrudan bana doğru uçarak soluma kondu ve üzerimize dikildi. Xander sağımda duruyordu, kılıcını çekmişti.

Artemisia atını durdurdu ve arkasındaki biniciler de durdu. "Yani adil bir dövüş olmayacak mı?" diye bana seslendi.

"Hayır, öyle."

Hava ejderhası benim emrimle kükredi, bu da atları korkuttu ve binicilerini üzerinden atıp ters yönde koşmaya başladılar. Artemisia'nın atı biraz sakin kalarak gergin bir şekilde başını salladı ve bu, ona atından inip kaçmak için yeterli zamanı verdi.

Sonra ejderhaya kanatlarını olabildiğince sertçe çırpmasını söyledim. Bu, Artemisia ve adamlarını geriye itti, ama bunu yapmamın sebebi bu değildi.

Kanat çırpma, kırmızı toprağı temizleyerek yeteneklerimi engellememesini sağladı.

Artemisia ne yaptığımı hemen anladı. Onun güç kaynağını kesmişim. Bana öfkeyle baktı. "Seni öldüreceğim."

"Göreceğiz."

Hava ejderhası tekrar kükredi ve Carian askerlerine doğru uçtu. Pençeleriyle birkaçını yakaladı ve onlarla birlikte uçup gitti.

Xander bağırdı ve hala kalan askerlerin arasına koştu - benim hoşuma gitmeyecek kadar çoklardı. Neyse ki, surdaki muhafızlar olanları fark ettiler ve birbirlerine "Kral! Kralı koruyun!" diye bağırmaya başladılar.

Okçular Kariyalılara ateş etmeye başladı ve grubun sayısını azalttı.

Artemisa tüm bunları görmezden gelerek bana doğru yürüdü. "Ben Arion'un çekiciyim. Annesine inanan herkesi yok edeceğim ve ona sonsuz şan getireceğim."

Sonra bir Ilionlu asker kılıcını başının üzerine kaldırarak ona doğru koştı. Merdivenlerden birini kullanarak aşağı inmiş olmalıydı. Beni korumaya çalışıyordu, ama o daha bir çocuktan farksızdı. On dört, on beş yaşlarında.

"Dur!" diye bağırdım.

Ama işe yaramadı. Artemisia kafasına tam isabetli bir darbe indirdi ve çocuk yere yığıldı.

Öfke ve hiddet o kadar hızlı, o kadar keskin bir şekilde içimi kapladı ki, midem bulandı. Onu öldürecektim. Bedelini ödeyecekti.

Sonra çekicini yere vurdu ve bir şok dalgası doğrudan bana doğru geldi. Yine geriye düştüm, sırtım sert bir şekilde yere çarptı, nefesim kesildi.

"Dea Erinys," dedim, öfkemi ortaya çıkardım. Hemen ayağa kalktım ve Artemisia çekicini kafama salladığında tam zamanında kaçtım.

Ayrıca görünüşümün titrek olduğunu fark ettim. Nedenini bilmiyordum — kiri temizlemiş ve iksir içmiştim. Güçlü olmam gerekirdi.

Ama bir şey eksikti.

Ya da o kadar öfkeliydim ki, öfkem gücümü tüketiyordu. Gücümü çok çabuk tüketiyordum.

Kendime kontrolü ele almamı, sakinleşmemi söylemeye çalıştım ama başaramadım. Tek odaklanabildiğim şey Artemisia'nın hayatını sonlandırmakti.

Ona saldırdım ama o hızlıca karşılık verdi ve silahının kabzasını kullanarak darbeni engelledi. Beni geri itti ve neredeyse tökezleyecektim.

Ne oluyordu? Nasıl hala güçlü olabiliyordu? Demir toprağı ortadan kaldırmıştım. Göremediğim bazı izler kalmış mıydı? Silahından güç mü alıyordu? Benim gibi, onun da çağırdığı başka bir yönü mü vardı?

Yine bana saldırdı ve çekiçini itmeye çalıştım ama yine de kolumun üst kısmına sıyırdı. Kesmedi ama ağırlığını hissettim ve silahıyla vücudumdaki tüm kemikleri ne kadar kolay kırabileceğini anladım.

Kaslarım gerilmişti ve sırtımdan terlerin aktığını hissedebiliyordum. İşler böyle gitmemeliydi. Yönelimim benden uzaklaşmaya devam ediyordu ve bu da bana giderek daha fazla acı veriyordu.

İksir neden işe yaramıyordu? Onları o kadar sık içmiştim ki bağışıklık mı kazanmıştım? Yoksa hatalı bir parti miydi?

Xander da benim gibi acı çekiyor muydu? Ona bir göz attım ama o güçlüydü, kendisine ulaşmaya çalışan asker kalabalığıyla mücadele ediyordu.

"Her zaman bu kadar zayıfsın," diye alay etti Artemisia. "Kocanı önemsiyorsun. Ve o da senin düşüşüne yol açacak bir başka zayıflığın."

"O benim gücüm," dedim, nefesimi toparlamaya çalışarak. Neyim vardı benim?

"Kazanamazsın," dedi. "Sen acınası birisin. Tanrının da acınası. O aşk ve iyilikten bahsederken, Arion güç vaat ediyor. Zafer. Zenginlik. Önemli olan şeyler."

Çekici kılıcımı vurdu ve neredeyse elimden düşürüyordu. Sonra, ben alevi söndürmemiş olmama rağmen, kendi kendine söndü.

Sanki çekiç daha güçlüymüş gibi.

Son anda yine kaçtım, neredeyse o çekice vuruluyordum. Çekici ayaklarımın yanındaki yere vurdu ve ben yine geriye düştüm.

Çekicini başının üzerine kaldırdı. "Bu tanıdık geliyor."

Luna aniden Artemisia'nın yanında belirdi ve kanatlarını çıırttı. Gümüş rengi bir ateş püskürttü, Artemisia eğildi. Dönüp ejderhama vurdu.

"Dikkat et!" diye Luna'ya bağırdım.

O, çekiçten kaçmak için tam zamanında ortadan kayboldu. Daha önce Artemisia ile karşılaştığımda olduğu gibi, yanımda yeniden ortaya çıktı ve göğsüme kıvrıldı.

Luna beni Artemisia'nın durduğu yerden oldukça uzağa götürdü. Zihnimde ejderhamın sesini duydum.

Kim olduğunu unutma.

Ayağa kalktım ve kılıcımı kaldırdım, parlak bıçağın yansımasında kendi görüntümü görebiliyordum.

Kim olduğunu unutma.

Şimdi Maia'nın sesiydi.

Kim olduğunu unutma.

Sonra da tanrıçanın sesi geldi.

Demaratus'un sesi de bu karışıma eklendi. Daha önce, eğer tanrıça olsaydı, bana sürdürülebilir bir özellik vereceğini söylediğini hatırladım.

Beni yoran bir özellik değil.

Ve belki de öfke yönümün işe yaramamasının nedeni, yanlış yön olmasıydı.

Tanrıça, inananlarını korumak için benim kullanmamı istediği şey bu değildi.

Onun aklında çok daha büyük bir şey vardı.

Artemisia'nın bana doğru koştuğunu izledim.

Kim olduğunu unutma.

Kim olduğumu biliyordum.

Ve öfkemi bıraktım. İntikam ihtiyacını bıraktım. İçime sükunet ve berraklık yerleşti.

"Ben toprak tanrıçası Dea'ya hizmet ediyorum. Ben on un şampiyonu ve kurtarıcısıyım ve sen bu şehirdeki kimseye zarar veremeyeceksin."

Sonra zihnime fısıldayan yönümü çağırdım. "Dea Soteira."

Kurtarıcı.

Ve kurtarıcı yönü, şimdiye kadar deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyordu. Güç, ayak tabanlarımdan doğrudan topraktan gelip tüm vücudumu dolduruyor gibiydi. Yeşil, dönen ve güçlü.

Kılıcım hemen tekrar parladı.

Zayıflamayacaktım. Acı çekmeyecektim. Bayılmayacaktım. Kimseye açıklayamayacağım bir şekilde, bu yetenekle sonsuza kadar savaşabileceğimi biliyordum.

Bu, benim kullanmam gereken bir yetenektir.

Çünkü bu intikamla ilgili değildi. Tanrıçanın benden istediği rolü yerine getirmekle ilgiliydi. Benim görevim intikam almak değildi. Onun halkını kurtarmaktı.

Güç kılıca dolandı ve alevlerin daha da yükselmesine neden oldu, o kadar güçlüydü ki bir anlığına başka yere bakmak zorunda kaldım. Elim titriyordu, kılıcı tutmaya çalışıyordum.

"Luna, Xander'a yardım et," dedim.

Ona bir daha ihtiyacım olmayacaktı.

O u up gitti ve ben Artemisia'ya doğru y r meye başladım. Bir askerin ona attığı oku savuşturmak i in  ekicini havaya kaldırdı.

Daha  nce  ok işe yaradığı i in  ekicini yere vurmaya gitti. Ama sanki zaman durmuş gibi
hareketleri bana  ok yavaş geliyordu. Xander'ın antrenman yaparken bana s ylediği s zleri hatırladım.

Duygularına, i g d lerine g ven.

Yaptım. Kılıcımı doğrulttum ve alevler doğrudan ona doğru fırladı. Vurulmamak i in bir yana atlamak zorunda kaldı.

"Yeter artık!" diye bağırdı bana. " leceksin!" "Ben  oktan  ld m. Senin i in endişelenmiyorum."

"Tanrı an seni korumayacak!"

O zaten korumuştu. "Tanrın seni terk etti."

Artemisia  ekicini kaldırdı ve hızla bana doğru indirdi. Onu karşladım ve kılıcım ile hareketini engelledim. İki tanrı silahı birbirine kenetlendi ve birbirine tepki verdi, etraflarında g   dalgalandı.

Sonra ikimizi de geriye iten bir kinetik enerji salınımı oldu.

O bağırarak tekrar bana saldırdı, kafamı hedef aldı, ama ben kolayca kenara  ekildim.

Antiope'nin bir keresinde antrenmanda s ylediği bir s z aklıma geldi.

Rakibe ne kadar yakınsan, silahın o kadar k   k olmalı.

Bunun nedeni kolayca anlaşılabilirdi.  eki  hantal ve dengesizdi. Ağırlığı nedeniyle Artemisia,  eki le saldırı pozisyonuna ge mek i in değerli saniyeler kaybetti ve savunmasız kaldı.

Kılıcım ise tam tersiydi. Ağırlığı m kemmел bir şekilde dağıtılmıştı, bu sayede dengemi bozmadan ona doğru savurabilirdim. Beni vurmaya  alışmaktan  ok, yolumdan  ekilmekle daha  ok zaman harcadı.

Aptal kız, d v şte en  nemli şey hızdır!

O  ekicin v cuduma temas etmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum. Eğer temas ederse, içim biterdi.

Ama ka ınmak  ok kolaydı.

Artemisia'nın bana bıraktığı açıkları değerlendirmek çok kolaydı. Onu bıçaklayarak derisini kesebildim. Yanık saç ve yanık et kokusu havayı doldurdu, ama bu onu yavaşlatmadı. Hiç acı hissetmiyor gibiydi.

O kadar ağır bir silah kullanmak çok fazla enerji gerektirirdi. Tanrısının gücüyle hareket etmiyordu ve yorulacaktı.

Oysa ben, önümüzdeki elli yıl boyunca savaşılabılır ve hiç adımımı kaçırmayacakmışım gibi hissediyordum.

Öfkem bana güç ve kuvvet veriyordu, ama kurtarıcı yönüm yüz kat daha iyiydi. Daha güçlü, daha hızlı, daha dayanıklı.

Onun saldırılarını savuşturmak, onun sallama momentumunu kullanarak silahını bir tarafa itmek ve onu tekrar dengesinden çıkarmak çok kolaydı.

"Belki de silahını bırakıp teslim olması gereken sensin," dedim.

"Sessiz ol!" Artemisia mantığını yitirmiş gibiydi. Ağır ağır nefes alıyordu, çekici eskisinden daha aşağıda tutuyordu. Durumun kendisi için ne kadar kötüye gittiğinin farkında değildi. İntikam almaya o kadar kararlıydı, beni ve Ilion'daki herkesi öldürmeye o kadar kararlıydı ki, bunun bedelini hayatıyla ödemeye hazırdı.

Beni karnımdan vurmak için hamle yaptı, ben de kenara atladım ve sağ kolunu kestim. Kanaması çok şiddetliydi ama fark etmedi.

"Tuniklerin yanıyor," dedim ona. "Vazgeçme zamanı, Artemisia."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve eliyle kolundaki alevleri söndürdü.

Xander'ın acı çekiyormuş gibi homurdandığını duydum. Hızla sağa baktım ve iyi olduğundan emin oldum.

Artemisia, geçici olarak dikkatimin dağıldığını fırsat bilip bana saldırdı ve ben de bunun yeterince uzadığını düşündüm. Xander'ın yardımına ihtiyacı olabilirdi. Artık bunu durdurmanın zamanı gelmişti.

Artemisia'ya vurmaya ve hamle yapmaya başladım, onu gittikçe daha da geriye iterek. Çekiç sapını kullanarak hamlelerimi engellemeye çalıştı, ama yeterince hızlı değildi. Olamazdı. Zar zor yetişiyordu.

Hızın avantajı benim için çok açık hale geldi. Ayak hareketlerim ve kılıç kullanışımdaki esneklik, kendimi korurken ona saldırma yeteneğim, adımımı kaçırmadan ona vurmak için sahip olduğum akıcılık ve hassasiyet. Yorgunluğu onu benim feintlerime kanmasına neden oldu ve kılıcım vücuduna temas ettiğinde bunu fark etmedi.

Ve o bana tekrar çekiciyle vurmaya çalıştığında, bu sefer hızımı kullanarak çekiciyi elinden düşürdüm. Çekici yere düştüğünde, onu yakaladım ve arkama doğru olabildiğince uzağa fırlattım.

Artemisia sanki teslim oluyormuş gibi ellerini kaldırdı. Nefes nefeseydi ama yine de bana gülümsemeyi başardı. "İntikamını burada mı alıyorsun? Yaptığım tüm kötü şeyler için kafamı mı keseceksin? Geceleri uykusuz kalıp bu anı mı hayal ettin?"

Kim olmak istediğimi düşündüm. Tanrıçanın beni kim olarak gördüğünü düşündüm. "Dea Nikos."

Ateşi söndürdüğümde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Seni o sarayın altındaki bir hapisane hücrelerine kilitleyeceğim ve hayatının geri kalanını orada çürüyeceksin," dedim ona. "Hayatını, ne kadar başarısız olduğunu ve seni yendiğimi bilerek yaşayacaksın. Arion'un Dea'yı asla yenemeyeceğini bilerek. Her gün, her dakika beni düşüneceksin. Ama bugünden sonra, ben seni bir daha asla düşünmeyeceğim."

Gülümsemesi kayboldu.

Xander acı içinde bir ses çıkardı ve ben de onun iyi olup olmadığını kontrol etmek için bakmaktan kendimi alamadım.

"Beni hatırlayacaksın," diye yemin etti.

Arkamı döndüğümde, kemerinden bir hançer çıkardığını ve onu kocamın sırtına atmak üzere olduğunu gördüm.

ALTINCI BÖLÜM

Yine zaman yavaşladı. Düşünmeden, tamamen içgüdülerimle hareket ederek, kılıcımı koluna indirdim ve dirseğinin üstünden kestim. Kolunu yere düşerken, hala hançeri sıkıca tutarken şok içinde bakıyordu.

Artemisia dizlerinin üzerine çöktü ve kesik kolundan yere kan akarken gülmeye başladı.

"Bak, Lia. Toprak hala kırmızı."

Yüzündeki gülümseme dondu ve toprağa yığıldı. Artemisia ölmüştü.

Her şey bitmişti. Onu yenmiştim.

Ilion'u ondan korumuş, tanrıçanın beni yaratma amacını yerine getirmiştim.

Ve kocamı da güvende tutmuştum.

Küçük bir rahatlama hissettim ve sonra bir daha kimseye zarar veremeyeceği için sevindim. Xander'ın yanına koşmadan önce, öldüğünden emin olmak için bir an bekledim. Kılıcımı tekrar yaktım ve askerlerin yarısı kaçtı.

Kalmaya cesaret edenler ise sonlarını bulacaktı. Kocamla sırt sırta durduk ve birlikte tek vücut olarak savaştık, bize karşı çıkmaya cesaret eden herkesi kılıçla doğradık, bıçakladık ve bıçakladık.

Konuşmamıza gerek yoktu, birbirimizi uyarmamıza gerek yoktu. Ne yapmamız gerektiğini bilerek, uyum içinde hareket ettik. Birbirimizi koruduk.

Her şey bittiğinde ve son Carianlı da öldüğünde, Xander ağır ağır nefes alıyordu ve kanlar içindeydi. "İyi misin?" diye sordum, yaralarını kontrol etmeye çalışarak.

"O benim değil," dedi. Ve ikimizin de hayatta kaldığına çok sevindiğim için, onun beni sıkı bir kucaklamasına izin verdim.

Yukarıdaki surlarda duran muhafızlar sevinç çığlıkları attılar ve bu çığlıklar tüm şehre yayıldı. Durum tersine dönmüştü. Artemisia kısa bir süreliğine askerlerini toparlamıştı, ama o öldükten sonra askerler olabildiğince çabuk kaçmaya başladılar.

"Onları kovalayalım mı?" diye sordum.

"Bunu diplomatik yollarla çözeceğiz," dedi Xander. "Daha fazla kan dökülmesine gerek yok."

Bakışları Artemisia'nın cesedine kaydı. "Onu öfkeyle öldürmek istemediğini sanıyordum."

"Hayır, yapmadım. O seni öldürecekti. Onu sevgimden dolayı öldürdüm." Karya kampındaki kahin bana sevginin bir araç ya da silah olabileceğini söylemişti. Ve ben onu, kendi hayatımdan daha çok sevdiğim adamı korumak için bir silah olarak kullanmıştım. Bu seçimimden asla pişmanlık duymayacağım.

Aynı seçimi bin kez daha yapardım.

"Bu iki elin kesilmesi demek," diye işaret etti. "Bunu asla unutamayacaksın."

"Teknik olarak, neredeyse kolunun tamamıydı, bu yüzden Thrax sessiz olabilir." Bana sırttı.

Arkamızda bir gürültü duyuldu ve dönüp baktığımızda Arion'un çekicinin toprağa gömüldüğünü gördük.

Sanki Arion onu geri alıyordu.

"Hayır!" Onu yakalamak için çaresizce koştum. Göz hala içine gömülüydü!

Ama yeterince hızlı değildim.

Göz tamamen yutulmuştu.

Ne yapacağımı bilemeden kazmaya başladım. Xander yanıma diz çöküp, toprak yığınlarını kazmamda bana yardım etti.

"Onsuz Locris'i kurtaramam," dedim, ağlamamaya çalışarak. Bütün bunları bu amaçla yapmıştım. Ülkemizi yeniden kurmak için.

Bu son olamazdı.

Sonuç böyle olamazdı. Yardım için dua ettim.

Birkaç saniye sonra Luna yanımda belirdi. Pençesinde tanrıçanın gözü vardı.

Bu sana ait.

"Sen tüm dünyada en iyi ejderhasın!" diye söyledim ona onu alırken. Küçük kafasını öptüm ve o sinirlenmiş gibi görünüyordu.

Göz, hayal ettiğimden daha büyüktü ve içindeki gücün dönüp durduğunu hissedebiliyordum.

Bu doğru. Ben dünyadaki en iyi ejderhayım. Ve diğer ejderhaları evlerine geri götürmem için beni çağırmalısın. Yorgun düşünüyorum.

Luna hepsini buraya getirmişti. Güçlerinin ne kadar büyüdüğünü ve başka neler yapabileceğini merak ettim.

"Ejderhaları geri götür," dedim.

O başını sallayarak ortadan kayboldu ve ben, bu özelliği kapattığımdan emin olmak için "Dea Drakones" dedim. Ardından "Dea Soteira" dedim.

Kocam, "Kertenkelenle yaptığın konuşmaların sadece bir tarafını duymak çok rahatsız edici" dedi.

"Ejderhalar yorgun olduğu için onları geri götürüyor." Ona gözü gösterdim. "Onu benim için aldı."

"Bakabilir miyim?"

Gözü ona verdim ve bunun ne kadar önemli bir an olduğunu fark ettim. Bir zamanlar kendimi bunu yaparken hayal bile edemezdim. "Elinde tutarken bir şey hissediyor musun?"

"Hayır. Sen hissediyor musun?"

"Evet. İçinde çok fazla sihir var." Kitabı bana geri verdi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum.

"Şimdi gidip henüz kaçmamış olan Karyalılara teslim olmalarını söyleyeceğiz. Sonra da Troas'ı ve yapılan tüm hasarı onarmaya başlayacağız."

Önümüzde uzun bir yol vardı ve ben bu yolu onunla birlikte yürümek istiyordum. Birlikte olduğumuz sürece doğru yoldaydık.

Bunu nasıl başaracağımızdan hala emin olmasam da bunu nasıl başaracağımızdan emin olmasam da.

ve bir çözüm bulmaya çalışırken onun tüm bilgilere sahip olmasını istedim.

bir çözüm bulmaya çalışırken onun tüm bilgilere sahip olmasını istiyordum.

"Xander? Sana söylemek istediğim bir şey var."

Bana birkaç kez göz kırptı. "Şu anda bana ne söyleyeceğini hayal bile edemiyorum."

"Sanırım hamileyim."

Yüzünde hemen sevinç belirdi ve beni tekrar kucakladı. Bu gece çok uzun bir banyo yapıp

Bu tunik. Beni bir daire çizerek döndürdü.

"Baba mı olacağım?"

"Sanırım öyle. İçimde küçük bir ışık hissediyorum. Emin olmak için birkaç hafta bekleyip adetimin gecikip gecikmediğini görmemiz gerekecek, ama..."

"Senin sözün bana yeter," dedi gülümseyerek beni ayağa kaldırırken ve elini karnımın üzerine koyarken. "İnanamıyorum. Ailemiz büyüyecek."

Sözleri kalbimde o kadar büyük bir duygu uyandırdı ki, neredeyse nefes alamayacağımı hissettim. Onu çok seviyordum.

"Locris'teki tapınağı bensiz nasıl yeniden açacağımızı bulur bulmaz," diye hatırlattım ona.

Ama o, sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi elini salladı.

"Senin koyu saçlı ve bal rengi gözlü, tanrıların kutsadığı minik bir erkek çocuğu hayal edebiliyorum," dedim ona, "Quynh ve Thrax'ın bebeğiyle koşuşturup duruyor ve başını belaya sokuyor."

"Ben ise, annesinin tıpatıp aynısı, zeki ve güzel bir savaşçı prenses görüyorum, babasını parmağında oynatacak kadar akıllı." Sonra ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Dur biraz. Yani bugün hamile olduğunu bilerek savaşa mı gittin?"

"Emin değildim ve gayet iyiydim."

"Karım, seni asla tehlikeye atmanı istemiyorum, ve şimdi durum daha da kötü çünkü..."

Bizi çağıran biri sözünü kesti. "Kral Alexandros! Kraliçe Thalia! Bu tarafa!"

Kuzey kapısındaki muhafızlar, içeri girmemiz için kapıyı biraz açmıştı.

Aşırı koruyucu kocam bana elini uzattı ve biz de Troas'a geri döndük, gelecek olanla yüzleşmeye hazırdık.

Kocamın tahmin ettiği gibi, Kariyalıların çoğu ya teslim oldu ya da kaçtı. Teslim olanlar, Ilion'un iyi niyet göstergesi olarak Karia'ya geri gönderildi. Savaşın bitmesini ve gelecekte birlikte çalışmanın bir yolunu bulmak istediğimizi göstermek için.

Başlangıçta her iki tarafta da çok fazla güven olmayacaktı, ama ben düşmanların başka bir şeye dönüşebileceğinin canlı kanıtıydım.

İlk yapmamız gereken şey, yaralı Ilionluları toplayıp şifacılar götürecek tedavi ettirmektir. Sonra sıra cesetlere geldi. Suri bir toplu mezar kazdı ve hem Ilionlular hem de Karyalılar oraya birlikte gömüldü.

Biri Karyalıları yakmayı önerdi, ama onlarla barışmak istiyorsak, ölülerine bu kadar saygısızca davranamazdık. Bu, onlar için küfür sayılırdı; onlar toprak tanrısına tapıyorlardı ve öldüklerinde toprakla yeniden birleşmeleri gerekiyordu.

Ama Artemisia için bir istisna yaptık. Adelpheia'm ve ben onu birlikte yaktık. Bunu gerçekleştirmek için tanrıçanın kılıcından çıkan alevi kullandım ve hepimiz buna şahit olduk.

Hem Trakyalılar hem de Daemonianlar hemen ayrılmaya karar verdiler. Savaş bittiği için kalmak için bir neden görmediler.

Basileia, evini özlediği için Trakyalılarla birlikte geri döneceğini söyledi.

"Quynh'i koruduğun için teşekkür ederim," dedim ona. "Buraya istediğin zaman gelebilirsin."

"Kimse kimseyi öldürmeye çalışmadığı için burası oldukça sıkıcı hale geldi. Trakya en azından düşmanlarını nasıl idare edeceğini biliyor," dedi göz kırparak ve sarıldık.

Haemon ve Quynh'i yeniden bir araya getirmek, savaş bittikten sonra başıma gelen en güzel şeydi. Birbirlerini gördüklerine çok sevinmişlerdi ve konuşmaya doyamıyorlardı. Ailem yeniden bir araya geliyordu.

Ve ben de bu sevgiye yeni bir aile ekleyecektim.

Şehrin temizlenmesi aylar, hatta yıllar sürecekti. Duvarları güçlendirmemiz ve bazı durumlarda yeniden inşa etmemiz gerekecekti. Rıhtım neredeyse tamamen yıkılmıştı ve liman gemi enkazlarıyla doluydu. Denizcilerin ve tüccarların geri dönmesi gerektiği için denizi temizlemek öncelikliydi.

Vatandaşlar mağarayı terk edip evlerine döndüler. Xander, askerleri kullanarak mağaradan gelen erzakları dağıtmak için bir sistem kurdu

, herkesin bu durumu atlatacak kadar yiyeceğe sahip olmasını sağladı.

Pazarlar yeniden açıldığında ve tüccarlar geri döndüğünde, her şey normale dönmeye başlayacaktı.

Quynh ve Thrax'ın düğününe katılarak kendi normal hayatımızı yaratmaya çalıştık. Sadece Xander, ben, Rokh, Io ve Haemon'un şahitliğinde sade bir törenle sessizce evlendiler.

Sonra ona sarıldığımda, "Sana bir hediyem var" dedim.

"Öyle mi?" diye sordu. Onun şaşkınlığını anlıyordum. Şehirde işler hâlâ o kadar kaotikti ki, birçok gelenek ve nezaket kuralları göz ardı ediliyordu.

Eğilip, "Sanırım ben de hamileyim" dedim.

"Lia!" Çok sevinçliydi ve bana tekrar sarıldı. "Bu en inanılmaz hediye! Bebeklerimiz birlikte büyüyecek ve en iyi arkadaş olacaklar!"

Yüzümden gülümsemeyi silemedim. Hala bunu mümkün kılmanın bir yolunu arıyordum.

Birkaç hafta sonra, Zalira ve Ahyana'nın Stephanos ve Rokh ile çift düğünlerini kutladık. Xander, Quynh ve Thrax'a yaptığı gibi, onlara saraya yakın evler hediye etti.

Sarayın şöminesinin başında onları izledik, her iki kadın da töreni tamamlamak için yeni kocalarından birer elma aldı.

"Bugün sana bir hediye aldım," dedi Xander.

"Bu benim düğünüm değil ki," dedim gülerek.

"Pelias ve ailesinden Troas'ı terk etmeleri istendi."

Dürüst olmak gerekirse, bu benim için pek bir fark yaratmadı. Lykaon'u Kallisto'dan uzak tutmuştum ve Chryseis benim için ya da mutluluğum için hiçbir tehdit oluşturmuyordu. "Onları sürgüne mi gönderdin?"

"Onlara kibarca rica ettim," dedi savunmacı bir tavırla.

Xander için Pelias'ın gitmesi daha iyi olmuştu sanırım. Erisa ile çalışıyordu ve son derece güvenilir biriydi. Konsey, ondan daha iyi bir arkon'a ihtiyaç duyuyordu. "Kibarca sorduğunda 'lütfen' dedin mi?"

O eğilip boynumu ısırdı. "Lütfen dediğim tek kişi sensin."

Nefesim kesildi, o da bunu fark etti. "Sonra," diye söz verdi.

Biraz başım dönene kadar dans edip kutlama yaptık. Temiz hava almak için terasa çıktım ve Demaratus'la karşılaştım.

O da bir şarap tulumundan içiyordu. "O Daemonian mı, yoksa çok daha üstün olan Ilion şarabıyla yetinmek zorunda mı kaldın?" diye alay ettim.

"Bunun için zihnim açık olması gerekmiyor," dedi ve partiye doğru başını salladı. Bu tür şeylerden nefret ediyordu.

"Neden geldin?"

Başını salona doğru çevirdi ve orada Antiope'yi, Zalira ve Ahyana ile konuşurken gördüm.

"Oh," dedim, anlamış gibi.

"Onu benimle Locris'e gelmesi için davet ettim ve o da kabul etti." Bunu saklamaya çalışıyordu, ama bunun onu ne kadar mutlu ettiğini duyabiliyordum.

"Öyle mi yaptın?"

Başını salladı. "Onunla Ilion'da kalmayı teklif ettim, ama çok fazla gölge, çok fazla kötü anı olduğunu söyledi. Yeni bir başlangıç yapmak istiyor."

"Onunla evlenecek misin?"

"Bunun gerçekleşmesi için uzun süre beklemem gerekecek gibi hissediyorum, ama buna hazırım. Daha önce onun gibi bir kadınla tanışmamıştım. Benim onurumun lekelenmiş olması bile umurunda değil."

Çünkü mantıklı düşünen herhangi bir kişi için Demaratus, savaşta en iyi arkadaşını korumakla cesur ve kahramanca davranmıştı ve Daemonianlar onur konusunda garip kurallara sahipti.

Xander bizi buldu. "İşte buradasın. Gel de benimle dans et, karıcığım."

Dans etmek başımı döndürmüş olmasına rağmen, yine de onun kollarına atıldım. Dans ederken beni kendine çekti ve "Yukarı çıkalım" dedi.

"Sevgili dostlarımızı ve ailemizi kutluyoruz," diye gülerek hatırlattım ona.

"Evet, ama düğün gecemizi tekrar yaşamamız gerekiyor." "Bu bizim düğün gecemiz değil."

"Ama bu *bir* düğün gecesi," diye işaret etti.

"Çok haklısın," dedim. Elimi tuttu ve yemek salonundan hızla çıktık.

İkimiz de gülüyor, öpüşüyor ve merdivenleri çıkarken birbirimize o kadar odaklanmıştık ki, tökezleyerek ilerliyorduk.

Ta ki Xander merdiven sahanlığında kazara birine çarpana kadar.
Dönüp baktığımda lo ve Suri'yi gördüm.
Öpüşüyorlardı.

ALTINCI YEDİ BÖLÜM

Bizi görünce ikisi de kızardı. Gülümsedim ve çok istesem de onları kızdırmamaya karar verdim.

Kocam benimle aynı fikirde değildi. "Bekârlık yemini iptal oldu ve küçük kardeşim ne yaptı?"

"Sen mi konuşuyorsun?" diye karşılık verdi. "Sen öğrendikten ne kadar sonra karın... bekârlık yemini bozdu?"

O güldü ve ben dudaklarımı sıkarak zorunda kaldım.

İo, "Sana göstermek istediğim bir şey var," diye ekledi.

"Oh, bence yeterince gördük," diye alay etti.

Ona sert bir bakış attı ve bize onu takip etmemizi söyledi. Hepimiz onun odasına gittik ve orada iki kitap aldı. "Suri ve ben annemin kütüphanesine gittik ve bunları bulduk."

"Nedir bunlar?" diye sordum, o da bana kitapları uzattı.

"Tapınağın nasıl işletileceğine dair kılavuzlar. Yapılması gerekenlerin kuralları. Gerçek yeminlerin ne olduğu. Sanırım Locris'ten gelmişler."

Bu mantıklıydı — Lysimache, İlion'daki tüm kopyaları yok etmiş olmalıydı.

"Onlardan birini saraydaki katiplere göndereceğim, böylece onlar da birden fazla kopya yapabilirler," dedi. Yanına gidip elini Suri'nin eline koydu. "Suri ve ben, İlion'daki tapınağı birlikte yeniden açacağız ve onu her zaman olması gerektiği gibi yöneteceğiz."

"Maia, hala inanan bir rahibe olduğu sürece tapınağın devam edebileceğini söylemişti. Ve bir kılavuzla, herkes yeniden açabilir..."

Aklıma bir fikir geldi ve heyecanlandım.

Aradığım cevabı bulmuştum.

"Antiope Locris'e gidiyor," dedim. "Ve artık tapınağı nasıl yöneteceğimize dair bir kılavuzumuz var..."

"Antiope'den Locris'teki tapınağı açmasını isteyebilirsin!" Xander, benim hissettiğim kadar mutlu görünüyordu.

"Hadi şimdi gidip ona soralım!" dedim ve kitapları lo'ya geri verdim. Onu elinden tutup koridora çıkardım.

"Ya da yarım saat sonra isteyebiliriz," dedi. "Bir saat," diye karşılık verdim.

Gülümsedi. "Peki. Açgözlü küçük prenses."

"Bu tamamen senin hatan."

"Biliyorum ve bunun için her gün tanrıçaya şükrediyorum."

İki hafta sonra Acheron Denizi'ni geçerek Locris'e gittik. Xander ve bana eski alayımdan Luna, Quynh, Thrax, Haemon, Demaratus, Antiope, Themis ve onun en küçük oğlu Adonis eşlik etti. Onu iyice incelemiştim ve Kallisto için iyi bir eş olabileceğini düşünüyordum.

Kararı ablama bırakacaktım.

Antiope, Locris'teki tapınağı açıp tanrıçaya tapınmayı yeniden başlatma önerimi hemen kabul etti. "Yeniden başlama, tanrıçanın istediği gibi davranma şansı? Ve bunu yaparken bir ilişki kurma şansı? Locris'te ne yapacağım konusunda endişeliydim ve işte cevap bu."

Demaratus, lo'nun bulduğu kılavuzlarda erkeklerin tapınağa girip ibadet etmelerine izin verildiğini gördüğü için, ona eğitim konusunda yardım etmeyi çoktan kabul etmişti.

Bu kolay olmayacaktı — Lokrisler tanrıçayı hayatlarından o kadar tamamen çıkarmışlardı ki, bir direnişle karşılaşacağımızdan emindim. Antiope'ye karşı gelen herkese biraz acıyordum.

Lokris'e gittikçe yaklaşıyorduk. Ne yazık ki gemi yüksek bir dalganın üzerinden geçti ve ben parmak eklemlerim beyazlaşana kadar korkuluğa sıkıca tutundum. Kesinlikle hamileydim. İçimdeki ışık her geçen gün daha da güçleniyordu ve aylık dönemim hiç gelmemişti. Ayrıca her sabah kusmaya başlamıştım. Kocam saçlarımı geriye çekip beni ne kadar sevdiğini ve

Bana bunu yaptığı için ona işkence etmek istediğim yöntemlerin giderek uzayan listesiyle tehdit ederken, o bana hayranlık duyuyordu.

Locris'e yolculuk beni neredeyse bitirdi. Deniz tutması ve hamilelik bulantısı birleşince, hayatımda yaşadığım en kötü şeylerden biri oldu.

"Boğulmaktan daha mı kötü?" diye alaycı bir şekilde sordu Xander.

"Huysuz, hamile karını kızdırmaman gerektiğini öğrenmedin mi?" Bana uzattığı zencefili aldım, ama pek işe yaramadı.

Knemis Dağı görüldüğünde güvertedeydim. Boğazıma bir yumru geldi. Kendime onu tekrar göreceğime söz vermiştim ve şimdi buradaydım.

Limana girdiğimizde, ailemin bizi iskelede beklediğini gördüm. Xander onlara ziyaret edeceğimizi belirten bir mektup göndermişti, ama ben ona sürprizlerden bahsetmemesini söylemiştim. Yüzlerini görmek istiyordum.

Xander ve ben Quynh, Thrax ve Luna ile ilk sandala bindik, Haemon ise diğerleriyle ikinci sandala bindi.

Rıhtıma vardığımızda, babam gözyaşları içinde bizi karşılıyordu. "Kızlarım! Çiçeklerim!"

Merdivene tırmanmaya başladım, ama babam elimi tutup beni kendine doğru çekti, böylece ona sarılabildim. Kucaklaması o kadar rahatlatıcı ve tanıdıktı ki, ağlamaya başladım.

Annem de bize sarıldı ve ben de onu kucakladım. Sonra babam Quynh'e uzanmak için beni bıraktı. Doria ve Kallisto da bize katıldı ve sonunda yeniden bir araya gelmiş olarak rıhtımda durduk. Xander ve Thrax tekneden indiler ve bizim işimizi bitirmemizi beklediler.

"Sana bir sürprizim var," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "Ne tür bir sürpriz?" diye sordu babam.

Ondan uzaklaştım ve "Bak" dedim.

İkinci sandal gelmişti.

Ailemden kimse kıpırdamadı, nefes bile almadı. Hepsi bakakaldı.

"Bu..." Babam gördüklerine inanamayıp konuşmayı kesti.

"Uzun zamandır kayıp olan oğlunu böyle mi karşılamayı planlıyorsun?" diye sordu Haemon, merdivenden tırmanırken geniş bir gülümsemeye.

Doria aramızdan geçerek doğrudan Haemon'a doğru gitti. "Biliyordum," dedi, gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Hayatta olduğunu biliyordum."

Haemon onu uzun bir öpücüğe çekti ve sonra, "Seni seviyorum. Seni çok özledim," dedi.

"Seni seviyorum," dedi Doria.

Annemle babamın gözyaşları daha da şiddetlendi. Yüksek sesle hıçkırarak Haemon'un boynuna düştüler ve bir an sonra Kallisto da onlara katıldı, aynı şekilde ağlıyordu.

Bütün ailem yeniden bir araya gelmişti. Haemon'u onlara geri getirerek bizi bir bütün haline getirmiştik.

Xander gelip kolunu omzuma attı. "Bu seni mutlu etmiş olmalı."

"Evet," dedim, kendi gözyaşlarımı silerek.

Sonunda Haemon'u serbest bıraktıklarında, bu fırsatı değerlendirerek Xander ve Thrax'ı aileme tanıttım ve Quynh ile benim onlarla evli olduğumuzu açıkladım.

Aile kucaklaşmasına dahil oldular. Thrax çok sevindi, Xander ise rahatsız görünüyordu ama benim için katlandı.

Hepimiz saraya geri döndük ve kimse Luna'yı sormadı bile; Haemon'un dönüşü ve evliliklerimize o kadar odaklanmışlardı ki.

Ziyaretimiz sırasında her şeyi açıklamak için zamanımız olacağını biliyordum. Sabırlı olabilirdim.

Babam, tahmin ettiğim gibi bir ziyafet vermemiz gerektiğini açıkladı. Kutlama yapabilmemiz için geminin erzakla dolu olmasını sağlamıştım. Her şey saraya getirildi ve ben de bu fırsatı değerlendirerek kocamı ilk evime götürdüm.

Antik zeytin ağacının bulunduğu avluya vardığımızda, güldü ve beni ağacın yanına götürdü.

"Böyle bir döngüye gireceğimizi kim tahmin edebilirdi? Her şeyin başladığı yere geri döndük," dedi ve boynuma yumuşak öpücükler kondurdu.

Başımı geriye yaslayarak ona daha iyi erişim sağladım, dokunuşundan tüylerim diken diken oldu. "Ben değil."

"Beni tekrar bıçaklamaya çalışmayacaksın, değil mi?"

"Kendi güvenliğin için, sabahları kusarken bana bu soruyu sormamanı tavsiye ederim."

O gülümsedi ve sonra yanıma gelerek beni kollarına aldı. Elleriyle karnımı okşadı ve şakağıma öpücük kondurdu. Kendimi çok sevildiğimi, çok eksiksiz hissettim.

Bu, hayatımda istediğim her şeydi. Xander,
hayatımda istediğim her şeydi.

Onu benim için yarattığı için tanrıçaya sonsuza kadar minnettar olacaktım.

Sonra bunun düğün günümüzde gördüğüm görüntü olduğunu fark ettim.

Ve ona ve bana bunu yaşattığı için tanrıçaya sessizce teşekkür ettim.

Gece boyu kutlama yaptık, Locrian aileme ayrıldığımızdan beri olan biten her şeyi anlatmaya çalıştık.

Tabii ki, ailemi üzecek birçok detayı atlayarak.

Ertesi sabah erkenden, kocaman bir tatmin duygusuyla kocamın kollarında yatıyordum.

"Herkesin tüm zamanını sevişerek geçirmesi gerektiğini belirten bir yasa çıkarmalısın," dedim.

O güldü. "Bunun için bir yasa çıkarmama gerek yok. Zaten öyle oluyor. Ayrıca, bunu yasallaştırırsam, ülke durma noktasına gelir."

"Ama herkesin ne kadar mutlu olacağını bir düşün."

"Sen beni mutlu ediyorsun," dedi ve beni öptü. "Ve seni hayal edebileceğinden çok daha fazla seviyorum."

"Bilmiyorum," dedim ona. "Hayal gücüm çok kuvvetlidir."

"Bunun farkındayım," dedi sırtarak ve beni tekrar öptü. "Öyleyse, yine benim yeni yasamı uygulamalı mıyız?"

"Aslında, gözü alıp Locris'i düzeltmek istiyorum. Benimle gelir misin?"

"Tabii ki," dedi. "Ailene ne yaptığımızı söylemeyecek misin?"

"Hayır. İşe yaramazsa hayal kırıklığına uğramalarını istemiyorum."

"İşe yarayacak," dedi kendinden emin bir şekilde. "Sana inanıyorum."

Bu adamı daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm her seferinde, o bunun yanlış olduğunu kanıtlayan bir şey söylüyordu.

Giyindik ve bir şeyler yedik, ben hemen kustum, sonra saraydan çıkıp şehri geçerek dağlara doğru yürüdük.

Luna bize eşlik etmekte ısrar etti ve uçarak ve yerde yürüyerek ilerledi.

"Senin kertenkelen için yeterince büyük bir kafes yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Xander. Bu doğrudu, Luna yine büyümüşü ve artık bir köpek kadar büyüktü.

Ben bir eter ejderhasıyım, dedi Luna zihnimde öfkeyle. Artık diğer insanları anlayabiliyordu, ama onu duyabilen tek kişi bendim.

"Ona öyle demen hoşuna gitmiyor."

Luna, sanki haklı olduğunu kanıtlamak istercesine gümüş rengi bir alev püskürttü.

"Peki, ejderha," diye kabul etti ve Luna memnun görünüyordu. "Ama onun bir toprak ejderhası kuyruğu çıkarması konusunda ne hissedeceğimi bilmiyorum."

Doğrudu, kuyruğu değişmeye başlamıştı. Ucu yuvarlaklaşmış ve etrafını küçük esnek dikenler sarmıştı. Büyüdükçe sertleşeceklerinden emindim. "O zaman bizim tarafımızda olması iyi bir şey."

Naryx'ten yeterince uzaklaştığımızda diz çöktüm. "Burası uygun."

Çantamdan tanrıçanın gözünü çıkardım. Lysimache onu toprağa gömdüğünü söylemişti, ben de aynısını yapmam gerektiğini düşündüm.

"Onunla bir şey yapmadan önce, belki de onu saklamalıyız, böylece sonsuza kadar birlikte yaşayabiliriz," dedi.

"Bunu öbür dünyada yapacağız," dedim ona. Onu sonsuza kadar kendime ait tutmayı çok istiyordum.

Gözü toprağa gömdüm ve üzerini kapattım. Ellerimi üstüne düz bir şekilde koydum.

"Ne söyleyeceğini biliyor musun?" diye sordu Xander, ben de başımı salladım.

Tanrıça, onu ilk kez rüyamda gördüğümünden beri, farkında olmadan bana ne söyleyeceğini öğretmişti.

Burada içgüdülerime güvenmeye niyetliydim. Neyse ki, kullanmam gereken doğru yönü biliyordum.

"Dea Euthalia," dedim. Yeşil, dönen büyü ellerimden yükseldi ve tüm vücudumu doldurdu. Tanrıçanın rüyamda bana gösterdiği şekilde Locris'i hayal ettim. Ağaçlar, çimenler, çalılar, çiçeklerle dolu.

Bu ağırlığın altında titremeye başladım, ama sonra Xander oradaydı, benden güç alabilmem için bana dokundu. Sanki bir yıldırım yutmak gibiydi.

Bebeğim de yardım etmeye çalıştı, ama onun ışığını kullanmadım. İhtiyacım yoktu.

Ben de bunun için yaratılmıştım. Gözlerimi kapattım.

Etrafımdaki zemin şiddetle sallandı ama ben büyüyü alıp dışarıya yönlendirdim, toprağı yeniden canlanmaya ikna ettim.

Etrafımda bunun gerçekleştiğini hissettim, toprağın içinde sihirli bir şekilde uykuda olan köklerin canlandığını ve toprağı yukarı doğru ittiğini hissettim. Acı başladı ama ben dayandım. Bunu bitirecektim.

Sonra... bitti.

Nefes nefese, özelliğı kapattım ve gözlerimi açtım. Yeni bir büyüme bekliyordum.

Ama etrafımdaki her şey vizyonumdaki gibiydi. Ağaçlar tam boydu, çiçekler açmıştı. Yeşil bir cennetin ortasında, bir ormandaydık.

Bu, güzelliğın ötesinde bir şeydi. Umduğum her şey, hayal ettiğim her şeydi. Locris'te artık kimse açlık çekmeyecekti. Ekinlerimizi yetiştirecek ve hayat geri dönecekti.

Locris kurtulmuştu.

Onu ben

kurtarmıştım.

Bunun büyüklüğü beni ezip geçecek gibiydi.

Neyse ki, kocam benim dayanağım olmuştu. "Kendi adın ne?" diye sordu.

Başımı salladım. "Tanrıça anneme benim için bu ismi kullanmasını söyledi." Tanrıça bunu ben doğmadan önce ayarlamıştı; Locris'i yeniden canlandırmak için bu ismi kullanmam gerektiğini bilmem için bana bu ismi vermişti. "'Euthalia' iyi çiçek açmak, gelişmek, çiçeklenmek anlamına gelir."

"Kesinlikle öyle yaptın. Kendi gözlerimle görmeseydim, inanmazdım. Hala uyanık olmana şaşırdım."

"Sen yanımda olduğun sürece her şeyi yapabilirim," dedim ona.

Beni öptü ve ayağa kalkmama yardım etti. Biraz sendeliyordum ama çok da değil.

Saraya geri dönmeye başlamıştık ki, aniden bizi izleyen bir kadın gördüm. Kadın çok uzundu, gümüş rengi saçları ve mor gözleri vardı.

Xander kılıcını çekip aramıza girdi. Dizlerimin üzerine çöküp tunikasını çekerek ona da aynısını yapmasını istedim.

Bir süre sonra o da aynı şeyi yaptı ve ben ona, "Atlar için teşekkür ederim" dedim.

Tanrıçanın kızı Asteria, annesine o kadar çok benzeyen bir gülümsemeyle gülümsedi ki, bir an nefesim kesildi. "Kız kardeşlerin için yardım istediğin için, kendin için değil, bu atları hak ettin." Etrafına bir göz attı. "Harika bir iş çıkardın. Annem seni seçmekle haklıydı."

Luna tanrıçanın yanına uçtu ve ayaklarının dibine kondu. "Günaydın, canım," dedi Asteria. "Eter ejderhaları benim krallığıma, bana aittir."

Kalbim göğsümde dondu. "Luna'yı almaya mı geldin?"

"O seninle bağ kurdu. Onu almaya çalışsam bile, hemen sana geri döneceğini sanıyorum."

Evet, Luna zihnimde güçlü bir şekilde onayladı ve ben gülümsedim.

Ama Luna için buraya gelmediyse, o zaman neden... Ah.

"Kılıç," dedim.

"Evet. Annemin kılıcını geri almam için gönderildim."

Kılıcı kınından çıkardım ve Xander hemen arkamda, ona doğru yürüdüm. Kılıcı ona uzattım.

O kılıcı aldığı anda, kılıç orijinal boyutuna geri döndü. Kılıcı sırtındaki kınına soktu.

"Kılıca tekrar ihtiyacın olursa, beni çağırabilirsin. Ama buraya gelmeden önce kuzenim, kehanet tanrısını ziyaret ettim. O, kılıca asla ihtiyacın olmayacağını ve ikinizin

uzun, mutlu ve huzurlu bir hayat süreceğinizi söyledi. Sevip s e vileceksiniz. Ve onun kehanetleri mutlaka gerçekleşecek."

Onun yaptığını fark ettiğimde gözlerim doldu. Bize verdiği şeyi. Ne diyeceğimi bile bilemedim.

"Teşekkür ederim," dedim, bu hediyeyle duyduğum minnettarlığı başka bir şekilde ifade edebilmeyi dileyerek. "Ve annene de teşekkür et."

"Teşekkür ederim. Kendine iyi bak, Locris'li Euthalia."

Gümüş parıltılar halinde ışıldadı ve sonra kayboldu.

Xander derin bir nefes aldı. "Bu sabah çok garip geçti."

Ben de tamamen aynı fikirdeydim. Saraya geri dönmek için yürüyüşümüze devam ettik ve ben, "Asteria ismi hakkında ne düşünüyorsun?" dedim.

"Ne için?" Aniden farkına vardı. "Bir dakika, kızımız olacağını bildiğini mi söylüyorsun?"

Ben başımı salladım, o da heyecanla bağırarak beni kollarına aldı.

Peki ya Luna?

Ejderhamın söylediklerini ona anlattım ve onun cevabı, "Bence bir Luna yeter de artar bile." oldu.

O, öfkelenmiş bir ses çıkardı ve sonra ortadan kayboldu.

"Başardın," dedi. "Başaracağını biliyordum. Evini geri kazandın."

"Burası benim evimdi," dedim ona. "Artık değil."

"Öyle mi?"

Gülümsedim. "Benim evim seninle birlikte. Ve her zaman öyle olacak."

Beni uzun uzun öptü, o kadar şefkatle ve tutkuyla ki beni dik tutmak zorunda kaldı.

Sonunda el ele tutuşarak saraya geri döndük. Bu sabah yaptıklarım ile ilgili pek çok soru sorulacağını biliyordum ve bunlara hazırlıklıydım. Dün gece Haemon'a odaklanmak istediğim için Quynh ve ben, bu sabah aileme yakında büyükanne ve büyükbaba olacaklarını haber vermeye karar vermiştik. Haemon ve Doria'nın düğününü görmek için birkaç gün daha kalacak, sonra da Ilion'a dönecektik.

Kocam ve ben birlikte bir ulusu yönetiyorduk. Ve yeni bir konsey üyesi,

Tercihen bir kadın olmalıydı ve Ilionlu kızları okula gönderme planımızı nasıl uygulayacağımızı konuşmam gerekiyordu.

Ayrıca gelecek hafta adelphia'mla planladığım ve kaçırmak istemediğim bir akşam yemeği vardı.

Xander bana gülümsedi, mutluluğu bulaşıcıydı.

Asteria haklıydı. Mutluluk ve huzur dolu bir geleceğim olacaktı.

Ve en önemlisi, aşk dolu bir gelecek.

YAZARIN NOTU

Bu üçlemenin sona ermesine çok üzülüyorum. Bu karakterleri ve bu hikayeyi ne kadar sevdiğimi kelimelerle anlatamam ve umarım bir şekilde tekrar onlar hakkında yazma fırsatı bulabilirim! Bu yolculuğa benimle birlikte çıktığınız için teşekkür ederim. Umarım serinin sonu sizi memnun ve mutlu etmiştir. Yorum yazan ve bu kitaplara olan sevgilerini paylaşan herkese teşekkür ederim. Bu benim için çok önemli.

Bundan sonra ne yapacağımı öğrenmek istiyorsanız, haber bültenime (www.sariahwilson.com adresindeki web sitemden) mutlaka kaydolun.

Amazon ve Goodreads'te bir yorum bırakırsanız çok sevinirim. Bu, diğer okuyucuların bu hikayeyi bulmasına yardımcı olacaktır. Teşekkürler!

TEŞEKKÜRLER

Bu seriyi övüp, bana ne kadar sevdiğinizi söylemek için DM ve e-posta gönderen herkese teşekkür ederim. Sizin nazik sözleriniz bu süreci tamamlamamı sağladı!

Önerileriniz ve katkılarınız için Megan Sakoi'ye teşekkür ederim. Desteğiniz ve coşkunuz için minnettarım, çok teşekkür ederim! Montlake ekibinin tümüne, Kris Beecroft, Angeline Harjono ve Angela Elson'a minnettarım. Sizler olmasaydınız bu mümkün olmazdı! Charlotte Herscher'e çok teşekkür ederim. Şu anda, senin katkılarının olmadan nasıl kitap yazardım bilmiyorum, bu da yine benimle sonsuza kadar mahkum olduğun anlamına geliyor.

Sarah Younger'a, her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Senin benim yanımda olmana çok minnettarım.

Hatalarımı ve tutarsızlıkları tespit eden editörlere ve düzeltmenlere teşekkür ederim. Bu kitabın kapağı muhteşem, bu yüzden Elizabeth Turner Stokes'a böylesine harika bir şey yarattığı için teşekkür etmeliyim. (Ve bu benim en sevdiğim renk!)

Her zamanki gibi (ve o geri dönene kadar kitaplara yazmaya devam edeceğim), #BenSoloDeservedBetter ve #SoDoesRey.

Çocuklarıma—size çok minnettarım ve sizinle gurur duyuyorum.

Ve Kevin için — o zaman da, şimdi de, seni her zaman seviyorum.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf © 2020 Jordan Batt

Sariah Wilson, *USA Today*'in en çok satan yazarıdır ve *A Tribute of Fire* ve *A Vow of Embers* in the Eye of the Goddess serisi, *The Chemistry of Love* ve *Roommaid* dahil olmak üzere iki düzineden fazla romantik fantastik ve çağdaş romantik roman yazmıştır. Ruh ikizine delicesine, tutkuyla aşık olan ve sonsuza dek mutlu sonlara inanan biridir, bu yüzden romantik romanlar yazmaktadır. Şu anda ailesiyle ve çeşitli evcil hayvanlarıyla Utah'ta yaşamaktadır ve ömür boyu sürececek bir dondurma sevgisi beslemektedir. Daha fazla bilgi için www.sariahwilson.com adresini ziyaret edin.

GENİŞLETİLMİŞ AÇIKLAMALAR

Harita

Dikdörtgen bir harita, ortada ve altta suyla ayrılmış, yarım daire oluşturan iki ayrı kara parçasını göstermektedir. Ülke isimleri daha büyük yazı tipiyle yazılmışken, şehir isimleri daha küçük ve elle çizilmiş küçük bina kümeleriyle birlikte gösterilmiştir. Sol altta bulunan kara parçası Alodia olarak adlandırılmış ve üzerinde elle çizilmiş tek bir ağaç bulunmaktadır. Okyanus şeridinin üzerinde, ikinci kara parçası en güney ucunda Daemonia ve Eurotas şehrini göstermektedir. Batı kıyısı boyunca Ellas uzanır ve güneyde Piraeus, kuzeyde Penthos şehirleri bulunur. Opuntian Dağları kara parçasının orta kısmında uzanır, kuzeyde Pyronean Vales, güneyde ise Knemis Dağı bulunur. Naryx şehri, Locris'te doğu kıyısına sınır komşusudur. Emathia, soldaki en üstteki ülkedir ve tek bir elle çizilmiş ağaç gösterir. Doğuya doğru ilerledikçe Jacharus Çölü, elle çizilmiş bir dağ silsilesi, sağ üstte Scythia ve Thrace ve güneyde Sestos şehri görülmektedir. İnce bir kara köprüsü bunu Syrriline Dağları'na bağlamaktadır, solunda Idaia Dağı ve üzerinde Cyzicus bulunmaktadır. Daha batıda Ilion ve Troas ve Natolia şehirleri görülmektedir. Apasus, Sasania'nın batısında yer alırken, Karya ve Knidos şehri güneyde yer almaktadır. Üst orta okyanusta dört adet etiketli ada kümelenmiştir: Thira, Athos, Kerkyra ve Olyer. Birkaç etiketlenmemiş ada, okyanusun alt kısmında dağılmış durumdadır ve burada, dev bir deniz yılanının sarıldığı ayrıntılı bir gemi çiziminin yanında "Burada Ejderhalar Var" yazmaktadır.

[Ağaca dön.](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM